

Giới thiệu Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ

Thể loại: Ngôn tình, xuyên không, song xuyên

Một lời thề đúng ngay thời khắc linh thiêng, đưa hai cô gái trở về một thời không khác không có trong lịch sử.

Nàng, Trà Ngân, vì có gương mặt lộ ra vẻ thông minh sắc sảo, đã khiến cho Trần Nam Vương gia quyết định biến thành quân cờ cho kế hoạch mưu quyền, chiếm đoạt ngôi cửu ngũ. Cứ ngỡ rằng quân cờ bất ngờ này sẽ giúp cho con đường đến với mục tiêu được rút ngắn. Có ai ngờ có ngày hẳn phải hối tiếc trong muộn màng. Gặp gỡ trước nhưng định mệnh an bài khác, tình yêu không do sớm hay muộn mà phải là đúng thời điểm.

Nàng, Vân Ngọc, là bạn thân với Trà Ngân, bị cuốn vào một quốc gia khác, ở một nơi khá hoang vu. May mắn được lão đại phu cứu chữa kịp thời rồi nhận làm nghĩa nữ và truyền dạy vốn y thuật mà ông tâm huyết cả đời. Chỉ vì một âm mưu thâm độc nơi cung đình, cô xui xẻo bị một nam tử xa lạ cướp mất tâm thần xử nữ. Từ đây, cô gái nhỏ bắt đầu hành trình của mình với khá nhiều biến động từ hai nam nhân trong hoàng tộc. Mà cô, dân FA chính hiệu, rất ngáo ngơ với khía cạnh tình cảm khiến những người dành tình cảm cho nàng phải mấy phen dở khóc dở cười vì chỉ số cảm xúc thấp đến âm vô cực.

Hành trình của hai nàng sẽ diễn tiến ra sao. Liệu họ có nảy sinh tình cảm với người ở thế giới này hay sẽ được quay trở về thế giới thuộc về họ. Và hai người đang là bạn thân thiết, một khi bị hoàn cảnh bắt buộc, họ sẽ chọn làm đối thủ của nhau hay vẫn hết lòng gìn giữ chân tình bè bạn bao năm kháng khít?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Đây là đâu?

Vân Ngọc - Trà Ngân, hai cô bạn sống gần nhà, thân thiết với nhau như chị em ruột thịt. Suốt thời gian ngồi trên ghế nhà trường, cả hai luôn học cùng lớp với nhau. Giả như năm đó, trường học không xếp hai cô bạn vào cùng một lớp, một trong hai người lại trở về mẹ nheo với ba mẹ, nhất định chuyển lớp cho bằng được. Họ cùng có sở thích về văn chương, thích đọc truyện chữ lẫn truyện tranh, thích xem phim, rất nhiều sở thích tương đồng nên lúc đăng ký thi đại học, họ cũng có nguyện vọng chung ngành.

Bất ngờ, họ hàng của Vân Ngọc mách nước cho cô gái nhỏ về học bổng toàn phần của một trường đại học danh tiếng ở Hà Lan. Cô trở về nhà, cũng kể chuyện này cho Trà Ngân nghe, thuyết phục bạn thân cùng làm bộ hồ sơ ấn tượng để nộp đơn dự tuyển. Trớ trêu thay, ngay thời điểm chuẩn bị cho việc thi tuyển, bao gồm bài thi tự luận và một số bài thi đánh giá đầu vào, bà nội của Trà Ngân lại qua đời, đành phải bỏ dở một cơ hội đến trời Tây học cùng với Vân Ngọc.

Điều kiện kinh tế gia đình Trà Ngân cũng là khá giả, thừa khả năng nộp đơn vào học mà không cần đến học bổng. Chỉ là vì cô thương bà nội nhiều lắm, bao nhiêu năm ba mẹ bận rộn công việc làm ăn, đều một tay bà chăm sóc từng miếng ăn giấc ngủ. Thế nên cô muốn ở lại cùng gia đình để có mặt trong những ngày cúng thất, cúng 100 ngày và ngày giáp năm của bà và tạm thời chưa muốn xa nhà. Thêm phần nữa là đã muộn mất một năm, có bay qua đó cũng không thể chung lớp với Vân Ngọc như mong đợi, mà ở nhà cũng hơi neo người, cô đi rồi, ba mẹ cũng sẽ buồn biết bao nhiêu.

Vân Ngọc đi du học một năm, đêm nào cũng có thói quen chat chit với Trà Ngân. Biết bạn mình rất nhớ bà, không có mình bên cạnh sẽ mãi lòng, cô đơn, có khi sẽ yếu lòng với một người khác giới, mà Vân Ngọc đã quen với việc chỉ có hai đứa gần bó keo sơn, thế nên cô nàng cũng sinh ra tính chiếm hữu. Lần nào cô cũng nhắc đi nhắc lại là Trà Ngân phải chờ cô về mới được yêu đương thoải mái. Bởi lúc nhỏ, họ đã có lời ước hẹn rất ngô nghê rằng lớn lên sẽ yêu cùng lúc, cuối cùng ngày.

Trà Ngân hiểu quá rõ tính cách chiếm hữu có phần trẻ con này của bạn nên vì sợ bạn thân cảm thấy buồn tui như bị bỏ rơi, cô quyết định giấu đi chuyện mình đang yêu một anh nhân viên hiền lành, tốt tính, là cấp dưới trong công ty của ba mình đã ngót nghét gần năm trời. Cô quen anh khi nhiều lần đến công ty của ba chơi rồi sinh ra cảm mến. Đang buồn thương tiếc người bà quá cố, mà bạn mình lại đang ở xa, bỗng dưng có người an ủi, chia sẻ, Trà Ngân cảm thấy lòng mình có chút xao động. Người con trai ấy đủ chín chắn, đáng tin cậy nên dễ dàng đặt những dấu chân đầu tiên vào đường tim của Trà Ngân.

Ngày đó Vân Ngọc về nước, muốn dành cho bạn sự bất ngờ nên không thông báo trước. Cô nhìn bạn mình tay trong tay với người đàn ông mà mình chưa hề được nghe nhắc đến. Tim một chút đau, lòng một chút thất vọng, khi bạn mình chưa đủ lòng tin chia sẻ chuyện vui cùng mình. Có lẽ cô sẽ không quen nhưng cũng sẽ dần chấp nhận được bạn mình có một tình yêu tốt đẹp mà. Vân Ngọc thất thần bước đi, mắt nhòe cay nhớ về những kỷ niệm bạn bè đầy ắp niềm vui lẫn ngọt ngào, nhưng bây giờ lại có chuyện giấu giếm nhau.

Trà Ngân xoay đầu nhìn quán kem Tinh Nhân, sững sờ nhìn bóng dáng thân quen đang lê từng bước dài buồn bã, cô quên mất mười ngón tay hai người đang lồng vào nhau, giật ra chạy nhanh về phía bạn. Vân Ngọc về mặt không cảm xúc, giọng có phần yếu ớt:

- Bà không đủ tin tưởng tôi nên có người yêu mà không nói. Tôi không đáng tin đến vậy sao. Thế còn hẹn ước năm xưa, cuối cùng ngày liệu có thể nào thành hiện thực?"

- Tôi không nói vì sợ bà buồn, giận tôi có tình yêu quên mất bạn bè. Tôi chỉ muốn chờ bà có người thương của mình rồi tôi mới kể chuyện của tôi thôi. Bà đừng buồn, đừng giận. Lời thề xưa sẽ được mà, tôi hứa, tôi thề đó!

Àm... âm... âm...

Màn đêm chột bắn ra những tia sét sáng rực, âm thanh chói tai làm nhiều người hoảng hốt. Hai luồng sáng giao nhau tạo thành mắt xoáy nhỏ, dần mở rộng biên độ, vì mọi người nhanh chân tìm chỗ trú sét mà không phát hiện. Mắt xoáy ấy kéo hai cô gái tóc dài đang giằng co với nhau trước đó vào bên trong. Phút chốc trời quang, âm thanh gầm gào của bầu trời lùi vào yên tĩnh.

Vì một lời thề vào đúng khắc linh nghiệm, bánh xe định mệnh xoay chuyển, Thượng Giới đem hai cô gái vào một thời không khác, cho cả hai những thử thách để kiểm chứng lời thề gắn bó của mình. Còn ở thời không này, nơi có người con trai tốt tính vừa mới yêu chưa đầy một năm, giờ không còn lại vết tích gì của hai cô gái nữa. Mọi ký ức của tất cả mọi người về Trà Ngân - Vân Ngọc bị gột rửa sạch sẽ hoàn toàn.

Trà Ngân tỉnh dậy ở một khu rừng âm u, chỉ nghe tiếng chim chóc và tiếng lá cây rào rào. Cô sợ hãi, cô chưa hiểu chuyện gì xảy ra. Tâm lý cảnh giác nhắc cô nên nguy trang một chút. Thế là cô lấy bùn đất tô trát đầy mặt. Cô bước từng bước chậm rãi, nghe ngóng đề phòng thú dữ. Cô quan sát xung quanh tìm ít nấm, phân biệt nào là nấm độc, nào là nấm có thể ăn được. Cô lấy nấm cất vào túi áo, dự trữ lúc đói có thể ăn một chút mặc dù cô biết mình bị dị ứng nhẹ với nấm. Cô nghĩ, trường hợp khẩn cấp có thể dùng những nốt dị ứng nhẹ trên người khi ăn phải nấm để dọa mấy tên biến thái, háo sắc cũng ổn.

Tiếng bước chân rầm rập, tiếng xe đẩy hàng nặng nề vọng lại mỗi lúc một gần. Lòng Trà Ngân nhen nhóm hy vọng, đêm nay không phải ngủ lạnh ở trong rừng. Cô đang cải trang xấu xí, tạm gọi là an toàn nên nhanh chóng chạy về phía âm thanh đoàn người đến gần. Bất ngờ là, bọn họ... bọn họ đều mặc quần áo cổ trang như trong phim kiếm hiệp cô từng xem qua rất nhiều trên ti vi. Cô xối lời bắt chuyện:

- Các anh đang đóng phim gì vậy? Phục trang đẹp mắt lắm. Tôi vô tình đi lạc không biết đường về, các anh cho tôi làm phụ tá ít ngày không cần lương, cho tôi cái ăn chỗ ngủ, vài hôm nữa tôi tìm cách liên lạc với gia đình rồi sẽ đi ngay được không?

- Người là ai, nói nhảm gì đó. Chúng ta phải lên kinh thành cống nạp cho kịp. Khôn hồn thì biến, kéo chết dưới lưỡi đao vô tình của bọn ta thì đừng có mà xuống Diêm vương than trời trách đất- tên mặc trang phục lính canh chìa thanh đao về phía cô, mặt bặm trợn, âm thanh phát ra lạnh lẽo khô khốc.

- Cống nạp? Chuyện này là sao, nơi này là đâu?

Lòng Trà Ngân bủa vây rất nhiều câu hỏi cùng sự hoảng loạn. Những người trước mắt gương mặt đều như rô bốt không cảm xúc. Họ đi bộ, dắt ngựa đi qua đoạn rừng nhỏ hẹp. Trung tâm đoàn lính là một cỗ xe ngựa xa hoa, phía sau là những xe hàng rất chắc chắn, nhìn qua là biết có rất nhiều hàng hóa bên trong. Trà Ngân đề nén sợ hãi, cố gắng tìm hiểu về hoàn cảnh hiện tại. Cô nhẹ giọng nịnh nọt một tên lính có nét mặt phúc hậu, trông có vẻ dễ nhờ cậy khác.

- Tôi mới vừa bị cướp mất hành lý, giờ khó khăn vô cùng. Các người có thể mở lòng từ bi giúp tôi đi một đoạn được không. Qua khỏi đoạn nguy hiểm tôi nhất định không làm phiền mọi người thêm nữa.

Anh lính im lặng, nhìn phía chỉ huy một chút, thấy an toàn mới len lén nói với Trà Ngân:

- Ta cho ngươi theo cũng được, ngươi bí mật theo đoàn của chúng ta đi, tối đêm ta mang cho ngươi một bộ y phục giống bọn ta, ngươi cải trang rồi đi cùng bọn ta tới kinh thành. Giúp ngươi vậy thôi đó, chứ ta không có tiền bạc gì cho ngươi được nữa!!

Trà Ngân cảm ơn rồi rít, làm theo kế hoạch ban đầu, thuận lợi trở thành một trong những lính canh vận chuyển cống phẩm. Trong lúc trò chuyện với người lính tốt bụng, cô giả vờ đau đầu do bị bọn cướp hành hung, quên mất bây giờ là năm nào, thời đại do ai nắm quyền. Hóa ra, cô đã xuyên không về một vương triều cổ đại không có trong lịch sử.

Phụ lục: ĐÔI DÒNG GIẢI THÍCH VỀ TRUYỆN

Đôi lời với các độc giả đang theo dõi bộ truyện xuyên không "Xuyên thời không, là bạn hay đối thủ" mình đang viết và đăng tải trên Facebook cá nhân về đại từ nhân xưng trong truyện. Mọi người có thắc mắc vì sao khi viết về nhân vật nữ chính, tác giả lúc lại dùng "cô", khi lại dùng "nàng" không? Khẳng định là tác giả không cố nhầm từ đâu nhé.

Theo ý tác giả, nữ chính đến từ tương lai, nhân xưng quen thuộc sẽ không dùng từ "nàng" vì đối với cô ấy sẽ có phần sến súa. Tác giả dùng từ "cô" để phân biệt rõ ràng mạch cảm xúc và suy nghĩ đang thuộc về nữ chính. Còn từ "nàng", tác giả sẽ dùng khi các nhân vật thời cổ đại nhìn nhận về nữ chính của chúng ta. Một bộ truyện không thể chỉ đứng ở góc nhìn của nữ chính mà còn phải xoay chuyển ở nhiều góc độ của từng nhân vật trong truyện.

Các tình tiết bên trong đều là hư cấu, cho mọi người thỏa sức tưởng tượng về một thể loại xuyên không lạ lắm. Không mới mẻ ở Trung Quốc, nhưng ở Việt Nam thì quả thật chưa được biết rộng rãi. Có nhiều người còn đặt câu hỏi với tác giả: Xuyên không là gì? Thực sự, đây là đề tài khá lạ ở nước mình. Tác giả chấp nhận thách thức, biết các bạn chưa ưa chuộng nhưng vẫn muốn tiếp tục đề tạo nên sắc màu giải trí mới cho mọi người sau một ngày làm việc căng thẳng.

Hy vọng mọi người tiếp tục ủng hộ, cùng song hành với thế giới của hai nhân vật Trà Ngân - Vân Ngọc của chúng ta. Liệu giữa tình yêu và tình bạn, họ sẽ chọn con đường nào: trở thành bạn thân hay đối thủ đáng gờm của nhau khi cả hai cùng sở hữu ưu thế trí thức ở thế giới tương lai. Mời mọi người cùng theo dõi diễn biến mới nhất nhé!

Chương 2: Trở thành quân cờ

Khi đoàn xe đến kinh thành, trời chợt đổ mưa to, sấm chớp liên hồi. Cả đám người nháo nhào tìm chỗ trú chân. Con mưa vô tình làm trôi bùn đất trên mặt Trà Ngân, lộ ra nét đẹp tinh khôi tươi trẻ, cô mỉm cười quệt nước mưa, không biết rằng tự thân mình đã xóa lớp nguy trang của mình rồi.

Sau khi trời tạnh ráo, đoàn người tiếp tục về Vương phủ. Cũng may là anh lính tốt bụng kia thấy cô mặc đồ dị hợm, ban đầu cũng đã bàn tính sẽ giúp cô được đi cùng, nên đã cho cô bộ đồ lính mặc tạm. Đồ vải dệt thô sơ, nặng trĩu, rườm rà nhưng đành chịu thôi.

Đến được Vương Phủ, Ngân cùng đoàn tùy tùng khiêng từng rương cống phẩm vào đại sảnh. Sảnh nhà khá rộng, xây giống kiểu nhà Trung Quốc thời xưa. Sát tường đối diện cửa đặt tràng kỷ khảm xà cừ, ở giữa đặt bàn trà thấp chia tràng kỷ làm hai ghế đều nhau. Trên tường là bức tranh sơn thủy khảm ngọc lấp lánh. Hai bên hông nhà là hai dãy ghế gỗ chạm khắc tinh xảo, nhưng không được cân xứng. Giữa nhà có chiếc bàn to, tất cả rương đều đặt trên bàn này. Một nam tử trung niên, tóc lấm tấm những sợi bạc nhưng râu có hơi dài, đang xem xét từng rương hàng rất tỉ mỉ.

Trà Ngân vốn tò mò, mỗi khi tới nơi lạ, cô có thói quen hay quan sát tỉ mỉ, mãi mê nhìn ngắm, cô va phải một trong hai anh lính đang khiêng rương vào. Đầu Ngân đập vào bờ ngực rắn chắc như đá, cảm giác choáng váng như thể có mấy ngôi sao đang xoay tròn ngay trên đầu mình. Chiếc mũ rơi xuống, lộ ra làn tóc xoắn dài màu nâu hạt dẻ, tô điểm thêm làn da trắng mịn của Trà Ngân.

Tất cả người trong Vương Phủ ngạc nhiên trầm trồ, riêng vị Vương gia này giờ vẫn híp mắt quan sát cô, trong đầu hắn ta nảy sinh một suy nghĩ. Trà Ngân bị bất ngờ, hoảng hốt chưa biết làm sao, nhớ tới hình ảnh trong mấy phim Trung Quốc hay xem, cô liền xoay người, đập đầu tạ lỗi với người đàn ông ngồi trên tràng kỷ. Hắn ta nắm cằm cô kéo ngược lên để quan sát rồi gật gù, mặt lộ ra chút vẻ tán thưởng:

- Một cô nương xinh đẹp như thế, ai nỡ giết chứ. Nhưng mà quốc có quốc pháp, gia có gia quy, ta cho ngươi cơ hội lấy công chuộc tội, chịu không?
- Dạ. Chỉ cần không chết, ngài bảo sao, tôi cũng nghe theo ạ!
- Cô nương này, ngươi dùng ngôn từ khá kỳ quặc. Ngươi từ đâu tới?
- Dạ, tôi, à... quê tiểu nữ ở xa lắm, ở thành phố Hồ Chí Minh lận, ngài sẽ không biết đâu. Hi hi hi.
- Hà??? thành phố là gì, thật khó hiểu!

Vương gia ngó người, nhìn vị quân sư chờ lời giải thích, chỉ thấy quân sư cũng lắc đầu không một chút thông tin về nơi cô gái đề cập. Hắn ta quan sát Trà Ngân, thờ hất ra, tay xoay đảo hai khối tròn tròn trong tay mặt trầm ngâm như đang đo đạc điều gì

- Bỏn Vương quả thật lạc hậu rồi, có vùng đất tên lạ vậy mà cũng không biết. Ha ha ha...
- Dạ - cô cười thật tươi lấy lòng, mong mấy người trước mặt có thiện ý mà tha cho mình.
- Mà cha mẹ ngươi còn không? Gia đình có bao nhiêu người?
- Dạ, tiểu nữ gặp nạn. Người thân lưu lạc không biết ở đâu, thấy đoàn người về phía kinh thành mới nương nhờ hành trình, tới nơi tìm sinh kế qua ngày ạ.
- Tội vậy à? Thôi được rồi, hôm nay bỏn vương cho ngươi một đặc ân, ta sẽ đưa ngươi vào cung, tạo cơ hội cho ngươi được gặp gỡ và hầu hạ Hoàng thượng. Chỉ cần ngươi làm tốt nhiệm vụ ta giao, tội vô lễ hôm nay ta sẽ không truy cứu. Còn ngươi được ăn ngon mặc đẹp, biết đâu may mắn lọt vào mắt đế vương cao quý, một bước lên mây, gả hóa phượng hoàng. Ha ha ha... - hắn cất giọng cười âm hiểm lọt vào tai Trà Ngân trở nên vô cùng đáng ghét.

Lòng Trà Ngân dâng lên sự bức tức vô hạn. Mịa nó chứ, cái tên thần kinh, mình như vậy mà đi làm cung nữ, hầu hạ đàn ông à. Mà lại là một tên già thôi tha, khốn nạn nữa chứ. Vua là một thằng ngoài danh xưng ra cũng chỉ là con heo thả nọc, già không nên nét, thay phụ nữ như thay áo. Càng nghĩ, cô càng nản lòng. Thôi đành, lê lét được tới đâu hay tới đó. Cứ giữ được tính mạng đi đã. Có câu "Thuyền tới đâu cầu ắt sẽ thẳng, trên đời mọi chuyện đều tự có an bài" cơ mà. Cô mỉm cười: "Dạ, cảm ơn ngài", rồi nhẹ nhàng cười lấy lệ. Vị vương gia bật cười khanh khách thật sáng khoái, vỗ đùi cái đét.

- Đây nữ tử, cảm ơn là gì? Nhìn biểu hiện của ngươi khác lạ quá. Ha ha ha...
- À... Cảm ơn cũng giống như tạ ơn. Ở quê của tiểu nữ dùng nhiều từ lạ, mong vương gia thông cảm.
- Không sao, dù sao khi vào cung ngươi cũng phải học lại những quy củ cần thiết thôi. Giờ cho phép ngươi nghỉ ngơi, ngày mai sẽ cùng ta đi cho sớm.

Hắn quay đầu về phía người phụ nữ có khuôn mặt lạnh tanh không cảm xúc, cứ như phải như thế mới là phép tắc chuẩn mực, ra lệnh:

- Vu ma ma! Dạy dỗ nàng ta cho tốt, ta cho bà một đêm phải xong!

- Vâng, thưa Vương gia

Trà Ngân được dẫn vào phòng tắm. Trong phòng độc nhất cái bồn gỗ, tắm vách bằng vải, khung gỗ bao xung quanh. Trong bồn rải đầy cánh hoa hồng. Cô chau mày, trộm nghĩ: "Tắm cánh hoa thì thích thật. Nhưng họ có rửa sạch hoa chưa nhỉ, có bị ngứa không đây hả trời", song cũng không thể làm gì khác hơn là nghe theo từng bước chỉ thị của ma ma. Đứng hai bên bồn là hai tì nữ, tuổi chừng 14, 15 thôi, sẵn sàng hầu hạ cô tắm. Trà Ngân không quen, muốn tự tắm nhưng ma ma không đồng ý, còn buông lời cảnh cáo:

- Nếu người tự tắm, hai tì nữ này sẽ bị chặt tay đấy.

Cô há hốc, chẳng hiểu sao chuyện của mình lại gây họa cho người khác nên cũng đành ngoan ngoãn cho họ mang ra hết chà rồi dần, như tắm heo vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Vị vua tàn bạo

Hoàng cung nước Đại Nam

Mưa gió sấm chớp đùng đùng, chói sáng cả một góc trời. Trong tấm cung, một nam tử trẻ tuổi gương mặt anh tuấn đang gập ác mộng kinh hoàng. Hắn mơ thấy mình bị đuổi giết, xung quanh toàn xác người, máu thân hắn ôm gọn hằn trong lòng, đỡ cho hắn rất nhiều nhát đao. Khi lũ hung ác rút đi, thân xác bà cũng nát tan, biến dạng, duy chỉ có gương mặt vẫn hiện từ, nhìn hắn mỉm cười. Hình ảnh ấy ám ảnh hắn mỗi đêm mưa sấm sét.

Nam tử ấy là người đứng đầu một nước, nắm quyền sinh sát trong tay. Không còn là đứa trẻ yếu đuối đầy sợ hãi của nhiều năm về trước. Hắn giết mình, mồ hôi rịn ướt áo, mất đảo qua lại. Sau một hồi trấn tĩnh, hắn thở phào nhẹ nhõm. Bước chân xuống long sàng, quan sát thấy một cung nữ đang cúi đầu đứng hầu sau màn, hắn quát mắt giận dữ, mày kiếm chau lại, môi đầy đặn nhếch lên, từng cơ thịt gò má đánh lại. Chỉ bằng một tay, hắn bóp cổ cung nữ, lôi ra quăng tới trước mặt mình.

- Nói! Ngươi đã trông thấy những gì?

- Dạ...dạ, nô tì... nô tì...không... thấy...gi...cả" - cung nữ vừa bị ngạt phát ra âm thanh có phần khó nhọc. Nàng ta cố gắng hít thở điều hòa khí cho bình ổn lại.

- Ngươi trực đêm khi ta ngủ, ta gặp ác mộng ngươi lại bảo không thấy, vậy giữ ngươi trong cung có ích gì - giọng hắn lạnh tanh, lọt vào tai cung nữ lại hung ác như nọc độc của rắn.

Nỗi sợ hãi lẫn át con khó thở vẫn chưa tan, cung nữ nhanh miệng giải thích:

- Dạ, dạ, nô tì chỉ thấy sấm chớp làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của ngài, nô tì chỉ biết hoàng thượng ngủ không ngon giấc, ngoài ra không nghe, không thấy gì hết.

- Ha ha ha! Thấy ta ngủ không ngon, lại làm lơ, tội vẫn đáng chết. Ngươi đâu, lôi ra chém!

- Hoàng thượng tha mạng, nô tì biết tội, xin hoàng thượng tha mạng- Cung nữ rơi vào hoảng loạn, chân run lẩy bẩy, oán trách vận mệnh đen đui sao lại rơi vào phiên trực tử thần như ngày hôm nay, có làm gì nói gì cũng không thoát được cái chết.

Tiếng van xin thảm thiết xa và nhỏ dần rồi mất hút. Minh hắn ngồi trên long sàng, gương mặt lạnh lùng không cảm xúc. Hắn là vị vua trẻ tuổi và tàn ác nhất trong tất cả vương triều, được ví như Diêm Vương chốn nhân gian. Ở hắn luôn toát ra lãnh ý khiến người khác rét run.

Hắn có vóc người cao lớn, tận 1m85, so với chiều cao tiêu chuẩn của thời đại này, hắn cứ như người khổng lồ. 10 tuổi đã thông thạo kinh văn. 15 tuổi đã trui rèn võ nghệ, bắn cung với cường độ vô cùng khắc nghiệt chỉ vì một chấp niệm phải trở thành người mạnh mẽ để không ai có thể hăm hại, hạ bệ được mình. Có thể nói, hắn là vị vua văn võ song toàn nhưng lãnh khốc, ngoài mẫu hậu hiền từ mệnh khô, không ai có thể có một vị trí trong lòng hắn dù là nhỏ nhất.

Trong vương triều, rất nhiều vương gia muốn lật đổ, nhưng đều bị hắn thanh toán gọn gàng triệt để. Đời này của hắn, đam mê duy nhất có lẽ là giết chóc, chỉ cần biết ai có chút chủ ý phản đối mệnh lệnh, sẽ bị hắn ban mật chỉ diệt cỏ tận gốc, với hắn thù giết lẫn còn hơn bỏ sót. Cuộc đời hắn trôi qua trong sự tàn ác độc đoán, cho tới khi gặp định mệnh đời mình.

Giờ Dần, Trà Ngân đã bị Vu ma ma đánh thức, lôi cô ra điểm trang. Với cô mà nói, việc trang điểm ở thế giới cổ đại chẳng khác nào lăn bột. Mặt trời

chưa kịp lộ dạng, chắc tầm 4 giờ sáng thôi, giấc ngủ chưa ngon cô đã bị mang ra tô trát đủ các kiểu thật là khó chịu. Xung quanh cô có bốn ti nữ mỗi người góp một tay, một phần việc, chà lên người cô thứ bột màu trắng mịn như bột mì, mùi lạ lắm có phần khó ngửi với cô, so với mỹ phẩm thời hiện đại thì cách biệt như trời với vực. Sau đó, bọn họ đẩy cô ngồi trước gương, vấn tóc và trang điểm.

Thời xưa có phương thức trang điểm rất khác, họ cầu kỳ búi tóc, cài trâm đầy đầu, sức nặng của nhiều loại phục sức khiến một người xưa nay chỉ quen cột cao hay thắt bím là cô, cảm thấy đau đầu kinh khủng. Gương mặt sau khi hoàn tất trắng bệch như hát bội, Trà Ngân nhìn mình trong gương, thờ dài lắc đầu ngao ngán.

Cô được mặc trên người bộ y phục màu xanh ngọc với các chi tiết rườm rà, theo chân vị phụ nhân họ Vu ra sân tập đi đứng, tập hành lễ. Càng nghĩ, Ngân càng thấy mình thật thảm, quá thảm. Tập đi đến mỏi nhừ, trời sáng hẳn, cô mới được nghỉ ngơi phút chốc, lại phải sẵn sàng tinh thần vào cung, cũng chưa biết sẽ diện kiến vua liền hay không?

Theo đoàn tùy tùng là hai mươi cung nữ, mặc đồ giống nhau, tóc búi hai nhánh, trang điểm lòe loẹt như sắp lên sân khấu hát tuồng. Họ xếp thành hai hàng nghiêm cẩn đi vào cung. Hoàng cung rộng lớn, đi một vòng cũng gần tới trưa, mồ hôi ai cũng nhễ nhại, nhưng vẫn phải đứng như pho tượng chờ Lan Quý Phi ngủ dậy. Mặt trời lên quá cao, đúng giờ Ngọ, nàng ta mới thức giấc, thay đổi xiêm y, chằm chằm ngồi trên ghế phượng, nhân nhả hóp từng ngụm trà. Thái công công hầu bên cạnh, khom người gọi tên từng người vào cho nàng ta tuyển chọn. Thái công công lên tiếng:

- Các người đã vào được tới đây là may mắn lắm. Nay trước mặt Lan Quý Phi cao quý, tự xưng họ tên, bày ra tài lẻ của mình cho ngài ấy lựa chọn, biết chưa?

- Dạ!- Mọi người trăm miệng một lời, đầu cúi thấp thể hiện tấm lòng kính trọng với người phụ nữ đang tạm giữ quyền lực cao nhất nơi hậu cung.

Lần lượt từng người bước lên. Người trở tài nấu ăn, bày ra mỹ thực cuốn hút. Người thì thêu thùa, người khác lại làm trang sức, may y phục.. Tất cả đều được sắp xếp vào các ti phòng thích hợp. Tới lượt Trà Ngân, cô cứ nhìn mặt suy nghĩ, thật sự cô chẳng biết mình có thể mạnh gì, ngoài ca hát có chút nổi trội, nhưng đại gì uống phí nước bọt cho cái đám người kiêu căng hống hách làm trò vui cơ chứ. Trà Ngân nghĩ vậy, hít một hơi thật sâu, dừng cảm nói ra thực tế

- Bẩm Lan Quý Phi, nô tì không có tài lẻ nào cả.

- To gan, bộ dạng cùng lời nói rất đáng ghét không hề có quy củ. Giữ lại người không có chút hữu dụng, có khi lại là mầm tai họa cho nương nương nhân từ của chúng ta vì đã chọn người nữa. Người đâu, lời ả ra ngoài xử tử - Thái công công đứng cạnh, nhanh miệng phát ra âm thanh the thé.

Lan Quý Phi giờ tay cán lại: "Khoan đã! Thái công công nóng nảy quá rồi. Đánh chó cũng phải nể mặt chủ nhà. Cung nữ này là đích thân Vương gia gửi gắm, không thể đắc tội người ta". Nàng ta xoay đầu nhìn Trà Ngân nói:

- Vậy đi, nếu người không có tài cán gì, ta sẽ cho người vào Ti chế phòng làm công việc giặt giũ. Vào đó cứ chăm chỉ làm việc sẽ có cơm ăn, không sợ chết đói. Ha ha ha...

Trà Ngân coi khinh cái điệu bộ như bố thí của người phụ nữ mang vẻ cao ngạo ngồi trên kia. Cô vẫn tinh táo áp chế cơn thịnh nộ trong lòng, có bất phục thế nào cũng không thể lộ rõ cho đối phương biết, vì sự sống còn của bản thân mà dục ngôn hành lễ miệng nói lời cảm tạ.

- Dạ, tạ ơn Lan Phi

- Tốt lắm. Cho tất cả lui ra đi. Ta mệt rồi!

Đoàn người lui khỏi Hồng Lan cung, Trà Ngân mang một bụng ám ức vừa đi, vừa thăm rửa con giống vô hậu, đã cuốn cô về thời quái quỷ gì không biết. Theo cô có thêm hai cung nữ khác, tuổi độ trăng tròn có chút tư sắc nhưng bị cách trang điểm thời cô làm che đi nét trẻ trung hồn nhiên ấy. Họ được sắp xếp thêu thùa, may vá, chỉ riêng Trà Ngân phải làm công việc giặt đồ nặng nhọc. Con cung của cha mẹ bao năm chưa từng phải động đến móng tay, chỉ có ăn với học thôi mà giờ lại thăm thương đến vậy.

Bọn họ được sắp xếp ngủ trong căn phòng không rộng lắm, có một bệ cao dài từ đầu đến cuối phòng làm giường. Mỗi người được phát cho một chiếc chăn và một gối đàn bằng mây hình chữ nhật trông chẳng thoải mái tí xiu nào cả. Quả thật khi gối đầu rồi lại càng khó chịu kinh khủng. Vừa ngả lưng không bao lâu, đã có tiếng keng đánh thức. Mọi người thức dậy, nhanh chóng thay y phục, rửa mặt, rồi xếp hàng nhận phần cháo ăn sáng. Tính ra chỉ có 5 - 10 phút ăn bữa sáng thôi, sau đó lại vào xếp hàng chờ phân công việc.

Trà Ngân được dẫn ra sau hoa viên, bên cạnh giếng nước là cả chục chậu đồ bần chờ cô xử lý. Ti chế dặn dò rất kỹ từng chậu đồ, chậu nào của hoàng thượng, hoàng hậu, các phi tần theo từng chức phận riêng biệt, không cho phép lẫn vào nhau. Hoàng hậu hiện tại chưa được sắc lập, Quý phi nương nương là cao nhất. Ti chế nhấn mạnh Lan Quý Phi có yêu cầu rất cao về ăn mặc nên cô phải đặc biệt cẩn thận, chẳng may xước rách y phục yêu thích của ngài ấy thì chỉ có cái chết. Yêu cầu chung vẫn là vô nhẹ tránh làm hỏng vải nhưng cũng phải sạch sẽ, sau đó đem ướp hương theo sở thích từng vị nương nương. Trà Ngân nghe Ti chế dặn dò mà hoa cả mắt, chóng cả mặt. Trong đầu cô vang lên âm thanh gào thét như sấm dội, thôi thúc cô phải rời khỏi cái nơi quỷ quái này. Và cô bắt đầu nung nấu ý định trốn khỏi hoàng cung.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Trấn nam vương gia

Phủ đệ của Trấn Nam Vương tại kinh thành

Nam tử anh tuấn tiêu sái ngồi trên chiếc ghế tựa uy nghi nơi thư phòng. Hắn có đôi mày rậm, ánh mắt sắc bén như chim ưng. Chiếc mũi cao thẳng trông cương nghị nhưng đâu ai biết ẩn chứa bên trong là một tâm hồn cao ngạo đầy dã tâm. Hắn đưa ngón tay nhịp nhịp lơ đãng, chờ một trong số những tên tay sai đắc lực báo cáo nhiệm vụ.

- Bẩm Vương Gia, đã sắp xếp ổn thỏa cho Trà Ngân cô nương rồi. Vì nàng ta không có tài cán gì cả nên chỉ có thể đưa vào làm cung nữ giặt đồ thôi. Việc tiếp theo xin ngài giao phó.

- Tốt, cứ chờ đó đã, thời cơ thích hợp ta sẽ tạo nên một cơ duyên xảo ngộ cho nàng ta với tên tiểu tử hoàng đế kia. Sẽ có nhiều trò hay cho xem. Ha ha ha...

Đứng bên cạnh nam tử diện mạo cao cao tại thượng, xúng xính vào hàng rồng trong loài người, là tên quân sư tâm phúc của Trấn Nam Vương gia - Hàn Ngạo Thiên. Hắn ta có đôi mắt xéch giảo hoạt như một cáo già, một bụng đầy những dối trá toan tính. Ước mơ của hắn là bay lên cảnh cao, dưới một người trên vạn người, không lúc nào ngừng suy nghĩ thật nhiều mưu sâu kế hiểm để đưa quân chủ của mình đường hoàng bước lên ngai vàng.

Hắn đưa ra rất nhiều chủ ý, cẩn trọng từng bước chắc chắn tiến gần đến kế hoạch soán ngôi của chủ tử, không cho phép một sai sót nào có thể xảy ra dù là nhỏ nhất. Nhưng nữ tử Trà Ngân này là một biến hóa không thể ngờ đến làm đảo lộn cục diện đã tính toán trước trong lòng hắn. Hắn sao có thể cam tâm để cho Vương Gia đi một nước cờ hiểm hóc như vậy. Và quan trọng là nếu nước cờ này thành công, công trạng của hắn trong đó không quá lớn, liệu hắn có được chủ tử ưu ái ban cho chức Tể tướng hăng ao ước hay không. Không được, hắn phải tác động vào quá trình một chút, ít nhất phải cố gắng biểu hiện cho chủ tử biết được tấm lòng trung thành, tận tụy luôn suy nghĩ thấu đáo cho cục diện. Có như vậy ngài ấy nghĩ về quá trình "không có công lao cũng có khổ lao", sẽ trọng dụng mình trong tương lai. Nghĩ vậy, hắn bắt đầu từ tốn mở lời góp ý kiến:

- Thưa Vương gia, nữ tử kia có chút nhan sắc thật nhưng không phải là khuynh quốc khuynh thành, lại chẳng có chút tài năng gì cả. Ngài chọn một quân cờ vô dụng như vậy liệu có ổn hay không. Thần nghĩ ngài nên tiến hành đúng như ý định ban đầu, tạo ra một thế cục đảo loạn cho tên cầu hoàng đế chết nơi sa trường có phải tốt hơn không?

- Bẩm vương có cảm giác nữ tử này không hề tầm thường một chút nào, có thể nàng ta đang còn giấu diếm một bí mật nào đó của bản thân. Nhưng ta nhận ra trong ánh mắt nàng ta là sự cơ trí hơn người, không hề là một kẻ yếu đuối. Bẩm vương tin kế hoạch phát sinh lần này sẽ đẩy nhanh kết quả như ta mong muốn. Vậy nên, cứ theo đó mà làm. Lui hết ra ngoài đi, Bẩm vương còn phải dâng tấu lên cho tên tiểu tử hoàng đế nữa.

Quân sư cúi đầu tuân mệnh, dù lòng không chút tình nguyện:

- Vâng, thưa Vương gia!

Trấn Nam vương gia tao nhã cầm lên chiếc bút lông, chấm vào nghiên mực tinh xảo bằng bạch ngọc. Từng nét chữ rồng bay phượng múa, dòng chữ "Trấn Nam Vương" như đâm vào mắt hắn đến nhức nhối. Đâu ai biết hắn cầm hận phong hiệu Trấn Nam Vương đến mức nào. Hắn hận tên huynh trưởng tiền đế chết tiệt áp cho hắn cái tên Trấn Nam đầy trêu chọc, lại đẩy hắn về đất phong xa xôi cách kinh thành vạn dặm. Một năm cũng chỉ có vài dịp trọng đại hắn mới được phép hồi kinh.

Trấn Nam... Trấn Nam ư? Hắn phải trấn giữ cho nước Nam của cha con nhà kia nhân nhả tận hưởng hết sung sướng trên đời này à. Hắn không phải chó canh giữ nhà cho ai, cũng không phải kẻ cấp thấp cho người nào muốn đạp lên hay sai khiến được đâu. Lần này, hắn quyết phải giành lại vị trí xứng đáng thuộc về hắn. Chỉ có người tài cao mưu trí như hắn mới thích hợp với ngai vàng quý báu ấy. Vấn đề kế thừa ngôi vị, hắn lúc nào cũng oán trách ông Trời vì đã không cho hắn một số mệnh tốt, được chui ra từ trong bụng một mẫu thân có địa vị cao quý. Nếu không, tên hoàng huynh yếu đuối vô năng ấy làm gì có cơ hội giữ lấy vương quyền chứ. Nhưng Trời không ban cho thì hắn tự tạo. Tên hắn là Ngạo Thiên, nên hắn không ngại đấu với ông Trời. Cái gì mình muốn phải mạnh mẽ đoạt lấy, vậy mới thú vị và thỏa mãn chứ.

Hắn gấp lại tấu chương, khoe miệng nhếch nhẹ, trong đầu là đầy đặc hình ảnh hắn mặc chiếc long bào thật oai phong lẫm liệt, phát tay bảo miển lễ đối với đám quần thần đang phủ phục trên đất dập đầu khấu kiến rất mực quy thuận. Hắn đâu biết quân cờ mình sắp xếp thực chất không dễ dàng không chế như hắn tưởng. Cô gái mang tư tưởng của thế kỷ từ tương lai, nào có yếu mềm nhu nhược mặc cho ai muốn nắn thẳng, bẻ cong lúc nào tùy ý đâu. Và điều quan trọng, hắn không ngờ định mệnh cho hắn gặp gỡ trước, chỉ vì một ý niệm sai lầm mà về sau hối hận không còn kịp. Mà trên đời này làm có thuốc chữa hối hận đâu. Một bước sai lầm là cả đời đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Nàng ấy là ai?

Ti chế phòng, hoàng cung nước Đại Nam

Anh là con gió cuốn tung bụi mù, là em đó

Con gió thoảng qua cuốn theo chiếc lá xa lìa cảnh

Vui cuộc tình ngây ngất sẽ rũ hết bao sầu lo

Quên muộn phiền bên nhau đôi ta đi tới chân trời xa..." (Trích bài hát "Anh là gió em là cát")

Hắn nghe đến đây, hàng mày nhú nhẹ trong vô thức, giọng cũng thờ ơ lãnh đạm cất ngang hứng thú ca hát của nàng:

- Người đang nhớ đến người trong lòng sao. Hát đến nhập tâm da diết như vậy à?

Câu trước dừng dừng câu sau lại có chút chua chua mà hắn cũng không phát hiện. Trà Ngân xoay đầu cười, mắt tròn xoe rực rỡ như những vì sao, cô không thích trang điểm như các cung nữ khác nên lộ ra gương mặt tự nhiên thuần khiết rất đặc biệt, trả lời hắn: "Ừ, người đến rồi sao?". Câu trả lời rất đời bình thường, cô đâu biết một chữ "ừ" lẫn trong đó lại gây cho hắn hiểu lầm nàng đã có ý trung nhân. Thần sắc hoàng đế vì một chữ "ừ" mà trầm đục hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Tim rung động vì đâu?

Trà Ngân nhìn khuôn mặt tên thái giám trước mặt bỗng dưng thâm trầm khó hiểu. Cô nghĩ chắc hắn vừa bị trách phạt, nên mang lòng buồn bực muốn tìm người chia sẻ cho bớt nặng nề. Cái thế giới bất bình đẳng này là vậy, chức tước cao sang quyền quý thì mặc sức hưởng thụ, còn kẻ cấp thấp thì bị bọn bề trên mặc tình sai khiến như súc vật. Chẳng may họ không vừa ý, nổi giận sẽ dễ dàng hạ lệnh đánh chết như một con chó mà không có chút sức lực phản kháng. Hắn, thật đáng thương biết bao, mà mình hiện tại cũng đáng thương chẳng kém. Hai người bọn họ cùng là mệnh khổ, càng phải an ủi, giúp đỡ lẫn nhau.

Cô lau tạm tay vào chiếc váy cho khô, đến cạnh kéo hắn đi về phía một tảng đá gần ngay đó. Bàn tay thon nhỏ chạm bàn tay rắn chắc của hắn, một cảm xúc kỳ lạ bỗng dưng len lỏi vào trong lòng. Hắn chưa kịp hiểu đó là gì, nàng ấy đã kéo hắn đi được một đoạn. Gương mặt thanh thuần sạch sẽ, không hăng hăng mũi son phấn như những nữ tử ở ông ọo luôn tìm cách lấy lòng hắn hòng mưu đồ địa vị khiến hắn vô cùng ghét bỏ. Trên người nàng còn tỏa ra hương thơm nhẹ nhàng rất tự nhiên cũng làm hắn thư thái, thoải mái hẳn. Nàng bảo hắn yên vị trên tảng đá, rồi xoay lưng trở về bên chậu y phục còn đang xả dờ dang, vừa làm vừa nhẹ giọng hỏi hắn:

- Mới vừa gặp chuyện không vui chứ gì, sao buồn bực hiện rõ trên gương mặt thế này. Có muốn chia sẻ cùng ta cho nhẹ lòng hay không. Ta luôn sẵn sàng lắng nghe, biết đâu có thể giúp người đưa ra lời khuyên hữu ích thì sao. Mà nè, người tên là gì, cứ người người ta ta, chẳng biết tên tuổi của nhau như vậy ta thấy rất xa cách. Chúng ta quyết định làm bạn rồi thì gọi nhau bằng tên đi. Tên ta gọi là Trà Ngân.

Hoàng đế không vội trả lời ngay, im lặng quan sát nàng thật kỹ lần nữa. Nội tâm đa nghi sẵn có lúc nào cũng nhắc nhở hắn phải cẩn trọng khi đối diện với một người. Nàng ấy lại hề hề tươi cười giục hắn nhanh nhanh nói chuyện:

- Còn ngại ngần như con gái nữa chứ, nhanh lên. Ta sắp xả xong quần áo rồi, phải quay trở về không nhiều thời gian chuyện trò cùng người đâu.

Dưới sự hồi thúc của nàng, hắn gật đầu nói: "Ừm, ta là Tiểu Trắc Từ". Cô gái nhỏ lại đứng dậy chùi chùi tay vào chân váy, nhí nhảnh đi đến trước mặt hắn, chìa bàn tay về phía hắn nói:

- Hân hạnh được làm bạn với người nhà Tiểu Trắc Từ.

Hắn bất động nhìn cử chỉ lạ lẫm của cô, không biết nên đáp lại thế nào, ý nghĩa của bàn tay đưa ra là gì thế này? Thấy hắn ngần ngại chưa bắt tay cùng mình, cô bỗng dưng nghĩ ra có lẽ thời đại này không biết cái bắt tay thể hiện cho tình bạn, tình hữu nghị hợp tác. Cô liền lúi kéo tay hắn ra, bắt lấy và bảo hắn cũng nắm lại, giải thích cho hắn hiểu rõ ý nghĩa của hành động thân thiện này. Cô bày ra dáng vẻ rất tự nhiên, khiến cho phòng bị vô hình trong tim hắn có phần lỏng lẻo hơn đôi chút. Nhưng hắn vẫn chưa quen bắt chuyện hỏi han nhiều, vẫn duy trì sự trầm mặc chờ nàng ta hỏi mới lần lượt trả lời. Cô lại đưa chuyện sang vấn đề gì khiến hắn có vẻ mất hứng khi này.

Không nhắc còn đỡ, vừa nhắc đến lòng hắn lại nhen nhóm sự bực dọc khó diễn tả. Cũng chẳng biết phải nói sao, hắn đành nói lảng sang nguyên nhân khác:

- Là ta đang buồn nhớ mẫu thân đã mất của ta!

Cô nghe giọng hắn rất buồn, lại có cùng nỗi nhớ người nhà thì lại càng cảm thông với hắn hơn. Cô vỗ vỗ vai hắn, gắng di dời nỗi buồn của hắn. Cô trầm nghĩ, quả nhiên đàn ông bị mất đi "đứa em nhỏ" quý giá, sẽ trở nên mất cảm yếu ớt như vậy. Thôi được rồi, vì đã là bạn, cô nương tốt bụng ta đây sẽ giúp người khuấy khỏa một chút. Cô nói với hắn:

- Thôi đừng buồn, ta cũng lạc mất cha mẹ, không có nhà để về, phải lưu lạc khổ sở, may mắn chưa phải đi vào con đường khát cái, được một người tốt bụng giúp đỡ đưa vào cung làm việc, có cái ăn cái mặc qua ngày đây nè. Ta vẫn phải kiên cường mà sống. Tiểu Trắc Từ ngươi phải vui vẻ mạnh mẽ lên để mẫu thân của ngươi ở trên thiên đường an lòng. Ngươi biết thiên đường là đâu không, là nơi có Ngọc Hoàng đại đế, chắc hẳn bà ấy đang rất tốt, vẫn luôn dõi theo ngươi.

Lý lẽ của nàng ấy đối với hắn thật mới mẻ, thật dễ chịu. Có thật là mẫu hậu của hắn đang an ổn ở cái nơi gọi là thiên đường không? Có thật là bà vẫn luôn quan sát từng hành động của hắn từng ngày. Vậy... vậy... trong mỗi việc hắn đã từng làm qua có khiến cho mẫu hậu thất vọng hay tức giận không? Lòng hắn chùng lại, ngôn ngữ bao suy nghĩ.

Cô thấy hắn vẫn chưa thể trấn định khi nghe chuyện đời mình, nàng nhẹ thở dài, xuất ra kỹ năng ca hát mà mình rất tự tin. Dẫu sao ngày trước thời đi học, cô từng đoạt rất nhiều giải thưởng trong những cuộc thi văn nghệ thường niên do trường tổ chức. Nhà cô cũng có điều kiện, nếu có đam mê và trải qua trường lớp đào tạo, muốn trở thành ca sĩ cũng là điều dễ dàng trong tầm tay. Hắn đang nhớ mẹ chứ gì, cô sẽ hát cho hắn nghe một bài về tình mẫu tử thiêng liêng. Cô quay sang bảo hắn chăm chú nghe, cô sẽ dành tặng hắn món quà tinh thần cho ngày tình bạn kết nối. Cô hắng giọng, bắt đầu cất lên tiếng hát với âm điệu vừa phải, đủ để hai người nghe:

"Bao ngày mẹ ngóng, bao ngày mẹ trông, bao ngày mẹ mong con chào đời

Áp trong đáy lòng, có chẳng tiếng cười của một hài nhi đang lớn dần

Mẹ chọt tỉnh giấc và mẹ nhìn thấy hình hài nhỏ bé như thiên thần

Tiếng con khóc òa, mắt mẹ lệ nhòa, cảm ơn vì con đến bên mẹ

Này con yêu ơi, con biết không? Mẹ yêu con, yêu con nhất đời

Ngắm con ngoan hiền trong nôi, mắt xoe tròn ôi bé cưng

Nhìn cha con, cha đang rất vui. Giọt nước mắt lăn trên khóe môi

Con hãy nhìn kia, cha đang khóc vì con..." (Trích bài hát "Nhật ký của mẹ")

Giọng của nàng ấy dịu dàng, ngọt ngào đầy cảm xúc, làm nổi nhớ thương mẫu hậu trong lòng hắn tràn dâng cuộn cuộn như muôn ngàn con sóng. Một tia cảm kích cũng theo đó mà dâng lên, nảy mầm thành sự cảm mến đối với cô gái nhỏ đang rất chân thành muốn động viên hắn vượt qua nỗi thương tiếc. Bài hát đã chấm dứt rồi mà thanh âm vẫn cứ vang vọng mãi trong lòng chưa tan, thật tuyệt vời khó mà diễn đạt.

Cô lại vỗ vỗ vai người bạn của mình lần nữa, hành động này vô thức trở thành thói quen từ khi cô muốn an ủi hắn. Cô cũng chẳng sợ quan niệm nam nữ khác biệt của thời cổ đại, vì vốn dĩ hắn bây giờ chỉ là một nửa đàn ông, là trai con thì cần gì phải e ngại. Sau đó, cô nói lời tạm biệt, nhắm hướng chậu đồ đã xả xong phía đằng kia mà đi đến để lấy chậu y phục giặt xả xong quay về Ti chế phòng. Nhưng cô vừa bước một bước, chân bị trật sơ mi ngã ngửa ra đằng sau. Hoàng đế nhanh tay nhanh mắt kéo lấy người cô ngược về phía mình. Giường mặt cô vì lực kéo, toàn bộ đập vào khuôn ngực rắn rỏi nam tính của hắn. Chiếc môi nhỏ xinh cũng vì thế chạm vào vòng ngực quyến rũ của hắn. Dù cách một lớp áo vẫn khiến cả người hắn đột nhiên như bị bốc hỏa.

Vành tai hoàng đế nóng hổi, ửng hồng lên, mắt ánh lên tia ngượng ngùng, vì sợ nàng ấy trông thấy mà nhanh chóng quay đầu đi, cũng là để giấu đi vị "tiểu huynh đệ" đang ngẩng đầu đòi quyền xưng trượng. Hắn cũng thấy thật khó hiểu, lần đầu tiên hắn có cảm giác kích động như vậy với một người con gái. Không biết vì sao nàng ấy lại có thể dễ dàng đốt lửa trong người hắn đến vậy. Chẳng phải trước kia hắn vẫn luôn vô cầu vô dục như người vô tính hay sao. Giờ đây lại thấy tim đập thình thịch hồi hộp thế này. Hắn thần thờ suy nghĩ mãi cảm xúc bây giờ, không chú ý Trà Ngân đã hi hi cười trừ, nói cảm ơn rồi ôm chậu đồ chạy về Ti chế phòng cho kịp.

Cũng trong lúc này, tại Vương phủ của Trần Nam vương gia, tin tức về Trà Ngân được ám vệ đặc lực truyền về cho chủ tử cao nhất của bọn hắn. Trần Nam vương - Hàn Ngao Thiên nhận được hồi báo, lòng thoáng qua một tia đắc ý. Quả nhiên hắn đã không nhìn lầm người con gái này. Nàng ta lợi hại hơn hắn tưởng, dù chưa kịp tạo ra cơ hội cho nàng ta gây ấn tượng đặc biệt với hoàng đế, bắt đầu cho kế hoạch cướp lấy ngôi cửu ngũ chí tôn hắn ao ước bấy lâu, nàng vẫn có thể dễ dàng tạo được bước ngoặt vượt qua lòng phòng bị của đế vương đa nghi cực điểm. Ngao Thiên hắn càng tin, với sự chỉ huy tài tình của mình, những bước đi tiếp theo của thế cờ sẽ thật thuận lợi, mục đích nhanh chóng có thể hoàn thành. Hắn gạt đầu, dặn dò ám vệ tiếp tục theo sát, báo cáo lại đầy đủ những lần tiếp xúc của tên tiểu tử Hoàng đế và Trà Ngân.

Đêm yên tĩnh, một kẻ đang nằm nhếch miệng cười đắc chí với thắng lợi trong tương tượng đã sắp thành hiện thực. Một người đang ngơ ngẩn hồi tưởng chuyện vừa xảy ra với con tim nhẹ rung động mà lo sợ điều này không biết là tốt hay xấu đối với mình. Một người khác thì đang đánh một giấc thật ngon lành, thỏa mãn sau một ngày làm việc đầy vất vả.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Nhận nghĩa nữ

Sau khi băng bó, trị thương cho Vân Ngọc, trời cũng đã là chiều tối. Lão đại phu nhìn một vòng khắp người cô, y phục đã rách nát và nhiều vết rách. Giờ này không thể vào trấn mua cho cô nương ấy y phục được nữa, và lại với thương thể như vậy, nàng ta cũng chẳng tiện thay ra mặc vào. Ông trầm ngâm nghĩ ngợi đôi chút rồi gật gù, dặn Vân Ngọc nghỉ ngơi trong lúc chờ ông ra ngoài, một lát sẽ trở lại.

Sau đó, ông hướng về phía nhà vị đại thẩm ở cách đây mấy dặm mà bước. Đại thẩm ấy có nhi tử đi làm lụng ở xa, lâu lâu mới về thăm nhà một lần, cũng neo người đơn chiếc như ông và rất tốt bụng. Ông chỉ nói dăm ba câu nhờ cậy, đại thẩm đã mang một bộ y phục màu nâu sậm hơi ngả màu, cùng sang nhà với lão đại phu để tương trợ.

Đại thẩm hiền từ, kiên nhẫn mở nhẹ từng món y phục trên người cô, mắt neho neho nhìn cho kỹ rồi cuộc đây là loại y phục gì, của nước nào mà bà chưa từng thấy qua. Nếu không phải được cô chỉ dẫn cách thức, chắc cả ngày trời vật lộn cũng đành chịu thua vì không mở được. Tò mò thì tò mò vậy, bà không có thói quen buồn chuyện linh tinh ra bên ngoài, thế nên lão đại phu mới tin tưởng mà nhờ bà giúp một tay. Đó là ông đang phòng hờ trường hợp cô nương này bị đuổi giết, ám hại, việc bảo mật tin tức mới có thể giúp nàng ấy an toàn qua ngày, bình phục nhanh chóng.

Vị đại thẩm làm xong, còn nhiệt tình chải lại mái tóc gọn gàng cho cô. Y phục sòn vài ngả màu, không phù hợp với người con gái trẻ trung, làm che đi vẻ xinh đẹp tươi tắn của cô, nhưng nhìn chung cũng sạch sẽ, thơm mát. Vân Ngọc nắm lấy tay đại thẩm, chân thành nói lời cảm tạ. Bà mỉm cười đáp lại rồi xoay lưng, trở về nhà mình.

Nhờ bài thuốc giảm đau lão đại phu sắc cho, Vân Ngọc trôi qua một đêm không quá đau đớn vì vết thương hành hạ. Cô có giấc ngủ an ổn, trong giấc mơ cô thấy hình bóng Trà Ngân đang vẫy tay vừa gọi thật to: "Vân Ngọc ơi, tôi ở đây nè. Đến đây nhanh nào!". Vân Ngọc vội vàng nhắm hướng của bạn mình mà chạy đến, chưa kịp nắm lấy tay cô ấy, đã nghe bên tai vang vọng thanh âm của một người lão niên:

- Tiểu cô nương thức dậy đi! Ta vừa nấu một bữa cháo sáng, cháu dậy mà ăn cho nóng còn uống thuốc nữa. Thuốc cũng gần xong rồi đấy.

Vân Ngọc thoát khỏi giấc mộng, hí hí mắt, nhẹ dụi một chút cho tỉnh táo, lại được lão đại phu mang cho chiếc khăn nhỏ vừa được vắt ráo nước để lau mặt, lại đưa thêm cành liễu nhỏ ý bảo cô vệ sinh răng miệng. Thấy cô mang vẻ mặt ngơ nghe, ông tinh ý hiểu được cô không biết sử dụng dụng cụ này nên vào lấy một cành liễu khác hướng dẫn. Bột chải răng của ông được kết hợp từ nhiều loại thảo dược nên vừa thơm mát sáng khoái, cảm giác đầu ngày nhờ vậy mà hưng phấn hẳn.

Vì lão đại phu cách hai ngày mới cần đi hái thuốc. Hôm qua đã đi, hôm nay dành cho việc đi loanh quanh hành thiện chẩn trị bệnh cho người nghèo. Tâm lòng thiện lương hiếm có khó tìm, dù y thuật rất cao minh nhưng luôn lấy việc từ thiện làm gốc mà mãi chẳng giàu có được, bù lại ông được rất nhiều người quý mến. Ông dặn Vân Ngọc ở nhà dưỡng thương thật tốt, không được suy nghĩ linh tinh làm ảnh hưởng đến thời gian bình phục. Ông còn để sẵn cơm nắm cho bữa ăn trưa của cô và sau đó đeo hòm thuốc lên vai, đi xuống thị trấn.

Ông lão đã tính toán kỹ càng, khi vào thị trấn sẽ mượn tạm một chiếc bàn, bày thành một quầy nhỏ chẩn bệnh thu lấy ít bạc để mua vài bộ y phục cho tiểu cô nương ở nhà. Vết thương như thế, cũng phải ít nhất một tháng mới hồi phục. Đầu thể nào cứ hỏi mượn của đại thẩm gần nhà mãi được. Vậy là ngồi gần cả một ngày, bạc kiếm về cũng tạm ổn, ông nhắm tính rồi dọn dẹp đồ đạc, ghé qua gian hàng bán y phục.

Lão nam nhân lần đầu mua y phục cho nữ tử, mặt đỏ bừng ngượng nghịu. Ông dặn dò bà chủ cửa hiệu chọn lấy vài bộ phù hợp. Lão đại phu xưa nay chẳng có thể nhi mọi người đều biết, nay lại mua y phục nữ tử, bà thấy vậy trên ghẹo đôi câu. Ông liền nghiêm mặt bảo mình là mua cho nghĩa nữ. Bất giác, ý niệm nhận nàng ấy làm con nuôi cũng nhen nhóm trong lòng từ đó.

Bà chủ tiệm cười trừ, gúi lại y phục. Ông vốn hiền hòa chẳng thể giận ai lâu, tiền lấy bạc ra thanh toán xong lại nhanh bước trở về nhà. Vừa bước vào đã thấy Vân Ngọc đang cầm trên tay quyển sách, là do ông tự biên soạn, xếp trên bàn nhỏ trong nhà. Sách cô đang cầm là tổng hợp công năng của các thảo dược, do ông dùng gần cả đời người khảo nghiệm và tích lũy được. Nàng ấy đọc rất hăng say, còn không chú ý cả tiếng mở cửa của ông nữa.

Cảnh tượng ảm áp này khiến ông thỏa mãn biết bao, càng kiên định sẽ nhận nữ tử này làm nghĩa nữ. Ông đã tuổi cao, sức dần yếu. Hối tiếc trong đời là bỏ lỡ việc thành gia lập thất, có một người cùng chia sẻ. Càng tiếc hơn khi không có người kế thừa y thuật dày công nghiên cứu bao năm, và có lẽ nàng ấy xuất hiện như định mệnh an bài cho ông bù đắp lại nỗi tiếc của đời mình. Chờ nhận thức quan hệ cha con xong, ông sẽ dành hết vốn hiểu biết, truyền thụ lại cho nàng.

Ông đi đến cạnh chiếc giường trúc nơi Vân Ngọc đang yên vị, hỏi han rồi xem xét một chút về vết thương, sau đó mang túi vải đựng y phục vừa mua đặt vào tay cô gái. Cô mở ra xem, chất liệu vải thô sơ nhưng cũng hợp mắt đủ hiểu được sự tận tụy hết lòng của ông lão. Lật tới lật lui xem xét một lúc, cô bỗng nhớ ra một chuyện, cũng đành cười khổ trong lòng. "Chiếc áo ngực đã thay ra còn chưa khô, mà mình cũng chẳng thể nào mặc mãi chỉ một cái. Thôi thì ngày mai vị đại phu này đi hái thuốc, mình tiện may vài chiếc áo ngực mặc thay đổi". May vá ấy à, dẫu sao mẹ cô hồi còn trẻ là một thợ may giỏi, ít nhiều cũng dạy cho cô được kỹ năng kha khá.

Ôm áo quần trong tay, cô chẳng biết làm gì hơn ngoài tiếng cảm ơn và nụ cười chân thành thật ý. Ông im lặng trong phút chốc như lấy hết can đảm cùng lý lẽ thuyết phục cô gái, cũng có hơi lo lắng sẽ bị khước từ. Bởi hoàn cảnh nhân thân của nàng ấy thế nào ông cũng không biết rõ.

Và câu trả lời của Vân Ngọc khiến ông rất đổi hài lòng. Cha và nghĩa nữ nhận nhau, nghi lễ đơn sơ chỉ là một cái cúi đầu thấp của cô gái trẻ. Lời đề nghị của ông lão rất kịp thời, là cứu cánh cho mình giữa lúc thân cô thế cô nơi vùng đất lạ lẫm, chưa biết trước tương lai là an hay nguy. Có một nơi nương

đầu vì cô là ân nhân của hắn đấy nhé.

Được một lúc, cô nghe hắn thì thào: "Nước... Nước..." bằng ngôn ngữ y hệt nghĩa phụ. Xem ra hắn ta cũng là người Yên Trường Quốc chứ không phải lưu lạc từ nước khác đến. Cô lấy bình nước, nghiêng vừa phải, rót nhẹ nước vào miệng hắn nhưng hắn vẫn bị sặc, mắt vẫn còn híp lại mà từng cơn ho sặc sụa cứ nối tiếp nhau. Vân Ngọc liền giúp hắn vỗ vỗ vai cho bình ổn trở lại.

Hắn cố gắng căng đôi mắt mờ mờ trên gương mặt tiều tụy, trước mặt là tiểu cô đang nhìn hắn, thần sắc lộ ra chút lo lắng. Hắn biết được ngay cô nương ta là người đã cứu hắn trong lúc nguy nan. Hắn gật đầu một cái, nói lời cảm tạ, xong cả hai đều im lặng, chưa biết phải nói gì thêm.

Bỗng nhiên, mỹ nam đưa tay nhẹ đỡ lên ngực, mày kiếm nhíu lại, trông có vẻ không ổn nhưng tuyệt nhiên không phát ra tiếng than nào. Vân Ngọc nhận ra ngay, hắn nhất định còn có vết thương trên ngực nữa, lúc này cô vẫn chưa xem tới. Hắn đã tỉnh, vậy thì để cho hắn tự bồi đi. Cô lấy lọ cao đặt vào trong tay hắn bảo hắn mau dùng cho chóng lành. Hắn cầm lấy, lại nhẹ gật đầu rồi xoay người ra hướng khác, tự mình thoa thuốc. Cao thấm vào da thịt mát lạnh, dễ chịu, đôi mày đang chau cũng vì thế mà dần giãn ra.

Giữa lúc này, bụng hắn lại phát ra âm thanh khá lớn. Vân Ngọc biết hắn nhất định là đói lắm rồi liền bảo hắn nằm xuống nghỉ tạm, trong khi chờ cô đi hái ít quả dại về cho hắn ta. Biết đường quen nẻo, cô đi khá nhanh rồi trở về trong tay là 5, 6 quả táo dại, mang toàn bộ cho hắn hết. Dù sao thì đến chiều cô cũng sẽ trở về nhà, không lo bị đói. Còn có đưa hắn về cùng không ấy à, quả thật là xin lỗi vì cô không hề nghĩ đến. Nhìn thân hình hắn mà xem, cao to vạm vỡ, còn cô nhỏ bé thế này mà đỡ xuống núi, không phải mệt chết luôn sao. Dù gì mai cô cũng sẽ xin nghĩa phụ lên đây chăm sóc thương thể của hắn, trú tạm mấy ngày hắn là không thành vấn đề. Cô nhìn hắn ăn ngon lành, một lúc sau mới nói tạm biệt và hẹn gặp lại vào hôm sau.

Trời chiều tối nhạt nhem, không thấy rõ để hái lá thuốc được nữa, Vân Ngọc đành vác gùi trống không trở về. Cô thuật lại toàn bộ cho nghĩa phụ nghe, vốn dĩ định hôm sau chỉ có mình cô lên núi lo cho hắn, song nghĩa phụ tốt tính nhất định đòi đi cùng. Thực ra cô rất xót cho sức khỏe của nghĩa phụ, đã có tuổi rồi mà, nhưng vậy cũng tốt, y thuật người cao minh sẽ chữa trị triệt để cho hắn luôn.

Sớm hôm sau, một già một trẻ cùng nhau lên núi. Lão đại phu nhiệt tình đến cạnh mỹ nam tử, mở y phục của hắn ta xem qua vết thương trước, sau đó đưa tay xem thêm mạch tượng. Ông thăm tẩn thương nam tử này thể lực rất tốt, thương thể khá nặng vậy nhưng chỉ qua một hôm đã hồi phục khoảng bốn năm phần. Nội thương này phải kê được tan máu bầm, sẽ nhanh chóng khỏi bệnh. Gần đây, khi dạy y thuật cho Vân Ngọc, nàng ấy đã góp cho ông chút ý kiến là nên điều chế được dạng viên, sẽ thuận tiện hơn là phải sắc thuốc theo thang. Ý tưởng mới lạ này liền được ông chú ý và làm thử. Kết quả kiểm chứng không tồi nên lần này đi, ông cũng mang theo vài lọ được thích hợp, trong đó có được chữa tụ máu bầm. Ông cho hắn ta uống ngay một viên, sau đó cẩn thận băng bó vết thương trên người hắn. Vân Ngọc đã tỉnh té ra ngoài cửa động chờ đợi, thời này nam nữ khác biệt, giữ ý tứ là điều cần thiết.

Băng bó xong, mặc lại áo cho vị nam tử trẻ tuổi. Y phục bị rách nhưng nhìn kỹ chất liệu không tầm thường chút nào. Ban này chưa kịp chú ý, giờ thì lão đại phu đã bắt đầu phát hiện thiếu niên tuổi này chắc hẳn có địa vị không hề nhỏ. Bậc làm cha luôn muốn vun vén cho nữ nhi của mình. Lần này nữ nhi có duyên cứu chữa kịp thời, trở thành ân nhân của hắn ta, có khi lại là một mối nhân duyên tốt đẹp. Nghĩ vậy, lão đại phu càng muốn tác hợp cho đôi trẻ. Mượn việc nhà còn chưa xong, ông sớm cáo từ trở về, dặn dò nữ nhi ở lại chăm sóc tốt cho người bệnh. Ông rất tin tưởng nữ nhi, dù có ở lại thêm đôi chút thì cũng sẽ về nhà đúng giờ giấc, biết gìn giữ nữ tắc ổn thỏa. Hiện tại, nên cho họ có chút không gian, cơ hội để tiếp xúc, dần sinh ra cảm mến lẫn nhau.

Nhìn thần sắc nam tử tươi hơn đôi chút, Vân Ngọc cảm thấy khá yên tâm, mừng thay cho hắn đã qua được nguy hiểm. Cũng không thể mỗi người giữ lấy một khoảng trầm mặc, cô liền bắt chuyện. Hắn chỉ nói mình họ Phương tên Viễn, ngoài ra không nói thêm vì sao lại bị thương thành bộ dạng này. Hắn đã không muốn nói, cô cũng không cần thiết phải hỏi thêm làm người ta mất hứng. Cô ngồi thêm một lúc, lại mang mấy lọ được nghĩa phụ để lại cho hắn ra dặn dò nên uống lúc nào, số lượng từng viên ra sao. Sau đó, cũng cáo từ trở về cho sớm.

Hai hôm sau đó, mỗi ngày cô vẫn lên núi, mang cho hắn thêm thức ăn, mua vài quả cam vắt nước cho hắn uống tăng cường đề kháng. Thời này người ta ăn cam chứ không ép lấy nước. Nhưng lượng nước trong một quả cam làm sao nhiều bằng mang ra vắt. Và lại, nước cam đổ vào bình đem theo sẽ nhỏ gọn tiện dụng hơn là xách theo một túi cam. Mấy hôm nay, nghĩa phụ bảo tình hình của hắn đang tiến triển tốt, chỉ cần một mình cô lên chăm sóc là được. Vậy càng hay, đỡ mệt nhọc cho nghĩa phụ.

Chuẩn bị sẵn sàng, cô treo lên mặt vẻ thoải mái yêu đời tiến về đường núi cao đi hoài đã quen, nghĩ đến hắn gần bình phục hoàn toàn lại thấy nhẹ nhõm, bớt việc phải ngày ngày lội bộ rồi lên núi. Vừa đến nơi, Vân Ngọc liền bày thức ăn, và bình nước cam ra cho hắn. Đang vừa tính giải thích về nước cam vắt, còn khá mới mẻ với những người cổ đại, cô đã phát hiện thần sắc hắn thật lạ kỳ. Đôi mắt trầm đục bắn ra tia nguy hiểm. Tiếng chuông cảnh báo trong lòng cô rung lên mạnh mẽ, vội vàng cất bước chạy ra khỏi cửa động dù chưa biết chuyện gì xảy ra. Nhưng hắn còn nhanh tay nhanh chân hơn nữa, kéo cô gái nhỏ trở về động. Tay hắn xiết chặt tay cô đến đau điếng. Cô càng sợ hãi gấp bội, chẳng biết mình đã gây nên tội lỗi gì mà khiến hắn ném tới cái nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Hóa thành sói đói (18++++)

Giờ khắc này, nam tử trước mặt không còn mang vẻ lãnh diễm, pha một chút thờ ơ đối với sự việc trên đời như thường ngày nữa. Hắn đã hóa thành một con sói hung tàn, nhìn về nữ tử đang bị xiết chặt cánh tay, tưởng tượng nàng như một chú thỏ trắng ngây thơ cực kỳ ngon miệng. Chỉ muốn ngay lập tức

Chương 13: Âm mưu nơi hoàng lăng

Cô gái trẻ lau mặt gạt lệ, xúc vác lại tinh thần, cố gắng làm cho mình trông bình thường trở lại trước khi quay về nhà. Thật may là thời cổ đại áo quần rộng rãi, kín đáo có thể che giấu được những vết hồng ngấn thô bạo do tên đồn mặt kia gây nên. Nếu không, nghĩa phụ biết được chắc chắn sẽ đau lòng hoặc để ai khác nhìn thấy sẽ làm ông ấy mất mặt chẳng dám nhìn ai. Vân Ngọc nghĩ vậy, cũng bớt chút lo lắng, chỉnh trang lại một tí rồi mới yên tâm cất bước.

Trong nhà, nghĩa phụ hiện từ với mâm cơm giản đơn đang đợi sẵn. Cô bày ra vẻ mặt nũng nịu, trách móc vài câu:

- Nghĩa phụ, con đã nói với người rồi, việc nấu nướng cứ để con làm cho. Người lớn tuổi, đừng gắng sức quá mà mệt. Vậy mà người không chịu nghe con gì cả. Con cảm thấy buồn phiền lắm nghĩa phụ có biết không?

Lão đại phu nhìn nữ nhi hiếu tâm, lòng vui vẻ không gì tả hết. Vốn nghĩ vận mệnh một đường đã định là sẽ cô đơn, chuyện thế nhi xa tầm với, vậy mà Trời cao có mắt, không bạc đãi mình, bỗng dung ban cho một nữ nhi ngoan ngoãn, lại thông minh hiểu chuyện như vậy. Vốn y thuật cả đời không còn lo bị đứt đoạn, lại còn cho ông hy vọng ngọt ngào được bỗng bề ngoại tôn lúc xế chiều. Thật quá đôi hạnh phúc!

Cảm xúc ông lâng lâng không nhìn thấy một giọt buồn nhỏ vẫn còn sót lại trong mắt nữ nhi. Ông nhẹ giọng trấn an:

- Thôi được rồi, ta nhường việc lại cho con là được chứ gì, đừng xỉ mặt ra như vậy nữa, trông sẽ không được xinh đẹp đâu đấy".

Vân Ngọc vừa xới một chén cơm cho nghĩa phụ, vừa bưng bình tiếp lời: "Không đẹp càng tốt, khỏi phải thành thân, con được ở cạnh chăm sóc người thật lâu, ổn quá rồi còn gì?"

Nghĩ nữ nhi chỉ là nói đùa, ông cũng rất phối hợp tiếp tục nói chuyện phiếm, vờ nghiêm mặt:

- Không được, ta còn đang mong chờ sớm được bề ngoại tôn đáng yêu của ta đây này. Con cũng không còn nhỏ nữa đâu nhé! - chỉ thấy cô gái nhỏ trầm mặc giây lát rồi lại cười như không có gì, bưng chén cơm đặt trước mặt nghĩa phụ, gấp một ít rau, ít đậu phụ lên cho ông.

Bữa cơm đang vui vẻ, ấm áp, ít nhất trong mắt lão đại phu là như vậy, Vân Ngọc chợt nhớ ra là mình phải uống thuốc ngừa thai, triệt tiêu mầm họa ngay từ trong trứng nước. Chứ một đứa trẻ không được sinh ra từ tình yêu của cha mẹ, mà chỉ là bằng chứng của sự sai lầm thì còn gì đau khổ hơn. Cô chưa sẵn sàng làm mẹ, và ở cái thời đại coi trọng trinh tiết này, có lẽ cả đời cô cũng không thể có diễm phúc trở thành mẹ. Ai sẽ chấp nhận một người không còn là xử nữ nữa, là cái tên khốn kiếp kia sao? Không, nhất định không. Với hấn cô chỉ có hận, chán ghét, và xem thường. Vậy là Vân Ngọc gọi chuyện xin được tránh thai của nghĩa phụ:

- Buổi chiều hôm nay lúc trở về, con gặp một nữ tử rất đáng thương. Nàng ta bị tên ác bá cưỡng đoạt, giờ chẳng còn cách nào khác là phải làm thiếp cho hắn. Nhưng hấn ngay cả gà chó còn không bằng, cô nương ta nói làm thiếp cho hấn thì thà chết còn hơn. Con thấy nàng đáng thương, khuyên nhủ nàng kiên cường. Nhưng chỉ sợ hấn lưu lại giọt máu trong người nàng ta rồi thì khó mà dứt ra được bèn nói với nàng ta rằng con có một người cha là thần y đồ nha. Con hứa sẽ cho nàng ta được đề phòng tránh thai. Lát người cho con nhé, con mang cho nàng ấy.

Nghe đến đây, lão đại phu thực sự tức giận, mắng tên nam nhân khốn kiếp một trận ngút trời khiến cô rất bất ngờ. Người tốt tính, vị tha như nghĩa phụ mà cũng có thể mắng người đến sưng cả tai như vậy, thật không thể coi thường. Vân Ngọc chen vào thêm mấy câu phụ họa rồi không quên đốc thúc nghĩa phụ nhanh chóng mang được ra. Thuốc tránh thai ấy à, phải uống càng sớm thì công hiệu mới cao, chẳng phải mấy đứa bạn mất xanh tóc vàng ở trường đại học bên Tây của cô đã nói qua đó sao. Cô không muốn phát sinh biến cố ngoài ý muốn mà làm hỏng cả cuộc đời mình.

Được đã có trong tay, Vân Ngọc nhanh chóng xin phép nghĩa phụ ra ngoài đưa được cho nữ tử đáng thương đã kể trước đó, thực chất là lên lút uống để phòng ngừa tai họa. Nuốt viên thuốc xuống, Vân Ngọc thờ phào nhẹ nhõm, đã có thể yên tâm bắt đầu lại cuộc đời mình, học thật tốt để kế thừa y thuật cao minh của nghĩa phụ. Cô nghĩ kỹ rồi, cần gì phải lấy chồng, sống độc thân được tự do làm điều mình thích, thoải mái biết bao nhiêu. Chẳng phải sau này ở thế kỷ 21, mọi người càng muốn hưởng đến một độc thân vui tính hay sao. Có quyết định và hướng đi sau này rồi, Vân Ngọc về nhà với tâm thế an ổn hơn.

Về phần nam tử vừa hóa thành con sói đói xong, lý trí quay về bỗng thấy lòng dằn vặt, buồn bức khó tả. Hấn trách mình vô năng không thể chống lại mê tình được, càng trách kẻ độc địa đứng sau màn kịch thói tha này. Hấn xấu chuối lại từng việc trong mảng ký ức đau thương, là ngày hoàng hậu đương triều Yên Trường Quốc, cũng là mẫu thân thân sinh của hấn, phi thiên vì con bạo bệnh.

Hoàng cung thâm nghiêm bao trùm một màu trắng tang tóc. Hoàng đế hạ lệnh nghiêm cấm tiệc tùng, cưới hỏi, vui chơi trong mười ngày để tỏ lòng thương tiếc vị quốc mẫu mệnh bạc. Toàn bộ hoàng tử, công chúa đều phải quỳ trước linh cửu độc kinh cầu siêu, chờ khi Khâm Thiên Giám chọn được ngày lành, sẽ tiễn linh cửu nhập Hoàng lăng.

Mẫu hậu của hấn bệnh quần thân đã lâu, nhưng chẳng phải thái y đã chẩn đoán vẫn còn có thể cầm cự được hơn một năm nữa sao. Vậy mà hấn mới chỉ

Việc gì giao cho hần nhất định sẽ thu xếp ổn thỏa, khiến ông rất hài lòng. Ông đang muốn bồi dưỡng cho Tứ hoàng nhi trở thành phụ tá đắc lực để sau này phò trợ cho thái tử. Tuy rằng mẫu thân sinh của hai đứa trước nay không hề thuận thảo, như nước với lửa, nhưng ông tin vào năng lực tiềm ẩn của thái tử một khi được kích khởi, nhất định có thể chế ngự được Tứ hoàng nhi, khiến hần ta hết lòng quy thuận, cùng đưa Yên Trường Quốc lên một tầm cao vượt trội so với ông bây giờ.

Giao cho Tứ hoàng nhi việc tìm kiếm lần này thực chất là để nhìn xem hần có dã tâm gì không, có mượn gió bẻ măng mưu cầu lợi ích cá nhân hay không? Nếu có, ông nhất định phải bẻ gãy đôi cánh đang dần cứng cáp của hần, bằng ngược lại, cũng là cơ hội tốt để thắt chặt tình huynh đệ của bọn chúng. Ông cũng chẳng phải không có lòng phòng bị, đã mật lệnh cho Ngũ hoàng nhi theo sát mọi hành động của Tứ hoàng nhi, sẽ không xảy ra sự cố ngoài ý muốn. Tứ hoàng nhi và Ngũ hoàng nhi xưa nay không mấy thân cận, ông thực sự không lo lắng có tiểu xảo hay âm mưu thâm độc nào xảy ra gây nguy hiểm cho thái tử.

Khi thái giám tổng quản vào bẩm báo Tứ hoàng tử cầu kiến, thần sắc hoàng đế tươi tỉnh hơn đôi chút, ngắn gọn ra lệnh: "Truyền vào!", thầm nghĩ chắc chắn sẽ là tin tốt. Vừa nhìn thấy nhi tử bước vào, trên mặt là nét lo âu khổ sở, đoán biết là một phen thất vọng, cũng chỉ đành kiên nhẫn nghe xem tình hình thế nào. Sau khi hành lễ đúng quy củ, Tứ hoàng tử liền kể chi tiết quá trình tìm kiếm, rồi quý xuống dập đầu chót hạ một câu:

- Nhi thần vô năng, xin phụ hoàng trách phạt.

Hoàng đế phát tay áo, bảo Tứ hoàng tử đứng lên, không nên tự trách bản thân, dặn dò hần thêm đôi câu, lưu ý hần cố gắng hết sức để đưa thái tử bình an trở về. Tứ hoàng tử nhu thuận đáp lời:

- Xin phụ hoàng yên tâm, con đã phái toàn bộ nhân lực của con đi tìm, nhất định sẽ sớm tìm được hoàng huynh thôi.

Hoàng đế gật đầu cho hần xuống tiếp tục công cuộc tìm kiếm. Hần dập đầu hành lễ, vừa xoay lưng ra về, gương mặt nhiệt tình lo âu lập tức xuất hiện nét âm hiểm, nhếch nhẹ nụ cười hả hê khi người gặp họa. Hần thầm nghĩ, để gì mà được cơ hội hiểm cố này, sao có thể cứu về mầm tai họa cơ chứ. Hần đâu phải kẻ ngốc, thắng lợi bày ra trước mắt, bây giờ chỉ còn chờ ngày danh chính ngôn thuận trở thành Thái tử nữa thôi.

Trên đường về vương phủ, tâm trạng hần đặc biệt vui vẻ. Xe ngựa băng băng mà đi, hần nhắm mắt dưỡng thần vừa suy nghĩ, xem ra đêm nay phải chơi cho thỏa thích một phen mới được. Quốc tang thì quốc tang, có phải mẫu thân ruột thịt của hần đâu mà thương với tiếc. Nghĩ vậy, hần đề thấp thanh âm, ra lệnh tên thị vệ cận thân:

- Mang về cho ta mấy cô nương xinh đẹp, thuần khiết một chút. Đêm nay, bốn hoàng tử muốn chơi cho tận hứng! Phải kín đáo chút, đừng để người khác phát hiện.

Thị vệ liền nhanh chóng đi làm nhiệm vụ chủ tử giao phó. Xe ngựa dừng lại, Tứ hoàng tử khí độ bất phàm bước xuống, tao nhã bước vào vương phủ. Tên quản gia nhanh chân bước đến, kê tai nói nhỏ, nghe xong hần thả bước nhanh hơn, vào đón tiếp vị khách quý đang cùng hội cùng thuyền với hần, nhưng thường ngày luôn phải tỏ ra ghét bỏ lẫn nhau - Ngũ Hoàng tử Phung Chí Quân.

Vừa bước một chân vào đại sảnh, hần đã bày ra gương mặt huynh đệ thân thiết:

- Ngũ đệ ít khi đại giá quang lâm, có chuyện gì hệ trọng muốn báo với Tứ huynh hay sao, có phải là phía phụ hoàng có động tĩnh gì không. Người nghị ngờ đệ rồi sao?

Ngũ hoàng tử đặt chén trà Bích Loa Xuân thượng hạng đang thưởng thức xuống bàn, trong giọng nói lộ ra chút lo lắng nói:

- Ta đã mật báo với huynh, phụ hoàng phái ta giám sát nhất cử nhất động của huynh nghĩa là người chưa hần tin tưởng vào huynh. Chuyện lần này huynh nắm chắc được mấy phần. Liệu có xảy ra chuyện ngoài ý muốn khiến kế hoạch bị đổ vỡ không đây?

Tứ hoàng tử vỗ vai trấn an đệ đệ, tự tin toát ra từ trong đáy mắt: "Xưa nay ta làm chuyện gì cũng đều phải chắc chắn, có phương án phòng bị nữa. Đệ chọn đứng về ta là sáng suốt, không việc gì phải lo. Phụ hoàng nghi kỵ thì sao chứ, điều ta phải làm bây giờ chỉ là kéo dài thời gian. Chờ cho tên hoàng huynh đáng chết ấy táng mạng thân vong, chúng ta đưa xác hần về trình lên phụ hoàng, không cần phải trực tiếp xuống tay. Phụ hoàng làm sao mà nghi ngờ. Không có bằng chứng, sao có thể làm gì được chúng ta?"

Mặt Ngũ hoàng tử vẫn là vẻ không mấy tin tưởng lời Tứ hoàng huynh vừa nói. Sao có thể không làm gì mà xử lý thái tử dễ dàng được cơ chứ. Nhưng Tứ hoàng tử đã nhận ra Ngũ đệ của hần chưa rõ tình hình nhất định sẽ không yên tâm, cũng sẽ không dốc lòng phò trợ hần về sau. Thôi thì để Ngũ đệ an tâm, phải tiết lộ cho đệ ấy biết về kế hoạch trước đó hần đã thực thi thế nào.

Tứ hoàng tử ngồi xuống hộp ngum trà quân gia vừa dâng lên cho hần để thăm giọng rồi bắt đầu kể lại:

- Kế hoạch ban đầu như đệ có biết, chúng ta tạo ra cảnh tượng thái tử trong tang lễ của mẫu hậu lại tham sắc vô độ không biết kiềm chế. Chuyện này lan truyền ra, dân chúng sẽ vô cùng phẫn nộ, không còn lòng tin vào người kế vị tương lai này nữa. Mà lòng dân là sức mạnh vô cùng lớn, phụ hoàng sẽ không vì sủng ái một người, đi ngược lại nhân tâm. Coi như tư cách kế thừa cũng hần đã bị hủy hoại hoàn toàn, hết kiếp này cũng đừng mong xoay chuyển được tình thế. Tình huống ngày hôm ấy, chỉ một chút xiu nữa tên Phung Chí Viễn ấy đã rơi vào cạm bẫy, vậy mà cuối cùng vẫn gắng gượng chạy thoát được. Nhưng đệ còn có điều chưa biết đó thôi, loại mê tình được ta làm quà tặng cho hần đâu chỉ có độc nhất một công dụng.

Phung Chí Thanh dừng lại chốc lát, ngắm gương mặt đang rất nghiêm túc chờ đợi đáp án của Ngũ đệ, lại hộp một ngum trà sang khoái, nói tiếp:

- Trong phủ thái tử của hần ta trồng rất nhiều cây hoa vô ưu, điều này đệ cũng biết mà. Vậy nhưng lại vừa khớp khi ta vô tình biết được hương hoa vô ưu khi được kết hợp với hai loại dược liệu bí truyền sẽ tạo ra một loại mê tình được có sức mạnh kinh hồn, khó có người có thể thoát khỏi uy lực của nó

khi phát tác, nhất định phải hoan ái điên cuồng mới có thể tự động hóa giải. Ta vô tình biết được công thức bí truyền này thông qua một tên đạo sĩ. Chính hắn nói với ta bí phương này xuất phát từ một nữ tử đem lòng yêu tên thiếu niên hòa thượng, muốn hắn hoàn tục từ bỏ con đường tu hành, nên đã điều chế ra. Nữ tử kia rất độc ác, chế ra được vừa là mê tình vừa là kịch độc với suy nghĩ không chiếm được thì thả phá hủy, và không ngờ kết cục của tên hòa thượng là vô cùng thảm. Loại được này kết hợp ba loại hương liệu với nhau, thiếu một loại sẽ không tạo ra bất kỳ tác dụng nào. Trong đó một là hương từ hoa vô ưu có sẵn trong phủ thái tử. Hai là loại được không sắc, không vị, không mùi được ta hòa vào trong bình nước đưa cho hắn lúc ở Hoàng Lăng. Và ba là trầm hương được đốt lên khi hắn quay về phòng nghỉ ngơi. Được này đặc biệt ở chỗ nếu người cố gắng khắc chế không hợp hoan ở lần đầu, năm ngày sau đó nó sẽ phát tác lần nữa với uy lực mạnh mẽ gấp mấy phần. Nếu người nội công thâm hậu có thể vượt qua lần thứ hai, năm ngày tiếp theo mê tình được sẽ lại phát tác ở cấp độ cao nhất khiến người vừa đau đớn vừa thèm khát nhục dục vô tận. Với lần cuối cùng này nếu vẫn không cùng nữ tử hoan ái, mê được sẽ tự động chuyển hóa thành kịch độc ăn mòn lục phủ ngũ tạng. Ta đã cho người đuổi theo hắn lục phóng ngựa đi, tận mắt thấy hắn lăn xuống vực. Hắn ta bị thương nhất định không nhẹ, cho dù là không chết thì ở cái nơi vắng vẻ như thế tìm đâu ra nữ tử làm giải được chứ. Hắn ta chết là điều chắc chắn, không thể tránh khỏi rồi. Chuyện của chúng ta bây giờ là chờ đến thời gian phát tác lần thứ ba qua đi, sẽ tìm xác hắn trở về trình báo với phụ hoàng. Đệ thấy thế nào, một kế hoạch quá hoàn hảo không một kẻ hồ lún phải không?

Ngũ hoàng tử Phung Chí Quân chăm chú lắng nghe, càng nghe càng thấy lòng đầy sợ hãi. Từ ca sao có thể độc ác đến mức ấy, lạnh lùng xuống tay không nể tình thân. Bản thân Phung Chí Quân ghen tỵ với thái tử vì hắn ta có một người mẹ là hoàng hậu, ái thiếp của hoàng đế, còn mình lại chui ra từ trong bụng của một phi tần phân vị nhỏ nhoi, có xuất sắc thế nào cũng không được phụ hoàng thừa nhận. Nhưng cũng chỉ là ghen ghét, hoàn toàn không muốn phải lấy mạng thái tử. Từ ca quả thật nguy hiểm, tàn nhẫn cực hạn. Có phải hắn đã lên nhằm thuyền giặc rồi hay không? Nếu lỡ một mai không còn chung chiến tuyến, từ ca cũng sẽ diệt trừ mình không chút nương tay như vậy hay sao?

Lòng Phung Chí Quân bỗng dưng rét run, hoàn toàn mất đi vẻ ung dung tiêu sái như lúc vừa đến, bèn mượn cớ trong phủ có việc phải xử lý, xin phép cáo từ. Hắn ta cất bước thật nhanh, chỉ mong có thể bình tâm thoát ra khỏi cơn sợ hãi, không nhìn thấy phía sau lưng là một gương mặt âm tàn như ác ma đang kéo kéo khỏe môi, cười khinh bỉ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Sứ thần khiêu khích

Năm ngày tiếp theo sau lần phát tác mê tình được lần thứ hai. Từ sáng đến chiều, Thái Tử Phung Chí Viễn hoàn toàn không cảm thấy có chút xui biến đổi bất thường nào trong cơ thể mình, có thể đoán ra là chỉ cần có phát sinh hoan lạc với nữ tử, được tính sẽ tự tiêu trừ, và sẽ bình thường trở lại. Hắn bây giờ mới có thể yên tâm mà quay về tiếp tục thủ hiếu ở Hoàng Lăng, cầu siêu cho mẫu hậu của mình. Nhưng dù có thế nào, hắn cũng cảm thấy mắc nợ người con gái ấy. Hắn nghĩ: "Nhất định phải bồi thường thật xứng đáng cho cô nương ta, chỉ là hiện tại còn có việc, tạm chưa thể làm gì cho nàng ấy được". Cả một ngày chờ đợi xem được lực có bộc phát hay không, giờ thì đã tối trời cũng không kịp trở về Hoàng Lăng nữa, hắn quyết định ngủ lại một đêm rồi sáng mai sẽ rời khỏi nơi này, cái nơi biến hắn trở thành con sói hung tàn cướp mất tương lai của một cô nương, cũng là nơi biến hắn từ một xử nam trở thành người đàn ông đứng ghĩa.

Đường đường là thái tử đương triều của Yên Trường Quốc, hắn tất nhiên không thiếu nữ tử ái mộ, muốn trở thành một trong số thê thiếp của hắn. Nhưng lòng hắn từ lâu đã sinh ra ác cảm với cái đám nữ nhân dối trá, cả ngày đeo mặt nạ ấy rồi. Nhớ năm đó, khi hắn còn nhỏ, trong lúc đi tìm chú thỏ trắng chạy vào trong bụi cây ở ngự hoa viên, tình cờ trông thấy hoàng thúc của hắn và một phi tần không được sủng ái của phụ hoàng lén lút ôm ấp nhau, vừa ngoảnh đi không lâu gặp phụ hoàng, nàng ta lại trưng ra cái bộ dạng xem phu quân là trời và vô cùng kính ngưỡng. Hắn đã kể lại điều mình trông thấy cho mẫu hậu, người liền bí mật xử lý phi tần dâm loạn kia, cũng nói cho phụ hoàng kín đáo xử phạt hoàng thúc. Cảm giác ghét bỏ từ ngày ấy cũng theo hắn đến tận hôm nay. Lần này vì được hắn mới... hắn mới làm ra hành vi vô sỉ như vậy. Hắn cứ áy náy mãi, có chút tương tiếc vì cô nương ta là ân nhân đúng không? Hắn là vậy rồi.

Nghĩ ngợi linh tinh rồi hắn ngủ lúc nào không hay. Sáng ra, hắn lấy bộ y phục cô nương kia mang lên mấy hôm trước mặc vào cho thơm mát. Vài thô bình thường vậy mà mặc lên người hắn lại không làm giảm đi một chút vẻ tuấn lãng của hắn. Hắn cứ thế tìm đường trở về, trên đường tình cờ gặp lại cô nương Vân Ngọc đang lên núi hái thuốc. Biết nàng ấy còn đang hận mình cực điểm, nhưng hắn không thể cứ vậy mà lướt qua xem như không quen, liền dừng lại cúi đầu trước mặt nàng:

- Ta thực lòng tạ lỗi với nàng. Ta hứa sẽ bồi thường lại những tổn thất nàng phải trải qua. Chỉ mong nàng cho ta cơ hội.

Vân Ngọc trừng mắt nhìn hắn, không thích đồng dài thêm, chỉ gằn giọng:

- Ta bảo ngươi cúi, có nghe thấy không?

Hắn đành ào não buông thêm một câu: "Tạm thời ta còn có việc phải làm, ba tháng sau nhất định tìm nàng trả lại công đạo. Xin cáo từ".

Hắn nói xong liền rời đi, Vân Ngọc cũng chẳng để tâm lời hứa làm gì, gói hết cho vào dĩ vãng. Điều cô muốn làm lúc này là chuyên tâm học y thuật, làm một nữ thần y cứu người, cứu đời, vậy là đủ.

Đi được đến trưa, Thái Tử dừng lại nghỉ chân đôi chút, tầm gần nửa canh giờ sau đó, hắn nghe tiếng vó ngựa rầm rầm kéo đến, dẫn đầu là một bóng dáng rất quen, kia chẳng phải là thị vệ thân tín của hắn hay sao?

Ngựa chạy đến rất gần, thị vệ Cao Trung cũng đã trông thấy chủ tử, không tiến thẳng về trước tìm kiếm nữa, thắng ngựa lại, đến trước mặt Thái tử hành lễ. Sau đó báo cáo lại vì sao có sự chậm trễ hộ giá của mấy ngày qua:

- Bẩm Thái tử, hoàng thượng phái Tử hoàng tử truy tìm tung tích của ngài, chúng nô tài cũng đi theo bọn họ. Nhưng trên đường, bọn họ toàn nhận định phán đoán phương hướng của nô tài không đúng, bảo chúng nô tài phải biết phối hợp. Mấy ngày trôi qua đều công cốc, từ hôm qua nô tài bí mật tách riêng ra, tự mình đi tìm người, thật may mắn là đã tìm được.

Chỉ Viễn treo lên nụ cười đầy châm chọc nói: "Tử đệ mà chịu nhọc lòng tìm ta sao, có khi hần còn ước gì ta bỏ mạng nơi núi rừng nữa kia. Nếu không phải sau đó mơ hồ tỉnh lại, ta gượng được đến động nhỏ rồi được ân nhân giúp đỡ đã chẳng có cơ hội trở về. Người này về sau chúng ta phải cẩn thận. Còn người, làm tốt lắm! Giờ chúng ta về Hoàng Lăng thôi, việc thủ hiếu còn chưa có xong đâu. Người nhớ phái người báo tin an toàn cho phụ hoàng, kéo người lại lo lắng".

Đoàn ngựa một đường hướng về Hoàng Lăng. Ba tháng sẽ nhanh chóng trôi qua, và con sóng ngầm trong cuộc chiến quyền lực cũng sẽ bắt đầu. Ai khóc ai cười đến cuối cùng còn chưa biết. Nhưng biến cố lần này ít ra đã giúp hần nhìn rõ đối thủ của mình là ai.

Đêm yên bình ở hoàng cung nước Đại Nam

Hoàng đế Hàn Thừa Vĩ ở tẩm cung lâm vào trầm mặc. Hôm nay, sứ thần của nước Sở Minh Quốc bái kiến, trên danh nghĩa là bày tỏ thiện chí giao hảo của hai nước, thực chất là mang một nan đề khó muốn thử thách trí thông minh của người Đại Nam. Nhớ tới gương mặt vờ lễ nghĩa nhưng hành vi hống hách của sứ thần, hần chỉ muốn dùng một đao cắt phăng cái đầu của hần xuống làm ghế ngồi. Nhưng lý trí bảo hần phải nhịn, vì thực lực hai nước ngang ngửa nhau. Giết sứ thần, gây hấn trước sẽ tạo ra cái cớ cho các tộc quốc khác liên hợp với nhau chống lại nước Đại Nam thì non sông này ắt phải sụp đổ.

Hần áp chế cơn giận trong lòng, tiếp đãi đúng lễ cần có, mặt lại trung ra vẻ thờ ơ lãnh đạm đủ hiểu hần cũng chán ghét, khinh thường Sở Minh Quốc chẳng kém đâu. Nước Nam dưới sự cai trị của hần cũng coi là hùng mạnh, lại biết trọng dụng người tài, hần tin nhân tài ở nước Đại Nam nhiều vô kể, sao phải phiền lo cái nan đề khiêu khích của bọn tộc quốc Sở Minh mang đến đây. Chờ cho đến khi sứ thần sai một đám người đồng đảng, khó nhọc dùng gây náo loạn tượng sư tử đá khổng lồ được điêu khắc tinh xảo vào sân đình rồi mời hần ra ngắm nhìn, nói rõ yêu cầu của hoàng đế Sở Minh Quốc nhân gửi, hần mới thực sự cảm thấy buồn bực.

Sứ thần miệng cười vui vẻ, nhưng mỗi câu tựa như gai đâm, miệng ca ngợi nước Đại Nam nhân tài nhiều như mây, ánh mắt lại là sự giễu cợt, xem thường:

- Hoàng đế Sở Minh Quốc của chúng thần được hiến tặng một tảng đá chất liệu hiếm có khó tìm, đã chế tác thành tượng sư tử đầy linh khí như thế này. Ngài ấy trông thấy liền muốn tặng một tượng này cho bệ hạ để tỏ lòng giao hảo. Chỉ là ngài ấy cũng rất thích tượng sư tử này, nên đã sai người đi tìm cho được chất liệu đá đồng dạng để chế tác tượng thứ hai. Nhưng trong lúc chế tác, người của thần lại đánh mất bảng tính toán trọng lượng sư tử đá. Ngài ấy nói tượng này đã chuyển đi, thuận tiện nhờ quý quốc tính toán dùng con số cụ thể để ngài ấy quyết định cân lượng đá thích hợp, tránh việc lãng phí tài lực khi khai thác đá. Nghe nói nước Đại Nam người tài trải khắp, chuyện này hần dễ như trở bàn tay phải không ạ?

Nhìn tượng đá khổng lồ tinh xảo mà chẳng có lấy một tia vui vẻ, Hàn Thừa Vĩ gượng cười bảo sứ thần lui về nghỉ ngơi, chờ vài hôm nữa tính toán xong sẽ cho hoàng đế Sở Minh Quốc đáp án vừa ý. Nhưng lòng hần rất hoang mang, sứ thần chỉ sang đây vài ngày sẽ về, tình thế cấp bách này hần phải làm sao đây?

Ôm phiên muộn mãi chẳng ngủ được, hần trở dậy khoác lấy thêm một lớp trường sam tránh cho đêm khuya sương lạnh, tản bộ một chút tìm sự thư thái. Hần thả từng bước tao nhã, trong đầu chỉ toàn là suy nghĩ làm sao để giải được cái nan đề chết tiệt của bọn người Sở Minh Quốc khôn kiếp. Hần cứ bước, cứ bước, miên man trong dòng tính toán của mình bỗng bị cắt ngang bởi tiếng thút thít nhỏ nhỏ. Lòng đang phát hỏa lại nghe thanh âm khóc lóc xui xẻo càng mất hứng, hần ngay lập tức muốn phát tiết tất cả bực dọc lên kẻ yếu đuối vô dụng kia. Nghĩ vậy, hần vận nội lực tung một chưởng về phía thân ảnh mờ mờ đang nép mình trong góc khuất gần đó.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Công thần bất ngờ

Một chương chưa kịp hạ xuống, đã nghe giọng nói khá quen tai cất lên cắt ngang hành động của Hàn Thừa Vĩ:

- Tiểu Trắc Tử người đang làm gì vậy?

Cô gái hỏi xong, đôi mày khế chau lại nhìn tên tiểu thái giám này, có điều nghiền ngẫm. Hần ngờ ra vài giây, quyết định tha cho cung nữ kia một mạng. Hừ, coi như tiện ti ấy phước lớn mạng lớn. Bởi ngay lúc này, hần chưa muốn lộ ra thân phận của mình cho Trà Ngân biết. Nén lại sát tâm vừa bùng lên lúc nãy, hần vẫn chưa nghĩ ra lý do giải thích với nàng, đứng ấp úng một lúc:

- Ta...ta...

Hoàng đế nghiêng đầu hướng mắt về sứ thần, giải thích tiếp:

- Trọng lượng số hòn đá này bây giờ đã bằng đúng với tượng sư tử, chính xác theo dấu vạch trên mạn thuyền này. Giờ thì các người chờ tiếp trong khi bọn họ cân số đá, cộng lại và giao kết quả. Bây giờ ta còn có nhiều công vụ cần giải quyết, bãi giá Minh Quang cung!

Hắn nghiêm nghị quay bước, cứ nhìn mặt bọn sứ thần ỉu xìu ra là sáng khoái vô cùng. Thề diện đã dễ dàng lấy lại, bọn họ thích gây khó, vậy thì giờ hãy chịu đựng phiền phức mình gây ra đi. Cân đá xong còn phải đánh bàn tính, tính ra tổng, cũng không nhanh chóng mà xong đâu. Giữa cái nắng chang chang như vậy mà còn phải công lưng ra đội, nghĩ thôi đã thấy thú vị rồi. Nói đi nói lại cũng là nhờ vị công thần bất ngờ, phải tặng nạng ấy cái gì đó thay cho ban thưởng mới được.

Thừa Vĩ nghĩ ngợi một chút, nhớ ra trong quốc khố có một chiếc trăm mẫu đơn khảm ngọc và ngọc trai vô cùng tinh xảo của nước lân bang tiến cống, theo như sứ thần dâng lên thì đây là vật có một không hai trên đời vì viên ngọc trai to và rất trân quý. Năm ấy nước lân bang trao lên món trang sức quý này là để hiến tặng cho nữ nhân được sủng ái của mình. Hắn nhận lấy tâm ý nhưng bảo mang vào quốc khố luôn, chẳng cần nghĩ ngợi. Vốn dĩ chẳng thương ai, yêu ai, chẳng thích nổi nữ nhân thì quan tâm làm gì. Giờ đây nổi hứng muốn tặng nạng cũng chỉ nghĩ đơn thuần đây là sự cảm tạ chân thành, không nhận ra tâm mình đã từng bước từng bước hướng về người nào đó.

Hắn hạ lệnh mang chiếc trăm mẫu đơn lên chờ sẵn, phê duyệt tấu chương xong sẽ mang đi tặng. Hôm nay, nạng vẫn đội ở nơi quen thuộc đã quy ước với nhau, có vẻ như là đã xong xuôi phần việc của mình. Hắn thông thả bước đến, lộ ra tâm ý vui vẻ vẫn còn lưu lại của buổi sáng, thành công làm bề mặt sứ thần. Trước mặt Trà Ngân, hắn chia ra chiếc trăm cải tinh mỹ, giọng như hờ hững, như ngại ngùng vì dấu sao tặng quà cho nữ tử thì đây là lần đầu tiên của hắn:

- Tặng cho người.

- Cho ta sao? Đẹp quá vậy nè, chắc là đắt giá lắm. Thôi thôi, ta không nhận đâu. Người giữ lấy sau có việc cần cũng đổi không ít bạc.

- Ta cho thì người nhận đi. Hoàng đế luận công ban thưởng cho ta thăng chức rồi, còn cho thêm vàng bạc châu báu. Cái này là trong phần ban thưởng ấy, người cứ nhận vì người xứng đáng mà.

- Nói tới chuyện này thì ta có hứng lắm nè. Ta chờ người cũng chỉ để biết kết quả hôm nay thôi. Sao nào, bọn sứ thần nhận kết quả xong xấu hổ cụp đuôi chó chạy về nước rồi phải không?

Ngôn từ nạng ấy dùng vừa lạ lẫm vừa chẳng có tí thực nữ cần có, nhưng hắn đã quen, cũng không ghét bỏ, còn thấy vậy mới không giả dối. Hắn cười nhẹ trả lời nạng:

- Còn chưa đâu, bọn họ hì hục cân xong thì vẫn còn đang đánh bàn tính để cho ra đáp án, cũng mất không ít thời gian đâu. Ta nghĩ chắc mai mới xong.

Trà Ngân nghĩ nghĩ bàn tính ngày xưa lợi hại sao còn chưa rõ chứ cách tính toán của người hiện đại vẫn nhanh gọn hơn. Người Nhật Bản còn có cách tính kẻ vạch, chia số, nhân ngang cộng dọc gì đó cực kỳ hay, rất tiếc cô chỉ mới xem qua một lần, vẫn không thể nhớ được. Cơ mà không dùng bàn tính, cứ tổ hợp những số cân giống nhau, nhân rồi cộng cũng đơn giản lắm. Nhưng bọn họ giờ này chắc cũng tính gần xong rồi, không cần thiết phải kêu Tiểu Trắc Tử đi mách nước nữa. Tuy vậy, cô vẫn muốn dạy cho Tiểu Trắc Tử một chút, về sau có tính toán cũng nhanh nhẹn hơn. Vậy là cô quay sang nhiệt tình nói tiếp:

- Bàn tính thì hay nhưng ra chúng ta không thể nào cứ mang kè kè bên mình được đúng không. Ta có một cách tính rất hay, mỗi ngày rảnh thì lên qua đây một chút đi, ta dạy cho người bảng cửu chương, rồi làm phép tính cộng trừ nhân chia. Sau này cần tính cứ mang ra dùng, tính nhanh lắm luôn.

Trà Ngân cứ vô tư nói mà không biết người trước mặt ngẩn ra, càng nghe càng mơ hồ không hiểu nổi.

- Bảng cửu chương, cộng trừ nhân chia là gì vậy. Người nói rõ được không?

Thấy tiểu thái giám trung ra gương mặt mờ mịt thật buồn cười, nạng vỗ vai hắn trấn an:

- Đừng ngờ ngờ ra nữa, nhìn ngốc quá đi mất. Để ta về chép lại một bảng cửu chương đã, rồi chỉ người từng bước nha. Hồi mới học ta cũng không nhớ, rồi còn ghét nó rườm rà, nhưng có người đã rất kiên trì hướng dẫn cho ta từng chút từng chút một. Sau đó hiểu rồi thì ta thấy cực kỳ dễ luôn ấy.

Nạng càng nói, mặt càng lộ ra sự vui vẻ. Dường như nhắc về một người nào đó, tâm trạng nạng càng thêm tốt, tất cả đều hiện rõ qua ánh mắt rực rỡ ấy. Hắn thật thắc mắc, người ấy là ai mà khiến nạng khoe ra với giọng tự hào, hạnh phúc đến vậy. Hắn lơ đãng hỏi mà giọng lại có nhàn nhạt vị chua:

- Người dạy người là nam nhân sao?

- Đúng vậy, là người ta thương nhất trên đời này.

Khóe mắt hắn đọc ngẫu từ câu trả lời của nạng. Lòng bỗng cuộn cuộn dâng ngọn lửa bức dọc không hiểu được. Đang vui vẻ, giờ mất hứng chẳng muốn nói gì thêm nữa. Giọng hắn lãnh đạm pha chút giận hờn mà cô gái nhỏ vô tư chẳng nhận ra

- Ta về đây, không phiền người nhớ người trong lòng

- Ừ, người về đi. Ngủ ngon nha!

Hắn "hừ" một tiếng không thèm nói nữa, phất tay áo bỏ đi. Ngủ ngon gì cơ chứ? Trên đường về, con tức ảnh hưởng giác quan, hắn không biết có một bóng đen nép vào hòn giả sơn này giờ vẫn luôn theo sát nhất cử nhất động của mình.

Còn Trà Ngân lúc này vẫn đang chìm vào ký ức về người đàn ông thương nhất đời này. Là ba của cô, một doanh nhân thành công trên thương trường, cũng là người thầy đầu tiên khi cô bắt đầu cắp sách đến trường, mỗi tối ngồi cạnh giảng giải rất tỉ mỉ, cẩn thận. Nghĩ đến, sống mũi cay, mắt cũng dần nhòe đục. Cô than khẽ: "Ba mẹ ơi, con nhớ hai người nhiều lắm", sau đó là từng tiếng nấc nghẹn ngào...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Những bài học mới

Bóng đen lách mình khỏi hoàng cung, tiến về vương phủ. Nam tử sắc diện khôi ngô đang nhàn hạ thưởng thức trà Hoàng Sơn Mao Phong thượng hạng, ngắm trăng thanh gió mát. Nam tử mặc áo dạ hành phủ phục dưới chân báo cáo tình hình nghe ngóng được. Nghe xong, nụ cười nam tử cao sang kia lại càng sâu:

- Tặng trăm cái luôn rồi cơ à? Thật tốt, sẵn sàng chờ cho cá cần câu thôi. Người tìm một cơ hội đưa cho nàng ta mị được, chỉ cần trở thành người của tiểu tử Hoàng đế, các bước tiếp theo của kế hoạch sẽ thuận lợi hơn rất nhiều. Cứ giao được trước, dặn nàng ta chờ đợi chỉ thị của ta.

- Rõ, nô tài xin phép cáo lui.

Hắn phất tay áo, người mặc áo dạ hành kính cẩn rời đi. Hắn lại nâng chung trà lên, từ từ cảm nhận hương trà lấp đầy khoang mũi, thật thơm, thật sáng khoái và tinh táo, rồi đưa đến bên môi nhấp thêm một ngụm, mới quay sang hỏi nam nhân trung niên này giờ vẫn đang chờ để hầu hạ ở phía sau:

- Quân sư, người thấy sao?

- Vâng, Vương gia đúng là nhìn xa trông rộng. Nàng ta quả thật có bản lĩnh không nhỏ, chỉ mới bao ngày đâu đã có thể tiếp cận tên Hoàng đế kia rồi. Vậy bước tiếp theo của ngài là gì? Việc vận chuyển công phẩm đã xong, chúng ta cũng không có lý do gì để lưu lại lâu ở đây, liệu kế hoạch của ngài có kịp không ạ?

- Người chớ lo, ngày mai hoặc ngày kia ta sẽ vào Hoàng cung báo tên tiểu tử thối kia đồng ý cho ta ở lại với lý do là tìm thần y điều trị bệnh hiểm muộn của Vương phi. Nam tử chuyện nói dối tông đường là cực kỳ hệ trọng. Hắn có không thích hay khó chịu đến đâu cũng đành phải đồng ý thôi.

- Vương gia anh minh thần võ, mọi việc đều suy nghĩ thấu đáo. Theo phò trợ ngài đúng là phúc phận của nô tài. Tin rằng rất nhanh thôi, long ngai sẽ về với chủ nhân xứng đáng của nó.

Con người ít nhiều đều có chút lòng ham hư vinh, Trần Nam Vương nghe nịnh nọt lòng liền hưng trí hẳn, trà uống vào dường như cũng đậm đà hơn vài phần. Đã tâm đã khởi động rồi, thắng làm vua, thua sẽ vạn kiếp bất phục, không thể có đường lui. Nhưng hắn rất tự tin rằng trong cuộc chiến này, người giành thắng lợi sau cùng nhất định là hắn.

Khóc lóc một trận giải tỏa những ức chế lẫn nhớ thương trong lòng, Trà Ngân mang trăm cái Tiểu Trắc Tử tặng về phòng, gói lại trong chiếc khăn tay cũ kỹ để không ai chú ý. Làm một cung nữ giặt đồ thấp kém, lại bị các cung nữ khác ức hiếp, xa lánh nên nàng không có nơi cất giữ đồ đạc cho mình. Chỉ có thể gói lại thành một bọc vải nho nhỏ đặt nơi đầu nằm. Khăn tay vừa cũ vừa sờn vải, chẳng ai thèm đụng đến làm gì đâu nhỉ? Nghĩ tới nghĩ lui có chút lo vì đây là quà của một người bạn mình quý mến, lại đắt giá, mất thì tiếc lắm, nhưng cũng chỉ đành phải vậy mà thôi...

Ngày hôm sau, Trà Ngân bắt đầu chuẩn bị dạy Tiểu Trắc Tử bảng cửu chương, đầu tiên là cửu chương Hai. Thời đại này người ta dùng bút lông, nghiên mực, bất tiện vô cùng. Cô suy nghĩ, chỉ còn cách lấy chỉ vẽ lông mày làm bút viết thôi. Mà chỉ vẽ lông mày của bọn họ cách làm cũng khá đơn giản, lấy cây diên điển phơi khô, gĩa dập mịn đầu rồi cắt xéo vạt. Hoàng cung này nhiều quy định khắt khe, nhưng được cái phân lệ dùng cho việc làm đẹp của cung nữ cũng có, chỉ là không phải loại thượng hạng mà thôi. Trà Ngân xưa nay không thích trang điểm, xuyên không về đây thấy đồ trang điểm thô sơ lại càng lo lắng hại da nên càng không dùng, xem ra bây giờ vẫn cần lắm phần phân lệ của mình, đôi son phấn lấy chỉ kẻ mắt, sau dùng dần để viết cũng được. Có bút rồi, Trà Ngân tìm ít giấy cũng không quá khó khăn. Cô viết ra chỉ một loáng là xong, lại siêng năng tiếp tục làm để kết thúc sớm phần việc của mình.

Chiều tối hôm ấy, Tiểu Trắc Tử đến với khuôn mặt chẳng có lấy một tia vui vẻ. Cứ thờ ơ xa cách thế nào cũng chẳng hiểu. Trà Ngân nghĩ đúng là một tiểu thái giám khó chiều, suốt ngày cau có vậy rốt cuộc có một mối hay không? Cơ mà đầu sao bạn bè ở thế giới này của cô không nhiều, chịu đựng hẳn một tí là được, hắn hay hăm dọa nhưng được cái tốt bụng, còn tặng trăm cái đất tiền cho cô nữa đó. Nghĩ vậy, cô gái nhỏ xòì lời kéo tay áo hắn tới, đặt vào trong tay hắn một tờ giấy đã tranh thủ ghi sẵn lúc trưa.

Hoàng đế cũng nhìn lại, thấy nàng đang tươi cười, cái bộ dạng cười rộ như hoa không khác gì hôm qua sao mà đáng ghét quá. Càng nhìn càng bức cả mình, đành lia mắt xuống tờ giấy nàng ta đưa cho. Là cái quái gì nữa đây? Cái thì giống hồ lô, cái thì như cây gậy, cái như quả trứng tròn, cái thì như móc

sát. Nàng ta lại tính bày cái trò kỳ lạ gì thế này?

Hắn nhìn Trà Ngân nhíu mày, lắc đầu. Biết hắn chưa học qua toán nhân, cô tí mỉ giải thích. Hắn lại chỉ vào từng con số, hỏi cái đám lộn xộn trong này là gì, cô mới vỗ đầu một cái, tự trách mình lắm cảm quên mất thời đại này còn chưa biết đến chữ số La Tinh. Cô thử bảo hắn viết các số từ 1 đến 10. Hắn cầm chỉ kẻ mắt tần ngần một lúc, Trà Ngân hiểu ý, chỉ dẫn hắn dùng để viết thay cho bút lông. Hắn viết lên giấy, cảm giác mới mẻ ngộ nghĩnh. Mỗi lần gấp nòng, đều là những ngạc nhiên thú vị, làm sao hắn có thể dừng lại suy nghĩ khám phá nàng nhiều hơn đây?

Tiểu Trắc Tử ngần ra trong thế giới suy nghĩ của riêng mình. Bên này, Trà Ngân thì đang xem kỹ chữ viết của hắn. Cách viết hoàn toàn là kiểu chữ của Trung Quốc. Hóa ra nước Đại Nam này cách phát âm giống với tiếng Việt Nam, nhưng cách viết lại là của người Hoa. Cũng may, hồi Vân Ngọc đi du học cử diện thạo về khoe mình đang học tiếng Hoa cực kỳ tốt, có bạn cùng phòng là người Trung Quốc nên ngày ngày tập luyện, kỹ năng giao tiếp khá thành thạo. Trà Ngân nghe xong thấy cũng hay hay, sẵn công ty ba cũng có nhiều đối tác người Hoa, học tiếng của họ thì càng thuận lợi khi thảo luận, ký kết việc hợp tác nên cũng cấp sách đi học ngôn ngữ này. Giờ nhìn những chữ hắn ghi, cô không hề ngỡ ngàng mà còn thấy vô cùng may mắn. Về sau, khi tìm lại tự do nơi chân trời góc bể, không sợ thành người mù chữ, có buôn bán kinh doanh gì cũng ổn thỏa. Điều này thật tốt.

Trà Ngân vui vẻ khi tìm ra một lợi thế nữa khi sinh sống ở thời cổ đại này. Càng hăm hở nhiệt tình hướng dẫn cho bạn. Cô dạy hắn viết từng con số, giảng giải từng số này giống với các số nào trong dãy chữ hắn vừa viết ra, bảo đây là cách ghi khác nhanh và gọn hơn, rồi chỉ hắn đọc cửu chương cho quen miệng, nhớ lâu. Hoàng đế trước giờ rất có tố chất, học qua rất mau nhớ, chẳng mấy chốc đã thuộc lâu cửu chương Hai. Trà Ngân kiểm tra mấy lần đều trả lời chính xác.

Nàng lộ ra vẻ hài lòng, dẫn dò hắn mỗi tối lại sang đây để nàng dạy trọn vẹn đến cửu chương Chín, rồi dần học thêm cách cộng trừ nhân chia. Quả thật mỗi bài học của nàng rất mới mẻ, nhìn qua thì phức tạp nhưng đã hiểu rồi, áp dụng thì rất hữu ích. Thực ra, nữ tử này từ nơi nào đến, sao tri thức của nàng rộng như vậy?

Dạy xong cũng đến lúc về, Trà Ngân tạm biệt Tiểu Trắc Tử, bước nhanh về phòng ngủ.

Cả ngày thấm mệt, mới vừa rồi còn làm cô giáo cho người ta, giảng giải đến khô cả họng, uống ít nước xong thì cơn buồn ngủ liền ập đến. Cô trèo lên giường luôn, không chú ý cạnh bên mình, một nữ tử khi này vẫn còn nhắm mắt như đã ngủ say giờ mở ra thật to nhìn Trà Ngân, sáng mắt suy tư rất khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Lòng ngài đâu có ta

Với một người thông minh, sáng dạ như Tiểu Trắc Tử, việc truyền đạt kiến thức của Trà Ngân thuận lợi hơn rất nhiều. Chỉ mấy ngày trôi qua thôi, hắn đã thuộc xong bảng cửu chương Chín, viết số La Tinh đã thành thạo hơn, làm cô cảm thấy có chút thành tựu, lòng cũng thật vui vẻ. Cô vừa giặt giũ vừa hát nhều ngoa bằng những ca từ kỳ lạ khiến các cung nữ giặt đồ khác vừa khó chịu vừa xem cô là cái đồ thần kinh, lại càng chán ghét, cô lập. Trà Ngân mặc kệ, vẫn giữ quan điểm vô tư mà sống, sẽ không vì những ánh mắt thiếu thiện ý mà khiến bản thân cảm thấy gò bó, căng thẳng.

Vừa xong một chiếc váy, chuẩn bị lấy cái tiếp theo bỗng nhiên một đám bốn người mặt lạnh như tiền rầm rập bước vào khu vực giặt giũ. Người dẫn đầu là Thái công công hầu hạ bên cạnh Lan Quý Phi, lần trước Trà Ngân đã gặp qua, hắn ta còn hạ lệnh xử tử mình nữa đây mà. Theo sau là một tên thái giám có lẽ chức vụ nhỏ hơn nên dáng đi khom nhẹ luồn cúi, và hai nam tử mặt đơ như quân bài, đeo bên hông thanh đao, khí thế trên thân tỏa ra như hung thần ác sát tìm kẻ đòi mạng. Các cung nữ ngỡ ra không biết chuyện gì rồi nhìn Thái công công, đoán biết có chuyện chẳng lành, co cụm lại, lộ ra thần sắc hoảng sợ rõ rệt. Trà Ngân cũng như bọn họ, mờ hồ lạnh toát ra, cô vừa tự nhủ lòng phải bình tĩnh vì mình chẳng làm gì sai trái cả thì một giọng nói ẻo là vang lên:

- Ở đây ai là Trà Ngân?

Các cung nữ đồng loạt chỉ tay về cô gái nhỏ đang đứng tách biệt với bọn họ. Thái công công nhìn về phía mọi người chỉ, nghiền ngẫm giây lát rồi nhớ ra điều gì, nét mặt hung hăng ban đầu lại càng đậm hơn. Hắn gờm gờm giọng:

- Lại là người, nô tì đệ tiện. Lần trước may mắn thoát một kiếp, ta xem lần này ông trời có đứng về phía người nữa hay không? Dẫn đi!

Hai thị vệ mặt lạnh liền nhanh chóng bước đến khóa chặt tay Trà Ngân, không thể động đậy chỉ còn cái miệng có thể phản kháng. Cô hét to:

- Là tôi sao, tôi đã làm gì kia chứ, các người nói rõ xem nào?

- Sắp chết đến nơi mà còn cứng họng. Được rồi, lát nữa Quý Phi nương nương thăm vấn, xem người còn cách gì chối cãi.

Nói rồi, đám người áp giải Trà Ngân rảo bước thật nhanh về hướng Hồng Lan cung, phục mệnh với Lan Quý Phi. Còn đám người ở lại, về mặt sống sót sau tai nạn, tay vuốt ngực thở phào nhẹ nhõm, có kẻ còn nhếch nhếch môi sung sướng khi người gặp họa.

Đoàn thái giám, thị vệ tiến vào cung. Phía trên, nữ nhân xinh đẹp đang ngồi ve vuốt bàn tay ngọc ngà vừa được mài giũa cẩn thận, gật đầu hài lòng, bình

đậm như không có chuyện gì xảy ra. Quỳ bên dưới là một thân ảnh nhỏ nhỏ đang run rẩy bầy, có thể đoán được không khí im ắng nặng nề này thực chất là bình yên trước cơn bão tố. Trà Ngân nhìn kỹ một chút, người này rất quen, chẳng phải là Thu Cúc đây sao? Tóm lại là chuyện gì thế này?

Cô cũng sớm muốn biết tai vạ này vì sao mà đến, nhanh miệng hỏi Thu Cúc:

- Muội muội, có thể nói ta nghe chuyện gì xảy ra, được không?

- To gan, chưa thỉnh an nương nương đã vượt quyền tra hỏi. Ngươi có thân phận gì, có biết phép tắc không. Chỉ riêng điều này thôi cũng có thể trọng tể ngươi đến chết rồi. Quỳ xuống cho ta.

Tên Thái công công giọng sang sảng quát mắng Trà Ngân, mắt còn lia sang tên thái giám cấp dưới ý bảo đá chân cô cho quỳ hẳn xuống. Vì không phòng bị, gôi cô đập xuống đất đau không chịu nổi, quay sang lườm cái tên thói tha kia, rồi cũng đành bất lực chờ tới lúc phán xử.

Lúc này, mỹ nhân trên ghế tựa bắt đầu khởi động vẻ sắc bén, lười biếng thờ ơ của khi nãy tan đi không còn dấu vết. Nàng ta nhìn xuống bên dưới, ra lệnh:

- Tiệp tì kia, khôn hồn thì khai thật ra từ đầu đến cuối. Nếu có điểm nào gian dối, ta sai người cắt lưỡi của ngươi. Cơ hội, chỉ có một mà thôi.

Nhận lấy ánh mắt sắc lẹm như dao, Thu Cúc hoảng loạn dập đầu xin tha:

- Nô tì xin khai thật, sẽ không dám giấu diếm bất cứ điều gì, xin nương nương tha mạng.

- Còn không mau nói nữa, lãng phí thời gian của nương nương thì mạng cỏ rác của ngươi cũng không thể giữ.

Thái công công thúc giục, thói quen nịnh nọt bề trên ức hiếp kẻ dưới lọt vào mắt Trà Ngân sao mà ghê tởm cực điểm, chỉ ước có thể tát hẳn hai bạt tai cho cảm cái mồm chó của hắn mới vừa lòng hả dạ. Thầm nghĩ "cái thứ ruồi nhặng bản thủ có im đi cho người ta bình tĩnh nói chuyện hay không? Cô bây giờ cũng muốn biết sự tình ra sao mà cả hai người đều bị gô cổ vào đây luôn nè". Trà Ngân quay sang chăm chú nghe Thu Cúc lúc này đang kim lại tiếng thút thít bắt đầu kể:

- Dạ, nô tì trong lúc dọn dẹp phòng ngủ, thấy bọc vải đựng đồ của Trà Ngân tỷ tỷ cũ kỹ. Nô tì có dư một cái muốn tặng cho tỷ ấy luôn nên mới mở ra lấy đồ vật bên trong đem qua túi vải của nô tì. Ai ngờ phát hiện bên trong có một chiếc trâm cài rất đẹp, chắc là cũng đáng giá khá nhiều bạc. Mẫu thân của nô tì đang thập tử nhất sinh, nô tì mới này lòng tham nhờ người mang ra cung đổi bạc để chữa trị cho mẫu thân nhưng lại bị Thái công công phát hiện, nói đây là bảo vật trong quốc khố. Thực sự nô tì chỉ trộm đồ của Trà Ngân tỷ, ngoài ra cái gì cũng không biết. Xin nương nương minh xét.

Nói rồi nàng ta xoay đầu về phía Trà Ngân giọng đầy khẩn cầu:

- Tỷ tỷ, muội có lỗi vì trộm đồ của tỷ. Nhưng cái đó đúng là trong bọc vải của tỷ, tỷ nói với nương nương giúp muội. Mẫu thân của muội đang bệnh rất nặng, muội không thể vì vậy mà mất mạng. Xin tỷ đấy!

Tiếng van nài thảm thương của Thu Cúc khiến lòng Trà Ngân chua xót. Giờ thì cô cũng đã hiểu được câu nói "Kẻ đáng thương tất có chỗ đáng giận" là thế nào rồi. Mục đích của nàng ta không xấu, chỉ là tại sao không bàn bạc trước cùng cô để rồi gây họa. Chính cô cũng bị cuốn vào rắc rối này, sao có thể không giận kia chứ. Đặt niềm tin vào một người, bị phản bội sao mà thất vọng, hụt hẫng và chán chường như vậy. Cô cũng không nỡ để Thu Cúc chịu tiếng oan, nhưng giúp nàng ta lần này không có nghĩa là cô sẽ tha thứ.

Cô dừng cảm nhận đó là trâm của mình, do một thái giám được ban thưởng tặng cho. Tên thái giám đó tên Tiểu Trắc Từ, là cấp dưới của thái giám tổng quản hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng. Giải thích rõ ràng xong, Lan Quý Phi nghe rồi vẫn giữ nguyên vẻ không tin tưởng. Một cung nữ giặt đồ chỉ quanh quẩn ở Ti chế phòng làm sao có thể gặp gỡ, cầu kết được với nô tài hầu hạ dưới mí mắt Hoàng thượng được chứ. Nàng ta chiếu ánh mắt như dao về phía Trà Ngân, thử tìm xem có điểm giả dối nào lóe lên hay không. Chỉ thấy từ này vững vàng sắc mặt, không sợ sệt, không chột dạ gì cả, càng cần thận suy xét vấn đề.

Lan Quý Phi nàng, hiện giờ tạm thời là người nắm quyền cao nhất ở hậu cung. Mọi tin tức đều vô cùng nhanh nhạy, vậy mà tin Hoàng thượng ban thưởng trâm cài vô giá, độc nhất vô nhị lại không nắm được. Nghĩ thế nào cũng thấy thật kỳ lạ. Nhưng mắt nữ tì kia chân thật, lại liên quan đến nô tài của Hoàng thượng. Dù có là bất kỳ kẻ trộm thì đánh chó cũng phải nê mặt chủ nhà. Chuyện này nhất định phải hỏi qua Hoàng thượng một chút. Nghĩ vậy, nàng ta liền hạ lệnh:

- Nhốt hai kẻ nô tì này lại, bỏ đói một ngày. Chờ ta tra xét xong sẽ định tội. Còn ngươi, Trà Ngân! Nếu những điều ngươi nói mà chỉ là xảo ngôn, ta nhất định mang ngươi cho hồ đồi xé xác.

Nói rồi, Lan Quý Phi chỉnh trang y phục tươm tất, cảm thấy hài lòng mới cầm lấy trâm cài hoa mẫu đơn nạm ngọc trai tinh xảo hướng về thư phòng của đế vương.

Hoàng đế hôm nay tâm trạng rất tốt, tấu chương cũng không nhiều, đang hí hoáy ôn lại những con số La Tinh mà Trà Ngân đã dạy. Quả thật lúc kiểm tra kết quả đều ăn khớp không sai một ly. Cách tính toán này giúp mình không cần lúc nào cũng mang theo bàn tính bất tiện. Và lại nàng ấy đã có nói vài hôm nữa sẽ bày thêm cách tính cộng trừ nhân chia gì đó, tính toán số lớn hơn cũng không thành vấn đề. Cảm giác vui vẻ lúc này trong hắn cũng giống như phát hiện được một mảnh đất màu mỡ và biết nó đã thuộc về mình, cực kỳ phấn khích.

Long án đầy những mảnh giấy đều được viết bằng chì kẻ lông mày, chưa thu dọn gọn gàng, đã nghe tổng quản báo cáo có Lan Quý Phi yết kiến, là việc quan trọng. Hoàng đế "ừ" một tiếng thăm ngẫm: "Lại đến nữa rồi", tâm trạng đang cao hứng liền bị thay bằng sự bức dọc, khó chịu. Vì là chuyện hệ trọng, hẳn không thể lập tức đuổi nàng ta đi, đành để cho nàng ta vào. Vốn dĩ là quan hệ gần bó, gần gũi gói chần, vậy mà nhìn nàng ta hẳn chỉ có một cảm giác rất chán ghét. Vì nàng ta chưa hề gây ra sai lầm nào, hẳn cũng đành cho nàng ta ngồi ở vị trí Quý Phi, ngoài ra, cái gì cũng đừng mơ tưởng. Hẳn nhìn nàng ta một bộ dạng quy củ hành lễ, yếu điệu nhỏ nhẹ thật giả dối trước mặt, chỉ muốn nàng báo cáo thật nhanh rồi biến đi cho khuất mắt, liền thúc giục:

- Có gì thì nói nhanh, trẫm còn phê duyệt tấu chương.

- Vâng, hôm nay thần thiếp đến đây là để hỏi xem một chuyện. Hầu hạ trong cung của ngài có kẻ nào tên là Tiểu Trắc Tử không? Chả là ở Ti chế phòng có một cung nữ giặt đồ tên Trà Ngân bị Thái công công phát hiện đang giữ chiếc trâm ngọc quý năm đó sứ thần lân bang tiến cống. Thiếp chưa nghe qua việc ngài đã ban thưởng. Nhưng cung nữ này khẳng khái do Tiểu Trắc Tử được ngài thưởng và tặng cho nàng ta nên thiếp đến đây hỏi thử xem rốt cuộc là thế nào. Liệu có kẻ nào lớn mật, trộm đồ trong quốc khố không ạ?

- Đúng, là trẫm sai người ban thưởng đó thì sao. Người có ý kiến hả? Nuôi các người một đám người vô dụng, ngày ngày bày ra dáng vẻ tài hoa hơn người. Khi cần dùng trí thông minh, có ai đứng ra ứng đáp, có ai thay trẫm phân ưu không? Đó là nàng ta xứng đáng.

- Hoàng thượng, thần thiếp không dám. Thiếp chỉ là muốn cẩn thận đề phòng kẻ gian, sợ ngay bên cạnh ngài tồn tại kẻ tâm tư mờ ám. Hơn nữa, thiếp lại nghĩ trâm hoa mẫu đơn chỉ thích hợp mẫu nghi thiên hạ, một cung nữ giặt đồ mà cũng xứng hay sao. Có phải lúc ban thưởng ngài bận rộn chính sự mà quên mất hay không?

Gương mặt Hoàng đế dường như tăng thêm vẻ lạnh lùng, thanh âm phát ra lớn hơn vài phần:

- Trẫm ban thưởng cho ai cái gì phải hỏi qua người sao. Hay người nhấn mạnh trâm cài này là của mẫu nghi thiên hạ, nên hiện giờ vị thế người cao nhất, chỉ có người mới xứng nhận. Người cút về cung cho trẫm, an phận làm một Quý phi cao sang của người đi. Nếu còn thắc mắc, can thiệp chuyện của trẫm thì đừng trách lãnh cung sẵn sàng mở cửa đón người đấy.

Lan Quý Phi nghe xong vô cùng hốt hoảng. Hai tiếng "lãnh cung" đủ biết Hoàng thượng giận dữ đến mức nào. Còn ở lại đây, chắc chắn không có chuyện gì hay ho. Nhưng vì sao lại như thế này, vốn là phu quân của nàng lại không có kiên nhẫn cùng nàng nói chuyện, chỉ muốn mau mau chóng chóng đuổi cô nàng đi. Vốn trang sức nên là phu quân tặng cho thế tử, ngài lại mang thưởng cho một cung nữ thấp hèn. Có khi nào nàng ta đã câu dẫn được Hoàng thượng, là bắt đầu từ lúc nào thế này? Còn nữa, trước giờ Hoàng thượng luôn ghét nữ nhân, nàng còn hồ nghi ngài ấy "không được", giờ thì tặng trâm cài, lại chọn cái quý giá nhất nữa. Vậy hóa ra Hoàng thượng không phải là "không được" mà là ngài chưa từng nhìn nàng vào mắt, đặt nàng vào tim mà thôi. Nghĩ đến đây lòng nàng lạnh lẽo, vừa xoay người rời khỏi, tim nhức nhối hóa thành lửa giận ngút trời, đôi mắt theo đó mà ánh lên vẻ âm tàn. Xem ra, tiện tì này không thể giữ lại.

P/s: Cả nhà có thể cập nhật chương sớm nhất tại Facebook cá nhân tên Lê Ngọc Bích Vân, nhé! Cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Động tâm vì ai?

Trở lại Hồng Lan cung, mỹ nhân còn đâu dáng vẻ ung dung cao quý thường ngày. Con cuồng nộ gắng áp chế suốt dọc đường về đây, giờ phát tiết ra hết. Bao nhiêu bình cổ giá trị đều bị nàng ta quăng vỡ tan, tiếng loảng xoảng mãi một lúc lâu mới dừng lại. Chờ cho lửa giận của chủ tử lắng xuống, tì nữ cận thân Quỳnh Mai mới dám mở lời an ủi Lan Quý Phi.

- Xin nương nương bảo trọng thân thể, đường còn dài, cơ hội chiếm lấy thánh ân chắc chắn sẽ có. Chỉ là một cung nữ hèn mọn, sao có thể sánh được với nương nương được chứ!

- Người không nhìn thấy thái độ chán ghét của Hoàng thượng dành cho ta đó thôi. Còn nữa, ta cảm thấy ngài có chút che chở cho tiện tì ấy nữa kia. Nhưng sao Hoàng thượng lại nói nàng ta phân ưu cho mình mới ban thưởng, mắng tất cả đều là kẻ vô dụng. Liệu có phải là chuyện sứ thần khiêu khích lần trước không? Nếu đúng như vậy thì tiện tì này cũng lợi hại lắm. Giữ lại à chính là mầm tai họa, phải nhanh chóng khử đi ung nhọt này thôi.

- Vậy nô tì lập tức gọi người trượng tể ả ta ả!

- Ngu ngốc, Hoàng thượng đang tức giận với ta. Nếu ta còn gây chuyện bừa bãi, chẳng phải có cơ cho Hoàng thượng đẩy vào lãnh cung hay sao. Người là do Trần Nam Vương gia phò thác, muốn trừ bỏ cũng nên nói qua một tiếng với ngài ấy. Ta không tin mạng tì tiện như một con kiến hôi có thể thoát khỏi bàn tay ta, tạm thời cứ giữ lại đó. Người cho người báo với Vương gia một chút, là ta rất gai mắt với ả. Hoặc là mang ả trở về, hoặc là ta sẽ không nương tay về sau.

Cũng trong lúc này, Trần Nam Vương phủ đã nhận được hồi báo cung nữ Trà Ngân đang bị giam giữ, bỏ đói vì trộm cắp trâm cài quý giá trong quốc khố. Trâm cài này Ngao Thiên hẳn biết là do chính tay Hoàng đế tặng nàng ta. Xem ra ngày mai hẳn phải vào cung một chuyến. Quân cờ quan trọng như vậy sao có thể không bảo vệ thật tốt. Đang ngồi suy tính lại từng bước đi trên bàn cờ giành lấy ngôi cửu ngũ, Ngao Thiên lại nhận được tin truyền đến từ

Hồng Lan cung, nói rằng Quý phi nương nương chường mắt với Trà Ngân, bảo hân giải quyết hoặc nàng ta tự mình động thủ. Thế cờ này lại có chút thay đổi rồi, nhưng hân là ai chứ, người tài trí tuyệt đỉnh trên đời, không cần quá lo lắng chút việc phát sinh còn con này đâu. Hân gật đầu, nghĩ bụng mai tiến cung sẽ nói chuyện một chút với Lan Quý Phi.

Ngày hôm sau, cỗ xe ngựa của phủ Trần Nam vương tiến thẳng vào hoàng cung. Lần trước yết kiến, Ngao Thiên hân đã nói qua với Hoàng đế, xin phép ở lại kinh thành khoảng 2-3 tháng, lý do chính đáng nên được chuẩn tấu. Lần này vào cung diện thánh, hân lại muốn đưa ra một lý do hợp lý để về sau tùy thời có thể vào cung, thuận tiện liên lạc với người cần gặp mà không bị nghi ngờ.

Xe ngựa dừng lại trước cửa chính hoàng cung, Trần Nam vương tảo nhả bước xuống, dáng người phiêu dật như đạp mây đi về phía ngự thư phòng. Nhìn hân khí độ ôn hòa, nhu thuận, có ai đoán được đã tắm bùng bùng và một trái tim tàn độc luôn ẩn giấu bên trong. Sau khi tổng quản thái giám Thường Phúc thông truyền có thể được vào, hân đứng mực hành lễ quân thần, rồi đứng lên tươi cười nói rõ lý do cầu kiến:

- Hôm nay thần tiến cung là để xin Hoàng thượng ân chuẩn thêm một chuyện nữa. Lần trước thần đã nói qua Vương phi của thần bị hiếm muộn, đang cần tìm một thân y chữa trị. Người còn chưa tìm được nhưng thần vẫn đang rất nỗ lực, mỗi ngày đều đọc rất nhiều sách mong có thể tìm trong đó một phương pháp cải biến tình hình. Mà sách y học có nhiều chỗ khó hiểu, thần muốn xin phép Hoàng thượng có thể cho thần kim bài để xuất nhập cung thuận tiện mỗi khi muốn tìm đến các thái y nhờ bọn họ khai thông vương mạch trong sách được không?
- Tắm lòng hoàng thúc đối với hoàng thân thật đáng quý, sao trẫm có thể từ chối được chứ. Thường Phúc! Mang kim bài trao cho hoàng thúc đi!
- Tạ Hoàng thượng. Vậy không còn việc gì nữa rồi, thần xin phép được đến Thái Y viện, hỏi một chút về thác mắc của mình hôm qua.
- Được rồi. Thường Phúc, người tiễn hoàng thúc đi!

Ngao Thiên khom người hành lễ rồi rời khỏi ngự thư phòng, hướng về Thái y viện mà bước. Trên đường đi, hân cẩn thận quan sát. Thái y viện chỉ là cái có, nơi hân muốn đến thực sự là Hồng Lan cung. Bí mật đưa tin gấp Lan Quý Phi, hân được một tên thái giám đưa vào trắc điện, bên trong là một nữ tử như hoa như ngọc đợi sẵn, đang nhàn nhả nhấp chung nước mơ lên men. Loại mơ này đã được ủ khoảng hai năm, vị thanh nhẹ rất ngon, không nặng như rượu nhưng người có tư lượng kém thì vẫn có thể say đôi chút. Lan Quý phi tâm tình không tốt, nhưng không dám uống rượu lỡ lại nói lời phạm thượng, chỉ có thể lấy bình nước mơ này tạm giải sầu. Nghe tiếng động truyền đến, nữ tử quay sang, nụ cười nhuốm chút chua chát nói:

- Trần Nam Vương gia, ngài đến rồi sao?

Hân Ngao Thiên khí chất phong độ, chưa già nhưng đường đời từng trải, sao có thể không đọc được ánh mắt của người đang phiền não về tình trường. Xem ra là đã dốc lòng yêu nhưng đế vương vô tình không hề ngó ngang đến. Hân nghĩ: "Ha ha, thật nực cười. Tình yêu là cái thứ gì chứ. Chỉ có kẻ ngốc mới lao vào, rồi tự chuốc lấy buồn bực, tự tạo cho mình khuyết điểm. Như hân đây, sẽ đập lên hết thảy, chỉ có ngai vàng mới xứng đáng để hân nhọc lòng phí sức, mưu tính cân trọng thôi. Nữ tử ấy à, chỉ là công cụ phát tiết dục vọng, thỏa mãn ham muốn của nam tử chứ không hơn".

Trần Nam Vương gác lại suy nghĩ của mình, hào hoa phong nhã bước đến, ngồi xuống chiếc ghế chờ cung nữ rót cho mình một chung nước. Hân nâng chung lên nhấp một ngụm, vị thanh nhẹ dù không thích lắm nhưng cũng tạm gọi là dễ chịu. Hân gọi chuyện:

- Hương vị khá tốt, nhưng dường như tâm trạng nương nương không được tốt cho lắm. Có phải bốn vương đến không đúng lúc?
- Có chuyện cần nói thì câu nệ làm gì là đúng lúc hay không. Vương gia có chuyện gì thì mau nói đi, ở đây lâu quá bị ai đó phát hiện thì xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.
- À, bốn vương nhận được tin nương nương chường mắt với cung nữ Trà Ngân, muốn ta đem nàng xuất cung để không phải ngày ngày nhớ đến lại bực dọc. Vậy nàng ta đã gây tội gì, nương nương có thể cho bốn vương biết hay không?
- Vì một cung nữ mà vương gia phải tự mình đến gặp ta, xem ra cung nữ này cũng quá giỏi lấy lòng người khác. Hay là vương gia có chút để mắt đến nàng ta. Vậy sao ban đầu còn gửi gắm nàng ta tiến cung làm gì, không trực tiếp lập nàng làm thiếp luôn đi? Lại để nàng ta vào cung cầu dẫn Hoàng thượng.
- Nàng ta cũng có chút dung mạo nhưng làm sao sánh kịp với nương nương, sao có thể cầu dẫn được Hoàng thượng chứ? Nương nương có phải quá lo lắng rồi hay không? Đúng là bốn vương cũng có hơi ưng mắt nàng ta. Nhưng vương phi không thích nàng ấy, ta mà lập Trà Ngân làm thiếp, vương phi sẽ đau lòng sao có thể chữa khỏi bệnh, lại còn sinh ra tâm bệnh thì sao? Vì vậy, dù có yêu thích, bốn vương cũng đành phải đem nàng ấy đi, cũng không đành bán nàng ta vào kỹ viện nên mới đưa vào cung nhờ nương nương cho nàng có chỗ ăn chỗ ở. Mong nương nương nể mặt ta, tạm thời đừng chấp nhặt với nàng ấy, chờ ta thu xếp một chút sẽ đưa nàng xuất cung không làm bận lòng nương nương.
- Vương gia thật có tình, không như Hoàng thượng... Ai chà, thôi thôi đừng nhắc chuyện này nữa. Tạm thời ta cũng sẽ không làm khó dễ nàng ta.
- Hóa ra nương nương đang phiền lòng chuyện này sao? Hoàng đế thật không biết thưởng thức cái đẹp. Nếu là bốn vương thì...

Sóng mắt Trần Nam Vương bắn ra vẻ thương hoa tiếc ngọc. Lan Quý Phi tư lượng không tốt, trong cơn nhẹ say mơ màng, cảm thấy tim nhè nhẹ ngứa ngáy. Nàng trộm ngắm nam tử trước mặt, mày rậm, mắt to tròn thật sáng, mũi cao hài hòa, môi hơi mỏng mà quyến rũ. Tất cả những đường nét xuất chúng tụ lại gương mặt này, làm lòng nàng bỗng dưng chao đảo. Ước gì, người nam tử này...

Dòng tưởng tượng của Lan Quý Phi bị cắt ngang khi Ngao Thiên bất cẩn làm đổ nước mơ lên bàn tay nàng, đang tiếp lấy chung nước mà hân ta vừa rót vì muốn tự mình bày tỏ thành ý. Nàng ta liền rút khăn tay, đã thấy vương gia cũng đang cầm chiếc khăn nữa lau cho nàng, bộ dạng cuồng quýt, xấu hổ sao cũng có vẻ cuốn hút thế này. Cảm xúc từ ngón tay, dù cách một lớp khăn vẫn truyền đến sự ấm nóng, rung động lạ kỳ. Nàng cảm giác được ánh mắt

Chương 23: Kế sách xuất cung

Những ngày sau đó, tinh thần Lan Quý Phi vô cùng tốt. Nhớ lại cảnh tượng chàng nâng niu mình như viên ngọc quý. Nhớ đến thanh âm từ tính chàng rót vào tai "ta yêu nàng" khi cả hai cùng đưa nhau vào khoảng trời hoan lạc, càng nhớ chiếc hôn nồng sau thòl khắc ái ân chưa biết bao nhiêu trân trọng trong đó. Mỗi lần nghĩ lại tim nàng lại cồn cào khó nhịn. Nhưng sao đã sáu ngày rồi chàng không tiến cung gặp nàng. Là chàng bận rộn công vụ sao, chàng lúc này có đang nhưng nhớ đến nàng không? Bao câu hỏi xoay chuyển trong đầu khiến nàng nôn nóng khí chịu, liền sai người truyền tin đến Trần Nam Vương.

Nhận được tin, Hàn Ngạo Thiên rất hài lòng, mấy hôm nay hấn cô tình im hơi lặng tiếng, chờ ai đó không thể không chế lòng mình mới dễ dàng xúc tiến những bước đi tiếp theo. Hấn không vội tiến cung ngay, đợi qua hôm sau mới đến gặp quý phi với gương mặt đượm buồn bã:

- Nàng hẹn ta hôm nay có chuyện quan trọng gì không?

- Có chuyện mới được gặp chàng sao. Ta rất nhớ chàng, có được xem là quan trọng không? Sao mấy hôm rồi chẳng thấy chàng vào cung? Chàng bận làm hay sao?

- Ta không bận, chỉ là.... Thôi, thực ra hôm nay bốn vương đến gặp nàng để nói một chuyện.

- Chuyện gì vậy, chàng cứ nói đi. Sao mặt chàng nặng nề đến vậy? Chàng đừng làm ta lo lắng thêm nữa, nói đi!

- Ta... ta yêu nàng đó là sự thật. Nhưng chuyện của chúng ta, ngay từ khi bắt đầu đã là sai lầm rồi. Giữa chúng ta còn có một bối phận hoàng gia ngăn cách. Ta phải làm sao đây. Cho nên... dừng lại ở đây thôi. Ta thật lòng tạ lỗi cùng nàng. Là do ta nhất thời không khống chế được tình cảm của bản thân.

- Chàng trốn tránh ta vì điều này sao. Ta không muốn. Ta cũng yêu chàng, ta muốn ở bên cạnh chàng. Chàng giúp ta rời khỏi nơi này được không?

- Không được đâu. Hoàng thượng là ai chứ, quyền lực lớn thế nào nàng còn không biết sao. Ta làm sao có thể đưa một quý phi bỏ trốn mà không gây họa cho cả hai gia tộc của ta và nàng. Từ lúc biết mình yêu nàng, ta mỗi ngày đều nghĩ có cách nào cướp nàng về tay ta không. Ta nghĩ rất nhiều, cách thì có nhưng quá mức mạo hiểm. Nhẹ thì mạng chúng ta không thể giữ, nặng thì tru di cửu tộc. Nàng đành lòng hay không? Vẫn nên thôi đi, sớm khép lại một đoạn duyên vừa chớm. Chỉ trách số mệnh, chẳng cho chúng ta được gặp nhau sớm hơn. Thôi, bốn vương phải về. Nàng phải bảo trọng nhé. Ta đi đây.

Ngạo Thiên nói xong, mang về không tình nguyện cất bước. Phía sau lưng, Lan Quý Phi hoảng hốt, nàng không muốn, nàng không cam tâm. Vừa mới hiểu yêu thương là gì, vừa mới nếm chút hương vị ngọt ngào từ sự nâng niu chiều chuộng đã phải dừng lại, nàng làm sao có thể chấp nhận đây, liền vội vàng chạy đến ôm ngang hông Ngạo Thiên, cảm nhận cơ sáu múi rắn chắc trong lòng bàn tay mà lưu luyến vô cùng. Nhớ đến đêm ấy, lần đầu tiên nàng cảm nhận trọn vẹn nét đẹp tinh mỹ của nam nhân. Lần đầu tiên nàng biết sung sướng hòa cùng cơn đau lại hóa thành cảm giác tuyệt vời làm rung động cả trái tim lẫn tâm hồn. Và cũng là lần đầu trong đời nàng nhận ra nỗi buồn có thể được xoa dịu dễ dàng khi ở bên người mình thương. Điều đó do nam nhân này đem đến, ngay cả thanh mai trúc mã khi xưa cũng chưa từng cho nàng cảm giác nhẹ nhàng bước qua phiên não như chàng được. Nàng cất tiếng, thanh âm ni non phía sau lưng Ngạo Thiên:

- Ta không đồng ý, không cho chàng kết thúc. Ta yêu chàng nhiều như thế sẽ không bao giờ dừng lại. Ta mặc kệ nguy hiểm thế nào, nếu chàng có cách, ta sẽ nghe theo. Dầu sao cũng chỉ là một mạng. Ở trong hậu cung này không có chàng, ta sống không bằng chết. Hoàng thượng hấn không yêu ta, chẳng lẽ ta phải chết già cô đơn trong hoàng cung sao. Chàng đừng đi, chàng muốn ta làm gì ta cũng đồng ý.

Nước mắt Lan Quý Phi thấm ướt cả một khoảng lưng Trần Nam vương, nàng vẫn còn run rẩy, sợ buông tay người ấy sẽ đi mất. Nhưng hấn đã xoay người, muốn một lời xác nhận của nàng:

- Có thật là nàng dám mạo hiểm, đặt cược vào ván cờ duy nhất này không? Nàng sẽ không sợ, sẽ cùng ta cố gắng đến cùng?

- Thật. Ta chỉ cần được ở cùng chàng, cái gì cũng không sợ.

- Vậy được, khi kế hoạch của ta thành công, ta sẽ viết một bức thư cho vương phi, và rước nàng về làm thê tử của ta. Khi đó, ta muốn nàng sinh cho ta thật nhiều đứa trẻ kháu khỉnh.

Vừa nhắc đến đứa trẻ, mặt Lan Quý Phi đỏ bừng ngượng ngịu. Trong không khí ái muội như vậy, một nam một nữ sao có thể không đốt lên ngọn lửa dục vọng. Sau màn che, hai bóng người quấn quýt. Thanh âm môi lưỡi giao triền vô cùng thỏa mãn. Qua mấy đợt kịch tình mới dừng lại, nép người vào nhau. Nữ tử trong lòng ngực nam tử sôi trào hạnh phúc, trong đêm tối làm sao biết được sóng mắt đen nhánh của hấn ta chứa đầy những toan tính hiểm sâu.

Mấy hôm nay, không khí hoàng cung vô cùng nặng nề. Nguyên nhân là hoàng đế đang rất phiền não vấn đề dịch bệnh. Bọn nô tài ai nấy đều lo sợ, lỡ gây ra sai sót gì khiến hoàng đế thêm khó chịu, trút giận lên mình thì toi mạng. Mọi người đều cố gắng hoàn thành thật tốt việc của mình. Nhưng truyền báo phurong xa mang về, mỗi một lần lại càng làm lòng hoàng đế trĩu nặng hơn. Tin tức dịch bệnh khó khống chế dần lan khắp hoàng cung, mọi người càng nom nớp sợ hãi. Trà Ngân trước kia bị cô lập, sau cũng đã quen một mình nên cũng mặc kệ, giờ ôm một bụng thắc mắc chẳng biết chuyện gì xảy ra mà người nào người nấy rầu rĩ như sắp chết đến nơi, quyết định nghe ngóng một tí. Thường ngày Trà Ngân vừa đến gần, đám cung nữ tránh như tránh tà, giờ

chẳng biết giữ lại bên người hay đưa đi làm nội gián mới tốt? Trái tim kiên cố chưa từng mở lòng với bất cứ một ai, bỗng xuất hiện một vết nứt mà hần ta vẫn chưa nhận ra. Một đêm trời qua, bản khoán giữa muôn ngàn suy tính.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Thái tử trở lại

Hoàng Lăng của Yên Trường Quốc

Theo quy chế của tổ tiên quy định, kể từ khi Quân vương hoặc quốc mẫu Yên Trường Quốc nhập Hoàng Lăng, thời gian thủ hiếu của Thái tử sẽ chính thức bắt đầu, dù ba tháng sẽ dừng lại để quay về lo việc triều cương. Trường hợp nếu người phi thiên là Hoàng đế, thái tử sẽ kế vị và việc thủ hiếu có chút bất tiện, chính sự có thể tạm giao cho các thân vương cùng liên hợp xử trí sau đó trình lên cho tân vương ân chuẩn. Đây cũng là phương thức mong có thể giúp thắt chặt tình thân trong hoàng gia, cũng là cao tổ hoàng đế muốn nêu cao tầm lòng hiếu nghĩa.

Mặc dù có hơn mười ngày mất tích, thời gian thủ hiếu của thái tử không vì vậy mà kéo dài ra. Tính đến nay là vừa tròn ba tháng, thái tử Phương Chí Viễn dù có đau lòng xót dạ trong cô đơn và hồi tưởng về mẫu hậu thế nào cũng buộc phải rời khỏi, để linh hồn người ra đi được yên nghỉ. Hần dập đầu trước bài vị tổ tiên và mẫu hậu lần nữa, tụng xong một hồi kinh cầu siêu mới thay y phục trở về hoàng cung. Hần biết từ đây, chiến tranh quyền lực sẽ bắt đầu, từ sóng ngầm âm mưu rồi có ngày sẽ bạo phát mạnh mẽ. Điều hần cần nhất bây giờ là cẩn thận và vững vàng tinh thần để không phụ kỳ vọng của mẫu hậu trước nay.

Thái Tử trước khi hồi cung, không quên lời hứa nam tử phải "nhất ngôn cửu đỉnh", hần sai người dò tìm nơi ở của nữ tử kia xong thì cùng hai thị vệ thân tín tìm đến nhà nàng ta.

Đúng dịp hôm nay Vân Ngọc không phải lên núi hái thuốc, đang ngồi đọc sách y thuật. Cô gái nhỏ đọc rất chăm chú, chỗ nào không hiểu thì gạch dưới đánh dấu lại chờ nghĩa phụ giải thích sau. Mà đúng là một đôi bạn thân, Trà Ngân thấy bút lông thời đó bất tiện, mới dùng loại vẽ lông mày của nữ tử thay thế, Vân Ngọc cũng chẳng khác gì. Vì thói quen hình thành từ nghĩa nữ, lão đại phu cũng bắt đầu viết sách bằng cách này, ban đầu không quen nhưng sau lại thấy rất tiện lợi.

Đúng lúc Chí Viễn đến, thấy một thân ảnh cầm que nho nhỏ gạch gạch vào sách. Nghĩ nàng ta vì thất thân, đến giờ vẫn còn phiền não nên mới trút buồn bực vào những trang sách. Tâm hần ta áy náy, càng thương tiếc cho cuộc đời lỡ làng của nàng, chỉ vì cứu hần mà mang lấy tổn thương từ tinh thần lẫn thể xác. Hần háng giọng, thông báo sự tồn tại với người con gái bên bàn kia. Nghe tiếng lạ, Vân Ngọc quay đầu, nhớ ra là cái tên cầm thú này, lòng bực bội không để đầu cho hết. Cũng may, từ lúc nhận cô là con, nghĩa phụ mỗi ngày đều xuống thị trấn mở quầy nhỏ chữa bệnh kiếm tiền. Cô y thuật chưa thông, đang dốc lòng đọc sách nâng cao hiểu biết, đợi một thời gian nữa sẽ cùng theo chân nghĩa phụ cạo xát thực tiễn, tin chắc không lâu nữa có thể trở thành một đại phu giỏi.

Nơi đây nhà cửa không san sát, nghĩa phụ lại vắng nhà, Vân Ngọc thấy không cần thiết phải kín kẽ lắm gì, mọi tức giận với hần cứ vậy mà bộc phát:

- Người đến đây làm gì, lại tính giờ trò đòi bại nữa hay sao? Ta nói cho người biết lần trước là ta không để phòng, còn lần này ở nhà ta, nơi nào cũng có được, nếu người còn giờ trò khôn nạn, ta nhất định độc chết người. Người tốt nhất biến khỏi mắt ta.

- Vân Ngọc cô nương xin bớt giận. Như lần trước ta có nói sau ba tháng sẽ đến tìm nàng trả lại công đạo. Lời ta hứa nhất định sẽ thực hiện. Ta biết có làm gì cũng không thể trả lại trong sạch cho nàng, nhưng ta rất chân thành tạ lỗi, mong nàng có thể nhận lấy sự bồi thường từ ta.

- Bồi thường sao, người muốn bồi thường cái gì. Bỏ thí cho ta, hay muốn chịu trách nhiệm với cuộc đời ta. Ta nói cho người biết nhé, bản tính ta là một người thích tự lực tự chủ, sẽ không vì một chuyện xui xẻo mà phải ép buộc bản thân trở thành vợ một người mà ta không yêu. Ta đã nói người cút đi, sao người cứ nhiều lời mãi. Ta nói một lần nữa cho người rõ. TA. KHÔNG. CẦN!

Ba từ cuối Vân Ngọc nhấn giọng thật mạnh thể hiện sự kiên cường, quyết tâm. Không ngờ nữ tử này lại mạnh mẽ đến vậy. Nhưng hần một lòng muốn bù đắp, nếu thuyết phục nàng thế này không được, hần phải thử một chiến thuật khác. Cẩn nhắc một chút, hần mới nói:

- Nhìn nơi ở của nàng hiện tại ta đoán được cha con nàng cuộc sống không thoải mái gì, cũng coi là thiếu thốn. Phụ thân nàng tuổi đã cao còn phải vất vả như vậy, sao nàng không nghĩ tới sẽ giúp phụ thân có những tháng ngày tốt hơn về sau. Ta nghĩ trình tiết của nữ tử rất quan trọng, nghĩ là qua một thời gian khi hết tang kỳ, sẽ thú nàng làm thê tử. Nhưng nàng lại không chấp nhận, nếu vậy thì nàng có thể chọn cách bồi thường khác có lợi cho người thân của mình, được không? Ta không có gì ngoài điều kiện, nếu nàng đồng ý, ta sẽ giúp cha con nàng ổn định hơn, không phải lo lắng cái ăn cái mặc.

Hần phân tích đúng mấu chốt, đúng vào nơi mềm mại trong lòng Vân Ngọc. Cô đối với nghĩa phụ có lòng cảm kích to lớn, không chỉ là ân nhân, còn là người cưu mang, người mang cho cô cảm giác ấm áp như gia đình, điều mà cô luôn khát khao mỗi lần nhớ về thế giới hiện đại. Đúng là cô không cần sự bù đắp nào cả, nhưng còn nghĩa phụ, người tuổi đã cao mà vẫn ngày ngày vất vả, cô thật lòng không nỡ, mặc dù nghĩa phụ chưa từng nghĩ nghèo khó là bất hạnh và mong ước vươn tới cuộc sống giàu sang.

Trong khi nữ tử kia vẫn đang đắn đo về lời đề nghị bất ngờ này, nam tử đứng một bên quan sát, biết mình đã đi đúng hướng, tâm của nàng ấy đang dao động, tin chắc cuối cùng nàng cũng sẽ đồng ý thôi. Có như vậy, lòng day dứt với nàng mới có thể giảm bớt, vì vậy, hần kiên nhẫn chờ đợi trong im lặng.

Nhìn thiếu niên kia, thực chất là nữ tử đã đứng vững, tay vuốt ngực miệng vừa nhỏ giọng: "May quá, suýt nữa thì ngã đập đầu xuống đất rồi, không khéo bị hồng não luôn ấy chứ!" rồi quay sang rồi rít cảm ơn người đã đỡ mình. Cũng do cô vừa đi vừa nghĩ ngợi phương án kinh doanh hiệu thuốc mà bất cẩn va vào người ta, vậy mà nam tử này rất ga lăng, đã không trách mà còn giúp đỡ, dễ dàng tạo thiện cảm ban đầu với cô. Phương Chí Quân ngắm nàng ta thêm một chút, mày liễu, mắt to sáng ngời, mũi cao, miệng nhỏ gợi cảm, đúng là một nữ tử thanh tú. Nhưng với thái tử ca, mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành không phải là chưa từng thấy qua, có lẽ sẽ không vì chút tư sắc này mà yêu thích. Không biết thực ra nàng ta có điểm gì thu hút huỳnh ấy. Hay là tạm thời khoan báo lại với Tứ ca, biết đâu chừng nắm được nhược điểm của thái tử ca rồi, huỳnh ấy sẽ bảo vệ mình khỏi bàn tay của Tứ ca thì sao. Đắn đo một lúc, Ngũ hoàng tử quyết định chuyện này cứ tạm thời để đó, hiểu rõ ràng rồi tính sau.

Cũng trong lúc này, Phương Chí Viễn đang mặc thường phục, ghé qua y quán để xem tình hình buôn bán ban đầu thế nào. Một màn va chạm lôi lôi kéo kéo đều nhìn thấy hết. Nữ tử kia luôn mặt lạnh với hắn, giờ lại mỉm cười thật dịu dàng với nam nhân. Mà nam tử kia nhìn dáng vóc rất quen, nhìn kỹ thêm chút nữa thì hóa ra lại là Ngũ đệ. Để ấy đến đây làm gì, sao lại nói cười vui vẻ với nàng ta như vậy? Mây rậm của hắn vô thức nhíu lại, hừ thầm trong bụng...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Bệnh tim của thái tử

Mỹ nam tử mang vẻ mặt như một oán phụ dần tiến về y quán, hắng giọng cắt ngang cuộc chuyện trò vui vẻ của hai người trước mặt. Mà thực ra chỉ có mình Phương Chí Viễn nghĩ vậy, chứ thật ra Vân Ngọc chỉ là nở nụ cười niềm nở của người mới vừa nhận được giúp đỡ của người khác thôi. Hắn xuất hiện, liền quay sang Ngũ hoàng tử nói, trong chất giọng chua chua mà bản thân cũng không phát hiện:

- Ngũ đệ, thật trùng hợp. Hôm nay lại có nhã hứng đi dạo kinh thành nữa hay sao. Có phải lại vừa mất mỹ nhân nào nữa không vậy. Ta nói đệ nghe, đừng suốt ngày treu hoa ghẹo nguyệt. Lỡ mà treu nhầm bông hoa đã có chủ thì lại mang rắc rối vào người đấy.

- Thái... à, đại ca. Huỳnh nói oan cho đệ rồi. Không phải là đệ bị ốm nên mới ghé y quán bắt mạch, mua thuốc hay sao. Mà mỹ nhân huỳnh nói là ai vậy. Ở y quán này cũng có mỹ nhân sao. Đệ còn chưa có thấy qua, xem ra vẫn nên đầu đầu một mối thường xuyên để còn đến đây ngắm mỹ nhân cho tinh thần phấn chấn lại mới được.

Vừa nói Ngũ hoàng tử vừa đánh mắt về thân ảnh bé nhỏ bên cạnh. Cái điệu bộ thường ngày bốn cột, thái tử nhìn đã quen mắt, nhưng sao lần này lời của đệ ấy nói như có ám chỉ điều gì. Còn Vân Ngọc nghe cuộc nói chuyện của hai người thì đoán biết có quan hệ họ hàng với nhau, cô cũng không tiện đứng đây can thiệp, liền cáo từ cả hai người:

- Vậy ta đi trước, hai công tử cứ tiếp tục trò chuyện đi nha.

Trước khi đi, Vân Ngọc lại cười xã giao với Ngũ hoàng tử. Chỉ một hành động nhỏ nhặt này lại như mũi dao đâm vào Thái tử đến nhức mắt. Chẳng biết trút giận vào đâu, hắn quay sang, giọng lạnh lùng mấy phần nói với Ngũ đệ:

- Có nhã hứng không, đến Hoàng Phủ Lâu ăn uống tán gẫu một chút.

- Được, đi thôi đại ca!

Hoàng Phủ Lâu là một quán ăn xa hoa nhất kinh thành. Người đến đó không giàu cũng quý, một bữa ăn có giá mấy nghìn lượng bạc.

Ngũ Hoàng tử thường ngày rất biết hưởng thụ, đến đây là chuyện chẳng còn lạ lẫm gì. Chỉ có Thái Tử xưa nay lấy tiết kiệm làm phương châm, lần này hào phóng xuất bạc là muốn tìm một không gian kín đáo nói chuyện cùng Ngũ đệ. Sau khi tiểu nhị dọn món ăn xong thì lui khỏi gian phòng, Phương Chí Viễn mới cất lời, giọng lạnh bạc thêm mấy phần khi nhớ lại ánh mắt giao nhau vui vẻ của đệ đệ cùng nữ tử ấy:

- Trong cung thiếu thái y lắm hay sao mà đệ phải ra ngoài khám chữa bệnh. Hay đệ chê y thuật của bọn họ tầm thường. Có lẽ hôm nay về cung ta sẽ bẩm phụ hoàng cách chức hết bọn họ vì đã không đủ năng lực chẩn trị cho bệnh của đệ. Còn đệ phải ra ngoài tự kiếm danh y.

- Thái tử ca đừng nói vậy. Thái y trong hoàng cung sao có thể tầm thường. Chỉ là hôm nay đang dạo quanh kinh thành, bắt chợt đâu đâu. Vào hoàng cung thì hơi lâu nên sẵn tiện thấy y quán thì ghé vào. Ai ngờ ở đây họ bào chế dạng thuốc viên rất đặc biệt. Mà đệ, cái gì mới mẻ thì rất thích tìm hiểu. Vậy nên bất cứ khi nào có thời gian, đệ lại sang đây nhìn một lát, biết đâu có thể tìm ra bí quyết bào chế của họ để áp dụng ở Thái y viện, huỳnh nghĩ thế nào?

- Chuyện đó đệ khỏi cần bận tâm, tự ta sẽ tìm hiểu. Đệ cứ về phủ sống cuộc sống nhàn tản của đệ là được rồi. Đừng có đi loay quanh gây rối, chọc hoa đào nữa. Nữ nhân chỉ toàn là dối trá, chuyện của phụ hoàng nắm đó ta vẫn còn ghét cay đắng đến tận bây giờ đây này.

- Thân là hoàng tử, đệ không muốn mình vô dụng. Đệ đã không chia sẻ được chính sự với phụ hoàng như thái tử ca nên đệ phải góp chút sức lực vào việc khác. Vừa hay lần này lại tìm được cách để phân ưu cùng triều đình, giúp nâng cao hiệu quả của Thái y viện, đệ nhất định phải chuyên tâm tìm hiểu. Ngọc Y quán đệ quyết định rồi, phải thường xuyên đến. Nhưng sao huỳnh cứ nhắc đến nữ tử, lúc đến đó đệ không nhìn thấy nữ tử nào hết. Hay là lúc này lời bông đùa của đệ mà thực sự đoán đúng rồi.

Đêm nay, lại một đêm thái tử thấy tim mình còn cào khó chịu, tự suy đoán bệnh tình của bản thân có vẻ như ngày một nặng hơn. Lẽ ra hôm nay, hắn đã tìm đến thái y chẩn bệnh rồi, nhưng phụ hoàng bỗng dung mỗi một nên cả thái y viện đều được triệu tập để mau chóng đẩy lùi bệnh tật cho người. Mà phụ hoàng từ sau khi mẫu hậu ra đi, tinh thần rất sa sút, có lẽ vì vậy mà thân thể của người ngày một gầy hao, giảm đi cái khí độ bất phàm, uy phong của ngày trước. Thương phụ hoàng, hắn càng hâm mộ tình cảm tốt đẹp của hai người, thứ tình cảm tuyệt vời mà hắn chỉ có thể nhìn thấy ở phụ mẫu thân sinh của mình, còn lại đều chỉ toàn là giả tạo, đáng khinh. Đó mới là tình yêu chân thành trên đời, phụ hoàng đã may mắn có được, vậy còn hắn thì sao, liệu có tìm được không? Bất giác một hình ảnh nữ tử hiện lên trong tâm trí với đôi mắt rất trong sáng, môi hắn cong lên nụ cười trong vô thức. Qua thêm một lúc hắn lại nhớ đến lời kể của chương quỳ, tự tưởng tượng bộ dáng thân thiết và nụ cười đáng yêu của nàng ta là dành cho nam nhân khác, đệ đệ của hắn chứ không phải hắn, tìm lại xáo động từng cơn, khó chịu không dễ đâu cho hết. Hắn chỉ nghĩ đây là tâm lý bù đắp mạnh mẽ trong lòng mình, lo sợ nàng ấy chịu khổ nếu có tình cảm với đệ đệ trắng hoa thành tính, nên cứ luôn bất an thế này. Chứ đâu biết rằng trái tim mình đang từng bước lạc nhịp vì ai kia.

Qua một hôm, bệnh tình hoàng đế tạm ổn. Thái tử Phụng Chí Viễn liền bẩm lên với phụ hoàng cho Ngũ đệ theo mình học hỏi về xử lý công vụ, chia sẻ bớt gánh nặng mỗi ngày trên vai ngôi cửu ngũ. Hoàng đế cũng muốn nhi tử mình sung ái nhất sau này có thêm phụ tá đắc lực nên đồng ý ngay. Thái tử liền vui vẻ truyền lời cho Ngũ đệ vào cung nhưng lại nhận tin hiện tại đệ ấy đang dạo quanh kinh thành, chưa về tới phủ. Trong lòng Chí Viễn bỗng dung hồ nghi, có lẽ nào đệ ta lại đến đó nữa?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Vấn nạn ở yên trường quốc

Thái tử theo suy đoán của mình tìm đến Ngọc Y Quán, thật đúng như dự liệu, đệ ấy đang nhàn nhã uống trà, cười đùa thật vui vẻ với nữ tử kia. Vừa gặp Vân Ngọc, máu nóng trong người Chí Viễn đã muốn sôi trào, vừa bực bội nàng ta dễ dàng cho Ngũ đệ tiếp cận, vừa nhớ lại lần trước nàng mắng mình không còn chút mặt mũi nào thì không thể giữ được bình tĩnh. Con tức khiến hắn phớt lờ người con gái ấy, cũng quên mất việc chào hỏi lão đại phu, liền kéo Ngũ đệ đi thẳng một nước. Nhưng Phụng Chí Quân là người học võ, không phải cô nương yếu đuối, sao có thể để đại ca lôi kéo dễ dàng mà không hề biết lý do, liền lách mình một chút đứng cách xa thái tử và hỏi:

- Đại ca, huynh làm gì mà vội vội vàng vàng, chưa nói năng gì đã kéo đệ đi. Huynh không thấy đệ đang đối ẩm rôm rả hay sao. Có chuyện gì thì huynh nói ra đi!

- Ngũ đệ, đệ suốt ngày rảnh rỗi chẳng biết chia sẻ tâm tư vất vả của phụ h... à, phụ thân gì cả, cứ đi chơi lêu lổng như vậy thì còn ra thể thống gì. Phụ thân đã sai ta gọi đệ về, bắt đầu học tập thêm những kinh nghiệm giúp phụ thân xử lý việc nhà. Còn không mau theo ta về, nhanh lên!

- Đại ca có làm không vậy, đệ trước giờ trong mắt phụ thân nào có giỏi giang bằng đại ca đâu. Lâu lâu cha mới giao cho đệ một việc bé tẹo như hạt đậu. Còn bình thường cha cũng mặc cho đệ rong chơi khắp nơi mà. Đệ nói cho huynh nghe, vị tiểu huynh đệ này đã cùng đệ kết làm bằng hữu. Đệ thích đến y quán này cùng hảo bằng hữu của mình chuyện trò đủ thứ. Đến rồi mới thấy tiểu huynh đệ này rất giỏi, chỉ là tài lực chưa đủ mạnh để phát triển y quán lên một tầm cao. Vừa hay đệ cũng rất thích kinh thương, một người ra sáng kiến một người xuất bạc, sớm muộn gì danh tiếng của y quán cũng sẽ vang danh thiên hạ. Như vậy đệ cũng đã làm được việc hữu ích rồi đấy, không có lòng bông như huynh nghĩ đâu, có phải không Vân Ngọc bằng hữu?

Phụng Chí Viễn lướt ánh mắt qua nữ tử gần đó, muốn xác định tính chân thật trong lời nói của Chí Quân. Nhưng một cái gật đầu của Vân Ngọc không làm hắn hài lòng, mà lại càng giận đến cao độ. Nực cười, tài lực không đủ sao? Chẳng phải trước đó hắn đã nói với nàng bất cứ khi nào, bất cứ chuyện gì cần, cứ việc nói thẳng với hắn. Hắn sẽ thu xếp chu toàn cho nàng hết thấy hay sao. Rồi nàng đã nói cái gì, là không cần phiền hắn thêm, tự mình tính toán mọi việc. Xoay lưng một cái nàng lại than thở với Ngũ đệ, còn cùng nhau bàn tính kế hoạch hợp tác đến độ vui vẻ lộ rõ ra trên mặt. Rốt cuộc thì nàng có lương tâm hay không vậy hả?

Mặt Chí Viễn sa sầm lại, từng bước tiến về phía Vân Ngọc. Khi đã đứng song song với nàng, hắn cất giọng băng lãnh, thanh âm chỉ vừa đủ hai người nghe:

- Nàng thiếu bạc, sao không nói với ta? Đệ ấy thì có liên quan gì với nàng, sao có thể đồng ý nhận bạc, còn của ta thì không hả?

- Bạc của đệ đệ người là quan hệ hợp tác, chia lãi sòng phẳng. Còn của người là bồi thường. Ta nói bản tính ta thích tự chủ, không muốn ý lại vào sự giúp đỡ của ai. Chuyện người muốn bồi thường, vậy là đủ rồi. Ta cũng đã không muốn hận người nữa. Chúng ta bây giờ không ai nợ ai, người không phải là người thân của ta, chúng ta cũng không liên quan gì nhau, cho nên đừng có xen vào, ảnh hưởng những quyết định của ta thêm nữa.

Cô gái nhỏ có chất giọng êm tai dễ nghe nhưng mỗi câu từ đều thể hiện sự mạnh mẽ, quật cường. Cô cứ nói hết suy nghĩ trong lòng mình một cách chân thành, nghĩ rằng người nào đó sẽ không còn cảm giác mắc nợ nữa mà an ổn sống cuộc đời của riêng hắn. Cô đâu có biết chỉ một câu: "người không phải là người thân của ta, chúng ta cũng không liên quan gì nhau" lại khiến nam tử bên cạnh tức tối muốn lật tung hết thấy mọi thứ.

Nàng ta nói cái gì hả, không liên quan gì nhau. Vậy hôm đó, bọn họ... bọn họ... đã làm cái việc quá phận kia rồi mà lại không chút dính líu gì với nhau sao? Rốt cuộc vì sao trên đời này lại có một nữ tử kỳ lạ đến như vậy. Trong sạch cả đời nàng bị hủy trong tay hắn, nếu là nữ tử khác thì đã quán lấy không buông. Còn hắn, muốn được bồi thường thì phải chạy theo thuyết phục, cầu cạnh hết lần này đến lần khác. Còn nữa, nàng ta dường như rất có thiện cảm với Ngũ đệ, chẳng lẽ nàng ta thích mẫu người đa tình như đệ ấy. Nhưng nàng ta có biết mất đi trong sạch rồi, nàng ta sẽ không bao giờ xứng đáng với đệ ấy nữa. Thử hỏi có nam nhi nào chịu được thê tử mình thú về lại đánh nát trinh tiết cho một nam nhân khác đâu chứ.

- Ta... Ta...

- Người có nỗi khổ gì sao? Đã làm bằng hữu với nhau, sao người không nói thật với ta? Ta không đáng tin cậy như vậy à?

Phương Chí Quân hỏi lại, giọng thêm mấy phần hờn dỗi khiến cô càng cảm thấy có lỗi với hắn. Đúng là bạn bè mà giấu giếm nhau thì thật là tệ, cô đành giải thích, trấn an hắn rằng mình là nữ tử ra ngoài buôn bán rất bất tiện, bản thân không muốn kéo thêm phiền phức không đáng có cho y quán nên buộc phải cải trang, chứ thực tâm mình, chẳng muốn lừa dối ai cả.

Chí Quân nhìn nữ tử chân thành nêu lý do, cái miệng nhỏ nhỏ khép lại rồi mở ra, xinh xinh như nụ hoa đang kỳ nở rộ, thầm nghĩ nếu được nắm qua, không biết sẽ thơm ngọt biết chừng nào. Mất một lúc định thần lại, hắn bày ra bộ dạng cảm thông vương một chút buồn bực còn sót lại của sự ngỡ ngàng, nói đồng ý tha thứ cho nàng, cũng dặn nàng về sau không được lừa gạt hắn nữa. Vân Ngọc liền vui vẻ đồng ý.

Ăn uống đã xong, ngựa cũng đã đổi, hai người bắt đầu lên ngựa, tiếp tục chuyển đi để nhanh nhất có thể, giải quyết vấn nạn cấp bách của Yên Trường Quốc. Nam tử anh tuấn đã yên vị trước, vươn tay nắm lấy bàn tay búp măng xinh xinh của nữ tử, chuẩn bị kéo lên, bỗng từ xa đã vang lên tiếng vỗ ngựa cấp tốc truyền tới. Theo quán tính, họ cùng xoay đầu về hướng phát ra âm thanh, nhìn thấy một thân ảnh khá quen. Kia chẳng phải là hoàng huynh của hắn hay sao, huynh ấy đuổi theo làm gì?

Vân Ngọc chỉ bất ngờ trong chốc lát rồi chẳng quan tâm nữa, bảo Chí Quân kéo mình lên ngựa. Nhưng nam tử mặt lạnh ở đằng kia đã nhanh chóng phi xuống ngựa của hắn ta, bước tới trước mặt Vân Ngọc, không nói không rằng bế thốc cô đi về phía chiến mã của mình. Một hành động bá đạo này khiến Chí Quân vô cùng sùng sốt, không biết làm gì mới tốt.

Nữ tử bị hành động mạnh mẽ ép buộc này làm cho phát hỏa, vùng vẫy một lúc rồi bị nam tử mạng về mặt sắp nổi bão vây hãm trong hai cánh tay của hắn, cứ vậy thúc ngựa chạy về trước. Ngũ hoàng tử thấy thế, cũng đành phải một mình một ngựa, đuổi theo trong huyệt hăng.

Trên yên ngựa tốc độ vũ bão, Vân Ngọc sao có thể kiểm soát được con tức bốc lên não của mình, liên tục mắng Chí Viễn là cái tên thói tha, là kẻ chuyên áp bức người khác. Hắn vẫn giữ im lặng, để tránh cho hòa khí đang dâng trào trong hắn bộc phát làm nàng sợ hãi. Mãi cho đến khi nàng nhất định đòi hắn thả mình xuống để cùng đi với Ngũ đệ, hắn đã không thể nhẫn nhịn được nữa, giọng trầm đục:

- Nàng có thôi đi không. Nếu còn la hét gây rối, ta lập tức dừng ngựa lại, hôn nàng trước mắt mọi người. Không tin thì nàng có thể thử!

Thanh âm của hắn phát ra nhuộm mùi nguy hiểm. Thường ngày trước mặt hắn, cô đã quen không cần giữ ý giữ tứ gì cả, nhưng giờ đây cô bắt đầu hoảng sợ, có phải nãy giờ mình chọc hắn lên cơn điên rồi hay không. Hắn có lần nữa làm cái hành động cảm thú, giống như hôm trước ở trong động hay không? Nhớ lại ám ảnh kinh hoàng của đời mình, Vân Ngọc liền rụt người lại, giảm bớt cảm giác tồn tại trong mắt nam tử này. Mới vừa rồi thôi nữ tử vẫn còn là sư tử cái hung hăng, giờ đã hóa thành con thỏ nhỏ ngoan ngoãn. Hành động thức thời của nàng ấy khiến nam nhân ngồi sát phía sau khá hài lòng, con giận cũng vui đi vài phần. Thật là, ăn mềm không chịu ăn cứng mới xong. Xem ra sau này không thể cho nàng ta tùy hứng được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Dẹp nạn châu châu

Chiến mã lao nhanh như gió, đến trạm kế tiếp phải dừng lại cho ngựa nghỉ ngơi, và cũng để cho mọi người ăn uống cho lại sức. Trước đó, vừa nghe chuông quầy bầm báo Vân Ngọc đi cùng với Ngũ Hoàng Tử đến Kiến Đăng, Phương Chí Viễn đã vội vàng giục ngựa đuổi theo, chưa kịp biết ý định của bọn họ là gì. Giờ thì tranh thủ lúc này, hắn phải hỏi xem hai người này rốt cuộc muốn náo loạn gì thêm, trong khi nạn châu châu còn đang tác oai tác quái.

Chí Viễn trực tiếp ôm Vân Ngọc xuống ngựa, không cần biết nàng có kháng cự hay không. Nhưng giờ thì cô gái nhỏ đang rơi vào hoảng sợ, làm gì còn gan mà chống đối lại nữa, mặc cho hắn muốn ôm thì ôm đi. Cô trộm nghĩ: "Dù sao cô nương ta đây là người hiền đại, một cái ôm cũng không mất miếng thịt nào". Biết là như thế nhưng nàng vẫn rất ức chế, không ngừng chửi thầm trong lòng: "Tên hỗn thế ma vương đáng nguyên rủa kia, hôm nay ta tạm thời chịu thiệt, chờ y quán của ta thu được lợi nhuận tốt, có nhiều tiền rồi, ta sẽ thuê vệ sĩ bảo vệ ta. Lúc đó người mà dám lộn xộn hiếp đáp ta, ta sai vệ sĩ đánh cho vỡ mặt. Hừ!".

Phương Chí Viễn đặt nữ tử yên vị cạnh chiếc bàn sạch sẽ, nhanh nhẹn gọi món ăn ngon nhất trong quán cho nàng ta. Hắn ngồi xuống ngay bên cạnh, trưng ra vẻ mặt lạnh lùng. Từ lúc quyết định không để mặc cho Vân Ngọc tùy hứng muốn làm gì cũng được, hắn nghĩ chỉ có gương mặt băng lãnh mới khiến nàng ấy khiếp sợ mà ngoan ngoãn nghe theo. Vậy thì từ giờ cứ giữ vẻ mặt này luôn đi. Rồi Tiểu nhị bắt đầu bày thức ăn ra bàn, nàng vì còn hậm hực nên cũng không muốn ăn, lại không dám phản đối quá rõ ràng liền giả vờ:

- Ta không đói, người ăn một mình đi!

Chí Viễn nghe xong, không thêm mở miệng, chỉ một cái trừng mắt đã khiến nữ tử rét run vội vàng sửa lời:

- À... à... thực ra thì ta cũng có chút đói bụng. Thôi, ta ăn đây. Ai chà, cái này ngon nè người ăn thử xem thế nào, để ta gấp cho người nha!

Nhìn sắc mặt như Diêm La đòi mạng của hắn, Vân Ngọc không thể không nịnh nọt hắn một chút. Chiếc đĩa vườn tơi gấp một miếng sườn xào chua ngọt vào bát cho Chí Viễn. Hắn nhìn lại một chút, xong cũng cầm đĩa lên ăn, đáng vẻ rất tao nhã, cao quý. Hắn ta có bệnh sạch sẽ, thường thì thức ăn người khác đụng đĩa qua, hắn nhất định sẽ không bao giờ chạm tới. Vậy mà với món Vân Ngọc vừa gấp cho, lại ăn ngay mà không cần suy nghĩ, lòng dường như còn thấy có chút vui nhẹ vì được nữ tử đầu gối này chăm sóc.

Vì ngựa của Thái Tử ca là Hãn huyết bảo mã danh chấn thiên hạ, được ví như ngựa trời ở hoàng cung, nên Ngũ hoàng tử có cố gắng đuổi như thế nào cũng phải mất một lúc lâu mới theo kịp tới. Khi hãn phi thân xuống ngựa, đã thấy hoàng huynh của mình và nữ tử Vân Ngọc đang ăn uống cùng nhau. Những ngày qua quan sát hai người này, hắn chỉ thấy cô nương ta trung ra bộ dạng phớt lờ không để hoàng huynh vào mắt, mới vừa trước đó không lâu lại giãy giụa chống đối khi bị bế lên ngựa, giờ thì lại mang vẻ ân cần nịnh nọt, thay đổi nhanh như vậy. Chẳng lẽ lúc trên yên ngựa đã có chuyện gì xảy ra mà hắn không biết. Chí Quân quyết định phải nhìn cho kỹ xem là thế nào.

Lúc Ngũ hoàng tử vừa mới dừng chân, Chí Viễn đã trông thấy rồi, nhưng nghĩ mà ghét cái tên đệ đệ lằng nhằng này dám dụ dỗ nữ tử của hắn, liền vờ như không thấy, tiếp tục hưởng thụ sự chăm sóc của Vân Ngọc. Đến khi Ngũ hoàng đệ hắng giọng, nhắc nhở sự tồn tại của đệ ấy, Chí Viễn mới cắt giọng lạnh nhạt:

- Ngũ đệ tới rồi à! Ngồi xuống dùng bữa luôn đi. Sẵn tiện ta hỏi chuyện luôn một thể!

- Có chuyện gì quan trọng lắm sao Đại ca? Bây giờ chuyện cấp thiết nhất là vấn đề nạn châu châu. Huynh có thể chờ đệ về rồi mới nói có được hay không?

- Điều ta muốn nói cũng là chuyện đó đấy!

Phượng Chí Quân vừa mới yên vị còn chưa nóng chỗ, đang nghe thử xem hoàng huynh muốn nói điều gì, bỗng dưng muốn ngoác mồm ra vì kinh hãi. Hắn đang nhìn thấy cái quái gì thế này, đôi mắt hoa đào như muốn lọt ra ngoài vì không thể tin nổi hình ảnh trước mặt. Thái tử ca của hắn có bệnh sạch sẽ đấy, chuyện này người ở hoàng cung ai mà không biết, vậy mà nữ tử này dùng đĩa của nàng ấy đang ăn dớ, gấp sang bát cho huynh ấy mà huynh ấy không hề bài xích, vẫn bình thường ăn uống là thế nào. Người này có phải là giả mạo không đây. Nghĩ vậy, ánh mắt Ngũ hoàng tử tìm tòi nghiên cứu thêm mấy phần.

Thái tử nhìn hoàng đệ của mình có phần lạ lạ, không tập trung lắm trong cuộc trò chuyện, thanh âm phát ra to hơn nữa:

- Ngũ đệ, đệ có nghe ta nói gì không, hả?

Đúng là giọng nói uy nghiêm này, là đáng vẻ này cùng khí chất này rồi, làm sao mà giả mạo cho được. Vậy không lẽ hôm nay huynh ấy bị trúng tà. Cũng có thể lắm chứ, trông huynh ấy đang lia mắt nhìn mình mà xem, như thể muốn dẫn cho mình một trận mới thỏa lòng hả dạ ấy. Nhưng hắn cũng không dám nghĩ ngợi quá lâu, kéo chọc giận hoàng huynh thì chẳng hay ho gì, liền đáp lời:

- Đệ có nghe mà, đại ca cứ nói đi!

- Ta nghe nói đệ cùng với người này bùng bùng khí thế tìm đến Kiến Đăng, lại muốn làm loạn cái gì nữa vậy. Chuyện nhà còn chưa đủ rắc rối nữa hay sao mà đệ còn không biết suy nghĩ, làm phiền muộn thêm cho phụ thân nữa hả. Đệ muốn đi thì đi một mình đi, lôi kéo theo người này làm gì?

- Trong mắt đại ca, đệ chỉ toàn gây chuyện thôi phải không? Chẳng phải đệ đã báo lại với phụ thân rồi sao. Đệ đã tìm ra giải pháp xử lý nạn châu châu, vậy thì đệ phải đi ngay để giúp mọi người thoát khổ không đúng hay sao? Còn Vân Ngọc cô nương đây, là người hiền kế cho đệ, đệ không mang nàng theo, lỡ xảy ra sai sót gì thì biết làm thế nào?

- Vậy cũng không thể ngồi chung một ngựa. Đệ có hiểu thế nào là "nam nữ thụ thụ bất tương thân" hay không? Đệ không sợ người khác nhìn thấy rồi đánh giá à?

- Đệ không hiểu, vậy còn huynh, huynh hiểu rõ mà vẫn bế cô nương Vân Ngọc lên ngựa, rồi còn cùng cười với nàng ấy nữa. Huynh không thấy mình vô lý quá hả?

- Ta... ta...

- Huynh thế nào, huynh nói rõ cho đệ nghe xem.

Bị Ngũ hoàng đệ nhanh nhẹn miệng bắt trúng chỗ sai, Phượng Chí Viễn lúng túng vì đuối lý, lần đầu nói cùn nói cuội cho qua chuyện:

- Chẳng phải các người muốn nhanh chóng đến Kiến Đăng sao. Ngựa của ta là Hãn huyết bảo mã, tốc độ sẽ nhanh hơn rất nhiều. Ta đưa nàng ấy đi cùng là để sớm giải quyết vấn đề đây. Còn đệ nữa, không đói bụng sao mà cứ nói mãi vậy. Nếu đã không muốn ăn thì thôi đi.

Ngũ hoàng tử nhìn cái bộ dạng ngượng quá hóa giận của Thái tử ca thì thầm khinh bỉ, lấy đĩa gấp thức ăn không thèm nhìn huynh ấy nữa. Nhưng xoay hướng khác thì lại càng thấy rõ Vân Ngọc hơn. Hôm nay cô nương này quả thật rất lạ, xoi mói với hoàng huynh của hắn một cách rất gượng gạo, có phải là bị ép buộc gì không? Nếu đúng vậy thì huynh ấy thật không được rồi. Người ta đã không thích mình rõ ràng như vậy mà còn cố chấp, "đưa xanh hái không ngọt", huynh ấy có hiểu như vậy không hả? Thôi được rồi, Vân Ngọc cô nương yên tâm, đã có ta. Ta cũng là nam nhân khí chất, có thể che chở được cho nàng. Hắn nghĩ như vậy, thầm quyết định từ bây giờ sẽ phải cố gắng mạnh mẽ hơn để giúp đỡ tiểu cô nương thoát khỏi ma trảo của huynh ấy. Nhưng bây giờ thì...ai chà, vẫn nên nhẫn nhịn một chút thôi.

Ăn uống xong xuôi, người ngựa sẵn sàng. Ba người bắt đầu chuyến đi của mình. Trước khi lên ngựa, Ngũ hoàng tử đưa ra chút ý kiến:

- Đại ca, Hãn huyết bảo mã của huynh tốc độ thần sầu quá, sẽ làm một tiểu cô nương sợ hãi đấy. Đệ thấy vẫn nên để Vân Ngọc ngồi chung với đệ thì hơn. Và lại lần này là đệ muốn lập chút thành tích với phụ thân, đệ muốn vừa đi vừa thảo luận với cô nương ấy. Đến nơi rồi thì chỉ cần bắt tay làm thôi, không mất thêm thời gian nữa. Huynh thấy được không?

- Không được!

- Sao lại không? Huynh không nghĩ cho đệ thì cũng nên quan tâm đến cô nương ấy chứ!

- Ta nói không được là không được. Nếu còn dám nói thêm, ta sai người đưa đệ về kinh thành. Tự ta sẽ giải quyết tất cả!

- Huynh... thật quá đáng. Huynh muốn giành công trạng sao. Đệ nhất định phải đi! Nè, nè, đệ còn chưa nói xong, huynh đã đi nhanh như vậy làm gì. Đợi đệ với.

Phương Chí Quân vừa gọi với theo, vừa nhanh chân cho kịp cái vị hoàng huynh mặt sắt này. Cũng hết cách, đành phải buồn bực nhìn huynh ấy và nữ tử mình cảm thấy có phần đặc biệt, cùng ngồi chung một chỗ, người áp vai kẻ. Thật là chương mất quá thể.

Qua mấy trạm dừng nữa, cuối cùng cũng đến được Kiến Đăng. Từ xa, bọn họ đã trông thấy đầy trời là những cơn trùng bay lên lượn xuống. Càng tiến vào địa phận Kiến Đăng, vẻ tiêu điều nơi đây lại càng khiến Phương Chí Viễn buồn bực. Ruộng đồng xác xơ, bao nhiêu người phờ phạc vì đói khổ. Nhiều người còn dựng tấm bảng bán thân làm nô, chỉ mong thoát khỏi cái đói ác liệt này. Là một thái tử tâm mang thiên hạ, giờ đây hẳn chỉ mong thật nhanh chóng giải quyết đám cơn trùng yêu ma kia, khôi phục lại bình yên cho mọi người, liền quay sang thúc giục:

- Các ngươi nói có cách đúng không. Còn không mau làm đi mà chần chờ gì nữa!

- Đại ca kiên nhẫn đợi thêm một lúc. Chúng ta đi ngựa chiến nên đến rất nhanh, nhưng bọn nô tài của đệ còn phải vận chuyển nhiều thứ, sẽ phải muộn hơn một chút.

- Vậy thực ra cách giải quyết của nàng ấy là gì, đệ nói ta nghe thử xem nào.

- Đệ cũng không hiểu sâu lắm đâu nên đừng có bắt đệ giải thích. Muốn thì huynh cứ bảo cô nương Vân Ngọc. Lúc nãy cũng tại huynh không cho nàng ấy ngồi cùng với đệ còn gì.

Phương Chí Viễn quay đầu, nhướn mắt ý bảo Vân Ngọc giải thích. Cô chúa ghét cái kiểu ra lệnh như vậy, muốn nghe mà mở miệng một cái thì chết à, đúng là cái tên hách dịch. Vì điều này, cô càng thêm ghi hận trong lòng, quyết tâm trở thành một nữ cường nhân rồi thì mặc sức dùng tiền mà sai khiến, lúc đó muốn hành hạ hẳn cũng là dễ như trở bàn tay. Còn bây giờ, "một sự nhịn chín sự lành", không biết thức thời thì chỉ có ăn khổ. Cô vừa bắt đầu diễn giải kế hoạch của mình thì đoàn người vận chuyển kia cũng vừa đến. Vân Ngọc cũng không muốn tốn công phí sức, phí thời gian, liền chạy tới bên xe vận chuyển gia cầm, điều động mọi người mang toàn bộ số gà mấy ngàn con thu mua suốt dọc đường thả ra nơi đang tập trung lượng lớn châu chấu.

Chí Viễn vẫn chưa hiểu lắm về hành động bất ngờ lần này, bởi đây là lần đầu tiên Yên Trường Quốc gánh chịu nạn châu chấu. Nhưng một người có trí thông minh tuyệt đỉnh như hẳn, quan sát một chút đã phần nào hiểu được gà là kẻ thù trời sinh của châu chấu nên cách thức này là vô cùng hiệu quả. Chỉ trong vài canh giờ, lượng châu chấu đã giảm đi rõ rệt. Cũng trong lúc này, Vân Ngọc lại đang hướng dẫn bọn nô tài của Ngũ hoàng đệ đan móc cái vật gì đó trông gần giống như lưới đánh cá của ngư dân nhưng khít hơn nhiều. Sau khi đan xong, nàng bọc vào nan tre uốn tròn tạo thành vật dụng gọi là "vợt", rồi dặn dò bọn họ dùng để bắt châu chấu về đêm, thay cho đàn gà nghỉ ngơi. Không hiểu sao nữ tử này lại nhiều ý tượng ngộ kỳ đến như vậy.

Nhưng Phương Chí Viễn cũng phải công nhận, phương thức của nàng rất tuyệt vời, chỉ mới qua một ngày, tình hình đã có chuyển biến khá tốt. Qua thêm năm, sáu ngày nữa, châu chấu chỉ còn lại thừa thớt. Ban đầu bách tính Kiến Đăng rất ác cảm với bọn người sang quý từ nơi khác đến này, bởi người dân đã đói khổ, mỗi miếng ăn còn không có, nhưng bọn họ mang gà đến đây không phải tiếp tế, mà là thả ra đồng ruộng, chẳng biết muốn làm trò khôi hài gì. Sau, lại thấy châu chấu bị những con gà mạnh mẽ tiêu diệt thì thật hồi hộp, tự trách mình đã nghĩ oan cho người khác. Khi đàn châu chấu dần tan rã, mọi người hết sức phấn khởi, liền bắt tay vào khôi phục ruộng vườn của mình. Các vị thần may mắn kia còn hào phóng chi bạc giúp mọi người tạm thời chống chọi với khó khăn, bước đầu xây dựng, ổn định lại cuộc sống. Dân chúng chân thành biết ơn tấm lòng nhân từ của các khách quý phương xa, cúi thấp đầu cảm tạ lệ rơi đầy mặt, làm lòng Vân Ngọc vừa sung sướng vừa xúc động.

Suốt mấy ngày bơ phờ mệt mỏi, tới tận hôm nay Vân Ngọc mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Vậy là đêm nay cô sẽ có một giấc ngủ thật ngon để hồi phục lại năng lượng đã mất từ mấy ngày qua. Nhưng cô gái nhỏ tưởng tượng thế nào cũng không ngờ, có một kẻ đáng ghét lại cố tình phá bình. Tên cầm thú đó nhất định muốn cô phải ngủ cùng một phòng với hắn, mặc dù hẳn bảo sẽ nhường chiếc giường êm ái kia cho cô, còn mình thì nằm trên trường kỷ.

- Ta nói này, ngươi không cảm thấy kỳ lạ hay sao. Ta là một nữ tử, có rất nhiều vấn đề tế nhị. Sao ngươi cứ nhất định khẳng định ở chung một phòng với ta như thế. Ngươi không ngại, nhưng ta thì rất ngại. Làm như vậy, lỡ đồn đại ra ngoài thì ta còn mặt mũi gì mà nhìn mặt cha ta, rồi mặt mũi cha ta để ở đâu.

- Ta với nàng chỉ là chung phòng, chẳng làm chuyện gì quá phận, sao phải sợ miệng lưỡi người đời. Không phải vì ta lo lắng cho sự an nguy của nàng hay sao. Lỡ ngủ một mình, nàng bị tên hái hoa tặc nào cường bạo thì ai sẽ đến cứu, nàng có võ công không?

- Ta... ta không có võ công nhưng ở đây có biết bao nhiêu là người, tên nào dám to gan cường bạo. Chỉ có ngươi, người mới cường bạo ta thôi. Ngươi mới là tên lưu manh vô sỉ!

Đang tranh luận đến hăng tiết như gà chọi, Vân Ngọc quên mất trước đó mình đã rụt rè khép nép với tên nam tử này như thế nào, lớn tiếng khẳng định

Chương 34: Đưa công thần trở về

Hoàng cung nước Đại Nam

Hoàng đế Hàn Thừa Vi nhận được tấu chương trình lên từ tri phủ đại nhân ở Kế Châu, bẩm báo tình hình dịch bệnh đã được kiểm soát gần như triệt để. Suốt một thời gian qua, tâm trạng của hần căng như dây đàn, bây giờ mới có thể được thả lỏng. Bất giác muốn có một người nào đó để cùng san sẻ niềm vui, bởi trong hoàng cung này, hần không có lấy một người thân hay bằng hữu.

Bằng hữu sao? Bỗng một gương mặt tinh thuần với nụ cười trong sáng hiện ra trong tâm trí hần. Cũng phải, đã khá lâu rồi, hần quên lời hẹn với nàng, ra học bằng cử chương. Bao ngày như thế, chắc nàng giờ đang giận hần lắm phải không? Thôi thì hôm nay, hần sẽ đến tìm nàng, rồi kể cho nàng cùng nghe về tin vui hiện tại.

Tối hôm đó, Thừa Vi lại mặc thường phục đến chỗ hẹn quen thuộc. Ngồi mấy canh giờ mà vẫn chẳng thấy tăm hơi của nữ tử kia đâu, suy đoán nàng giận thật rồi. Nhưng không sao, ngày mai hần lại đến. Dù gì nàng ta vẫn hay vụng trộm đến nơi này giặt áo, chẳng lo sẽ không gặp được nàng ấy. Vậy là hần quay bước về, đêm nay tranh thủ ôn một chút về bằng cử chương để khi gặp lại nàng, sẽ không lúng túng khiến nàng nghĩ mình lười biếng. Nói ôn tập, thực chất là ôn lại cách viết số La tinh mà Trà Ngân đã dạy vì cách viết này quá mới mẻ, chữ đọc ra thì hần đã thuộc nằm lòng, có thể đưa đáp án ngay mà không cần phải ngẫm nghĩ.

Buổi thiết triều sáng hôm sau, bá quan văn võ cùng biết tin, hết sức phấn khởi, cảm thấy ông Trời luôn ưu ái cho nước Đại Nam nên mới biến nguy thành an, nhất định sau này sẽ còn phát triển hùng mạnh, sánh vai với các cường quốc khác. Sau khi bẩm báo thêm một vài công vụ quan trọng nữa, hoàng đế hạ lệnh bãi triều. Hôm nay, tâm trạng hần vô cùng cao hứng, muốn đi ngự hoa viên thăm thú một chút, uống chút rượu ngon cảm nhận sự thư thái vui vẻ này. Ngồi trong sân đình hóng mát, hần tạm cho lui mấy tên thị vệ mặt không cảm xúc, để không tự khiến bản thân mất hứng, chỉ giữ lại một mình Thường Phúc hầu hạ. Hần nháp vào một ngụm, cảm nhận vị đậm đà từ rượu ngấm dần vào cơ thể, sảng khoái vô cùng. Bỗng hần nghe một thanh âm trò chuyện nho nhỏ truyền tới. Vốn là một người học võ, thính giác nhanh nhạy hơn người bình thường, hần đương nhiên nghe loáng thoáng cái tên Trà Ngân trong câu chuyện. Lẽ nào là nói về nữ tử kia?

- Nè, người có nghe tin gì chưa, dịch bệnh ở Kế Châu đã được tiêu trừ rồi, người dân có thể ăn ngon ngủ yên, mà chúng ta cũng không phải lo lắng bệnh sẽ lây truyền vào tận hoàng cung.

- Đúng là phải tạ ơn Phật Trời, mà không biết người lập công lần này có liên quan gì đến nữ tử Trà Ngân kia không nhỉ? Ta nghe nói nàng ta tự mình xin đến vùng dịch để giúp đỡ. Nếu thực sự có liên quan, thì lần này nàng ta sẽ được ban thưởng trọng hậu rồi! Thật đúng là may mắn quá mà.

Trong chất giọng của nữ tử nhắc đến cái tên Trà Ngân có pha mấy phần ghen ghét rất dễ nhận ra. Thói đời là vậy, khi hiểm nguy thì ai cũng muốn tìm đường tháo chạy, đến khi thấy người ta tìm được đường sống trong cái chết, lập được công lao lại dèm pha, ganh tỵ. Nghe đến đó thôi, hần đã thực sự rất chán ghét cái đám người vô dụng thừa thãi này. Nhưng đầu hần lại tiếp tục xoay chuyển với một thông tin quan trọng trong câu chuyện. Trà Ngân tự nguyện đến vùng dịch? Sao nàng ta lại có lá gan lớn như vậy. Còn nữa, ai đã phê chuẩn cho nàng ta đến Kế Châu? Hần nhớ mình chưa từng duyệt qua một cung nữ nào cả, chỉ có thái y thôi mà. Không lẽ là nữ nhân kia quyết định? Nghĩ đến đó, Hoàng đế liền sai Thường Phúc đi triệu kiến Lan Quý Phi.

Lan Quý Phi còn đang buồn bực nhớ đến một người nào đó mấy ngày nay biệt tăm biệt tích, nghe có thái giám tổng quản cầu kiến, muốn mời mình đến sân đình vì Hoàng thượng cho truyền, lòng có mấy phần ghét bỏ, trộm nghĩ: "Giờ mới thấy được giá trị cùng sức quyến rũ của ta sao. Quá muộn rồi!", lại chột nhór ra bây giờ mình đã không còn là tấm thân xử nữ nữa. Hoàng đế cho gọi lần này, giữa sân đình mát rượi, xúc cảm đang đây, hần ta có muốn mình ngay ở đó hay không? Chẳng may phát hiện mình từng cảm cho hần ta một cái sừng thật lớn, có mạng cả họ hàng mấy đời nhà mình ra mà xử trảm không? Trong đầu nàng bây giờ thực sự hỗn loạn, bước chân theo thái giám tổng quản cũng trở nên chập chạp, nặng nề. Nhưng đến nơi rồi mới biết hóa ra chỉ là sợ vợ sợ vẫn.

Quý Phi vừa bước vào đình, quy củ hành lễ với hoàng đế, vừa đứng lên, hần đã liền hỏi nàng về một nữ tử khác:

- Trà Ngân đang ở đâu?

- Trà Ngân là ai, thần thiếp không nhớ thưa Hoàng thượng!

- Không nhớ. Hay cho một câu không nhớ. Trong hoàng cung này chỉ có duy nhất một nữ tử tự nguyện đến vùng dịch để cùng thái y giúp đỡ mọi người. Vậy mà ngươi có thể không nhớ. Ngươi xem trẫm là kẻ ngốc, có phải hay không?

- Xin Hoàng thượng tha mạng. Thần thiếp ngàn lần vạn lần cũng không có ý đó. Mỗi ngày thần thiếp có rất nhiều cung vụ cần phải xử lý để hậu cung ngăn nắp, chia sẻ bớt lo âu cho thánh thượng. Thiếp làm sao còn có thời gian mà nhớ đến một cái tên không có gì quá nổi bật này. Lời thần thiếp là thật, mong Hoàng thượng minh giám.

- Được, vậy trẫm hỏi ngươi. Trẫm đã chiếu cáo thiên hạ tìm cho được người tài, vậy khi ngươi có được một nhân tuyển lại không trình báo với trẫm mà tự tiện hành động. Có phải là ngươi còn ôm hận nàng ấy vì được trẫm tặng cho chiếc trâm cài quý chứ không phải cho ngươi, đúng không?

Nói tới trâm cài, Lan Quý Phi này giờ đang quý mọp trên đất van xin từ nãy đến giờ, bỗng bắn ra một tia sát khí. Không nhắc còn đỡ, nhắc đến lại thấy đúng là si nhục. Đường đường là quý phi cao quý của hoàng triều mà trang sức quý gia có gom lại hết cũng không giá trị bằng chiếc trâm cài kia. Đó là hoa mẫu đơn, tượng trưng cho thân phận quốc mẫu, vậy mà lại nằm trong tay ả tiện nhân kia. Lần này tưởng dịch bệnh là cơ hội tốt tiến ả ta về miền cực

ngựa khuất bóng mới trở về. Những ngày qua được ở cùng tiểu cô nương xinh đẹp này, mọi người mới nhận ra trên đời vẫn còn những vị lương y như từ mẫu. Nhờ có cô mà bao nhiêu gia đình thoát khỏi tai kiếp, lại có thêm kiến thức phòng tránh một số bệnh thường gặp rất hay từ nữ tử ấy. Trong lòng mọi người, nàng ta chính là thần tiên sống, là tấm gương về lòng nhân ái giữa người với người mà bọn họ muốn noi theo.

Nàng vừa đi không lâu, có một nam tử chạy ngựa rất nhanh vào thị trấn hỏi thăm về Trà Ngân cô nương. Danh tiếng của nàng ở đây, ai mà không biết, liền có một vị đại thẩm tốt bụng nói cho hắn biết rằng cô nương ấy đã hồi kinh cùng với một vị nam tử đáng vẻ rất khí phách. Thị vệ cũng không muốn suy đoán thêm là ai cho mất thời gian, lập tức phóng thẳng lên ngựa đuổi theo về kinh thành.

Vì cỗ xe ngựa của Trần Nam Vương chạy với tốc độ vừa phải, còn tên thị vệ lại quát ngựa truy phong, chạy hết sức có thể, cuối cùng cũng đuổi kịp đoàn người đang trên đường hồi kinh. Nhìn ra được cỗ xe ngựa này cũng là sang quý, thị vệ không dám mạo phạm, chỉ truyền lời với một tên nô tài đánh xe ngựa bẩm báo với người bên trong, muốn tìm cô nương Trà Ngân, phụng mệnh hoàng thượng đưa nàng bình an trở về. Trà Ngân nghe động tĩnh, mừng thầm trong lòng. Đúng là trời giúp cô rồi, chỉ cần đi với tên nô tài do Hoàng đế sai phái này, cô có thể dễ dàng đánh lừa hắn ta để tìm cách thoát thân. Chứ nếu còn đi chung với tên vương gia kia, ánh mắt của hắn cáo già tinh tường, cô làm sao mà thoát khỏi lòng bàn tay hắn. Nhưng cô không dám gấp gáp làm gì cả, sợ làm hắn sinh nghi, vẫn cứ ngồi yên chờ xem hắn có đồng ý cho mình tách ra khỏi hành trình của hắn hay không, rồi chỉ thấy sắc mặt hắn rất lạ kỳ, mặt sắc bén như loài báo săn, nụ cười nửa miệng đầy nguy hiểm...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Nam nhân ấy là ai?

Hàn Ngao Thiên hẳn đoán không sai mà, tiểu tử hoàng đế kia nhất định sẽ có tình cảm với Trà Ngân. Cảm giác này đã lập tức xuất hiện ngay từ lần đầu hắn nhìn thấy nàng ấy. Chẳng phải bây giờ tiểu tử đó còn phái người tìm kiếm, đón nàng ấy về nữa hay sao. Nhưng hắn sẽ không để tên thị vệ này đưa nàng ta về trước đâu. Mà chính hắn sẽ tự mình làm hộ hoa sứ giả, gieo chút ân tình cho tiểu tử ấy, cũng chắc chắn không để Trà Ngân trốn thoát, bởi từ trong ánh mắt nàng ấy, hắn nhìn ra vẻ không cam lòng. Với một trí thông minh siêu phàm như nàng ấy, muốn trốn thoát thị vệ, sẽ không phải là vấn đề gì quá lớn. Vậy là, Ngao Thiên tao nhã vén màn cỗ xe ngựa, lộ ra khuôn mặt anh tuấn xuất chúng.

Thị vệ được sai phái đi đón Trà Ngân dù không phải thị vệ cận thân của Hoàng đế nhưng vẫn nhận thức được vị vương gia hiển quý này vì thời gian gần đây ngài ấy thường xuyên tiến cung để tìm hiểu thêm kiến thức y thuật từ thái y, mong chữa bệnh cho Trần Nam Vương phi. Trong lòng thị vệ cảm thấy hơi hoang mang. Nếu đúng như miêu tả của vị đại thẩm ở thôn Kế Châu thì Trà Ngân cô nương đang ở trên cỗ xe ngựa này. Nhưng bây giờ người mình trông thấy là Trần Nam Vương gia, vậy còn cô nương kia đâu? Nhưng theo quán tính của người trong chế độ hoàng quyền, thị vệ liền phúc thân hành lễ, chưa kịp đề cập đến Trà Ngân, đã nghe vương gia lên tiếng:

- Bỏn vương cũng đang trở về kinh thành đây. Ta sẽ tự đưa cung nữ Trà Ngân trở về. Ngươi cứ về trước bẩm báo với Hoàng thượng, thời gian trước trên đường đến Kế Châu tìm cách giúp nạn dân vùng dịch, ta gặp được nàng ta, cùng nhau đẩy lùi dịch bệnh. Dù sao nàng ta cũng là một công thần trong chuyện này, Hoàng gia tất nhiên dùng hậu lễ đối đãi, Bỏn vương hộ tống nàng về quê thật hợp tình hợp lý, có đúng không?

- Nô tài tuân mệnh, vậy nô tài xin phép cáo từ.

- Ừ, đi đi.

Nói xong, Trần Nam Vương lia mắt về phía Trà Ngân, bắt gặp một tia tức giận trong mắt nàng vừa lóe lên đã lập tức thu hồi lại. Hắn vốn yêu mỹ nhân, càng thích người tài. Cả hai tố chất này đều dung hợp trong con người nàng, từ lúc phát hiện ra nàng tài năng tuyệt đỉnh vượt ngoài sức tưởng tượng của hắn, hắn đã rất nhiều lần thấy luyến tiếc. Nhưng giang sơn và mỹ nhân chỉ có thể chọn một, đành cứng lòng đưa nàng đến tay kẻ khác, giành về vạn dặm giang sơn.

Sau khi thị vệ thúc ngựa rồi đi, đoàn người ngựa của Trần Nam Vương cũng tiếp tục khởi hành. Trong cỗ xe xa hoa, nam tử anh tuấn lia đôi mắt cáo dò xét nhất cử nhất động của cô gái nhỏ, Trà Ngân ngồi im không dám rục rịch, chỉ có thể thầm mắng trong lòng: "Ngươi nhìn ta làm cái gì, như sư tử rình mồi thật là đáng ghét. Bị ngươi đưa vào chỗ chết mà giờ phải bó tay bó chân ở đây, ngươi còn chưa thỏa lòng nữa hay sao tên vương gia chó má. Bà đây không thích chửi thề mà cũng không thể chửi nổi ngươi nữa nè!"

Nhìn mãi một lúc lâu, Hàn Ngao Thiên mới nhắm mắt định thần, dù gì đường còn dài, hắn cần sắp xếp lại kế hoạch cho thật ổn thỏa. Chỉ cần nàng ta là người của Hoàng đế, thật nhanh thôi, không cần gây loạn binh đao, ngai vàng cũng sẽ rơi vào tay hắn một cách danh chính ngôn thuận. Rong ruổi bảy ngày đường, đoàn người mới đến kinh thành, tiếp tục thẳng tiến hoàng cung để nhanh chóng đưa người cần gấp đến tay Hoàng đế. Vì Trần Nam Vương gia hiện có lệnh bài tùy ý nhập cung do Hoàng đế cấp lần trước, hắn không cần phải thông truyền vẫn được thị vệ mở cửa vào nội cung, vừa đưa tin cầu kiến với thái giám tổng quản xong thì có một tên tiểu thái giám đến gần nhét vội vào tay hắn một mảnh giấy. Hắn mở ra xem, mặt hơi biến sắc nhưng rất nhanh trấn định, nếu không đi xử lý ngay sẽ có rắc rối cho kế hoạch của mình. Dù gì cũng đã đưa được người đến nơi an toàn, tiểu tử hoàng đế cũng biết phần ân tình này ít nhiều là từ mình, vậy là đủ rồi, giờ rồi đi cũng không sao, nên dặn dò Trà Ngân nói lại với tổng quản là mình có việc đột xuất phải đi gấp xin để vương bỏ qua.

Trà Ngân đang rất không vui, nhưng sợ thế lực của tên này nên cũng không dám quá mức căng thẳng, chỉ lạnh nhạt gật đầu đáp lại. Hắn ta có việc rồi đi ngay, cũng không cầu nệ làm gì. Hôm nay Hoàng đế đang ở tẩm cung nên mặc áo tùy ý, không nghiêm trang như ở ngự thư phòng, chỉ là y phục màu vàng sáng đơn giản. Trong khắp Hoàng cung này, người được phép mặc màu vàng chỉ có một mình hoàng đế, ai vi phạm sẽ bị trượng tử cho đến chết, là

điều ai cũng biết. Nhưng vẫn có người không biết. Khi Trà Ngân bước vào nội điện, cung nữ thái giám đề đã được cho lui chỉ còn lại một thân ảnh nhỏ nhả đứng quay lưng lại. Nghe tiếng động, đoán biết là nàng ta, hẳn rất muốn xem biểu hiện của nàng sẽ ngạc nhiên thế nào. Ai dè, đủ bất ngờ đến buồn bực khi tiếng nàng cất lên

- Tiểu Trắc Từ, ngươi làm gì ở đây. Lần trước giải nan đề, ngươi được thăng chức trực tiếp hầu hạ hoàng thượng luôn rồi sao. Chúc mừng ngươi nha. Vậy mà ta còn lo không biết sau này ngươi có còn tiến xa hơn nữa không. Nhưng ngươi ở đây còn Hoàng thượng đâu. Ngài ấy cho phép ta vào, lẽ ra phải ở đây rồi sao lại đi đâu mất tiêu vậy. Từ Kế Châu về đây, ta vẫn còn mệt mỏi vô cùng, chỉ mong có thể mau chóng về để nghỉ ngơi hồi phục sức khỏe một chút. Ôi Hoàng thượng ơi, ngài ở đâu, có thể về nhanh nhanh được không?

Hàn Thừa Vĩ nghe nữ tử kia hỏi một tràng như độc thoại, nổi hứng muốn trêu nàng một chút liền kéo nàng qua một chỗ, bảo hoàng đế còn có chút việc, lát nữa mới quay lại, trong lúc đó yêu cầu nàng kể sơ chuyện gì đã xảy ra trong chuyến đi của nàng:

- Vì sao mọi người tránh dịch bệnh còn không kịp, một nữ tử như ngươi lại liều mạng lao vào vùng dịch. Ngươi đã ở đó trong bao lâu, làm những gì, có từng bị lây nhiễm qua dịch bệnh không?

- Ngươi nhìn ta xem có vẻ gì là liều mạng không? Chuyện gì ta phải chắc chắn thì mới làm, bệnh này ta đã từng biết qua, người nào đã bị rồi sẽ không bao giờ nhiễm bệnh lần nữa. Ta cách đây mấy năm cũng có thể coi là mắc bệnh nhẹ nên giờ miễn nhiễm với bệnh. Ta không có thuốc chữa nhưng ta biết dù là bệnh nào thì chỉ cần tăng cường sức đề kháng, sẽ nhanh chóng vượt qua. Huống chi bệnh này sẽ không làm người ta mất mạng. Vấn đề của người dân Kế Châu, hậu quả nặng nề như mọi người biết, một phần là do họ đang bệnh mà uống phải nguồn nước bị ô nhiễm, không tẩy uế môi trường sống khiến vi khuẩn lây lan nhanh trong không khí, lại không biết cách làm tăng sức đề kháng cho mình. Ta biết nguyên nhân ở đâu thì khắc phục ở đó. Ta chỉ họ lọc sạch nước bản, đun sôi lên mới uống. Ta hướng dẫn họ vệ sinh nhà cửa sạch sẽ, tiêu trừ vi khuẩn, nói cho họ biết Vitamin C giúp tăng đề kháng tốt cũng rất dễ tìm là từ quả cam, chanh, bưởi. Ngươi đó Tiểu Trắc Từ, cũng phải nhớ lời ta nói, tự bảo vệ tốt bản thân. Nhất là nước uống, đun chín mới được uống là thói quen tốt đấy.

Hoàng đế tròn mắt kinh ngạc, nữ tử này có thể lọc sạch nước bản, vậy mà nàng ta nói rất bình thường giống như là chuyện ăn cơm, uống nước hàng ngày. Còn nữa, Vitamin C là cái gì. Nàng ta nói rất nhiều nhưng thông tin hắn nắm bắt được lại chẳng bao nhiêu phải hỏi lại:

- Ngươi làm thế nào mà làm nước bản sạch trở lại, rồi vitamin C gì đó là cái gì, sao ta chưa từng nghe qua?

Nhìn bộ dạng không thể tin của tên bạn thái giám này, Trà Ngân vô cùng buồn cười. Buồn bực Trần Nam Vương gia tạo nên trước đó cũng dần nhạt đi. Cô cũng muốn giải thích thật rõ cho hắn ta hiểu, nhưng mấy thông tin về khoa học, có nói rõ ràng chưa chắc người cổ đại đã hiểu được, chẳng bằng cứ làm thử cho họ xem, dù sao lát nữa cũng phải thí nghiệm trước mặt hoàng đế, vậy thì chờ làm luôn một lần, khỏi phải nói tới nói lui. Cô liền nói với hắn, lát nữa nhìn sẽ biết, rồi nói sơ Vitamin C là một chất có trong quả nào, lượng cần cho cơ thể là bao nhiêu và uống thời điểm nào là thích hợp. Cô kể về những ngày tháng ở Kế Châu được tự do tự tại, nói cả về mong muốn nội tâm của mình

- Nói riêng một mình ngươi biết thôi, ta không thích cuộc sống ở hoàng cung, quá nhiều khuôn phép. Không như thế giới ngoài kia tự do tự tại. Nếu không phải vì khó khăn hiện tại, ta chẳng bao giờ muốn ở lại nơi này một phút một giây nào. Vậy mà không hiểu sao đám phụ nữ trong cung lại thích ở đây, mỗi ngày tranh tranh đấu đấu chỉ để giành giật một người đàn ông, như vậy có đáng hay không. Chẳng bằng tìm cho mình một người có thể một đời, một kiếp, một đời có phải hạnh phúc hơn không. Còn hoàng thượng nữa, một người thì cưới nhiều vợ để làm gì, có biết là dục cầu quá độ sẽ làm giảm tuổi thọ hay không? Nhưng thôi, là chuyện của họ, ta chẳng muốn ý kiến thêm.

Riêng ta, không biết khi nào mới được rời khỏi hoàng cung, nhưng ta đã có sẵn kế hoạch rồi, nếu được rời đi, ta sẽ tính đường kinh doanh, mở quán kiếm bạc với những món đơn giản mà ở đây chưa từng thấy. Lúc đó, ta sẽ là một nữ cường nhân thành công trong cuộc sống. Không biết chừng còn may mắn tìm được đường về nhà, nơi có ba mẹ, có người yêu của ta. Ngươi biết không, ta nhớ họ nhiều lắm. Ta chỉ sợ lúc ta bị lạc mất, người yêu của ta trông thấy, về nói lại với ba mẹ ta thì họ bây giờ chắc đau lòng nhiều lắm luôn đấy.

Vừa nói, mặt Trà Ngân vừa buồn, pha lẫn lo âu. Chỉ là nam nhân mỹ mạo bên cạnh ban nãy vẫn còn đang hào hứng với câu chuyện kỳ của nàng ta thì giờ mặt trầm xuống, rất khó chịu, cũng chẳng thèm quan tâm đến vài cụm từ khá lạ như "giây", "phút", "nữ cường nhân" của nàng ta làm gì. Điều hắn chú ý là, nàng đang nhắc tới ý trung nhân, có phải là cái tên trong đoạn hát "chàng như gió bay, đến bên em, cuốn tung bụi mù vào thiên thu" lần trước hay không? Rốt cuộc là nàng ta thông minh hay là ngốc nghếch. Mấy vấn đề nan giải thì xử lý đâu ra đó, còn chuyện tình cảm lại mê muội đến như vậy à. Một nam nhân vô dụng, tận mắt thấy người con gái của mình mất tích mà còn không bảo vệ được, thì có gì hay mà nhưng với nhớ. Hàn Thừa Vĩ nóng nảy, cũng chẳng giấu suy nghĩ trong lòng, nói luôn:

- Không có tài cán như vậy, nữ nhân mình thích cũng không đủ sức bảo vệ. Ngươi quên hắn ta đi. Chưa biết chừng lúc này hắn đã tìm được nữ nhân khác rồi cũng nên, vậy mà ngươi vẫn còn si tâm vọng tưởng.

- Ngươi không hiểu được chuyện này khó nói như thế nào đâu, nên đừng có đánh giá phiến diện như vậy. Còn chuyện người đó có còn thương ta không thì ta cũng không chắc lắm, vì đời có câu "xa mặt cách lòng". Ta cũng mới yêu lần đầu, còn chưa biết sẽ ra sao, nhưng ta có lòng tin với người ấy, không tệ như ngươi nói đâu.

- Đúng là ngu ngốc, ta thực lòng muốn tốt cho ngươi nên mới khuyên ngươi chớ dành tình cảm cho một người không xứng đáng. Ngươi cứ tiếp tục u mê đi, cả đời chịu khổ cũng đáng đời. Hừ!

- Ngươi...

Trà Ngân chưa kịp đáp trả thì một thái giám bước vào, phủ phục dưới nền đất bảm bảm:

- Muôn tâu hoàng thượng, có tể tướng đại nhân cầu kiến!

cung đồ(1) hẳn đã đọc, đã xem qua hay không. Vậy mà chỉ với một nụ hôn thôi lại khiến cho hắn xuân tâm nhộn nhạo, nhiều lúc còn kích khởi vị “tiểu huynh đệ” thức dậy đi tìm khu vườn kỳ bí, để cảm nhận mùi vị ái ân đến tận cùng là tuyệt mỹ như thế nào.

Thái Tử trong lòng nóng nảy ham muốn, nhưng đối diện với Vân Ngọc vẫn là hình tượng băng sơn ngàn năm, khiến cô rét run. Cái lần đại đột chống đối đêm ấy khiến cô nhận ra người này thực sự là một con sói đói, còn mình chỉ là cừ non ngây thơ, sợ sẩy là bị nuốt vào bụng không còn một mảnh xương. Vậy nên cô đâu còn dám phách lối, xem thường hắn như trước. Mỗi ngày, cô treo lên nụ cười lấy lòng, có dịp là bày ra dáng vẻ vuốt mông ngựa mong hắn đừng có nổi điên thêm.

Những điều này lọt vào mắt Ngũ Hoàng Tử Phương Chí Quân, rõ ràng là một sự gương ép. Hắn thấy thái tử ca thật quá đáng, người ta đã không ưa mình mà cứ luôn ép buộc, đến nỗi chỉ cần hắn vừa đến gần Vân Ngọc một chút thôi là huynh ấy lườm nguyệt đầy sát khí. Nhưng hắn có thân phận gì kia chứ? Đường đường cũng là hoàng tử cao quý, địa vị dù có chút kém so với thái tử ca và thế lực cũng không sánh bằng. Thế thì có làm sao đâu, dù gì cũng không trực diện đối đầu, huynh ấy có khó chịu với hắn thế nào cũng không thể xuống tay trừ khử được. Vậy thì hắn cũng chẳng cần phải sợ hãi hay ái ngại, cứ việc làm điều mình thích là được rồi. Hắn tự nghĩ, đã thông suốt như vậy rồi, giờ cứ vô tư, chủ động tiếp cận làm thân với Vân Ngọc thôi.

Hôm nay, đoàn người ngựa từ Kiến Đăng quay về kinh thành sau khi chắc chắn nạn châu châu đã dứt điểm. Lần này, Ngũ hoàng tử nhất quyết phải kéo Vân Ngọc đi cùng với mình. Thế nên tranh thủ lúc thái tử ca đi dắt con Hãn huyết bảo mã chuẩn bị lên đường, Chí Quân đã nhanh tay kéo Vân Ngọc đang sẵn sàng tay nải, cùng lên con ngựa của mình.

- Vân Ngọc cô nương đi theo ta này. Đừng có ngồi cùng đại ca mặt lạnh như tiền của ta.

- Nhưng hắn rất nhanh sẽ đến đây.

- Còn có ta chống đỡ, và lại chúng ta sẽ đi hướng khác. Mau lên nào!

Để đề phòng thái tử ca phá bình, hắn còn cố tình đi đường khác. Đến khi Phương Chí Viễn phát hiện, hai người bọn họ đã chẳng thấy tăm hơi đâu nữa.

Chí Viễn phóng ngựa đuổi theo nhưng càng chạy càng xa, bóng người cũng không thấy. Máu nóng trong người hắn dồn hết lên đỉnh đầu, mặt đỏ bừng lộ rõ con giận ngập trời. Tên hoàng đệ chết tiệt này dám cướp người trong tay hắn, dám động vào nữ nhân của hắn. Sau khi trở về, xem hắn sẽ phạt đệ ấy như thế nào. Rảnh rồi quá phải không. Hắn sẽ cầu xin phụ hoàng chỉ hôn cho hoàng đệ một hoàng phi, thêm hai trắc phi, cùng mấy thê thiếp cho đệ ấy bận rộn cả ngày, khỏi bày trò điên khùng phiền nhiễu người của hắn. Còn nữ tử kia nữa, lần này về phải cảnh cáo nàng một phen, không cho phép qua lại với đệ đệ. Nàng có biết giữa nàng và đệ ấy có một bối phận gì không, sao lại có thể vô tư nói cười với nhau như thế. Quanh thân thái tử lúc này là vị chúa nồng nặc, nội tâm hắn không biết tự bao giờ đã mặc định Vân Ngọc chính là của mình, không cho phép có người dòm ngó, ngấp nghé.

Chí Viễn cứ thế vụt ngựa phóng đi như bay. Ngay lúc này rất muốn nhìn thấy cái bộ dạng ngông nghênh không sợ trời không sợ đất của Ngũ đệ, để hắn được tự tay lôi cổ, cho đệ ấy một trận đòn thích đáng, để chữa cái thói trăng hoa, nhìn đâu cũng muốn chinh phục, không mở mắt ra mà nhìn xem người đó là của ai. Nhưng mãi cho tới lúc vào tới kinh thành, về qua Ngọc Y Quán, Chí Viễn vẫn không nhìn thấy hai con người kia đâu cả. Rốt cuộc là bọn họ đang ở đâu, bây giờ đang làm gì. Tên Ngũ đệ ham sắc như sói đói kia liệu có làm gì nữ nhân của hắn không. Tâm trạng thái tử lúc này như thiêu như đốt, quên mất việc quan trọng là phải vào hoàng cung bẩm báo tin vui cho phụ hoàng, mà quay ngựa ra khỏi thành đi tìm người nào đó đã lạng lẹ bước vào tìm hắn tự bao giờ hắn cũng không biết nữa.

*****Chú thích:

(1) Sách "xuân cung đồ" là sách hình hồi xưa vẽ và viết diễn giải về các kiểu khi nam và nữ hoan ái. Nam nhân đọc để lấy thêm kinh nghiệm. Nữ tử trước khi lấy chồng cũng sẽ được cho xem để biết cách làm thế nào cùng với nam nhân quan hệ trong đêm động phòng hoa chúc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Người mà ta nhận định

Kể từ khi mẫu hậu phi thiên, Phương Chí Viễn hẳn tưởng chừng sẽ chẳng bao giờ có thể thăng trầm cảm xúc với bất cứ một nữ nhân nào nữa, mà một lòng hướng về trăm họ. Vậy rồi nàng xuất hiện thật tình cờ, xáo động trái tim khô cứng của hắn. Hắn không rõ cảm giác bây giờ dành cho nàng là gì, nhưng sao lại nóng nảy khó chịu đến như vậy. Trên yên ngựa dừng mảnh, Chí Viễn lao nhanh như một con sóc, thật không muốn hai người kia có một thời một khắc ngồi bên nhau thêm nữa. Chỉ cần nghĩ Vân Ngọc ngồi phía trước, sẽ chạm vào vòm ngực rộng lớn của Ngũ hoàng đệ là lòng hắn điên cuồng muốn hủy diệt hết thảy. Hắn cứ thế phóng ngựa về phía trước, tư thế hiên ngang như sắp ra chiến trường, làm cho hai ám vệ đuổi theo phía sau muốn vả mồm hôi hột vì chủ tử.

Phương Chí Quân sau một màn cướp người từ tay thái tử ca của mình thì cười ngựa đứng đĩnh không vội vàng về. Hắn rủ rê Vân Ngọc thăm thú một chút về Yên Trường Quốc xinh đẹp, điều mà thường ngày hắn chẳng bao giờ muốn thử, ngoài thú vui dùng dăng về tuần tú câu dẫn tâm mỹ nhân. Hiện giờ, cảnh đẹp trước mặt, người đẹp gần bên, đúng là cơ hội thích hợp để hắn một lần nữa khẳng định về cuốn hút của mình trong mắt nữ tử. Chí Quân thẳng ngựa, phi thân xuống đất thật nhẹ nhàng, tao nhã, sau đó dịu dàng đỡ Vân Ngọc xuống ngựa. Nếu là các nữ nhi khác, họ đã ngượng ngùng, đỏ mặt xấu hổ. Nhưng Vân Ngọc này đúng như Chí Viễn nhận định, nàng là đầu gối không hơn, đối với hành động lịch thiệp của nam tử, chỉ vui vẻ đón nhận chứ không hề e thẹn. Đôi mắt kia vẫn ngời sáng trong trẻo vô cùng. Càng tiếp cận nàng, Chí Quân lại càng không thể hiểu nổi suy nghĩ của nữ nhân. Nhưng

Chí Quân vừa lồm cồm bò dậy, Chí Viễn lại đá cho một cú ngã sấp mặt. Chí Quân hấn cũng đau phải tầm thường, hai lần bị đánh đã không muốn nhún nhún thêm, gập bụng tung chân, một màn hoàn hảo, vững vàng đứng trước mặt thái tử ca. Sau đó, hai nam nhân liền lao tới, một bên như mãnh hổ, một bên như sư tử, tấn công mạnh mẽ vào đối phương. Mấy trăm chiêu qua đi, sức lực Phương Chí Quân dần hao hết, bị thái tử ca đánh cho đau điếng, không gây nguy hiểm tính mạng nhưng cũng phải nghỉ dưỡng khoảng năm bảy ngày. Chí Quân ngày thường ghét bẩn thỉu, giờ đang nằm vật ra thở dốc, tai văng vẳng thanh âm lạnh lẽo của Thái tử ca:

- Đây là bài học dành cho đệ. Có mắt thì phải nhìn kỹ một chút xem là người của ai. Ta mặc kệ đệ đi trêu ghẹo bất cứ cô nương nào. Nhưng Vân Ngọc thì ta không cho phép. Đệ phải nhớ lấy điều ta nói hôm nay.

- Tại sao... đệ... lại không được... đến gần... nàng. Nàng ấy... là gì... của huynh?

- Không phải chuyện đệ cần quan tâm. Chỉ cần nhớ, tránh xa nàng ấy ra.

- Vậy... nếu... đệ... thật lòng... với... nàng ấy... thì sao?

- Không được. Dù đệ có lý do gì để quý mến nàng thì cũng không thể được. Nàng ấy là người mà ta nhận định

- Nhưng ... Vân Ngọc... không hề... thích huynh. Là huynh... tự mình... đa tình. Huynh... ép buộc ... người khác.

- Chẳng sao cả, vì cuối cùng nàng vẫn là người của ta. Trước kia chưa hiểu, bây giờ đã rõ. Nàng chỉ có thể là thê tử của ta, là hoàng tâu của đệ. Đệ chấp nhận đi thì hơn.

Nói xong câu này, Phương Chí Viễn sai một tên ám vệ khác đưa Ngũ hoàng tử trở về, một mình hấn cưỡi con ngựa chiến, nhanh chóng quay về biệt viện ở Thành Đông. Xử lý đệ đệ ngông nghênh này xong, hấn còn phải về cho nữ tử kia một bài học đích đáng. Chỉ tội cho Hân huyết bảo mã, vì dám chua của chủ nhân mà phải chạy đi chạy về một quãng đường dài, về tới nơi đã gần như kiệt sức.

Chí Viễn bước vào biệt viện, trong gian phòng khách thanh nhã, sang quý, nữ nhân đang ngồi với gương mặt lộ rõ vẻ không vui. Trông thấy người đã làm mình mấy phen khó chịu và chán ghét thì lại càng bùng bùng cơn giận. Nàng chỉ thẳng vào mặt hấn mà hét:

- Ta yêu cầu ngươi thả ta ra ngay. Y Quán của ngươi ta không quản nữa. Chúng ta không còn dính líu gì với nhau, phiền ngươi sau này tự trọng một chút, đừng có hờ ra là giờ trò bậy bạ với ta. Ta không nợ gì ngươi, mà là ngươi nợ ta. Giờ ta không thêm đòi lại gì, chỉ mong ngươi đừng lảng vảng trước mặt làm ta thêm gai mắt. Bây giờ ta đi được chưa?

- Không được!

- Sao không được? Ngươi là gì của ta?

- Ta là trời của nàng. Nàng là nữ nhân của ta. Ngoài ta ra, cấm nàng tiếp xúc với nam tử nào khác. Ta còn chưa nói đến việc nàng trốn theo Ngũ đệ, nàng còn ở đây là hết cái gì?

- Ngươi là trời của ta sao. Mơ tưởng! Trong mắt ta, ngươi chỉ là một con dê già, không hơn. Là một kẻ điên cuồng biến thái, vừa đến gần đã làm ta buồn nôn. Giờ còn ép ta thần phục ngươi nữa hả. Ngươi...

Lời còn chưa dứt, Phương Chí Viễn đã áp sát tới. Nàng quả thực chọc hấn phát điên, nàng mắng hấn tệ hại như đồ rác rưởi. Nếu không trừng phạt nàng thì quả thật quá có lỗi với bản thân. Vì vậy, hấn chẳng quan tâm nàng có cho phép hay không, hạ xuống một nụ hôn hoang dại. Cái lưỡi mạnh mẽ quét vòng quanh chiếc môi non mềm kiêu diễm, tìm cách cạy mở để thâm nhập vào bên trong. Nhưng Vân Ngọc vẫn cứ chống cự, ngậm chặt miệng của mình.

Phương Chí Viễn nhớ tới lần trước thử bấm tay lên vùng eo nhạy cảm đã khiến Vân Ngọc “A” lên một tiếng, rồi dễ dàng tiến vào khoang miệng của nàng, lần này cũng thế, hấn ngựa quen đường cũ, vẫn thành công đoạt lấy vị ngọt ngào đầy dụ hoặc từ miệng nàng. Cái lưỡi du ngoạn khắp kẽ răng, hút lấy hơi thở thật thơm, cảm giác như đang thưởng thức ly rượu thượng hạng, thật say lòng người. Hấn hôn nàng rất lâu, rất dài, quyền luyến không muốn buông ra, tay vô thức lần vào trong lớp váy, chuẩn bị lướt trên đôi chân thon gầy trắng mịn. Khoảnh khắc ấy, lý trí của hấn dần tan rã hết, còn lại là dục vọng điên cuồng, muốn cùng người con gái trước mặt tiến đến miền hoan lạc. Lần này với hấn sẽ là tình táo để ném trái cảm giác thư sướng về thể xác giữa nam và nữ, liệu có đúng như sách xuân cung đồ luôn khẳng định hay không. Quả thật, lòng hấn đang rất mong chờ, cơ thể hấn lại càng khao khát tột độ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Đã rõ tim mình

Thân ảnh cường tráng đè ép lên cơ thể mảnh mai yếu đuối của người con gái. Phương Chí Viễn hôn ngấu ngiến, càng hôn càng nghiện, dục vọng đã hoàn toàn áp đảo lý trí. Hấn bắt đầu xé toạc y phục của nữ tử bên dưới, muốn được tự tay chạm vào vùng đồi núi ngạo nghễ đang vươn thẳng. Da thịt

mềm mại, nồn nà kích thích thị giác, làm lòng người như si như say. Hắn vươn đầu lưỡi miết tròn một bên no đủ, hai tay vẫn khóa chặt Vân Ngọc. Cô gái nhỏ vô cùng uất nghẹn, điên cuồng mắng chửi thay cho phản kháng tay chân trong vô vọng:

- Đồ cầm thú! Mẹ nhà ngươi chứ. Thả bà ra! Hu.. hu ...hu

Một tiếng “mẹ” làm cho Chí Viễn bùng tỉnh. Chuyện gì đã xảy ra thế này. Tại sao hắn lại có thể mất không chế đến nhường này. Hiện giờ vẫn còn là tang kỳ của mẫu hậu, sao hắn có thể phóng túng vì dục vọng của bản thân như vậy được. Chí Viễn hốt hoảng bật người dậy, vợ vội trường sam mặc ngoài của mình, che đi thân thể lộ hết da thịt ra ngoài của nàng ấy, rồi vội vã rời khỏi phòng khách.

Ban đầu, vì biết trở về gặp Vân Ngọc sẽ cùng nàng tranh luận một phen, nên khi hắn bước vào liền cho lui tất cả nô tài trong viện. Cảnh tượng xấu hổ này, ngoài hắn ra không một người nào thấy cả. Khi Chí Viễn đi rồi, cô gái nhỏ vô cùng kinh ngạc. Ở bước cuối cùng mà hắn vẫn có thể dừng lại, buông tha cho mình được sao. Cô đã từng nghe cô bạn cùng phòng nói qua, chuyện nam nữ như thế này giống như kiểu mũi tên đã kéo căng rồi thì không thể không bắn. Chẳng lẽ cuối cùng hắn nổi lòng từ bi hay sao. Vân Ngọc vô cùng thất vọng, nhưng nhiều hơn nữa là nhẹ nhõm vì sống sót sau tai nạn. Cô vội vàng chỉnh lại quần áo, khoác tạm trường sam tên điên kia để lại vì đồ đã rách một mảng.

Chí Viễn ra bên ngoài, ngâm mình tắm trong hồ nước lạnh để giải cơn nóng khát cầu hoan hợp vẫn còn hành hạ hắn từ nãy đến giờ. Vị “tiểu huynh đệ” đang bùng bùng xung trận sao có thể dễ dàng chưa đánh đã lui. Chỉ có thể dùng cách này để tự làm dịu bản thân mình lại mà thôi. Vừa ngâm mình, hắn vừa nhớ lại dáng vẻ uất ức của nàng ấy, tim như có gì đó đâm vào, nhoi nhói dần lan khắp toàn thân. Nàng như vậy đáng thương biết bao, sao hắn có thể một lần nữa làm nàng sợ hãi. Nàng chưa chấp nhận hắn là vì gút mắc lần trước. Thật may, ngay lúc mấu chốt, một tiếng nấc vô tình của nàng đã cắt ngang tất cả. Nếu không, hắn đã vượt qua ranh giới thì suốt kiếp này, nàng sẽ không bao giờ mở tâm lòng mình ra mà đón nhận hắn một lần nào nữa đâu. Chí Viễn chạm tay lên ngực, nơi này vẫn còn đập thình thịch vì lo lắng, may mắn là vẫn còn cơ hội cứu vãn.

Ngâm nước hơn một canh giờ, hắn trở về với thần thái lãnh đạm thờ ơ thường ngày, quay lại phòng khách tìm Vân Ngọc. Nàng trong bộ trường sam của hắn, bé nhỏ không thích hợp chút nào so với vóc dáng cao to của hắn. Nhưng không hiểu sao trong mắt hắn, dáng vẻ này lại dễ thương không gì sánh nổi. Hắn thả bước chậm, giọng phát ra thấp hơn thường ngày, biểu hiện của sự áy náy và xấu hổ với nàng:

- Ta thành thật tạ lỗi cùng nàng. Là ta nóng giận không kiểm soát được cảm xúc, hồ đồ khiến nàng phải sợ hãi.

- Ngươi... ngươi xin lỗi ta sao? Ta có nghe nhầm không?

- Không đâu, lần này là ta sai. Nhưng còn chuyện Ngũ đệ, nàng cũng có một phần lỗi. Ta đã nói chúng ta sẽ cùng nhau về, sao nàng lại không thẳng thắn từ chối đệ ấy. Nàng thích Ngũ đệ hay sao?

- Đúng, ta thích đấy thì có sao. Hắn ta đối với ta dịu dàng, lịch lãm, lúc nào cũng nghĩ cho ta. Chưa từng áp bức ta như ngươi. Sao ta có thể không thích?

- Ta nói cho nàng biết, mặc kệ nàng có thích hay không? Chuyện này đều phải chấm dứt. Không chỉ riêng Ngũ đệ mà còn với tất cả nam nhân khác. Ta nói không được là không được. Nàng nên nhớ mình là người của ai?

- Ta là của ai hả? Ta chỉ là của riêng ta thôi, ta có quyền thích, có quyền kết giao với bất cứ người nào ta thấy hợp ý. Ngươi cũng không phải phụ quân của ta, ngươi quản được ta sao?

- Bây giờ chưa phải nhưng sau này thì phải. Nàng chỉ có thể thuộc về một mình ta thôi. Không tin thì cứ chờ thời gian sẽ rõ.

- Thái độ của ngươi bây giờ là hời hợt sao? Ngươi vẫn cứ bá đạo như vậy, không cần biết ta thích gì, muốn làm gì. Ta đã nói rồi, tư tưởng của ta rất thoáng, sẽ không vì một lần lầm lỡ mà trói buộc ngươi đâu. Ngươi không cần vì chịu trách nhiệm với ta mà gượng ép chính mình. Chuyện lần này chúng ta quên đi, từ đây đường ai nấy đi, được không?

- Không được! Không bao giờ! Ta phải nói sao thì nàng mới chịu hiểu lời của ta đây hả. Nói tóm lại, nàng nhất định phải ở bên ta, dần dần rồi sẽ hiểu. Ta đã sai người mua một biệt viện tặng cho nàng, không cần phải ở lại Ngọc y quán nhỏ bé đó nữa. Mỗi ngày nàng có thể đến y quán làm việc như bình thường, chiều lại về nơi đó, ta còn chuẩn bị hai nha hoàn lành lợi hầu hạ cho nàng. Từ nay, việc gì của nàng cũng sẽ do ta giải quyết.

- Nhưng ta không muốn dựa dẫm vào ai, ta...

- Không cần phải nói thêm. Bây giờ ta sai người dọn com lên cho nàng. Trên đường về đây cũng đã đói rồi, giờ nên dùng bữa đi thôi.

Nói rồi, Chí Viễn vỗ tay hai cái, nha hoàn trật tự, một hàng nối đuôi nhau bê những đĩa thức ăn tinh xảo bày ra bàn. Đang đói bụng, nghe mùi hương ngào ngạt hấp dẫn tỏa ra, Vân Ngọc đâu còn tâm trí mà quan tâm thêm chuyện gì nữa, cứ tạm thời gác qua, thưởng thức mỹ thực này đã. Cô như đứa trẻ nhìn thấy đồ ngon thì ăn háo hức, không quan tâm giữ hình tượng thực nữ làm gì. Còn Chí Viễn ngồi một bên cứ mãi mê ngắm nhìn nàng. Đến khi thấy một hạt cơm dính trên mép miệng nàng ấy, hắn liền giơ tay nhặt giúp, cử chỉ dịu dàng, ánh mắt thật sâu trù mến. Nhưng một người mang chỉ số cảm xúc thấp vô cực như Vân Ngọc vẫn không hề nhìn ra điểm bất thường. Chỉ nghĩ đơn thuần là hắn bộc phát ý nghĩ day dứt nên mới bót căng thẳng với mình một chút mà thôi. Cô vô tư ăn, vô tư uống mà không biết ngay bên cạnh có một người nào đó đang nhếch nhếch cười nhẹ, cảm khái trong lòng: “Mẫu hậu ơi mẫu hậu, giữa lúc con cô đơn nhất, bỗng dưng có một người con gái vô tình bước vào đời con. Nàng là niềm an ủi xuất hiện bất ngờ nhưng dường như cũng là người khiến con ức chế nhất bởi bản tính ngô nghê không hiểu tâm người khác của nàng ấy. Dầu sao nàng là người mà con nhận định, chờ tang kỳ qua đi, con nhất định sẽ thú nàng, sau đó đưa nàng đến cùng bãi tể mẫu hậu. Mẫu hậu dưới hoàng tuyền cứ yên lòng vì con nhé”.

Com nước xong xuôi, Phương Chí Viễn sai nha hoàn mang cho Vân Ngọc một bộ y phục mới và nấu nước cho nàng tắm rửa sạch sẽ. Còn hắn thì lệnh cho tên nô tài đi báo tin hiện tại Vân Ngọc đang ở đâu để lão đại phu được yên tâm. Đêm nay, vì là ở biệt viện của riêng mình, không cần phải đề phòng Ngũ đệ háo sắc, thiếu hiểu biết kia quấy rối nữ tử của mình nữa, Chí Viễn liền cho nàng ngủ một mình trong phòng. Trước đó, hắn còn cẩn thận hỏi han

xem nàng còn cần thêm gì nữa không, để còn sai người mang đến cho nàng. Khi rời khỏi phòng, giọng hắn đặc biệt nhẹ nhàng, dịu dàng tràn đầy tình cảm

- Ngủ ngon nhé, cần gì cứ gọi cho ta!

Vân Ngọc gật đầu mà lòng hoang mang. Cái tên này hôm nay sao vậy nhỉ. Một lúc thì điên cuồng như ác ma, một lúc lại hiền hòa, nho nhã. Đầu mới là con người thật của hắn đây? Ngoài cái yêu cầu vô lý là không được giao tiếp với nam giới khác, còn lại thì đều tí mĩ lo lắng cho mình. Tinh thần bồi thường cũng quá lớn đi. Nếu ở thời hiện đại mà kẻ nào cũng như vậy thì chẳng bao giờ có chuyện phá thai linh tinh, hay là sinh con rồi vứt bỏ nhỉ? Suy nghĩ vẩn vơ một lúc, cô gái nhỏ chìm vào giấc ngủ thật an ổn. Dẫu sao hôm nay cả ngày giăng co, cũng mệt mỏi quá rồi. Thế nên cô cũng không biết giữa đêm có một người, nhẹ nhàng tiến vào phòng, chỉ để nhìn xem nàng ổn hay không, trong giấc ngủ có còn kinh sợ hay bị ám ảnh bởi hành động nóng giận mất cả lý trí của hắn trong ngày hôm nay không nữa. Hắn đứng thật lâu để ngắm nàng, tim rung lên từng nhịp hạnh phúc. Nếu không có sự xuất hiện của nàng, cả đời này hắn cũng không thể nào hiểu được tình cảm nam nữ là như thế nào và có vị gì. Mỗi một lúc lâu sau hắn mới khẽ khàng rời đi, về phòng của mình. Thật là một ngày đủ cả mọi cung bậc cảm xúc.

Về phần Ngũ Hoàng tử, được ám vệ của Phương Chí Viễn đưa về thì đau nhức ê ẩm, phải tạm nghỉ ngơi dưỡng sức trong vài ngày. Không ngờ huynh ấy lại xuống tay không khoan nhượng như vậy. Con người huynh ấy thật quá đáng, “dưa xanh hái không ngọt”, Vân Ngọc rõ ràng thích mình, mà huynh ấy cứ khư khư giữ lấy không chịu buông tha. Thái tử ca có thấy rằng nàng khi ở bên huynh ấy, toàn phải nịnh nọt lấy lòng một cách miễn cưỡng không? Nào có như khi bên hắn, nàng hồn nhiên vui vẻ được là chính mình. Hắn phải làm gì để nàng thoát khỏi đây? Hay là nhờ đến Tứ ca? Cũng không được, nếu nói chuyện này ra, nhất định Tứ ca biết được nàng là người trong lòng thái tử ca, sẽ tóm lấy nàng làm con tin, rồi hành hạ nàng thì tội nghiệp lắm. Tứ ca là ma quỷ, đâu có tính người đâu chứ. Vẫn nên thôi thì hơn.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo nhanh chóng xuất hiện. Ngay sáng hôm sau, Tứ hoàng tử bí mật đến phủ của Ngũ hoàng tử hỏi xem có chuyện gì xảy ra mà hắn lại nhận được tin báo hoàng đệ trở về trong thương tích. Trước đó còn hùng hồn tuyên bố với phụ hoàng là có cách diệt trừ nạn châu châu nữa mà. Hai người gặp nhau không tiện ở lâu, Tứ hoàng tử liền hỏi ngay nguyên nhân:

- Đệ làm gì mà trở về phải có người nâng vịn. Ở Kiến Đăng có chuyện gì xảy ra sao?

- Kiến Đăng ổn thỏa, đệ lập được công to. Chỉ là lúc về xui xẻo gặp phải tên điên, hắn vì giành mỹ nhân mà đánh đệ thừa sống thiếu chết. Hừ!

- Chỉ có vậy thôi sao? Đệ thật là vô dụng, sao không mang kim bài thân phận hoàng tử ra mà xử lý hắn. Còn nữa, ám vệ và cận vệ của đệ đâu? Mà đệ nữa, chuyện giành giật nữ tử mất mặt như vậy mà đệ cũng làm được. Đệ có nhớ mình là người trong hoàng thất không vậy? Uống công ta lo lắng, tìm đến đây thăm hỏi đệ.

- Tứ ca, đệ biết sai rồi!

- Vậy còn chuyện ta sai đệ tìm hiểu, đã làm tới đâu rồi? Người của ta hỏi báo, đệ rất thường đến Ngọc Y Quán, có lần còn chạm mặt thái tử nữa, hắn có nghĩ ngờ gì không, đệ có tra được điều gì ở đó không?

- Vẫn chưa thấy điểm nào khả nghi hết Tứ ca ơi. Có lẽ huynh ấy đến để lấy được trị thương cũng không biết chừng. Vì ở đó có dược dạng viên, đặc biệt hơn những y quán khác thôi!

- Ta không quan tâm có điểm đặc biệt gì. Ta cũng không tin thái tử mờ y quán chỉ để kiếm chút bạc lẻ. Ngân lượng hắn đâu có thiếu. Đệ tiếp tục thăm dò tin tức cho ta. Có chuyện gì quan trọng, liền báo ngay với ta. Nhớ đó! Ta phải đi đây, đệ nghỉ ngơi cho tốt.

- Đệ biết mà Tứ ca. Huynh đi thông thả!

Tứ Hoàng tử vừa về, Phương Chí Quân đã thở ra một hơi nhẹ nhõm. Trước mặt vị hoàng huynh này, tim hắn lúc nào cũng hồi hộp, sợ hãi. Ánh mắt của huynh ấy sắc như dao, lại tinh như cáo, hắn phải cố gắng trấn định lắm mới làm cho huynh ấy không nảy sinh nghi ngờ. Vân Ngọc là vô tội, hắn không muốn nàng dính vào cuộc chiến hoàng quyền này. Nàng nên được sống một cuộc đời tự do thoải mái. Bản thân hắn không ham mê quyền lực, sẽ là bến đỗ an toàn nhất dành cho nàng. Đúng, chỉ có hắn mới thích hợp nhất với nàng ấy. Thái tử ca không hiểu, hắn sẽ từ từ làm cho huynh ấy hiểu mà buông tha cho Vân Ngọc. Cảm thấy dự tính đã ổn thỏa, Phương Chí Quân sai người đến mời lão đại phu của Ngọc Y quán đến chẩn mạch, bốc thuốc, sẵn tiện hỏi thăm xem Vân Ngọc đã về chưa. Chỉ mới hôm qua thôi mà trong lòng đã có chút hồi tưởng, nhưng nhớ. Nàng, quả thực là một người thật đặc biệt, sao lại có người đáng yêu đến như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Quyết định của ngũ hoàng tử

Phương Chí Quân bảo gã sai vặt đi mời lão đại phu của Ngọc Y Quán đến chẩn mạch. Ông còn nghĩ, xong việc sẽ tiện tay đưa Vân Ngọc về, vì hôm qua ông nhận được tin báo nữ nhi từ Kiến Đăng về rồi nhưng có việc chưa trở lại y quán. Người báo tin trông lạ mặt, nên ông chỉ nghĩ đơn giản, ban đầu

nữ nhi đi với ai thì hiện tại tin tức do người đó truyền đến.

Lúc lão đại phu bước vào phủ đệ, nhìn thấy kiến trúc bên trong xa hoa tráng lệ thì há hốc mồm kinh ngạc. Thường ngày phỏng đoán gia thế người ta không tầm thường, chỉ cần nhìn cử chỉ, y phục là phần nào biết được, nhưng không ngờ bề thế đến vậy, không chừng là quan nhất phẩm cũng nên. Mà người này dường như còn rất có hảo cảm với nghĩa nữ của ông, có khi còn động tâm với nàng nữa kia, bởi con gái ông xuất sắc như vậy mà.

Về phần Vân Ngọc, ông thấy nàng luôn tươi cười thân thiện với vị nam tử là chủ nhân của tòa phủ đệ này, rất có thể là lưỡng tình tương duyệt. Mặc dù thiện cảm ông dành cho vị công tử này ngang bằng với vị công tử đã đưa cha con ông lên kinh thành, nhưng với tấm lòng người làm cha mẹ, con cái đã thích nơi nào, nếu không phải kẻ gian ác thì ông nhất định ủng hộ hết mực để con lúc nào cũng cảm thấy vui vẻ thực sự. Vậy nên lần này, ông rất muốn tác hợp cho nữ nhi với nam nhân sang quý này, về sau sẽ được yêu thương trân trọng lại còn hưởng vinh hoa phú quý.

Càng tiến vào bên trong, sự kinh ngạc trong lòng ông càng được nâng cấp bội phần. Nha hoàn, nô tài nhiều vô số. Hoa viên đi hoài vẫn chưa hết, bên trong là rất nhiều kỳ hoa dị thảo, chứng tỏ vị chủ nhân này rất thưởng thức cái đẹp và biết cách hưởng thụ. Nếu là người trong kinh thành, tất nhiên biết phủ này là của Ngũ hoàng tử, nhưng do lão đại phu mới từ nơi xa đến đây nên vẫn còn mơ mơ hồ hồ. Mãi cho đến khi gã sai vặt bẩm báo đã đưa được người đến với Ngũ hoàng tử, lão đại phu lần này là sốc thật sự. Nghĩa nữ của ông thế mà lại quen biết với hoàng thất cơ đấy, đúng là phúc phận vô song. Ông thực lòng mừng cho con chứ không phải muốn dựa vào điều này để bản thân được sống sung sướng.

Trước kia không biết thì thôi, giờ đã biết, tất nhiên ông phải quỳ gối hành lễ. Nam tử tuấn tú hôm nay sắc mặt có phần khó coi, phát tay cho miễn lễ cũng hơi yếu ớt. Lão đại phu nhanh chóng bắt mạch, không có gì nguy hiểm, chỉ là nội thương cần được kê được tan máu bầm. Ông còn cẩn thận xin phép được xem xét kỹ càng, xem trên người còn có gì bất thường không, lại nhìn thấy toàn thân chỗ xanh chỗ tím, là do bị đánh thương. Ngắm lại người trong hoàng gia thì có ai mà dám ức hiếp, suy đoán thương thế này chắc do luyện công mà ra. Nam nhân phải thế, văn thao võ lược mới bảo vệ tốt cho nghĩa nữ của ông sau này chứ. Vì nghĩ vậy, hảo cảm dành cho Ngũ hoàng tử lại tăng thêm vài phần.

Sau khi bắt mạch kê đơn xong, Phương Chí Quân chưa vội cho lão đại phu về ngay, mà giữ ông ở lại hỏi chuyện một chút:

- Lão đại phu, ngày trước đưa Vân Ngọc cô nương cùng đi trừ nạn châu chấu, đáng lẽ phải đưa nàng về cùng. Nhưng giữa đường gặp xui xẻo bị đánh thương rồi có người đưa ta về trước, chẳng hay cô nương ta đã về nhà bình an chưa?

- Bẩm Ngũ hoàng tử, nữ nhi vẫn chưa về nhà. Song, hôm qua thảo dân nhận được tin nàng tạm ở biệt viện nào đó ở Thành Đông, không phải là ngài đưa tin sao? Vậy rốt cuộc giờ này nàng đang ở đâu?

- Biệt viện Thành Đông à? Vậy ra huynh ấy vì đề phòng ta mà nhốt nàng ấy lại luôn sao. Huynh ấy thật là quá đáng. Ông nói cho ta nghe, người đưa tin có nói khi nào sẽ đưa nàng trở về không?

- Thưa Ngũ hoàng tử, người nói nhốt là thế nào? Nữ nhi của thảo dân đắc tội với ai mà lại bị như vậy?

- Cũng không phải là nguy hiểm gì, ông đừng quá lo. Ông chỉ cần nói cho ta biết người báo tin còn nói gì thêm không, có nói nàng sẽ ở lại biệt viện đó trong bao lâu không?

- Bẩm, người đó bảo nữ nhi sẽ trở về trong nay mai thôi. Xin ngài giúp thảo dân tìm nàng trở về, thảo dân bây giờ lòng như lửa đốt, không yên tâm chút nào cả.

- Thôi được rồi, ông cứ về trước, để ta nghĩ cách. Nếu có tin gì mới, ông nhớ báo lại cho người của ta đây.

- Vâng, vậy thảo dân cáo từ.

- Ừ.

Lão đại phu lui gót, bụng dạ rối bời. Nữ tử này với ông bây giờ chẳng khác gì chung một huyết thống. Cả đêm tâm trạng ông đầy âu lo, chẳng biết nàng thế nào, có gặp điều gì không may hay không? Còn Ngũ hoàng tử là một đêm sục sôi con hận. Ban đầu suy đoán Vân Ngọc là điểm yếu của thái tử ca, vậy mà thực sự đúng. Hẳn đâu ngờ khi điểm yếu lộ ra cũng là thời khắc hắn nhận ra lòng mình có ngày phải chao đảo vì một nữ tử. Trước kia chưa từng ước ao, chỉ xem nữ nhân là y phục. Mà đã là y phục thì cũ rồi cứ việc quẳng đi, không hề nuối tiếc.

Lần đầu Chí Quân mới biết được cảm giác ở bên một người có thể thú vị như vậy. Cũng là lần đầu tiên, hắn mong mình trở nên cường đại để có thể bảo vệ người khác. Nhưng oái oăm thay, người này lại đứng giữa tình huynh đệ của hắn. Ngũ hoàng tử quyết định đường thương thật tốt, vài ngày tới sẽ nghiêm túc nói chuyện cùng thái tử ca một lần nữa, khuyên huynh ấy từ bỏ ý niệm chiếm hữu Vân Ngọc một cách vô lý như vậy đi. Nếu vẫn không được thì hắn đành phải ích kỷ một lần. Cũng không thể trách hắn vì tình yêu mà đạp lên tình thân, tất cả đều do thái tử ca quá cố chấp, không chịu hiểu lý lẽ mà thôi.

Ngày mới bắt đầu ở biệt viện Thành Đông. Sáng nay, Phương Chí Viễn phải vào cung bẩm báo với phụ hoàng về tình hình nạn châu chấu đã bị khống chế hoàn toàn. Cung vụ hôm nay khá nhiều, hắn không thể sớm trở về cùng Vân Ngọc, tâm trạng cũng có phần lo lắng. Chẳng biết nàng ở một mình có làm loạn lên hay không, tâm trạng đã ổn định lại chưa hay vẫn còn bị ám ảnh vì sự hung bạo của hắn hôm nọ.

Nhưng quả thực là người đang yêu sẽ thường lo được lo mất, chứ đối với Vân Ngọc, cô chỉ hoảng hốt vào khoảnh khắc ấy. Sau đó quan sát thấy nam nhân này điều chỉnh tâm trạng ổn định trở lại, cô tự nhủ chỉ cần bớt tranh luận với hắn một chút thì cũng sẽ không phát sinh vấn đề. Vậy nên giờ đây, cô đang ăn ngon ngủ ngon tốt, chờ vài ngày tới sẽ được trở về nhà. Chờ qua thêm một thời gian nữa thôi, khi hắn gặp được người làm hắn rung động, nhất

Một hồi ăn uống ngon lành vui vẻ qua đi, bọn họ cùng nhau trở về biệt viện ở Thành Đông. Vì hiếm hoi có được khoảnh khắc thoải mái bên nữ tử này nên Chí Viễn không chú ý có một đôi mắt đang dò xét mình. Bóng đen từ lúc vô tình bắt gặp hình ảnh thân mật hiếm thấy này của thái tử sau khi bọn họ bước ra từ Hoàng Phủ Lâu thì theo sát không rời. Xem ra, hiện tại đã có thể châm ngòi cho cuộc chiến quyền lực cháy lan dần ra, và ngay khoảnh khắc quyết định dùng yếu điểm này chiếm lấy tiên cơ rồi. Thái tử ơi là thái tử, người anh mình thân vô lâu như vậy, cuối cùng cũng có ngày để lộ sơ hở cho người khác thế này đây. Bóng đen nở nụ cười khoái trá quay trở về. Đêm nay sẽ bắt đầu thảo luận một chút về những hướng đi sắp tới, giăng co lâu như vậy rồi, cũng tới lúc phải xuất kích giành lấy thế thượng phong.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Bóng chim tắm cá

Mấy ngày trôi qua cùng nữ nhân mình thích, không có căng thẳng, chỉ có ngọt ngào dù chỉ là một phía Phương Chí Viễn nghĩ vậy. Nhưng với hắn, đây là một khởi đầu thuận lợi, chuẩn bị cho con đường chinh phục lâu dài. Hiện tại cũng đến lúc cho nàng về với cha, không để ông ấy nảy sinh lo lắng. Hắn quyết định viết một phong thư bảo gã sai vặt mang đến y quán cho cha của Vân Ngọc, trong đó dặn dò ông thu dọn đồ đạc đến nơi ở mới đã được sắp xếp ổn thỏa, sẽ có người đưa nữ nhi đến gặp ông.

Suốt mấy hôm lòng căng như dây đàn, bị động chờ đợi tin tức nữ nhi mà không biết phải lần tìm nơi đâu. Giờ nhận được tin, lão đại phu không mấy may bận tâm thu gom y phục để chuyển chỗ ở như người nào đó đã căn dặn, liền thúc giục gã sai vặt đưa mình đến biệt viện được nhắc đến trong phong thư để sớm được gặp Vân Ngọc. Khi ông đến nơi, đó là một biệt viện rộng lớn, có cả hồ cá, có hoa viên cùng những hòn giả sơn đồ sộ. Tuy kiến trúc không thể sánh bằng phủ đệ của Ngũ hoàng tử, vật trang trí bên trong cũng không xa hoa bằng nhưng cũng xếp vào hàng thượng đẳng. Rốt cuộc chủ nhân của nơi này là ai, có thân phận như thế nào?

Dường như gần đây nữ nhi của ông bị sao Đào Hoa chiếu mệnh thì phải, lần lượt đều là người sang quý muốn thân cận với nàng. Nhưng ông sống cùng với nàng một thời gian rồi, có thể nhận định chính xác rằng nàng vẫn còn rất khờ khạo đối với chuyện tình cảm. Người ngoài quan sát thì chỉ cần một ánh mắt, một hành động của nam nhân dành cho nàng thôi cũng đoán được tâm tư người ấy đến năm bảy phần. Còn nàng lại không đủ tinh tế nhận ra điều đó. Ông đâu có biết rằng nàng từ một thế giới khác đến, mà ở đó khi người ta FA quá lâu sẽ sinh ra cảm giác mình cũng không quá quyến rũ để mà kiêu ngạo nữa.

Lão đại phu vừa đi lòng vừa dằng dặc thắc mắc. Không biết đối với nam tử bí ẩn là chủ nhân của tòa biệt viện này, nữ nhi có dành cho hắn ta cảm tình đặc biệt nào hay không? Còn nữa, lần trước Ngũ hoàng tử có nhắc đến cái gì mà bất nhót, người này thực ra có làm hại Vân Ngọc hay không đây? Lão đại phu đã lớn tuổi nhưng lòng thương nữ nhi dù không chung dòng máu vẫn là chân thành nên bước chân gấp gáp.

Đã tới được trong sảnh chính, gã sai vặt mời ông tự nhiên vào, bởi nơi này về sau sẽ do cha con ông làm chủ. Gã ta nhìn ông bỗng nhiên cảm khái trong lòng: "có nữ nhi bản lĩnh thật là tốt, chỉ một bước là có thể chạm tới trời. Người này hẳn phải lấy lòng thật tốt vì rất có khả năng sẽ trở thành quốc trượng (2)sau này". Khi gã sai vặt đi rồi, một mình tiến vào gian phòng được bày biện thanh nhã, lão đại phu trông thấy một thân ảnh rất quen thuộc đang vẽ vờ trong lúc buồn chán, nghe tiếng động nàng liền quay sang nhìn.

Thật tạ ơn Trời, nữ nhi của ông vẫn bình an mạnh khỏe, tâm tư nặng trĩu tích lũy mấy ngày qua trong lòng ông mới được dỡ bỏ. Ông đi đến cạnh nữ nhi, xem xét một lượt xem nàng có gì bất ổn hay không rồi mới ngồi xuống bên cạnh, hỏi cho rõ ràng chuyện gì đã xảy ra

- Cha nhận được tin báo con đã bình an trở về. Chỉ là bận thêm chút việc riêng gì đó nên mới không về y quán ngay. Cứ tưởng con về cùng với Ngũ hoàng tử, ai ngờ không phải vậy. Nói cho cha nghe, cuối cùng là con đi với người nào, có chuyện gì xảy ra mà không về cùng Ngũ hoàng tử, lại tách riêng rồi lại không về ngay khiến cha mấy ngày nay lo lắng không yên.

- Cha ơi, cha đang nói đến Ngũ hoàng tử nào vậy. Sao con nghe mà không hiểu gì hết vậy?

- Người cùng đi với con đến Kiến Đăng giải quyết nạn châu châu là Ngũ Hoàng Tử đó. Con cũng không biết có đúng không. Cha chỉ mới biết chuyện này cách đây ít hôm thôi. Thật không ngờ người ta lại có thân phận cao quý ngút trời đến như vậy. Nhưng cũng lạ là lúc cha gặp ngài ấy thì khắp cả người bị nội thương phải nghỉ dưỡng chừng năm bảy ngày mới ổn định. Ngài còn nói cái gì mà huynh ấy bất nhót con để phòng gì đó nữa. Cha nghe xong không biết là chuyện gì, cũng không nghĩ ra nam nhân Ngũ hoàng tử gọi huynh là ai cả?

- Gọi huynh sao?

Suy nghĩ lại tất cả, xâu chuỗi lại mẩu chốt trong ký ức, Vân Ngọc liền thấy cả người như bị quét qua một trận khí lạnh. Ngũ hoàng tử từng gọi người kia là đại ca, vậy có nghĩa là hắn cũng là người trong hoàng tộc. Vậy thì nguy to rồi, cô từng xem qua trong phim cổ trang Trung Quốc, thấy tội mạo phạm hoàng thất liền bị lôi ra xử tử. Cô không dưới một lần mắng chửi hắn, mà mỗi lần đều mắng hắn là cảm thú không hơn. Người trong hoàng gia chắc hẳn đều kiêu ngạo, mà hắn vẫn nhìn được mình, liệu có tư tâm gì không đây. Không được, giờ phải tìm cách rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt, không thể có bất cứ dính líu nào với huynh đệ nhà kia được, chẳng may liên lụy đến nghĩa phụ mang họa sát thân thì tội lỗi của mình rất lớn. Thế là cô gái nhỏ thành khẩn nói với nghĩa phụ chuyện mình đã lỡ mạo phạm bề trên, giờ phải lập tức tìm cách thoát thân. Vì chuyện cấp bách, không phải là lúc nghe cặn kẽ xem nguyên nhân gì mà nữ nhi lại gây họa lớn đến như vậy. Thường ngày nàng dịu dàng ôn trọng lắm mà, sao lại có lúc nóng nảy thế này. Cho nên ngay trong đêm đó, hai cha con họ thu xếp một ít đồ đạc tìm đến vùng đất khác sinh sống.

- Người âm thầm mang đến cho thái y viện hỏi xem bên trong là được gì, rồi nhanh chóng về báo lại cho trẫm biết. Đi đi!

- Nô tài tuân mệnh.

Thị vệ rời đi, tim hoàng đế có gì đó nhẹ thối, dự cảm rằng được vật kia chẳng phải thứ gì hay ho. Hắn rất lo lắng lời đồn về Trà Ngân là thật, sợ rằng nàng yêu chân chính là hoàng thúc của mình, sợ nàng không còn thân hoàn bích nữa mà đã là người của hoàng thúc. Nếu là như vậy thì giữa hắn và nàng sẽ có một tầng quan hệ rất khó xử. Hắn phải làm gì mới tốt đây? Trong khi đế vương vẫn còn đang băn khoăn về chuyện của mình với nữ tử trong lòng thì thị vệ cũng đã trở lại. Tin thị vệ trình báo cho hoàng đế đủ chấn động, đủ khiến hắn ta bộc phát cuồng nộ chẳng khác gì mãnh thú

- Người khẳng định đây là mị được?

- Vâng, thưa hoàng thượng. Nô tài còn cẩn thận xác nhận qua với vài vị thái y nữa mới trở về bẩm báo, không hề có sự nhầm lẫn.

- Ha ha ha. Thật giỏi cho một nữ tử tưởng rằng là người thuần khiết duy nhất còn sót trong hậu cung này. Ai ngờ cũng là kẻ dùng mị được để câu dẫn nam nhân. Cút đi hết cho trẫm. Trẫm muốn ngồi đây một mình.

- Dạ.

Thị vệ bị quát đầu dám nán lại lâu, như một con chó nhanh chân cúp đuôi chạy mất, sợ cơn giận điên cuồng của đế vương trút hết lên đầu mình thì thật quá xui xẻo đi. Tất cả nô tài lui ra hết, một mình Thừa Vĩ ngồi bên bàn nghĩ về những cử chỉ của Trà Ngân trước mặt mình. Nàng lúc nào cũng rất khuôn phép, không hề có chút điệu bộ uốn éo mè hoặc hân, cũng chưa từng dành cho hắn ánh mắt tình tứ nồng nàn. Rõ ràng đối tượng mà nàng muốn dùng mị được không phải là hắn. Hoàng đế tự giễu trong lòng: “Nhục nhả thay cho người đứng đầu một nước, vạn người kính ngưỡng. Vậy mà kẻ bên có một nữ tử luôn thủ sẵn mị được nhưng người nàng ấy muốn câu dẫn lại là nam nhân khác, rất có thể là hoàng thúc, còn gì chua chát hơn nữa không? Là hắn kém cỏi hay là nữ nhân này thực sự lẳng lơ, câu tam đáp tứ?”

Ngay lúc đó, những lời bàn luận về Trà Ngân lần lượt ủa về khiến lòng hắn rét lạnh. Đồi hân ghét nhất là loại người dùng thân thể của mình để đạt được lợi ích. Thừa Vĩ đã từng nhìn ra dã tâm của tể tướng, quyết không cho phép Lan Quý Phi - nữ nhi của tên gian thần kia có cơ hội dùng mỹ mạo lừa gạt hắn mà trèo cao lên đỉnh vinh quang. Hắn ngàn tính vạn tính không muốn có dây dưa với bất cứ nữ tử nào bản thủ như thế, gặp được nàng cứ ngỡ nhất được báu vật nhân gian, có ngờ đâu cũng cùng một giuộc rẻ rách. Thời điểm này, hoàng đế đã chẳng còn tỉnh táo phân tích chuyện gì nữa, nội tâm gào thét phải trừng phạt thật nặng cái thứ tiện nhân luôn đeo bộ mặt trong veo, thánh thiện. Vậy mà ở thời khắc này, hoàng đế lại nghe thấy âm thanh nghị luận của Lan Quý Phi từ đâu vọng lại, như đổ thêm dầu vào lửa khiến tức giận của hắn tăng lên cực điểm

- Á Trà Ngân này đúng là quá ghê tởm. Ngay cả tên thị vệ gặp trên đường cũng liếc mắt đưa tình, mặt dày mày dạn. Có phải là thiếu thốn đàn ông quá hay không nên bây giờ bản chất đã lộ ra như thế - Vừa nói, Lan Quý Phi đang xoay lưng, len lén cười khoái trá, nghĩ thầm: “Hoàng thượng à hoàng thượng, người đau đớn lắm phải không khi phát hiện người duy nhất dành tình cảm lại là thứ trác nết không ra gì. Hai người các người đau khổ thì ta mới thật vui vẻ. Giận thêm nữa đi tên nam tử chết bầm, điên cuồng lên rồi tự tay kết liễu người trong lòng người đi. Đúng là một tuồng kịch đủ thú vị”.

Thấy cũng thêm đủ sắc màu cho màn diễn trước mặt hoàng đế rồi, Lan Quý Phi liền lui gót để lại một bóng nam tử đang ngồi ở góc khuất không xa nơi đó lửa nóng ngập trời. Hắn cất giọng băng lãnh như quỷ vương đòi mạng, truyền triệu thị vệ bắt trói nữ tử bản thủ đang ở Hoàng Liên cung kia, áp giải đến trước mặt mình.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Bị trục xuất

Cô gái nhỏ vừa mới về Hoàng Liên cung chẳng bao lâu, đã thấy hai thị vệ mặt mũi như hung thần ác sát đi vào, chẳng hề nề nang cẩn trọng như thường ngày, khóa chặt hai tay cô ra sau lưng, dùng đoạn dây cột lại dẫn đi. Chuyện lạ kỳ như thế này sao cô có thể im lặng bước theo mà không hỏi xem rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.

- Đây là thế nào, vì sao lại trói ta lại như phạm nhân vậy hả?

- Hoàng thượng có chỉ, dùng nhiều lời thêm, tới đó sẽ biết.

Nhìn mặt bọn họ, cô có thể đoán chút rằng mình lại gặp xui xẻo gì nữa rồi. Hoàng cung này đúng là nguy hiểm, cứ dăm bữa nửa tháng dù rất "an phận thủ thường" vậy mà chuyện không hay vẫn cứ tìm đến. Chẳng biết lần này có thoát được vận đen không, hay là bị một trận đòn thâm. Người ra lệnh là hoàng thượng cơ đấy, có khi nào lại mất cả mạng luôn không. Giây phút thoải mái vui vẻ chưa lâu đã ngay lập tức đụng phải điều tệ hại, Trà Ngân lòng như lửa đốt, từng bước chân luống cuống dường như không nhắc lên nổi. Nhưng hai cái tên thị vệ kia rất hách dịch, mặc kệ nữ nhi yếu đuối vẫn cứ lôi đi để nhanh chóng trình diện cùng hoàng đế.

Trà Ngân vừa nhác trông thấy đế vương, thần sắc vui vẻ, gần gũi vừa nãy đâu còn nữa, chỉ có một thân lãnh trầm đầy xa lạ, như ác ma điên cuồng can quét nhân gian. Đôi mắt kia ngày thường mang vẻ kiêu ngạo thờ ơ, giờ chăm chú vào cô, sắc bén như thể mũi dao nhọn đâm thẳng tới, càng khiến cô

không cần phải bỏ công phí sức. Có thể thấy rằng trước nay thiên mệnh luôn ưu ái mình, vậy nên có gì phải lo lắng nữa trên con đường nắm lấy quyền lực cao nhất.

Ngao Thiên hưng trí ra lệnh cho ám vệ dò la tình hình về chốn ăn ở hiện tại của Trà Ngân, muốn đích thân đón mỹ nhân về cùng với mình. Với thế lực ngập trời trong tay, hắn rất nhanh đã tìm thấy mục tiêu. Nàng bây giờ đang rất yếu đuối bất lực, tin chắc với sự xuất hiện kịp thời của mình, nàng sẽ vô cùng cảm kích và nguyện ý mang cả trái tim lẫn thể xác trao cho hắn. Đó là điều hắn khát khao không biết bao nhiêu lần, đến ngay cả trong giấc mơ cũng vẫn cứ luyến lưu người con gái đặc biệt ấy.

Đi đón nàng lần này, Hàn Ngao Thiên có cảm giác mình như nam nhi mới lớn, ngỡ trong sự mong chờ gặp được nữ nhi mình thật tâm yêu. Lần đầu tiên hắn phải cẩn thận chèn chu y phục để thật hoàn hảo trong mắt nữ tử ấy. Hắn một đường đến quán trọ ọp ẹp trong một con phố nhỏ, nét mặt không giấu vẻ khinh thường đối với cái nơi tồi tàn này, thậm chí đây là lần cuối cùng nữ nhân của hắn bước chân vào chốn nghèo nàn tương tự như vậy, sau này hắn sẽ dành cho nàng một đời hoa vinh có biết bao nhiêu người hầu kẻ hạ, mà nàng thì chỉ cần hầu hạ một mình hắn mà thôi.

Trần Nam Vương xuất hiện, phiên muộn còn tích tụ trong lòng Trà Ngân lại càng dày thêm vài phần. Nhưng cô vẫn sợ lắm những quy chế của chế độ hoàng quyền, không dám lớn tiếng mắng chửi hắn, đành cất tiếng hờ hững:

- Bẩm vương gia, nô tì đã bị trục xuất khỏi cung, cơ hội vương gia dành cho mãi mãi là hư ảo rồi. Đại ân muốn giúp nô tì bay lên cảnh cao thành phượng hoàng, nô tì xin khắc cốt ghi tâm nhưng hiện giờ chỉ có thể tạ lỗi cùng ngài vì đã khiến ngài thất vọng rồi.

- Không sao cả, bốn vương hôm nay đến là để đón nàng về làm nữ nhân bên cạnh ta. Từ giờ nàng không phải lo vấn đề ăn mặc, muốn làm gì thì làm, bốn vương không cho phép ai được khi dễ nàng đâu. Về với ta đi thôi, hành trang cũng không cần mang theo, ta sẽ chuẩn bị chu toàn cho nàng.

- Cảm ơn hảo ý của vương gia, nhưng nô tì đã quen với cuộc sống tự do tự tại rồi, hơn nữa nô tì là người thô thiển, không xứng với lòng tốt của ngài đâu. Nô tì xin phép từ chối thôi ạ, giờ nô tì còn phải đi tìm chút việc mưu sinh, kính xin được cáo từ ngài trước.

- Khoan đã - Hàn Ngao Thiên bị chói từ, vội vàng tiến lên kéo tay giữ Trà Ngân lại. Cô gái liền rút bàn tay mình ra khỏi nam tử trước mặt. Nhưng nàng là nữ tử mình hạc xương mai sao có thể thoát khỏi sức mạnh của nam nhân cường tráng, hơn nữa hắn lại có võ công không hề tầm thường. Một người cứ giãy nãy, thanh âm phản kháng yếu ớt. Một người thì cảm nhận bàn tay nhỏ bé mềm mại mịn màng, lòng vô cùng hưởng thụ. Một màn như đẩy đưa, như tình tứ lẫn nửa lọt vào mắt một thân ảnh cách đó không xa, đang như cuồng phong bạo nộ. Chẳng lẽ bọn họ là lưỡng tình tương duyệt, là một đôi trời đất tác hợp hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Hoạn nạn thấy chân tình

Bóng người chứng kiến cảnh tượng nam hùng dũng, nữ yếu điệu trông rất xứng đôi, lòng hờn ghen như cắn nuốt tất cả bình tĩnh, quên mất chính mình đã quyết định trục xuất người con gái đó rời khỏi hoàng cung. Hắn tiến tới cắt ngang cử chỉ dường như rất nồng tình mật ý của hai người trước mặt

- Thúc thúc, các người đang làm gì vậy?

- Hoàng th...à, Hoàng công tử, ta chỉ là muốn mang cô nương Trà Ngân về nhà cho nàng có chỗ nương tựa qua ngày thôi. Công tử sao lại đến cái nơi nghèo nàn thế này, ta nghĩ ngài vẫn nên trở về thì hơn.

Hoàng đế đang mặc thường phục, rõ ràng là cải trang vi hành, Trần Nam Vương hẳn tinh ý nhận ra hoàng đế không muốn ai nhận biết thân phận qua cách xưng hô nên cũng xuôi theo với hành động che giấu đó. Sự xuất hiện của hoàng đế là ngoài sức tưởng tượng của Ngao Thiên, khiến hắn rất lo lắng, không biết người giữ ngôi cửu ngũ kia có phải cuối cùng lại quyết định không buông tha, tìm đến truy cứu tội của Trà Ngân chăng? Vậy là Ngao Thiên liền tìm cách đưa nữ tử trong lòng đi, nhanh chóng thoát khỏi nguy cơ từ nam nhân này mang lại

- Ta có việc phải đi trước. Xin cáo từ Hoàng công tử

Ngao Thiên lại xoay qua kéo tay Trà Ngân cùng đi. Cô gái nhỏ sau một trận sợ hãi với đế vương trước đó, bây giờ cũng không dám ở lại, sợ chỉ khiến người chán ghét, đành tạm thuận theo ý, cùng đi với tên vương gia này. Điều đó càng làm hoàng đế nhức nhối, thanh âm phát ra lạnh lẽo, rất xa lạ so với người bạn cô từng biết, đúng chất đế vương vô tình

- Thúc thúc cứ đi trước, còn Trà Ngân ở lại. Ta có chuyện muốn hỏi nàng ta cho rõ ràng một chút, không muốn mất thời gian của thúc đâu.

- Ta...

- Đi đi!

- Vậy ta đi trước đây nha, Hoàng công tử!

Ngạo Thiên rất không tình nguyện, cũng đành phải lui gót nhưng trong lòng thầm nghĩ sẽ nép tạm một góc xem tình hình, tùy thời có thể giải cứu nếu Trà Ngân rơi vào hiểm cảnh.

Không gian chỉ còn lại hai người, Thừa Vĩ đã không còn đủ kiên nhẫn nữa. Lần trước nóng giận đuổi nàng đi, lại nhìn dáng vẻ của nàng đáng thương khuất dần sau cổng hoàng cung mà tự hỏi làm như vậy có phải là hơi bất công với nàng. Trái nghĩ phải nghĩ, hắn mới quyết định tìm nàng, chỉ ít hỏi cho rõ ràng nội tình bên trong, cho nàng một cơ hội biện luận, giờ đây trông thấy màn thân mật của hoàng thúc và nàng thì đau đớn không tả, nhưng vẫn cố chấp muốn biết sự thật đến cùng

- Nàng có tình cảm với thúc thúc của ta sao?

- Nó thì không..

Câu nói còn chưa dứt, một mũi tên xé gió mà đến, hướng vào nam nhân tuần mỷ đang xoay lưng. Cô gái nhỏ ở vị trí trực diện phát hiện bất thường, không suy nghĩ gì đã vội đẩy nam tử ra, cũng không ngờ hứng trọn mũi tên oan nghiệt. Thừa Vĩ lão đảo nhìn lại, nghe tiếng "Á" của nàng cùng máu tươi dần thấm ướt ra y phục thì điên cuồng gào thét:

- Người đâu, bắt thích khách.

Sau đó, Thừa Vĩ nhanh tay nhanh chân bế người con gái yếu ớt giờ đã nửa mê nửa tỉnh vào lòng, một đường chạy về hoàng cung, thẳng đến thái y viện.

Sự việc có người thích sát hoàng đế gây chấn động, vừa nãy Ngạo Thiên trông thấy một đám hoảng loạn, rất hy vọng là hoàng đế cận kề cửa tử, cảm thấy như vậy cũng tốt, chẳng cần phải liên minh với ai nữa. Trong lúc nhảy ra vội như ứng cứu lại trông thấy điều không như tưởng tượng, vậy mà không ngờ nữ tử kia ngay ở khắc quyết định lại cứu nguy cho hoàng đế, tự đẩy mình vào cảnh thập tử nhất sinh. Hắn thực sự rất tức giận đối với hành động xuẩn ngốc của nàng nhưng nhiều hơn là đau lòng, là ghen tỵ. Nàng bảo vệ cho hoàng đế không màng hiểm nguy, vậy là nàng đã yêu hoàng đế rồi, phải không? Cũng do hắn tự tay dâng nàng cho người khác, hiện giờ lẽ nào đã muộn? Rồi hắn cũng không có thời gian cho những hồi tiếc vừa nhen nhóm lên, cũng nhanh chân chạy theo để vương, theo dõi tình hình của người con gái ấy.

Hoàng đế ôm thân ảnh nhỏ nhỏ đã muốn hôn mê vào lòng chạy một đường khá dài mà không hề mệt mỏi. Vừa chạy hắn vừa gọi nàng, không cho phép nàng chìm vào giấc ngủ, chỉ sợ ngủ rồi sẽ mãi mãi không tỉnh lại nữa

- Trà Ngân, nàng tỉnh lại đi. Không được ngủ, ta không cho phép nàng ngủ

- ...

- Trà Ngân, chỉ cần nàng không sao, mặc kệ trước kia có chuyện gì, chúng ta quên hết được không?

- ...

- Nàng có nghe ta nói không, ta xin nàng đấy, mở mắt ra đi, đừng ngủ mà!!!

- ...

Vẫn chỉ là một mình hoàng đế độc thoại. Đường đến thái y viện đối với hắn bây giờ thật dài đằng đẵng. Mãi một lúc sau mới đến được nơi. Thừa Vĩ hét một câu, đám thái y kinh hồn hoảng vía nhanh chóng có mặt, quy củ xếp hàng ngay ngắn

- Tất cả các người đến đây hết cho trẫm, phải cố gắng cứu được nàng, nếu không trẫm cho toàn bộ bồi táng cùng nàng.

Toàn thái y viện run rẩy, sợ hãi. Đế vương của bọn họ tàn bạo khát máu ai mà không biết. Nhưng xưa nay ngài chưa từng có hành động hung hãn nào với thái y viện, chuyện này là lần đầu tiên. Quan thái y bọn họ trước nay cũng gọi là thoải mái vì đãi ngộ tốt ở hoàng cung, chỉ trừ lần dịch bệnh ở Kế Châu mới có vài người long đong vất vả, mà chuyện cũng đã qua rồi. Họ không thể vì chuyện hiện giờ mà bỏ mạng, bỏ lại thế nhi phải chịu cảnh bơ vơ. Thế nên ai cũng cố gắng hết sức, mang hết kinh nghiệm y thuật cả đời, cứu chữa cho vị tiểu cô nương này. Thái y xem xét vết thương, cũng may là bị lệch so với vị trí quá tim, nếu không thì dù cho Hoa Đà tái thế cũng không thể giành giật nàng về từ tay tử thần. Nàng ta thật có phúc phận, mà thái y bọn họ cũng nhờ vậy mà may mắn, tính mạng sẽ được bảo toàn.

Thái y viện cử ra vị thái y có y thuật cao minh nhất rút mũi tên ra cho Trà Ngân, nhưng cũng ngại "nam nữ thụ thụ bất tương thân", mà người này còn là người trong lòng hoàng đế, bọn họ đâu dám mạo phạm, phải nhờ hoàng đế rút mũi tên, cũng cẩn thận hướng dẫn cách rút như thế nào là tốt nhất, hạn chế tối đa những tổn thương phát sinh thêm cho nàng. Thái y cũng dặn dò kỹ cung nữ hỗ trợ, khi tên vừa rút ra phải lập tức dùng vải bịt kín miệng vết thương, và dùng được dạng bột khử trùng tiêu độc trực tiếp lên vết thương.

Mọi thứ đã sẵn sàng, Thừa Vĩ hồi hộp chạm vào mũi tên, tinh thần lần đầu tiên phải run rẩy sợ hãi. Hắn lo mình làm không tốt sẽ khiến nàng nguy hiểm, hắn phát hiện mình rất sợ đánh mất nàng. Giờ đây hắn mới hiểu, muốn giữ nàng bên cạnh là vì thực tâm yêu nàng, hoàn toàn không phải vì tài hay vì sắc. Người con gái này, hắn nhất định không bỏ lỡ, bởi vì sự xuất hiện của nàng, hắn mới biết thì ra người bao năm lãnh bạc như mình vẫn có thể yêu thương một người, chỉ là chưa gặp đúng đối tượng mà thôi.

Hoàng đế vuốt nhẹ ngực, trấn an mình tay chân không được vụng về, lỏng ngóng mới bắt đầu rút tên. Mũi tên vừa rời khỏi ngực, máu túa ra như suối, Thừa Vĩ không đợi cung nữ thấm máu, tự tay làm tất cả. Bàn tay to lớn qua mấy lớp vải ép chặt miệng vết thương, thêm một lúc mới dùng được trị thương rắc vào. Cô gái nhỏ ngay lúc mũi tên rút ra "A" lên một tiếng rồi ngất đi, sắc mặt xanh xao như không còn giọt máu làm tim để vương nhức buốt. Đau lòng nhưng vẫn phải trấn định đưa nàng ra khỏi hiểm cảnh, hắn liền bảo thái y nói luôn cách băng bó, cũng tự mình làm. Hoàng đế xưa nay chưa

từng đứng tới việc cứu người thế này, nên hẳn có cẩn thận lắm, chỗ băng bó vẫn hơi lệch, xấu xí. Vì nàng, hẳn nảy sinh ý tưởng sau này trong thái y viện phải có thêm y nữ để thích hợp chữa trị thương thế ở những vị trí nhạy cảm thế này.

Việc băng bó đã xong, hoàng đế cẩn thận bảo thái y kiểm tra tổng quan, bắt mạch một lần nữa xem đã qua cơn nguy hiểm chưa. Sau khi thái y xác nhận kỹ càng, hẳn mới cho lui toàn bộ, một mình ngồi lại chăm sóc nàng. Thường Phúc tổng quản hay tin hoàng đế hồi cung, đang ở thái y viện thì hốt hoảng chạy tới, thấy chủ tử bình an thì lòng nhẹ nhõm hơn, nhưng thấy ngài ấy vất vả lo lắng cho một cung nữ, cảnh tượng này hình như không thích hợp cho lắm nên mới bước vào mời đế vương về nghỉ, cũng tìm sẵn người coi sóc nữ tử bị thương đang nằm trên giường kia. Nào ngờ hoàng đế lại bảo tất cả lui xuống, chỉ một mình ngài ấy ở lại là được. Trước khi tổng quản đi ra, Thừa Vĩ còn hạ lệnh

- Đi xem đã bắt được thích khách chưa. Nếu rồi, nhốt hẳn ta lại, chờ thẩm xử lý. Trẫm muốn tự tay lăng trì tên điều dân khốn kiếp đó.
- Dạ, nô tài tuân chỉ.

Phận nô tài làm sao dám cãi lời, tất cả đều rời khỏi phòng, ra bên ngoài trấn giữ đợi khi hoàng đế cần mà sai bảo. Trong phòng không còn ai nữa, Thừa Vĩ ngồi bên cạnh nắm lấy bàn tay nàng, in nhẹ nụ hôn lên đó. Bất giác thấy đôi mày nàng khẽ chau lại, hẳn luống cuống không biết phải làm gì, đành nhẹ nhẹ vuốt ve đỉnh đầu Trà Ngân, một lúc sau thì vuốt vuốt kéo gần hàng lông mày cong cong xinh đẹp của nàng. Lần này ngắm kỹ nàng ở cự ly gần, tìm Thừa Vĩ rung động mạnh mẽ, đôi mắt hẳn lướt dần xuống vành môi, sao mà nhỏ xinh đáng yêu đến vậy. Tầm mắt cứ dừng lại ngay chiếc môi ấy, dù đã khô khốc tái nhợt vì bị thương, nhưng vẫn khiến hẳn thêm khát đến tận cùng. Hẳn không nên nổi cơn ngứa ngáy đang dâng đầy, thả lên môi nàng một nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước. Sao mà tuyệt vời đến vậy, khiến hẳn khát cầu một nụ hôn nữa. Với chiếc hôn tiếp theo này, lưỡi hẳn vẽ một đường cong, nhắm nháp hết những ngọt ngào từ nàng, rất muốn cạy mở miệng nàng hút lấy mật ngọt dụ hoặc bên trong, lại sợ đánh thức nàng đang ngoi nghỉ đành dừng lại.

Hoàng đế tiếp tục ngồi lại một bên rất lâu, không hề thấy mệt mỏi, nắm ngón tay hẳn lồng vào từng ngón tay của nàng, cảm nhận sự mịn màng rất dễ chịu thuộc về nữ tử. Chẳng biết điều gì thôi thúc, hẳn nói ra tiếng lòng của mình với nàng, biết rằng nàng bây giờ sẽ không thể nghe được:

- Từ lúc nàng rời đi ta đã hối hận rồi. Ta đi tìm nàng, lại một lần nữa đau lòng vì nàng với hoàng thúc có tình cảm với nhau. Nhưng hiện tại ta mặc kệ tất cả. Trước kia dù là chuyện gì ta cũng sẽ không quan tâm. Chỉ cần bây giờ được ở cùng nàng, dù cho nàng không yêu ta, ta vẫn sẽ cố gắng từng chút từng chút một để làm cho nàng yêu và chấp nhận ta. Hồi trước không khiến nàng động tâm là do ta vô năng, ta đã hiểu rồi. Từ giờ sẽ không thể nữa, đời còn dài nhất định vẫn còn cơ hội, phải không?

Thừa Vĩ suốt đêm không chợp mắt, đến tận giờ tảo triều thì không thể vắng mặt, đành dặn dò kỹ cung nhân túc trực chăm sóc Trà Ngân, có gì bất thường phải lập tức báo ngay cho hẳn. Lúc bước ra cửa rồi, đôi mắt hẳn vẫn còn quyến luyến thân ảnh bé nhỏ trên giường, một lúc mới bước tiếp. Tiếng động xa dần, cô gái nhỏ mới mở đôi mắt mệt mỏi ra. Tâm trạng ngạc nhiên, bao nhiêu cảm xúc rối bời như đang đánh nhau trong lòng. Còn ở bên ngoài, một thân ảnh đứng nép vào một góc đã nhìn rõ tất cả mọi chuyện xảy ra bên trong, thầm nghĩ: "Không tốt rồi, thế cuộc đã thay đổi!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Đau lòng đế vương

Hồng Lan cung chìm ngập trong không khí nặng nề

Thị nữ ban này còn nép mình vào một góc cảm thán chuyện không hay, giờ đã trở về trình báo tất cả với Lan Quý Phi. Nữ tử ngồi trên ghế quý phi tức giận, mắt long lên sòng sọc đầy hung hãn, ném vỡ chiếc bình cổ quý giá, mắng mỏ:

- Thật là một đám vô dụng, chỉ là một đũa hèn mọn như vậy cũng không giải quyết được, còn kinh động đến hoàng đế. Bây giờ phải làm thế nào đây hả?
- Thừa nương nương, lúc này trước khi về cung bẩm báo, nô tì có hỏi qua một chút với ám vệ. Hẳn nói là chưa kịp xuống tay, đã nhảy ra một tên thích khách. Kẻ này chủ ý ám sát hoàng thượng, lúc đó đội thị vệ bao vây đông đảo, hẳn ta không dám hành động thiếu suy nghĩ nên đã quay về rồi.
- Khốn kiếp! Trước không hành động, sau không hành động lại đúng ngay lúc quan trọng xuất hiện tên điên át ơ chen ngang vào làm hỏng hết kế hoạch của ta. Bây giờ thì coi như xong, hoàng đế rào trước rào sau như một cái thùng sắt, một con muỗi cũng khó lọt, làm sao mà trừ khử tiện nô kia được nữa. Thật là tức chết ta mà.
- Vậy bây giờ phải làm gì đây thừa nương nương?
- Đồ ngốc nghếch, còn làm gì được nữa. Bây giờ bất cứ một hành động nhỏ nào cũng sẽ bút dây động rừng. Ta thật hận, chẳng lẽ đứng nhìn ả ta vuron lên cao mà không có cách nào đối phó được sao. Còn nữa, người cho người dò la xem mấy ngày qua Trần Nam Vương gia làm gì mà ta lại không thấy tăm hơi của chàng nữa. Nhanh lên cho ta!
- Vâng, nô tì đi làm ngay.

Thị nữ cận thân lui xuống, để lại một mình Lan Quý Phi trong tâm cung chìm trong muôn ngàn suy tính. Nàng hồ nghi Hàn Ngạo Thiên đã thay lòng, thời

lưng cô, gắng giúp cô bình ổn trở lại. Cô đâu biết trong phút giây mình lúng túng, nam nhân kia chỉ chạm nhẹ vào lưng mấy cái mà cảm xúc dù cách một lớp vải vóc vẫn truyền tư vị mềm mại, mịn màng từ người con gái ấy vào bàn tay rồi chạy thẳng vào tim hân.

Một lúc sau con ho được khắc chế, Trà Ngân ngưng ngừng đứng nhích xa ra một chút, chỉ một cử chỉ thật nhỏ vậy thôi cũng làm đế vương cảm thấy hụt hẫng không nhẹ. Nàng vẫn chưa thể chấp nhận hân. Xem ra hân còn phải cố gắng thật nhiều. Lòng ảm ảm phiền não nhưng ngoài mặt vẫn phải cố trưng ra gương mặt bình thản, hân hỏi thăm thương thể của nàng một chút

- Hiện tại, nàng cảm thấy trong người thế nào. Có ổn hơn chút nào không?

- Dạ, vẫn còn khá choáng váng. Hay là hoàng thượng trở về đi, để nô tì nghỉ ngơi thêm chút nữa, biết đâu lại nhanh chóng hồi phục.

- Cũng phải, là trăm không biết cân nhắc, làm phiền nàng phải tịnh dưỡng. Đến chiều trăm sẽ ghé qua xem bệnh tình của nàng một chút, cùng dùng thiện nói chuyện với nhau để nàng bớt buồn chán nhé

- Dạ, tạ thánh ân của hoàng thượng.

Thừa Vĩ rời đi, nhớ đến những đau đớn mệt mỏi của nàng thì càng hận cái tên thích khách chết tiệt kia. Chỉ một xú xiu nữa thôi, mũi tên đã cắm vào ngực nàng, và hân sẽ mất nàng mãi mãi. Hành động phản trắc như thế, nên chịu sự trừng phạt tàn độc của hân đi. Vì muốn trút giận cho Trà Ngân, hoàng đế từ lúc tảo triều chưa kịp nghỉ ngơi, lại đến lao ngục tra tấn tên thích khách. Sau một hồi cho lính canh ngục dùng hết những hình cụ như giắt móng tay, nường vì sắt rồi áp lên da thịt, cho kiến lửa cắn toàn thân cũng không làm cho phạm nhân khai ra chủ mưu, chỉ nghe hân mắng chửi hoàng đế là tên hôn quân xem mạng người như cỏ rác. Thừa Vĩ đoán đây có lẽ là một kẻ còn sót lại của một gia tộc nào đó, đã bị hân trừ khử lúc mới vừa đăng cơ để chính đốn lại thế lực của mình. Nếu đã như vậy, cũng không cần lãng phí thời gian, Thừa Vĩ hạ lệnh lăng trì để rửa mối hận khiến người trong lòng của hân rơi vào hiểm cảnh, rồi tao nhả rời đi, như thế người vừa lạnh lùng hạ lệnh nghiêm hình không có chút gì liên quan đến hân.

Trở về tẩm cung nghỉ ngơi một chút, lúc tỉnh dậy Thừa Vĩ đã lập tức nghĩ về người con gái ấy. Hân bắt giác nhớ đến trước kia Trà Ngân có nói qua là với bất cứ bệnh nào đi nữa, chỉ cần giúp tăng sức đề kháng thì bệnh sẽ mau chóng hồi phục trở lại. Mà việc tăng đề kháng đơn giản nhất là uống nước cam, hoặc chanh. Hân liền hạ lệnh cho ngự trù mang cam đi vắt lấy nước cho nàng. Nhưng rồi nghĩ như vậy không đủ thành ý bằng việc tự tay mình làm, Thừa Vĩ lại bảo nô tài mang cam tới tẩm cung cho hân. Đế vương xưa nay chỉ rên võ nghệ, nào có làm mấy việc nhỏ nhặt thế này nên lúc vắt cam có phản vụng về. Thường Phúc nhìn chủ tử, thầm cười khinh bỉ trong lòng: “Đúng là số kiếp của ngài rồi hoàng thượng ơi. Sao ngài lại có thể sa sút tới mức lấy lòng một tiểu cô nương cơ chứ. Đúng là tình yêu làm người ta điên đảo mọi mặt mà. Ngài rốt cuộc cũng có khi phải hèn mọn giống như ta”. Con người là vậy, nhìn thấy điều gì đó có thể giảm thiểu sự tự ti trong lòng mình thì sẽ cao hứng một chút. Thường Phúc rất trung thành cũng sẽ có lúc nhen nhóm một chút ý niệm như thế đối với chủ tử.

Kiên trì vắt hết số cam, Thừa Vĩ hài lòng cho vào ấm trà, lại đặt vào chiếc hộp sai thái giám Thường Phúc xách, cùng mình đến thăm Trà Ngân. Tâm trạng hân rất phấn khởi, rất mong chờ được thấy, nếu như nàng biết mình đã tự tay làm cho nàng, gương mặt nàng sẽ như thế nào. Chẳng biết nàng có vì vậy mà cảm động chút nào hay không. Thừa Vĩ cứ thế bay bổng trong miền tưởng tượng, rồi cũng đã đến được nơi có người con gái ấy. Hoàng đế bước vào, tươi cười hiện ra đầy mặt. Trà Ngân nhìn hân vui vẻ, cũng cười nhẹ đáp lại. Thừa Vĩ sai người đặt chiếc hộp lên bàn, cẩn thận mở hộp lấy ấm trà ra, vừa nói vừa từ tốn rót:

- Buổi chiều cao hứng nên đã tự tay làm cho nàng uống. Nàng thử xem có hợp khẩu vị của mình không?

- Đây không phải trà, hình như là... nước cam

- Đúng vậy, trăm nhớ nàng nói uống cam tăng đề kháng, bệnh gì cũng sẽ mau khỏi.

- Nô tì không thể uống. Hoàng thượng, ngài uống một mình thì hơn.

Hoàng đế nghe xong lời của nữ tử, tinh thần bỗng nhiên sa sút. Nàng ghét hân đến như vậy sao, ban sáng rõ ràng vẫn còn không có gì, mà giờ đây thẳng thừng từ chối tâm ý của hân. Là nàng nhớ ra những lời mắng chửi trước kia của hân nên bây giờ bắt đầu phản kháng phải không? Tim hân lúc này, sao lại đau đến như vậy? Chẳng lẽ từ bây giờ cố gắng nàng niu trân trọng nàng vẫn không có cách nào cải thiện được cảm giác của nàng với mình hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Cảm xúc ngọt ngào

Hoàng đế phiền lòng, không thể trút giận lên người vừa mới bị thương còn chưa khỏi, lại chẳng biết phát tiết vào đâu, giọng nặng nề ra lệnh:

- Người đâu, mang nước cam đồ hết cho trăm

- Hoàng thượng, vì sao lại đồ đi. Như vậy là rất lãng phí.

- Nàng không thèm uống thì giữ lại có ích gì đâu. Để lại đây càng chướng mắt.

- Sao mà chóng được. Ngải có thể uống để tăng cường sức đề kháng cũng được mà. Nhưng trời đã chiều tối, chỉ nên uống với lượng vừa phải, nếu không lại bị mất ngủ vì đi tiêu đêm nhiều lần đó.

- Vậy... nàng không muốn uống cũng là vì điều này, phải không?

- Cũng không hẳn là vậy...

Đôi mắt ai kia sáng rỡ, mong chờ đáp ứng khẳng định của nữ tử để chứng tỏ nàng không hề có ý ghét bỏ mình, lại nhận về một đáp án phủ định làm hân hân xụ mặt buồn bã. Biểu cảm lúc này của đế vương bỗng lạ lẫm, sinh động, như thể đứa trẻ mong chờ được khen ngợi mà kết quả lại là thất vọng. Trà Ngân nhìn hân như vậy không giấu được vẻ mặt vui vẻ, lại tiếp lời:

- Bẩm hoàng thượng, nguyên nhân quan trọng nhất khiến cho nô tì từ chối uống nước cam là vì nô tì vừa mới bị thương, mà nước cam sẽ cản trở quá trình hồi phục, nặng là có thể dẫn đến viêm loét vết thương. Ngoài ra, nước cam cũng sẽ làm giảm bớt công dụng của được trị thương nữa đấy

- Chính xác là chuyện này, không còn điều gì khác nữa sao?

- Chuyện khác là chuyện gì, hoàng thượng nói rõ hơn được không ạ

- Không... không có gì

Hân Thừa Vĩ quay đầu sang một bên, che giấu hành động thờ phào của mình. Hóa ra là hân nghĩ ngợi linh tinh, người con gái này bụng dạ rộng lượng, sẽ không hề so đo những chuyện đã trở thành quá khứ đâu nhỉ? Tâm trạng Thừa Vĩ bây giờ đã bắt đầu cân bằng trở lại, hân cho ngự trù mang lên những món ăn nhẹ nhàng dễ tiêu, phù hợp cho người đang ốm. Một bàn chẳng có sơn hào hải vị, chỉ có người trong lòng thế này thôi mà cảm xúc thoải mái không gì sánh bằng. Đó là điều thật mới mẻ, thật thú vị mà trước giờ hân chưa từng được nếm trải. Bây giờ thì, có ngọt có chua, có cay có mặn, năm mùi bảy vị mới nhận ra từ lúc mẫu hậu không còn, đời hân chỉ là chuỗi ngày vô vị, buồn tẻ.

Hai người ngồi dùng cháo loãng thanh đạm, nói chuyện một lúc về vết thương xong lại rơi vào khoảng lặng không biết nói gì thêm nữa. Trà Ngân sợ mình nói linh tinh, lại đi vào trọng điểm vấn đề lời tỏ lộ bất ngờ đêm trước. Hoàng đế thì vẫn còn e ngại sẽ khơi lại chuyện không vui của nàng trước kia. Không khí ngưng ngưng tăng lên, chỉ là hoàng đế lại không có lòng muốn rời đi. Mặc kệ có căng thẳng thế nào, chỉ cần thấy nàng trước mặt, cũng là điều vô cùng an ủi. Trà Ngân cũng chẳng còn cách, bèn bày một trò chơi thú vị của thế giới hiện đại, mà bất cứ học trò nào cũng đã từng chơi. Trà Ngân nhờ hoàng đế mang một tờ giấy trắng, viết lên đó dãy các con số La Tinh ở nhiều vị trí khác nhau. Cô muốn qua trò chơi này sẽ phần nào kiểm tra được rốt cuộc hoàng đế ghi nhớ về số La Tinh được đến đâu. Trà Ngân hơi khó khăn vì người vào chiếc bàn viết số từ 1 đến 100, cô rất chuyên chú đâu biết sóng mắt người đối diện bắn ra tình ý miên man, cùng rất nhiều cung chiêu.

Một lúc sau, họ bắt đầu trò chơi, quy định là sẽ lần lượt tìm số và khoanh tròn theo thứ tự bắt đầu từ 1 rồi lớn dần cho tới 100. Sau đó sẽ đếm xem ai là người có số được khoanh tròn nhiều nhất, người đó sẽ chiến thắng, và được yêu cầu người thua cuộc thực hiện một điều mình quy định. Cô gái nhỏ rất tự tin với trò chơi này, bởi cô đã tiếp xúc với các con số mười mấy năm rồi, mà trò chơi này từng được cô chơi đến mòn cả tập, đề nghị này với cô chỉ có trăm điều lợi, cô hoàn toàn tự tin sẽ giành được lợi thế là một điều kiện dành cho lúc khó khăn sau này. Đôi mắt Trà Ngân sáng rực, lóe lên vẻ tinh ranh như hồ ly, cứ tưởng đã rất khéo léo không cho nam nhân trước mặt này phát hiện mình đang che giấu lợi thế, hòng chiếm lấy chút lợi ích trong trò chơi. Nhưng hoàng đế là ai kia chứ, một người thâm sâu, tinh ý, sao có thể không phát hiện một tia nhàn nhạt đặc ý tỏa ra từ trong đáy mắt nàng. Thôi kệ, nàng vui là được, quan trọng gì mấy cái điều kiện nhỏ nhoi. Mai kia nàng là người của mình, cả trời đất này cho nàng còn được thì còn ngại gì cơ chứ.

Hoàng đế bắt đầu đứng nghiêm lại quy tắc chơi, hân thực sự khâm phục trong cái đầu kia sao mà đầy những ý tưởng khác thường. Chỉ là mấy con số vô tri cũng trở nên hấp dẫn đến nhường này, vậy ngày sau ở bên nàng, hân sẽ còn khai phá thêm những chuyện ngộ nghĩnh kỳ thú gì nữa đây. Thế là, hai người bắt đầu vui đùa vào trò chơi. Một trang giấy trắng nhỏ, chữ viết ra cũng nhỏ. Trà Ngân còn nhờ người mang đến hai chiếc bút vẽ lông mày, gọt thành một chiếc đầu to, một chiếc đầu nhỏ để phân biệt nét bút giữa hai người. Lúc đầu, Trà Ngân có vẻ như chiếm ưu thế, thêm một lúc sau Thừa Vĩ đã quen tay quen mắt, cả hai trở nên ngang sức trong việc quan sát. Có lúc vì giành nhau khoanh tròn con số, Trà Ngân vô tình chạm vào Thừa Vĩ làm tim hân loạn nhịp. Hân phải cố gắng kìm chế bản thân, mà người con gái này lại vô tư không nhận ra những bối rối của hân lúc này.

Thực ra là do Trà Ngân quá mức tập trung để giành được chiến thắng, cũng không tinh ý nhận ra chuyện này chỉ nhỏ nhặt như lông gà vô tội đối với tư tưởng người hiện đại mà thôi. Thừa Vĩ cũng không muốn cuộc chơi bị gián đoạn, không nhìn Trà Ngân nữa, chuyên chú đảo mắt khoanh số. Hân rèn luyện võ nghệ bao năm, đã hình thành giác quan vô cùng nhanh nhạy. Vậy nên một lúc sau, hân đã chiếm lấy thế thượng phong. Tối khi tổng kết lại lượt khoanh số của mỗi người, Thừa Vĩ hơn Trà Ngân 2 điểm. Cô gái nhỏ dẫu môi buồn bực, tưởng có thể tạo ra một điều kiện phòng ngừa sau này để vương có tức giận mình cũng giảm bớt phần nào nguy cơ, vậy mà giờ đây cô lại đang nợ hân một điều kiện. Vậy... vậy hân sẽ yêu cầu mình làm gì đây?

Cô gái nhỏ thua cuộc, đang vừa thối mái vừa hỏi hân với điều kiện của người chiến thắng. Lại trông thấy hoàng đế uy nghiêm xưa nay rất ít lộ ra nụ cười, bây giờ lại cười tươi như gió xuân thổi tới, dường như vì vậy mà xung quanh trở thành cảnh đẹp ý vui, không gian thật dễ chịu, không còn gò bó như mới nãy nữa. Nụ cười hiềm hoi của hoàng đế bất giác chui thẳng vào đáy lòng cô gái nhỏ, tạo thành một nhịp rung động mãi không tan đi. Đang thần người, đế vương bất ngờ nói nhanh: "Yêu cầu của trẫm là..."; Thừa Vĩ dừng lại một chút rồi hành động thay cho lời nói, đặt lên môi cô một chiếc hôn nóng rực. Hân vụng về gập cần khoảng mấy giây rồi dừng lại, xoay đầu về hướng cửa thái y viện bước thật nhanh, giọng có phần trầm đục bởi dục vọng đang bị nén lại:

- Trẫm nhớ ra có chính sự gấp cần phải xử lý. Nàng ở lại nghỉ ngơi đi, khi khác lại ghé thăm nàng

Thế rồi thân ảnh hoàng đế nhanh chóng biến mất, để lại một chiếc bóng nhỏ đang còn chưa thoát khỏi kinh ngạc bởi người nào đó cường hôn mình. Thực ra cũng không tính là cưỡng hôn, vì cô đã thua trong vụ đánh cược, đó là yêu cầu của người chiến thắng, hoàng đế không bị tính là gian lận, nhưng hân lại lo nàng chưa sẵn sàng thì sẽ cảm thấy ách cảm, khó chịu. Biết làm sao được, ngắm nàng lúc đó thanh thuần, ngơ ra như con thỏ nhỏ ngốc nghếch thật

Nghĩ thế, Ngũ hoàng tử liền xuống ngựa, không để thái tử phát hiện ra mình, nhanh chóng hòa vào thị trấn gần biên giới để hỏi thăm tin tức.

Chỉ Quân nghĩ, cha con nàng là đại phu, đang muốn sang nước khác sinh sống lại đột nhiên thay đổi lịch trình, nguyên nhân lớn nhất chỉ có thể là vì muốn cứu chữa cho bệnh nhân. Vậy thì bây giờ hẳn có thể bắt đầu dò hỏi về những người đã từng hoặc đang bị ốm nặng trong thời gian gần đây. Cách suy luận của Ngũ hoàng tử rất kỳ lạ, đi ngược với số đông, nhưng không ngờ lại mang đến hiệu quả không tệ. Qua một lượt khoảng bảy, tám nhà, hẳn đã dần chạm vào chút manh mối. Đó là một gia đình có đứa trẻ mới sinh được vài tháng bị sặc sữa tưởng chừng đã bỏ mạng, may mắn lúc ấy có cha con vị thần y đi ngang liền vào giúp đỡ kịp thời, người cứu lấy đứa trẻ chính xác là một thiếu niên đáng người nhỏ nhỏ nhưng rất tuấn mỹ. Vậy thì người đó đến tám phần là Vân Ngọc rồi, và ắt hẳn hiện tại nàng đang cải trang thành nam nhi, tâm trạng hẳn vì chút thông tin này trở nên hưng phấn lạ thường. Hẳn lại hỏi tiếp đại thẩm trong gia đình đó:

- Vị đại thẩm này, vậy hiện tại người có biết cha con vị đại phu đó đã đi đâu không? Ta cũng đang có việc rất cần đến họ đây?

- À, chuyện xảy ra đã được hai ngày rồi, ta cũng không biết đích xác. Nhưng lúc họ cứu lấy nội tôn của ta, ta thấy họ rất lợi hại nên nhớ ra có người họ hàng ở cách đây không xa cũng đang ốm nặng, liền thỉnh cầu họ đến đó chữa bệnh. Lúc đó bọn họ cũng có đáp ứng ta, chắc cũng còn chưa đi đâu. Người thử đến đó xem sao.

- Vậy làm phiền đại thẩm chỉ rõ phương hướng để ta theo đó mà đến nhé. Đa tạ!

- Không có gì đâu, người cũng phải nhanh lên đó. Lúc ta hỏi thăm cha con họ có ý định mở y quán ở đây hay không, ta có nghe họ nói sẽ đi qua biên giới Đại Nam đó. Hai da, thật là đáng tiếc mà, người tài của nước mình mà lại sang nước khác, hữu dụng cho nước đó quá mà.

Chỉ Quân không muốn nghe ca cảm thêm, tốc hành theo hướng đại thẩm chỉ dẫn. Hẳn còn cẩn thận hỏi thêm danh tính của người họ hàng xa của vị đại thẩm kia, thế nên cũng tiết kiệm không ít thời gian để đến được đó. Khi hẳn vào ngôi nhà kia, nói sơ tình hình, thì biết cha con Vân Ngọc cũng vừa mới đi khoảng nửa canh giờ rồi. Hẳn lại học tốc dùng khinh công đuổi theo thật nhanh. Mất một lúc lâu sau, bóng dáng cha con nàng đã thấp thoáng đằng xa. Vì quá yêu thích nàng, tiềm thức mong nhớ thương mỗi đêm khiến hẳn chỉ cần từ khoảng cách này vẫn hoàn toàn chắc chắn thiếu niên nhỏ nhỏ phía trước chính là Vân Ngọc. Lần này thì may mắn ghê, chính hẳn đã tìm ra nàng trước, hẳn phải đem nàng trở về, giấu thật kỹ khỏi tai mắt của thái tử ca. Vẫn biết là chuyện qua mặt huynh ấy giấu giếm Vân Ngọc là không hề khả thi, nhưng cứ tạm đưa người đi trước, rồi tìm cơ hội bàn luận về việc trở thành trợ thủ dưới trướng cho thái tử ca. Từng bước chắc chắn thì đâu sẽ vào đấy thôi. Vậy là hẳn tăng thêm tốc độ đôi chân, rồi tiếp đất ngay trước mặt cha con Vân Ngọc:

- Vân Ngọc cô nương, đã lâu không gặp

- Sao... sao người có thể tìm được ta

Nói rồi thấy xưng hô “người - ta” không thích hợp, có thể phạm vào tội bất kính với hoàng gia, Vân Ngọc liền sửa lời:

- Ngũ hoàng tử, ngài tìm dân nữ có chuyện gì không? Bây giờ cha con dân nữ phải lên đường đến nước khác sinh sống, không có thời gian cùng ngài tán gẫu nữa. Chờ dịp khác thuận tiện nhé, xin cáo biệt ngài.

- Nàng đi nhanh như vậy có phải là muốn trốn tránh thái tử ca hay không?

- Thái tử sao, không phải là đại hoàng tử à. Vậy có nghĩa là sau này, người kia sẽ đăng cơ làm hoàng đế đúng không? Không được, không được. Vậy thì dân nữ càng không thể ở đây lâu. Dân nữ đã phạm vào đại tội, lỡ mà bị bắt trở về, chẳng may đúng lúc thái tử buồn bực mang ra hành hạ thì sống không bằng chết. Ngũ hoàng tử, dân nữ phải đi ngay thôi.

- Nàng phạm vào tội gì mà phải sợ đến như thế. Cứ nói xem, ta có giải quyết được không. Đừng quá lo lắng, có khi chuyện lại chẳng ghê gớm như tưởng tượng của nàng đâu.

- Có nói ngài cũng không hiểu đâu. Ngài để dân nữ rồi đi bây giờ đi mà, làm ơn.

Nhìn người con gái dễ thương này sợ hãi, Chỉ Quân vô cùng đau lòng, thầm mắng hoàng huynh nhỏ nhen, ngay cả một nữ tử yếu đuối mà cũng không bỏ qua. Nhưng bây giờ có hẳn đây, hẳn sẽ dùng lợi ích quyền lực thuyết phục, không để nàng phải chịu thêm kinh sợ hay thiệt thòi nào nữa. Hẳn nhắm mắt trấn định một lát, rồi hít sâu một hơi, thu hết tự tin của bản thân bày ra cho nàng xem, để nàng tin tưởng hẳn có thể chống đỡ, bảo vệ nàng suốt đời

- Vân Ngọc, xin nàng hãy tin vào ta. Ta đã có cách giúp nàng được tự do, không phải sợ gánh chịu lửa giận bất chợt của thái tử ca nữa đâu. Nàng cứ trở về kinh thành cùng ta, muốn mở y quán hay muốn làm gì tùy ý, ta sẽ dốc toàn lực ủng hộ nàng. Chỉ cần cha con nàng thoải mái, nàng luôn giữ nụ cười trên môi là được rồi.

Lão đại phu này giờ đứng một bên nghe hết tất cả, nhưng vẫn tỉnh tề không xen vào câu chuyện của nữ nhi và Ngũ hoàng tử. Đến khi nghe lời chân thành xuất phát từ đáy lòng của nam tử này, ông đã không thể im lặng nữa, chỉ lo lắng nữ nhi còn sợ hãi và u mê mà đánh mất cơ hội ngàn năm có một này. Ngũ hoàng tử đã bày hết tâm gan ra rồi, sao nữ nhi còn chưa chịu hiểu, chưa chịu chấp nhận đi thôi, vậy thì ông nên khuyên nhủ nữ nhi một chút mới đúng

- Vân Ngọc à, cha thấy Ngũ hoàng tử chắc chắn như vậy, rất là đáng tin. Chúng ta cũng nên nhận lấy tâm ý của ngài ấy, con đừng khước từ thêm nữa. Cha đã lớn tuổi rồi, chẳng muốn tha hương đâu con. Có sự bảo đảm của Ngũ hoàng tử rồi, chúng ta sống ở kinh thành hẳn là không có vấn đề gì nữa đâu. Nghe lời cha đi con

- Nhưng...

bảo vệ được nàng ấy không? Đệ chỉ cần có nàng. Còn huynh đã không chiếm được tâm của nàng thì cũng nên dừng lại. Huynh còn giang sơn, rồi sẽ nạp tam cung lục viện, tình cảm chỉ là nhất thời, sau đó chắc chắn sẽ không vì một ngọn cỏ mà bỏ cả khu rừng đâu. Chỉ bằng để cho nàng bên cạnh đệ đi, đệ xin huynh đấy.

- Không phải ta ích kỷ, ta chắc chắn mình đủ năng lực bảo vệ tốt cho nàng. Hơn nữa đệ có điều không biết, nàng ấy đã trở thành nữ nhân của ta rồi. Thân xử nữ của nàng thuộc về ta, nàng đã là hoàng tâu của đệ, chỉ còn thiếu một danh phận nữa thôi. Sự thật này nhất định sẽ khiến đệ đau lòng, nhưng đệ phải chấp nhận đi.

- Huynh nói dối, nàng không phải...

- Ta không cần phải nói dối chuyện thế này. Nếu không tin đệ có thể hỏi thẳng nàng, nhưng vấn đề tế nhị như vậy mà hỏi một nữ tử thì thật không phép tắc gì cả. Tóm lại đệ phải tin lời ta, bỏ hết những ý niệm không nên có với hoàng tâu tương lai đi.

- Nàng là nữ tử của huynh vậy tại sao ba hồi bốn bận lại cứ muốn trốn chạy huynh. Nhất định là vì huynh cưỡng đoạt nàng rồi. Không ngờ đường đường là thái tử mà huynh lại có thể tồi tệ như thế.

- Ta ban đầu là bắt cóc dĩ, sau đó muốn bồi thường cho nàng. Ở gần nàng rồi ta mới biết đó không còn là áy náy nữa, mà là tình cảm nam nữ. Duyên phận vốn là như vậy, nàng là của ta, đệ chớ cưỡng cầu thêm.

- Huynh ra khỏi đây cho đệ. Đệ muốn tĩnh tâm một chút. Đệ không muốn nhìn thấy huynh bây giờ.

- Thôi được rồi, đệ cẩn thận suy nghĩ lời ta. Còn chuyện đệ đề nghị liên minh, ta luôn rất sẵn lòng, ngoài điều kiện vừa rồi, chuyện gì ta cũng sẽ đồng ý. Ta đi đây!

Nói xong, Phuong Chí Viễn rời đi, Ngũ Hoàng tử cũng không còn lòng dạ nào đáp lại. Vừa bắt đầu ngời ngời hy vọng bao nhiêu, bây giờ lại vô cùng buồn chán, thất vọng, tim đau nhói. Vân Ngọc là người của thái tử ca, giữa bọn họ vô phùng rồi sao? Hắn, thực sự không cam lòng, hắn nên làm gì đây? Nam nhân Yên Trường Quốc tự tôn là đầu, tuyệt nhiên không mang giày rách của người khác. Nàng, đã không còn thân trong sạch. Nhưng trong mắt hắn, nàng không phải là giày rách, hắn muốn che chở cho nàng. Cướp đi nữ nhân của huynh trưởng là điều sai trái, vậy hắn có nên tiếp tục con đường này hay không? Ngũ hoàng tử chìm đắm trong cảm xúc rối bời cùng những hoang mang giữa hai lựa chọn. Mà ý nghĩ chiếm nàng làm của riêng cứ đè nặng trái tim hắn, cả đêm không sao thoát ra được.

Còn Chí Viễn, sau khi thắng thán mọi chuyện với Ngũ đệ thì tìm đến phòng nữ nhân kia. Hắn nhẹ nhàng đẩy cửa vào phòng, không tiếng động bước đến cạnh giường. Nàng vẫn trong bộ dạng của nam tử, nằm thật an ổn trên chiếc giường. Đã hơn mười ngày rồi không thấy nàng, hắn gần như phát điên. Vì tìm kiếm nàng, hắn mất ăn mất ngủ nhìn gầy hốc một vòng, thật may là đã tìm được nàng. Ngay lúc này, nàng dịu ngoan trước mặt hắn, làm tim hắn tràn đầy cảm xúc ấm áp. Hắn biết nếu nàng mở mắt ra, trông thấy mình thì về đáng yêu này sẽ thu lại nên hắn vô cùng luyến tiếc, cứ ngồi cạnh ngắm nàng không thôi. Đêm trôi qua, có người nào đó thắng lưng ngồi ngắm người trong lòng đến không rời mắt, thỉnh thoảng thấy nàng đá chân, hắn sẽ cẩn thận dè dặt lại cho nàng. Ti mỉ chăm sóc như vậy nàng là người đầu tiên. Hắn tự cười khổ trong lòng: “Tiểu bạch thỏ vô tâm! Nàng là số kiếp của ta, cũng là yếu điểm của lòng ta. Nhưng ta lại rất hạnh phúc vì sự xuất hiện của nàng. Vì nàng, ta nhất định phải mạnh mẽ hơn nữa, nhất định không cho phép người nào mơ tưởng hay tổn thương nàng đâu. Ta yêu nàng, nhất định chờ được ngày thu phục trọn vẹn cả trái tim của nàng”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Đã có quyết định

Cô gái nhỏ ngủ thật sâu, mãi đến tận sáng mới tỉnh dậy. Vừa nghiêng đầu lại thấy có gì đó không thích hợp cho lắm, là một nam tử đang gục đầu trước giường, sừng mặt nghiêng tinh mỹ mà khiến cô sợ chết khiếp. Cô lấy tay che miệng, làm một hành động vô thức để nén lại tiếng hét muốn bật ra khỏi cuống họng, tim đập liên hồi, thầm đọc kinh cầu nguyện trong lòng: “Nam mô A Di Đà Phật, xin giúp cho con, người này đã đuổi đến tận nơi rồi, nhưng mà con không muốn chết đâu ạ!”. Rồi Vân Ngọc rón rén bước thật khẽ, thật nhẹ nhàng xuống giường, vừa mới hé mở cửa phòng, đã nghe thanh âm băng lãnh rõ ràng là đang giận dữ, cất lên:

- Muốn chạy nữa sao? Có can đảm chạy, ta nhất định đánh gãy chân nàng. Có muốn thử cảm giác một chút hay không?

Lời này rõ ràng là hăm dọa, khuôn mặt hắn nghiêm túc thế kia cũng nhất định là không nói đùa. Vân Ngọc thầm mắng tổ tông mười tám đời nhà hắn: “Có gì mình chỉ là một dân nữ bé nhỏ mà hắn phải bỏ công truy tìm, nhất định không buông tha. Không biết Ngũ hoàng tử có biết hắn đã đến chưa. Phải tìm cách đưa tin cho Ngũ hoàng tử mới được”. Nhưng trước mặt hắn cô chỉ có thể như con cún nhỏ xun xoe lấy lòng, mong hắn bớt con thịnh nộ

- À không, là dân nữ muốn đi làm vệ sinh cá nhân một chút thôi ạ

- Rồi sau đó thế nào?

- Sau đó... à, sau đó thì ăn sáng thôi ạ. Bữa sáng là quan trọng, không nên bỏ bữa đâu. Ngài cũng vậy, nên gọi đồ ăn sáng đi thôi!

- Ăn sáng xong thì làm gì nữa?

- Dạ, làm gì là sao thưa Thái tử. Ngài bận trăm công ngàn việc, nên sớm về xử lý chính sự với cha của ngài. Còn dân nữ với cha phải đi cứu chữa cho mấy bệnh nhân đang ốm nặng. Vâng, nói mới nhớ, hôm nay dân nữ có nhiều việc lắm, xin cáo từ ngài trước nhé.

- Cũng lạnh mồm lạnh miệng quá nhỉ? Tưởng ta không biết suy nghĩ của nàng sao. Nàng muốn rời đi là để tìm Ngũ hoàng đệ của ta làm chỗ dựa hả. Đừng mơ tưởng! Ta gác lại bao nhiêu là việc, tìm cho được nàng trở về, vậy mà mới mấy câu đã đi tìm nam nhân khác. Rõ ràng là không để ta vào mắt mà. Đối xử tốt với nàng, nàng lại không đón nhận. Vậy thì chớ có trách ta không khách khí.

- Ngài... ngài muốn làm gì. Dân nữ biết lỗi rồi. Mong ngài bỏ qua. Dân nữ không dám nữa đâu!

- Không dám làm gì? Không dám trốn đi nữa. Không dám tìm Ngũ Hoàng đệ nữa. Hay không dám phớt lờ ta hả? Trong hôm nay, nàng phải nói rõ cho ta nghe.

- Dân nữ... dân nữ...

Vân Ngọc ấp úng chẳng biết phải trả lời sao cho phải. Vì những điều hần nói đều có trong suy nghĩ của mình. Nếu hứa với hần nghĩa là mình cam tâm tình nguyện từ đây phải chịu đựng giam cầm. Còn không hứa, hần sẽ chẳng chịu buông tha. Nên làm gì mới tốt đây. Cô gái nhỏ còn đang đắn đo, Phương Chí Viễn đã nhìn thấu tất cả, con tức giận cố nén lại từ đêm qua bây giờ bắt đầu bùng cháy. Hần không cho phép nàng tồn tại cái suy nghĩ sẽ rời xa hần như lúc này nữa, dù có phải dùng đến phương thức đe dọa mà hần chẳng bao giờ muốn làm với nàng

- Tốt nhất nên xóa hần cái ý định trốn khỏi tầm mắt của ta đi. Nàng hần chưa nghe qua truyền kỳ về ta đâu nhỉ. Nếu mà chọc ta nóng giận thì sống không bằng chết đâu. Hoàng cung có 72 hình cụ, nàng đã từng thấy qua chưa nhỉ. Tội của nàng là phi nhô hoàng gia, để xem xem phải dùng tới đại hình nào đây, ta không nhớ rõ lắm đâu. Hình như là giết đứt tứ chi, cắt gân, xẻ thịt hay gì gì đó.

- Đừng mà thưa thái tử. Dân nữ không dám trốn nữa. Chỉ mong ngài tha thứ cho cha con dân nữ. Dù có làm trâu làm ngựa gì dân nữ cũng cam lòng.

- Thật sao?

- Là thật, dân nữ không dám lừa gạt ngài đâu

- Ta cần người làm trâu làm ngựa mà làm gì. Chỉ cần nàng ngoan ngoãn nghe lời, com ngon áo đẹp không thiếu, mà cha của nàng từ đây cũng sẽ không còn vất vả nữa. Mau vào thu xếp hành lý, trở về kinh thành với ta ngay thôi.

- Dạ!

Vân Ngọc đáp lại với giọng yếu ớt, biểu lộ sự không tình nguyện. Thấy nàng buồn lòng hần cũng xót xa, nhưng biết làm thế nào được, đánh mất nàng rồi thì cuộc sống của hần lại trở về là những ngày tháng vô vị, cô đơn. Mà hần không bao giờ muốn lặp lại cảm giác ấy một lần nào nữa. Bên kia nữ tử đã thu xếp xong, chỉ có một túi vải nho nhỏ. Bên này hần lặng lẽ ngắm nhìn nàng, miệng kéo một nụ cười nhẹ khó nhìn thấy.

Thu dọn không mất nhiều thời gian, Vân Ngọc thật nhanh hóa thành con thỏ nhỏ rụt rè đến gần Chí Viễn chờ đợi mệnh lệnh từ hần, mở miệng nói:

- Dạ bẩm, dân nữ đã xong. Chỉ còn chờ chỉ thị của thái tử!

- Tốt, đi cùng ta!

Phương Chí Viễn xoay lưng bước khỏi phòng, Vân Ngọc lẻo đẻo theo sau giống hệt như một thur đồng. Điều này khiến hần ta cảm thấy không hài lòng chút nào. Hần nói rõ ràng là “đi cùng”, sao nàng còn không đi song song với hần, nghĩ vậy liền khựng lại, làm Vân Ngọc vẫn còn đang bước liền dừng người vào lưng hần. Lời trách cứ nàng còn chưa lọt khỏi miệng đã bị cảm giác tiếp xúc cơ thể này chặn lại. Nàng thật mềm mại, cả người nàng tản mát ra một mùi hương rất thư thái khiến tâm tình hần phần chần chừ thương. Vì sao chỉ có một tư vị phơn phớt qua như vậy thôi mà làm cho hần cảm thấy tràn đầy năng lượng đến như thế. Nàng rốt cuộc có ma lực gì nắm chặt trái tim hần khiến hần không tài nào thoát ra được, cũng cam tâm bị giam cầm cả linh hồn. Nhưng trước mặt nàng, hần phải cố gắng che giấu cảm xúc, bởi nữ tử này bản tính rất kỳ lạ, hiện tại không thể nuông chiều. Trấn định lại những tình cảm đang dâng đầy trong lòng, hần quay sang làm mặt lạnh nói với Vân Ngọc

- Ta nói đi cùng, sao vẫn còn ở phía sau. Bước tới đây!

- Dạ?

Trong lòng Vân Ngọc là một dấu chấm hỏi to đùng, không biết cái tên điên này muốn gì, ta vẫn đang đi cùng người đó có được không hả? Cô gái nhỏ vẫn còn đang chìm trong dòng suy đoán đã thấy người đối diện bước về phía mình, đưa cánh tay ra nắm lấy tay mình kéo đi. Cô bắt đầu đi theo, đầu biết hình ảnh đó đã lọt hết vào mắt nam nhân ở phía sau bọn họ, cũng chỉ vừa mới mở cửa ra khỏi phòng.

Ngũ hoàng tử nhìn một màn phía trước, đúng là một đôi trai tài gái sắc xứng lứa vừa đôi. Bọn họ là dành cho nhau, còn hần chỉ là kẻ chậm chân đành mang nỗi niềm hối tiếc thôi phải không? Nhưng sao lòng hần lại đau đớn đến như vậy. Lần đầu tiên biết yêu thương là gì, vậy mà lại không được như ý. Hần tự hỏi trái tim mình có cam tâm không? Câu trả lời rõ ràng, là “không”. Trong đầu hần bây giờ có một suy nghĩ táo bạo thúc giục. Hần muốn từ miệng nàng xác nhận là muốn ở cạnh thái tử ca. Còn nếu không phải, giá nào hần cũng phải giải thoát cho nàng, cũng cứu lấy trái tim đang bị tổn thương nặng nề từ tin tức thái tử ca mang đến tối qua. Danh tiết nữ tử quý giá, nhưng nàng còn quý giá hơn nhiều. Hần không muốn mất nàng, hần muốn tự tay mình mang đến vui vẻ mỗi ngày cho nàng. Chẳng phải trước đó nàng cũng đồng ý trở về với hần đó sao, cho nên hần tin tình cảm của nàng là dành cho

hắn. Còn thái tử ca, chớ trách hắn không màng đến tình huynh đệ ruột thịt, là tự huynh ấy muốn làm theo ý mình không quan tâm đến cảm nhận của người khác thôi.

Phương Chí Viễn kéo Vân Ngọc xuống dùng bữa sáng. Hắn vẫn còn chưa quên lời khuyên không được bỏ bữa sáng của nàng vừa nãy đâu, liền gọi mang ra tất cả những món ngon nhất ở khách điểm. Cả mười ngày không gặp, nhìn nàng gầy hẳn đi, hắn làm sao mà chịu được, từ bây giờ phải tâm bồi thật tốt cho nàng. Chủ quán bày một bàn thức ăn thịnh soạn lên, Chí Viễn nhanh tay lấy chiếc khăn sạch sẽ của riêng mình, lau qua đĩa muỗng, lại tự tay gấp từng miếng thịt vào bát cho nàng.

Lúc trước chưa biết thân phận thì thôi, bây giờ đã biết, sao Vân Ngọc có thể để cho hắn phục vụ mình. Lỡ một ngày nào đó hắn lên con, lại tính sổ luôn chuyện này thì có mà toi mạng, cô liền từ chối:

- Dạ không cần đâu thái. . . - thấy hắn trừng mắt, Vân Ngọc nhanh miệng sửa lời – à, thái công tử. Vẫn nên để cho tiểu nữ tự mình làm là được rồi

Nói xong, Vân Ngọc nhìn qua thần sắc hắn, vẫn còn hằm hằm là nghĩa làm sao. Cô thầm nghĩ, người trong hoàng tộc thật là khó chiều, muốn gì phải nói, nhần nhần nhó nhó thì ai mà hiểu cho được, lại nghe hắn trầm giọng:

- Im lặng, ăn hết phần trong bát cho ta. Nếu còn lộn xộn thì chớ có trách ta nặng tay.

Vân Ngọc ngoan ngoãn vùi đầu vào bát, không dám nhìn thêm, cũng không dám từ chối hành động gấp thức ăn của hắn thêm nữa. Bên bàn này có hai người im lặng, một cầm cùi nhai nuốt, một ngắm người trong lòng đang ăn. Mấy bàn bên cạnh thì đảo qua nhìn bọn họ với ánh mắt chăm chọc, rất muốn cười chê thật to nam nhân tuần tú cường tráng như vậy mà lại có sở thích kỳ quái là nuôi nam sùng (3). Nhưng mấy kẻ đó cũng là nhìn mặt đoán thân phận, biết người có khí chất cao quý kia nhất định là không tầm thường nên im lặng, vờ như không thấy, không biết. Chỉ có Ngũ Hoàng tử vẫn luôn quan sát hai người, nhận ra sự rụt rè rất rõ ràng từ Vân Ngọc thì càng bạo phát cơn giận với hoàng huynh. Còn lão đại phu đứng sau lưng Ngũ hoàng tử thì đang phập phồng lo sợ, cái vị thái tử kia vẫn cứ không tha cho nữ nhi của mình, phải làm sao bây giờ?

Phương Chí Quân bày ra một khuôn mặt lạnh như tiền, bước thẳng đến bên bàn của hoàng huynh rồi ngồi xuống. Thấy Ngũ đệ, vẻ mặt như nhai phải hoàng liên (4), đây là khó chịu trong lòng, tin chắc là sẽ bỏ cuộc từ đây. Điều hắn mong đợi chính là như vậy, cho nên hắn hài lòng với kết quả này, cũng vui vẻ mời đệ đệ dùng chung bữa sáng, lại cao hứng hỏi thử xem đệ đệ này đã suy nghĩ ổn thỏa chưa

- Ngồi xuống ăn một chút đi rồi chúng ta về kinh thành.

- Không nhọc huynh phải quan tâm, hừ!

- Ta cũng chỉ muốn tốt cho đệ. Chuyện ta nói, đệ đã thông suốt chưa?

- Đã nghĩ, cũng đã có quyết định.

- Tốt tốt, nam nhân phải là như thế, nâng lên được thì phải bỏ xuống được.

Ngũ hoàng tử càng nghe hoàng huynh của mình nói lại càng thấy chói tai, gì mà “nâng lên được thì phải bỏ xuống được”, thầm nghĩ: “vậy sao bản thân huynh lại cứ cố chấp nắm lấy, quyết không buông Vân Ngọc ra. Huynh còn mong chờ đệ ngoan ngoãn nghe theo lời huynh nữa sao. Nghĩ cũng đừng có nghĩ. Đệ chỉ quan tâm đến quyết định của Vân Ngọc thôi. Nếu nàng không cam tâm theo huynh, dù có đối địch với huynh, đệ cũng không sợ”. Rồi hắn cứ thế im lặng ăn, bản thân tính toán quan sát thêm, sau đó sẽ lựa lúc hỏi nàng ấy một chút. Nếu cần thiết, hắn sẽ vào cung năn nỉ phụ hoàng ban hôn cho mình với nàng, chờ tang kỳ nẫu hậu qua đi sẽ cử hành hôn lễ, đi trước hoàng huynh một bước. Dầu sao với thân phận người kế vị, thái tử ca cũng sẽ không thể nào nạp một người có thân phận địa vị không đủ cao làm thái tử phi. Hắn dường như quên mất, nếu tính toán về gia thế thì bất kể là vị hoàng tử nào, Vân Ngọc cũng sẽ không với tới nổi, và cũng sẽ không được để vương ân chuẩn thông qua.

Bốn người, bao gồm cha con Vân Ngọc, Thái tử, Ngũ Hoàng tử ăn uống xong, liền nhanh chóng quay về kinh thành. Chí Quân muốn cùng cha con Vân Ngọc ngồi chung cỗ xe ngựa để hỏi xem nàng có nguyện ý đi theo huynh ấy không, nhưng Chí Viễn lại ghét cảnh nữ nhân của mình thân thiện gần gũi với nam nhân khác ngoài mình, đã kéo Vân Ngọc cùng ngồi lên Hãn huyết bảo mã, nhưnh cỗ xe ngựa lại cho Ngũ đệ và lão đại phu. Chí Quân nhìn vẻ mặt vui vẻ đắc ý của hoàng huynh, chỉ ước gì mình võ công cao cường sẽ lập tức dẫn cho huynh ấy một trận ra trò. Xem ra bây giờ muốn có đáp án sớm cũng không thể được rồi. Tạm thời cứ vậy trước, có sự chuẩn bị một chút sẽ đưa ra quyết định. Vương vị về tay ai cũng thế, chẳng chút nào liên quan với hắn, mà điều hắn khát khao chỉ có một, là nàng mà thôi. Hiện tại, hắn chỉ có lựa chọn duy nhất là giúp đỡ Tứ hoàng huynh, chờ cho Thái tử ca thất thế sẽ kéo Vân Ngọc trở về. Dầu sao cuộc chiến của họ đã định sẵn là không tránh khỏi rồi, hắn cảm thấy mình cũng chẳng phải là kẻ vô lương tâm, phản bội lại tình cảm huynh đệ, tất cả đều do số phận, do ý trời, không phải vì hắn có tư tâm ích kỷ, Ngũ hoàng tử tự trấn an bản thân như thế.

*** Chú thích:

(3)- Nam sùng: chỉ quan hệ đồng tính nam, là người tình được bao dưỡng ở bên ngoài của giới quý tộc thời xưa

(4)- Hoàng liên: là tên một loại thuốc có vị cực kỳ đắng

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Một đời - Một kiếp - một đời

Hắn huyết bảo mã đứng với danh xưng “Ngựa trời”, lướt đi nhanh như một cơn gió, bỏ xa cỗ xe ngựa chở Ngũ hoàng tử và lão đại phu, rất nhanh đã về tới căn biệt viện mà Phương Chí Viễn đã chuẩn bị trước đó cho cha con Vân Ngọc. Ngày hôm nay hắn không muốn về phủ thái tử, cũng không về biệt viện ở Thành đông. Vì nàng ở đây, hắn nhất định cũng phải ở lại một đêm cho phần nào dịu đi nỗi nhớ thương suốt mấy ngày vừa qua. Có nàng rồi, hắn bắt đầu có những mong ước về bữa cơm ấm áp, phu thê trao nhau ánh mắt triu mến, cùng gấp thức ăn cho nhau. Nàng hiện tại chưa được như hắn trông đợi nhưng hắn có lòng tin một ngày không xa, nàng sẽ cam tâm tình nguyện ở bên mình, chấp nhận giao cả trái tim nàng cho mình.

Vân Ngọc trở về sau chuyến đi dài trên yên ngựa, mồ hôi rịn ra ẩm ẩm cả áo. Chí Viễn ngồi sát vào lưng nàng, tất nhiên nhận ra điều này. Về đến nơi, hắn liền sai nha hoàn chuẩn bị nước nóng để nàng tắm rửa thoải mái một chút. Từ lúc biết thương một người, Chí Viễn bỗng trở nên đặc biệt tình tứ hơn. Trước kia có những điều vụn vặt như “lông gà vờ tơ”, hắn nhìn chửi rồi thôi, chẳng hề lưu tâm. Nhưng còn hiện tại, nếu chuyện lướt qua mắt hắn, cảm thấy có lợi cho Vân Ngọc, hắn sẽ rất chú ý, để khi cần áp dụng cho nàng. Như lúc này đây, hắn dặn dò cung nữ hái ít hoa cúc rửa cho thật sạch rồi nấu chung với nước tắm của nàng. Đây là phương pháp hắn vô tình biết được trong một quyển sách, có ghi công dụng giúp an thần rất hiệu quả, sẽ giải tỏa căng thẳng mỗi một cho nàng.

Vì một hành động quan tâm này của hắn, Vân Ngọc luôn trong dáng vẻ “bằng mặt không bằng lòng”, cảm thấy như có bàn tay nhẹ nhàng kéo giãn phần nào những bất mãn trong lòng nàng đối với nam nhân này. Thôi thì mọi chuyện cũng là “chạy trời không khỏi nắng”, nếu có dịp tĩnh tâm ngồi lại nói chuyện với nhau, hy vọng hắn sẽ không quá cố chấp mà dành cho mình một con đường tự do. Cô gái nhỏ tự gieo chút mầm hy vọng, tạm gác lại những sợ hãi, thần kinh căng như dây đàn từ lúc bị hắn lôi lôi kéo kéo trở về, bây giờ chỉ muốn thả lỏng bản thân, tự giảm stress với liệu pháp thiên nhiên rất hữu ích từ sự sắp xếp hắn. Tắm tấp bao lâu Vân Ngọc cũng không biết, chắc tầm khoảng nửa tiếng đi, cô thấy nước cũng đã nguội lạnh thì dừng lại, đứng lên lau khô người, hương hoa nhè nhẹ tỏa ra khiến cô có cảm giác vô cùng nhẹ nhàng, sáng khoái. Cô cũng bắt đầu cảm thấy đói, giờ này chắc cái tên thái tử kia đã ăn uống xong xuôi rồi, mình ra đó thì chỉ ngồi ăn một mình, không phải lo nhìn trước ngó sau xem có gì mạo phạm hắn không, vậy thì tốt biết bao.

Nhưng ra đến sảnh nhà, Vân Ngọc mới biết mình nghĩ quá sai rồi. Chẳng hiểu sao đường đường là một thái tử, sao cứ phải nể mặt không buông một dân nữ bé nhỏ tầm thường như mình. Bản thân mình đâu có gì cuốn hút lắm đâu, FA bao nhiêu năm rồi đấy, nói mình lọt vào mắt xanh của hắn thì đúng là chuyện hài, cười đến rụng răng. Vậy thì chỉ có thể là tình thân bồi thường của hắn quá nặng, hắn sợ mình sau này quá khổ sở sẽ khiến tâm hắn áy náy không thôi. Thực ra thì nếu là người của thời đại này, mình có thể cũng như nữ nhân ở đây, đi tìm chết cho xong. Nhưng vốn dĩ mình không phải, coi như tình một đêm, dù ôm lấy nuôi tiếc không nhỏ thì cũng sẽ kiên cường sống tiếp con đường tương lai, làm gì mà phải bị quan tặc bỏ đi sinh mạng quý giá ba mẹ ban cho chứ. Thế nên thông suốt rồi, Vân Ngọc đã xếp lại trang ký ức không vui đó, không muốn cả mình hay hắn phải vướng mắc thêm. Hắn làm như vậy để làm gì, sao phải chờ cơm mình kia chứ, làm như vợ chồng đợi nhau bên mâm cơm sum họp không bằng. Thì thôi sẵn tiện dò hỏi một chút tâm ý của hắn xem cũng được. Thế là Vân Ngọc tiến đến trước mặt hắn, hành lễ cúi đầu, cũng chẳng biết như vậy có đúng phép tắc khi gặp bậc bề trên của nước này hay không

- Bẩm thái tử, dân nữ đã đến rồi

- Nàng ngồi xuống đi!

- Vâng, tạ hoàng tử cho phép.

Suốt bữa cơm Chí Viễn chỉ im lặng, tay chuyên chú gấp thức ăn cho Vân Ngọc. Nếu mà cô vừa có ý từ chối, hắn sẽ dùng ánh mắt như mũi tên nhọn chĩa thẳng vào cô khiến cô chết khiếp, ngoan ngoãn ăn như cún con được chủ cho thức ăn. Lòng Vân Ngọc rất muốn thét gào: “Đang thoải mái biết bao, đến giờ cơm lại nặng nề thế này. Món ăn có ngon thế nào thì khẩu vị cũng mất hết, cái tên thái tử chết tiệt này, chỉ giỏi ức hiếp người khác”. Một lúc sau, hắn dặn dò nàng phải đi ngủ sớm, ngày mai hắn sẽ cho người đón lão đại phu về bên này cùng nàng. Nãy giờ thấy thái tử im lặng, Vân Ngọc đâu có dám hé răng nửa lời, vừa ăn vừa cảm thấy bút rút. Bây giờ cơ hội đã có, hắn đã lên tiếng thì mình cũng phải tận dụng thời cơ hỏi xem ý định của hắn với mình là gì, liền nói ngay:

- Bẩm thái tử, dân nữ có thể nào hỏi ngài vấn đề này cho thật rõ có được hay không?

- Nói đi!

- Vâng, rốt cuộc là vì điều gì mà người lại không để cho dân nữ rời đi. Nhất định phải quay về bên cạnh ngài mới được ạ? Có phải là vì cái lần... lần ở sơn động phải không?— Vân Ngọc nhắc tới động, gương mặt lập tức ửng hồng một mảng liền quay mặt đi tạm che giấu rặng mây xấu hổ, không cho nam nhân trước mặt trông thấy

- Nàng nghĩ thế nào? Chuyện đó thì, đúng mà cũng không đúng.

- Thừa thái tử, sao lại là đúng mà cũng không đúng, dân nữ quả thật không hiểu. Nhưng nếu đúng là vì chuyện đó, ngài là muốn bồi thường tổn thất tinh thần cho dân nữ thì không cần thiết đâu. Ngài đừng lo dân nữ sau này sẽ khổ sở không ai thêm cưới. Sống một mình tự do cũng tốt lắm mà, dân nữ tình nguyện không lấy chồng. Cho nên ngài cũng không cần phải nhọc lòng vương bận thu xếp cho dân nữ.

- Nếu ta nói không phải, ta muốn ở bên nàng là vì nguyên nhân khác, nàng sẽ tin ta chứ?

- Thừa ngài, nguyên nhân đó là gì, ngài có thể nói rõ ràng hơn được không?

- Ta thừa nhận ban đầu ngoài ý niệm bồi thường, ta chẳng có suy nghĩ nào khác với nàng nữa. Nhưng khi tiếp xúc dần, tính cách và con người nàng dần khiến ta tò mò lắm, nàng chẳng hề giống một người con gái nào ta từng gặp qua. Vừa bướng bỉnh, vừa ngốc nghếch chẳng hiểu tâm ý người khác gì cả.

Người như vậy nếu không có ta bảo vệ, thì nàng sẽ thế nào đây? – Chí Viễn là đang nói ngược với suy nghĩ của bản thân, ngoài ngô nghê với tình cảm thì hẳn phải công nhận một điều là nàng thông minh và lương thiện, nhưng hẳn sẽ không thừa nhận với nàng vậy đâu vì trước nay hẳn cũng không quen ca ngợi một ai

- Dân nữ không có ngọc, dân nữ tự tin không cần ai bảo vệ. Chẳng lẽ ngài lại bảo vệ dân nữ suốt đời được sao. Rồi người còn phải nạp thái tử phi, lẽ nàng ấy biết chuyện không hay giữa dân nữ và thái tử, lại bày trò đánh ghen hỗn loạn nữa thì coi như xong đời dân nữ.

- Vị trí thái tử phi đó là ta dành cho nàng, xem có ai dám đâm đạp lên đầu nàng nữa không. Sau này ta nối ngôi, nàng cũng sẽ là hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, lực cung cho nàng quản hết. Nàng đã yên tâm chưa?

- Không, không, ngài chớ có nói đùa. Giữa chúng ta chẳng có gì ngoài một đêm làm lẽ ấy. Ngài không yêu dân nữ, nếu cho dân nữ ngôi vị hoàng hậu vậy chẳng phải sẽ bất công với người con gái mà ngài sẽ yêu sau này hay sao. Dân nữ không bao giờ muốn làm hòn đá cản đường người khác đâu. Mong ngài suy nghĩ cẩn thận đi ạ

- Sao nàng biết người ta yêu không phải là nàng? Nàng thiếu tự tin vào bản thân thế sao hả?

- Dân nữ không có gì đặc biệt nổi trội, không có cảm kỳ thi họa, không mỹ mạo khuynh quốc khuynh thành. Nói rằng ngài thực lòng yêu dân nữ thì đúng là mặt trời mọc ở hướng Tây

- Ta nói nàng ngốc nghếch nàng còn không thừa nhận. Ta là thái tử, nữ tử có dung mạo như tiên giáng trần ta gặp còn ít hay sao. Nàng nghĩ nam nhân nào cũng chỉ chuộng nhan sắc thôi hả. Đúng là tầm nhìn nông cạn!

- Ở chỗ của dân nữ có câu: “Đàn ông yêu bằng mắt, phụ nữ yêu bằng tai”, là tuyệt đối chính xác. Nam nhân trên đời đều sẽ yêu vẻ ngoài xinh đẹp. Cho dù là bây giờ ngài có chút cảm tình nào với dân nữ đi chăng nữa thì ngài cũng có tam cung lục viện trong tương lai, 72 phi tần hưởng không hết. Mà trong quan niệm của dân nữ, chỉ có thể là một đời, một kiếp, một đôi. Nếu không, dân nữ tình nguyện cô đơn đến già, nhất định không muốn chung chồng với bất cứ người phụ nữ nào cả

- Hồ nào, cả cái Yên Trường Quốc này có ai không tam thê tứ thiếp. Bản thân ta không thích gì đám nữ nhân suốt ngày điễm trang lòe loẹt kia, nhưng đó là quy chế tổ tông không thể bỏ. Dù là nạp phi tần đi nữa, ta cũng sẽ không muốn đến chỗ bọn họ. Vậy là được rồi chứ gì?

Một lời “quy chế tổ tông không thể bỏ” của thái tử, Vân Ngọc biết mình đã tìm được điểm đột phá rồi. Từ lý do này, mình nhất định sẽ khiến cái vị cao tại thượng, vai gánh giang sơn này từ bỏ chuyện nạp mình làm thê tử. Vậy là giờ chẳng cần phải trốn chạy, hay lo lắng bất an thêm nữa. Trong đầu Vân Ngọc tưởng tượng đến con đường tự do hồng tươi, rất muốn cười thật to ha ha ha vì phấn khích nhưng chỉ có thể giữ bộ dạng nghiêm túc, xử lý xong chuyện bây giờ trước đã.

- Vâng, không giấu gì ngài, dân nữ trước đó đã phát một lời thề rằng: sẽ cùng người mình yêu suốt đời suốt kiếp bên nhau, không cho phép có người thứ ba xuất hiện cản trở. Nếu nam nhân thay lòng đổi dạ, dân nữ sẽ chủ động ra đi thành toàn cho bọn họ, quyết không chấp nhận cảnh chồng chung. Nếu trái lời thề, nguyện nhận lấy tất cả khổ đau trên đời. Cho nên, mong ngài thông cảm cho dân nữ. Thế gian còn nhiều hoa thơm cỏ lạ, sao ngài cứ phải tiếp tục rắc rối với dân nữ làm gì, còn lãng phí thời gian vàng bạc của ngài nữa.

- Nàng... - lời còn chưa thốt ra trọn vẹn, Chí Viễn đã trông thấy ánh mắt đầy quyết tâm của Vân Ngọc, chứng tỏ nàng nhất định sẽ không nhượng bộ đối với vấn đề nạp phi của hoàng cung. Hẳn muốn cử hành đại hôn với nàng, hẳn chán ghét nữ nhân, duy chỉ có mình nàng là ngoại lệ. Tất nhiên vì điều này, về sau hẳn sẽ không đến cung của những nữ nhân kia, chỉ biết một mình nàng mà thôi, sao nàng có thể cương quyết đến vô lý, mang lời thề ra làm lý do chính đáng để thoái thác. Chuyện thân phận hiện tại của nàng không xứng với hắn, đã khó giải quyết lắm rồi vậy mà nàng còn thêm cho hắn một nan đề khác. Phụ hoàng mà biết cái điều kiện to gan thế này, sẽ tức giận với hắn đến mức nào đây? Hẳn ngồi tương tượng, lòng bắt đầu hoang mang rối loạn. Chẳng lẽ phải từ bỏ nàng, người con gái mà lần đầu tiên cho hắn biết thế nào là yêu thương sâu đậm một người?

Nổi băn khoăn hẳn lên rõ nét trên gương mặt thái tử. Và đó là hiệu quả mà Vân Ngọc mong muốn. Tin rằng rất nhanh thôi, người này sẽ trả cho mình tự do như mong đợi. Bữa cơm cứ thế mà kết thúc, một bên tâm trạng bưng bưng niềm vui, bên còn lại mang vẻ mặt ỉu xiu vẻ phòng riêng của mình. Trong biệt viện này, hẳn dành riêng một nơi cho mình để khi nào ghé qua thăm nàng, cũng có nơi mà ngủ lại. Tương đêm nay sẽ là một đêm ngủ thật ngon, thật sâu vì đã mang Vân Ngọc trở về rồi, vậy mà giờ tìm hắn lại bị đè nặng bởi yêu cầu quá lớn mặt kia của nàng. Hẳn nhắm mắt muốn quên, lại hiện ra gương mặt nàng kiên định nói rằng chỉ chấp nhận “một đời – một kiếp – một đôi”. Ngã ba đường này hẳn phải chọn thế nào cho phải, buông bỏ tình cảm hay phải gian nan thuyết phục phụ hoàng đây?

Cả đêm thức trắng, trời vừa sáng Chí Viễn cũng rời khỏi biệt viện với thần sắc phiền não mệt mỏi. Hẳn cũng không quên cho người đón lão đại phu về nơi Vân Ngọc đang ở. Rồi mấy ngày sau đó, hẳn cũng không hề ghé qua nhìn Vân Ngọc một lần nào cả. Cô gái nhỏ thấy vậy càng cao hứng, coi như mình đã hoàn toàn thoát được xiềng xích về tinh thần, nên ăn ngon miệng hơn, ngủ sâu hơn, rảnh rỗi thì chỉ biết ngồi đọc thêm sách thuốc vì lúc rời đi coi như cha con mình đã từ bỏ y quán rồi. Đợi qua mấy ngày cho cha nghỉ ngơi hồi phục sau quãng đường cùng mình trốn chạy, bọn họ sẽ bắt đầu tìm cách mở quầy thuốc nhỏ là được. Vân Ngọc cứ vô tư hưởng thụ đâu biết rằng ở trong cung kia, Thái tử đang lòng như lửa đốt, nhanh chóng chạy vào cung làm dịu lửa giận ngập trời của phụ hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Khẩn cầu ban hôn

Hoàng cung Yên Trường Quốc

Hoàng đế sau khi nghe tin nhi tử ham chơi của mình, vốn dĩ mấy hôm trước bị nội thương chẳng biết là khỏi chưa mà cả ngày chạy tới chạy lui mất dạng, không biết là đang làm gì, đến bây giờ mới chịu vác mặt trở về. Ông liền triệu kiến Ngũ hoàng tử, muốn tự tay ban thưởng xứng đáng cho hắn để khích lệ tinh thần cho lần lập được đại công giúp người dân Kiến Đăng diệt trừ đại nạn châu châu. Thấy cặp mắt ngời sáng như sao của Ngũ nhi tử, ông cũng lấy làm buồn cười, hào phóng hỏi xem hắn ta muốn gì. Lại thấy hắn quỳ gối, rất trịnh trọng cầu xin ban cho một mối hôn sự. Ngũ nhi tử này tuổi cũng vừa tầm để nạp chính phi rồi, ông thấy lời cầu xin này cũng không có gì quá đáng. Chỉ ngại tang kỳ hoàng hậu vẫn còn chưa qua, lúc này cũng không tiện tổ chức đại hôn cho Ngũ nhi tử. Thế nên hoàng đế đành khuyên hắn hiện tại tiếp nhận chiếu chỉ ban hôn trước, chờ khi mãn ba năm tang kỳ, sẽ tiến hành nghi thức trịnh trọng. Ngũ hoàng tử nghe phụ hoàng chấp thuận, lòng hắn như nở hoa, vội dập đầu tạ ơn

- Đa tạ phụ hoàng đã thành toàn cho nhi thần – nói xong, Ngũ hoàng tử tâm tình phấn chấn đứng lên tiếp tục cuộc trò chuyện vui vẻ với hoàng đế
- Vậy con cũng nên nói cho phụ hoàng biết là con đang coi trọng thiên kim của vị đại nhân nào, để phụ hoàng cho người soạn thảo thánh chỉ!
- Dạ, nàng là một tiểu cô nương tốt bụng, thông minh, đã cùng nhi thần đến Kiến Đăng dẹp nạn châu châu. Chính nàng đã đưa ra chủ ý, còn nhi thần chỉ là thực hiện theo thôi ạ. Lần ban hôn này coi như là thưởng chung cho nhi thần và nàng ấy được không phụ hoàng?
- Quá tốt, nữ nhi thông minh như vậy sẽ đủ bản lĩnh giúp con cai quản phủ đệ gọn gàng đâu ra đấy. Lần này phụ hoàng rất yên tâm về con. Không ngờ một đứa ham chơi như con lại có mắt nhìn xa trông rộng như vậy. Nhưng nói từ này tới giờ, trẫm vẫn chưa biết đó là thiên kim nhà nào, con nhanh nói ra xem. Trẫm quả thật tò mò lắm rồi đó
- Dạ, nàng không phải con nhà quan lại. Nàng chỉ là nữ nhi của lão đại phu bình thường của một y quán thôi nhưng nàng thông minh cơ trí lắm. Nhi thần tin chắc phụ hoàng sẽ yêu thích tính cách của nàng ấy
- Không được. Trẫm không chấp nhận!
- Sao... sao phụ hoàng lại nhanh chóng thay đổi chủ ý như vậy? Chẳng phải trước đó người rất thương thức đối với một người tài trí hơn người hay sao?
- Trẫm không yêu cầu nàng ta phải xuất thân từ danh gia vọng tộc. Nhưng trẫm vốn nghĩ ít nhất người con chọn phải là một cô nương con nhà thư hương, được dạy dỗ phép tắc đàng hoàng. Ai ngờ lại chỉ là người có xuất thân thấp kém. Một gia đình như vậy sao có thể sinh ra một tài nữ hơn người như con tâng bốc chứ. Nói thật đi, nạn châu châu là do con tìm được một quân sư tài giỏi nào đó ra chủ ý rồi mang hết công lao đưa cho nàng ta để lấy được cơ hội ban hôn này, phải không?
- Lời nhi thần là thật, nào dám qua mặt phụ hoàng. Kính mong phụ hoàng minh xét
- Hoang đường, thật uổng công ta đã rất vui mừng khi thấy con cố gắng lập công, góp sức cho triều đình, ngờ con đã nên người, bót lại bản tính ham chơi. Ai ngờ không phải vậy, mà bây giờ lại còn thêm tính xấu u mê nữ sắc. Nếu con đã thích nữ tử kia đến vậy thì vẫn có thể nạp nàng làm thiếp, ta không cấm. Còn chuyện chọn chính phi, trẫm khuyên con nên cẩn thận tìm người khác thích hợp
- Nhưng thưa phụ hoàng, lòng nhi thần chỉ có một mình nàng thôi. Trước giờ nhi thần lòng bông, gặp ai cũng thích nhưng chẳng yêu ai thật dạ, cho tới khi gặp nàng. Ở bên nàng nhi thần thấy tâm trạng rất vui vẻ thoải mái. Cho nên nhi thần chỉ cầu xin một điều này thôi. Sau này, nhi thần hứa với phụ hoàng sẽ làm một nam nhi đường hoàng hữu dụng, hết mình phò trợ cho thái tử ca thuận lợi đăng cơ trị vì trăm họ, tạo phúc cho bá tánh. Nhi thần nhất định sẽ làm phụ hoàng cảm thấy hài lòng, cầu mong phụ hoàng đáp ứng nguyện vọng của nhi thần.
- Ta xem như đã “nhắm một mắt mở một mắt”, vẫn đồng ý cho con nạp nàng ta làm thiếp, vậy mà còn không thỏa mãn, nhất định phải xin cho được vị trí chính phi. Là nàng ta xúi giục con có phải hay không? Tốt nhất con hãy từ bỏ ý định này đi. Thân phận của nàng ta không xứng với con, nếu còn nói thêm, đừng trách trẫm xuống tay phạt con. Ra khỏi đây cho trẫm
- Nếu phụ hoàng tạm thời không muốn nhìn mặt nhi thần, nhi thần cũng sẽ không làm phụ hoàng thêm chướng mắt. Nhưng tiểu cô nương kia là người mà nhi thần đã nhận định, con nguyện quỳ trước cửa ngự thư phòng đến khi nào phụ hoàng đồng ý mới thôi. Phụ hoàng đã từng thật tâm yêu thương mẫu hậu, xin phụ hoàng có thể đặt mình vào vị trí của nhi thần mà thông cảm cho cảm nhận của nhi thần lúc này. Nhi thần không muốn cả đời ân hận vì bỏ qua cơ hội lần này đâu. Xin phụ hoàng ân chuẩn

- Trẫm nói dứt!

Hoàng đế bây giờ là thực sự nổi trận lôi đình, gương mặt vừa đỏ vừa xanh. Cứ nghĩ con thịnh nộ này sẽ làm Ngũ hoàng nhi nản lòng thoái chí, ai ngờ hắn chỉ ra tới cửa rồi quỳ gối, thẳng lưng, kiên trì với ý định ban đầu. Hoàng đế cũng mặc kệ hắn, tiếp tục phê duyệt tấu chương thật lâu, lại nghe thái giám bẩm báo Ngũ hoàng nhi vẫn còn đang quỳ, chưa chịu rời đi. Đường đường là hoàng tử cao quý trong hoàng tộc, hơn nữa có câu “đầu gối nam nhân bằng vàng”, có thể vì quốc gia, vì phụ mẫu quỳ gối nhưng sao có thể quỳ chỉ vì chuyện nhi nữ thường tình. Thời khắc này, hoàng đế lửa giận công tâm, vừa muốn sai người mang Ngũ hoàng nhi không biết điều kia ra trượng hình một trận, chưa kịp hạ khẩu dụ ông đã hoa mắt ngất xỉu. Ngự thư phòng một phen rối loạn, thái giám tổng quản lập tức truyền gọi thái y đến chẩn bệnh cho đế vương. Ngũ hoàng tử ở đó cũng biết tin, vội vàng chạy vào bên trong ngự thư phòng, cùng bọn nô tài chờ đợi kết quả từ quan thái y. Cũng trong lúc này, thái giám tổng quản liền cho người báo tin đến Thái tử, để ngài ấy lập tức vào cung.

Thái tử vốn là nhi tử được sủng ái nhất của hoàng đế, tính cách điềm đạm, tinh tế, là niềm tự hào to lớn của ông ta. Thái giám tổng quản tin chắc chỉ cần

thái tử có mặt, nói mấy lời an ủi để vương, cũng răn dạy cái vị Ngũ hoàng tử này không được chọc giận ngôi cửu ngũ, thì tất cả mọi chuyện sẽ ổn thỏa. Trên đường tiến cung, vì lo cho sức khỏe của phụ hoàng, Phương Chí Viễn chỉ mong sao thật nhanh đến chỗ phụ hoàng, không có hỏi qua nguyên nhân khiến hoàng đế tức giận. Cho tới khi Chí Viễn đến trước cửa ngự thư phòng, thái giám tổng quản mới nói sơ qua tình hình Ngũ hoàng tử khấn cầu ban hôn bị từ chối và vẫn kiên quyết gởi gắm thật lâu để thuyết phục hoàng đế ân chuẩn. Trong lòng thái tử lúc này đã đoán chắc mấy phần, đối tượng Ngũ hoàng đế muốn được chỉ hôn là ai, tâm trạng phiền não về chuyện của Vân Ngọc mấy ngày qua bây giờ lại tăng thêm mấy phần áp lực. Ngũ đế kia vậy mà vẫn cố chấp, nhất định không quan tâm một tấc búi phận vô hình đã được xác lập ngay từ ngày Vân Ngọc trở thành nữ nhân của hắn, quyết ý cướp nàng ra khỏi tay hắn sao. Nguy cơ trước mặt này thực sự là đã kích hắn quá mà, hiện tại Ngũ đế không còn quỳ nữa, liệu có phải là phụ hoàng đã đồng ý rồi không? Hắn bây giờ có phải là đã muộn màng, đánh mất nàng mãi rồi không?

Tâm trạng Phương Chí Viễn bây giờ đâu còn là hoang mang nữa, mà gần như phát điên. Lần đầu tiên trong đời hắn không hề chú ý đến hình tượng của hoàng gia, phóng như bay vào phòng của hoàng đế. Hai bàn tay hắn co lại thành nắm đấm như để trấn định cơn run rẩy trong lòng, nhắc thấy phụ hoàng vẫn còn chưa tỉnh mới có thể tự trấn an mình một chút rằng có thể là chưa muộn. Tâm mất Chí Viễn chuyển qua một thân ảnh tuấn tú gần đó, sự tức giận bùng cháy như ngọn lửa nhưng cũng không thể làm ồn phụ hoàng còn đang mệt nhọc. Hắn tiến đến gần, giọng thấp rít qua kẽ răng, chỉ đủ để hai người nghe thấy

- Ra bên ngoài một chút!

Hai nam nhân bước chân thật khẽ ra phía ngoài, cho bọn nô tài ở gần đó lui qua một bên mới yên tâm nói chuyện với nhau. Phương Chí Viễn nóng nảy, vào đề ngay

- Đế còn muốn cố chấp đến bao giờ mới chịu dừng lại. Đế không thấy mình đã khiến phụ hoàng tức giận đến thế nào hay sao. Bây giờ liền trở về căn thất suy nghĩ, xóa hẳn cái ý nghĩ điên rồ ấy trong đầu cho ta.

- Đế điên rồi sao? Nếu huynh là đế, huynh có làm như đế lúc này không, hay là từ bỏ người con gái trong lòng mình. Nếu huynh cho là đế bị điên, thì tốt nhất đừng điên theo đế, về sau cũng đừng giành giật Vân Ngọc với đế.

- Ta...

- Huynh thế nào, không biết nói gì nữa đúng không. Còn đế, thẳng thắn nói cho huynh biết, vì nàng chuyển gì đế cũng chấp nhận. Phụ hoàng ngã bệnh, là lỗi của đế, nhưng đế thực sự không hề muốn vậy. Đế sẽ dùng sự kiên trì để đòi lấy sự chấp thuận của phụ hoàng. Còn huynh, cảm thấy không thể kiên trì được như đế thì tốt nhất nên bỏ cuộc. Cả đời nàng có đế chăm sóc là đủ rồi

- Ta không cho phép đế. Nàng là của ta, chỉ một mình ta thôi. Ta và nàng đã có một ước định, đế cũng không cần biết đó là gì. Nhưng chỉ cần ta có thể làm được yêu cầu của nàng, nàng nhất định sẽ đáp ứng, trở thành thê tử của ta. Khuyến đế bỏ cuộc là giúp đế không phải chịu thêm tổn thương nào nữa, vậy mà đế còn không biết tốt xấu gì hết. Nếu đế vẫn tiếp tục ý định dòm ngó thê tử tương lai của ta, ta nhất định cùng đế đứng ở hai đầu trận chiến. Lời này là thật, không phải hăm dọa hay nói chơi, đế liệu cho tốt đi

- Huynh... - Ngũ hoàng tử vừa định bật lời, đáp trả lại câu cảnh cáo của thái tử ca đã bị thanh âm vui mừng của thái giám tổng quản truyền tới cắt ngang lời hắn

- Bẩm thái tử cùng Ngũ hoàng tử. Hoàng thượng đã tỉnh, nô tài có báo lại là thái tử đã tiến cung, đang đợi hoàng thượng nên ngài ấy sai nô tài mời người vào bên trong nói chuyện

- Đế cũng muốn vào – nói cho cùng thì Ngũ hoàng tử vẫn không yên tâm về sức khỏe phụ hoàng, chuyện ban nãy hắn đã vô cùng lo lắng, cũng tự trách bản thân. Chỉ là hắn biết nếu qua cơ hội lần này rồi, về sau muốn xin sẽ rất khó để khiến phụ hoàng mở lòng chấp nhận. Còn có cả thái tử ca vẫn luôn là mối nguy hiểm trên đường tình của mình, biết chuyện này rồi, sẽ càng đề cao cảnh giác, làm sao mà giải thoát cho nàng khỏi tay huynh ấy đây. Thế nên, hắn càng phải vào bên trong xem thử lúc này phụ hoàng có chút nào mềm lòng mà đồng ý hay không?

Nhưng Phương Chí Viễn thông minh, thấu hiểu, sao lại không nhìn thấy chút hy vọng vẫn còn chưa tan trong mắt Ngũ đế lúc này, liền ngăn cản:

- Phụ hoàng chỉ gọi một mình ta, đế vào theo làm gì, lại muốn chọc tức phụ hoàng thêm nữa mới hài lòng sao. Người mới vừa tỉnh lại, đế còn không biết kiềm chế như vậy lỡ có gì không hay xảy ra, chớ trách ta không niệm tình huynh đệ ruột thịt. Lui xuống hay muốn ta bắt trói cho người lòi đi mới chịu

- Đế... thôi được rồi, giờ đế sẽ ra về, nhưng chuyện còn chưa có xong đâu

- Đi ngay!

Phương Chí Viễn hừ giọng sau khi thẳng thừng đuổi tên đế đệ cứng đầu về phủ, còn mình thì bước nhanh về phòng hoàng đế. Hắn đến bên cạnh đế vương, ân cần đỡ phụ hoàng của mình đến bên ghế có đệm tựa mềm mại cho thoải mái, sau đó hỏi cặn kẽ chuyện gì đã xảy ra ở nơi này. Người ở ngôi cửu ngũ vô tư trút hết bức dọc trong lòng qua câu chuyện, đầu biết nhĩ từ sùng ái ở trước mắt, sắc mặt đang dần thay đổi. Hắn trầm suy tính trong lòng: “Vấn đề nan giải này phải làm sao đây. Ngũ đế không phải nhân tuyến kế vị mà phụ hoàng vẫn còn chú trọng gia thế đến vậy. Nếu biết mình ôm tâm tư giống Ngũ đế, phụ hoàng sẽ còn bạo phát kinh khủng đến mức nào. Tình thế hiện tại cấp bách lắm rồi, nếu còn chần chừ, Vân Ngọc nhất định sẽ bị Ngũ đế đoạt đi. Còn nếu bây giờ nhắc lại chuyện này, phụ hoàng thân thể còn chưa ổn định lại chịu thêm đá kích thì sức khỏe càng xấu đi, như vậy bản thân mình là đại bất hiếu. Rốt cuộc vẫn nên chờ thêm một thời gian tìm cơ hội thuyết phục thì hơn. Về phía Ngũ đế, mình càng phải cẩn thận theo sát những hành động cảm tính, bốc đồng của đế ấy, nếu không thì hòng bết mất thôi. Xem ra mình bây giờ càng phải quản nàng chặt chẽ hơn nữa”.

Sau khi nói chuyện thêm một lúc cùng phụ hoàng, Chí Viễn nhắc nhở bọn nô tài chú ý chăm sóc hoàng đế thật tốt, nếu có chuyện gì cứ báo báo để hắn đến giải quyết, rồi hành lễ với đế vương và trở về phủ thái tử. Dọc đường trở về, hắn cứ nghĩ mãi một vấn đề, là lời ước định “Một đời – một kiếp – một

đôi” của Vân Ngọc. Mấy hôm nay trốn tránh thực tế, nhưng cũng chẳng thể trốn quá lâu nữa rồi, phải dũng cảm đối mặt. Thôi thì ngày mai, hẳn nhất định cho nàng câu trả lời rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Nam nhi rơi lệ

Không phải đến Ngọc Y quán làm việc nữa, ở biệt viện lại có người hầu kẻ hạ, chẳng ai để cho Vân Ngọc phải đụng đến móng tay, cô gái nhỏ sinh ra nhàm chán, cứ ngập ngừng ngáp dài. Việc đọc sách y thuật đã chiếm phần lớn thời gian rồi, nhưng như vậy cũng vẫn còn khá nhiều lúc rảnh rỗi. Cô muốn ra ngoài dạo chơi, các nha hoàn nhất quyết không đồng ý, nói rằng đó là mệnh lệnh của chủ tử. Thế nên cô chỉ còn cách nhờ nha hoàn ra phố mua vài quyển thoại bản về đọc. Cái gọi là thoại bản cũng giống như truyện ngôn tình mà bao trái tim thiếu nữ đọc rồi càng say mê, nội dung xoay quanh những câu chuyện tình yêu lãng mạn. Cô nghĩ, phải đọc thử xem thoại bản cổ đại so với mấy bộ truyện xuyên không, cung đấu, trọng sinh ở hiện đại thì bên nào có phong cách viết đặc sắc hơn. Vui đầu vào trang sách mê mải, Vân Ngọc nhập tâm đến nỗi không phát hiện bóng dáng một nam tử với thần sắc muện phiến đang bước vào.

Đến phân đoạn có tình tiết hài hước, Vân Ngọc ôm bụng cười ha ha ha, thanh âm lọt vào tai nam tử bỗng trở nên chói tai lạ lùng. Nữ tử này thật là giỏi, mức độ vô tư nếu nằng xếp thứ nhì thì chẳng ai có thể đứng nhất được cả. Bản thân hẳn lo trái lo phải, suy tính đủ đường để tìm cách vượt qua tất cả chướng ngại, rước nàng về làm thê tử kết tóc se tơ. Vậy mà nàng ở đây một chút nhớ nhưng hẳn cũng không có, còn thoải mái cười ra tiếng. Có cảm giác như thể chỉ cần hẳn không ghé sang đây, nàng sẽ sống rất tốt, vô cùng tốt. Nghĩ như vậy, lòng thái tử dâng lên cơn buồn bực khó diễn tả, nhiều hơn nữa là huyệt hắng. Nhưng cũng đã đến nơi rồi, chẳng lẽ lại quay về, mà chuyện hôn sự tương lai của nàng bây giờ là vấn đề vô cùng cấp bách, không thể trì hoãn thêm. Chí Viễn đành áp chế hi vọng trong lòng, trung ra dáng vẻ bình thường, nhiem mấy phần gượng gạo, lên tiếng hỏi han Vân Ngọc

- Mấy hôm rồi không gặp, nàng hiện tại trông rất vui vẻ nhỉ?

Thanh âm nam tử trầm thấp như đang nói chuyện bình thường thực ra pha chút hờn dỗi, qua đôi tai Vân Ngọc lại chẳng khác gì “đàn gảy tai trâu” cứ thế hồn nhiên đáp lại:

- Vâng, vui lắm luôn. Lần đầu dân nữ đọc mấy loại thoại bản này, ôi chao sao mà hài hước quá đi thôi. Xem ra sắp tới dân nữ đã tìm được thú tiêu khiển cho qua thời gian rảnh rỗi rồi ạ.

- Nàng dẹp hết đi cho ta. Không có việc gì làm thì nên nghĩ về ta nhiều hơn một chút, để sau này có đối diện với nhau cũng hòa hợp hơn, làm mấy chuyện vô bổ thế kia làm gì?

- Không phải... không phải ngài bỏ cuộc rồi sao. Mấy hôm nay còn... còn không tới. Dân nữ nghĩ...

- Nghĩ là ta chưa ra trận đã lui sao, cho nên hiện tại mới vui vẻ đến cười không khép miệng đó hả. Thật không biết ta trúng phải tà gì mà lại thích một người vô tâm đến bậc này nữa

- Dân nữ... dân nữ...

- Im lặng, hôm nay ta đến đây không phải là nghe nàng biện giải hay từ chối. Ta là muốn cho nàng đáp án cuối cùng, về yêu cầu kia của nàng.

- Vâng vâng, dân nữ xin rửa tai lắng nghe

Lòng Vân Ngọc rạo rực, mong chờ thời khắc này đã lâu rồi, cô tin chắc rằng từ giây phút này, mình đã được hoàn toàn tự do làm điều mình muốn. Chỉ là không ngờ, kết quả khiến cả tinh thần cô bị chấn động

- Ta đồng ý lời hứa “một đời – một kiếp – một đời”, nhưng nàng phải cho ta thời gian là 2 năm. Không, chính xác là qua tang kỳ của mẫu hậu ta, ta nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa mọi trở ngại để đưa nàng về làm thê tử, cả đời chỉ có mình nàng, không nạp thêm nữ nhi nào nữa.

- Thái tử, ngài... ngài chớ có nói đùa chuyện này. Có câu “nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy”, cho nên ngài đừng nên tùy tiện hứa mà tự gây khó khăn cho bản thân mình

- Ta biết lời này rất khó tin. Ngay cả bản thân ta còn không thể tin được. Nhưng vì nàng, ta nguyện cố gắng hết mình để hoàn thành mong ước của nàng. Nói thôi thì không bằng chứng, ta sẽ viết cho nàng một giấy định ước. Nếu sau này ta thay lòng, nạp thêm người con gái nào, nàng tùy thời có thể rời khỏi ta bất cứ lúc nào mà không cần quan tâm đến quy chế quân thúc nào của hậu cung. Không ai có thể ngăn cản, ngay cả ta cũng vậy. Đồng thời, sẽ chia cho nàng một phần giang sơn của Yên Trường Quốc. Như thế đã được chưa?

Vân Ngọc đứng nghe, tâm càng chấn động theo từng chữ từng chữ Chí Viễn nói. Hẳn, thái tử của chế độ hoàng quyền, trong cung luôn có tam cung lục viện là quy chế tổ tông bao đời. Vậy mà giờ đây lại thẳng người tuyên bố rằng vì mình mà không nạp thêm phi tử. Còn nữa, khiếp đảm hơn là, hẳn tự mình nêu trong điều kiện sẽ chia một phần giang sơn nếu một ngày nàng phải rời đi vì lý do bị hẳn phản bội. Mà nước Yên Trường Quốc giàu có, trù phú như vậy, được chia một phần chính là trở thành vua một cõi đấy, không đùa được đâu. Tới thời điểm này, Vân Ngọc mới nhận ra tâm ý người này là

chân thành, điều này khiến suy nghĩ của cô hoàn toàn rối loạn. Trước giờ đối diện với người này, cô vẫn luôn vô tư chưa bao giờ nghĩ ngợi xa xôi. Nhìn hán đẹp trai, phong độ ngời ngời như thế, cô cũng rất thương thức nhưng cũng càng hiểu người như vậy sẽ chẳng bao giờ là của mình. Chuyện tình một đêm lần trước, cô không biết tại sao bỗng dưng hán lại phát cuồng, làm ra điều khiến người khác căm hận, nhưng sau đó hán lại mang tình thần bồi thường vô cùng lớn, khẳng định hán cũng không phải là kẻ xấu xa, chắc là có ẩn tình gì đó bên trong mà cô cũng không tiện để hỏi. Bất giác, hán lại nói chắc nịch rằng muốn cùng cô một đôi bạc đầu giai lão, mặc kệ chuyện này đối với thân phận của hán là khó khăn đến mức nào. Thực sự là quá mức chấn động, tim cô lúc này như có một bàn tay nhẹ nhàng chạm vào, có phần thổn thức, có phần hoang mang.

Vân Ngọc còn chưa trả lời, Phương Chí Viễn đã tiến đến bên bàn, sai nha hoàn mang một bộ bút nghiên ra cho hán soạn thảo tờ định ước. Bàn tay hán hữu lực, vung cọ trên trang giấy trắng tinh, chẳng mấy chốc chữ hiện ra như rồng bay phượng múa, đẹp không sao tả hết

“Ta, thái tử Yên Trường Quốc – là trư quân tương lai. Hôm nay viết tờ ước định này với lời hứa một lòng một dạ chỉ yêu thương một mình Vân Ngọc. Giả như sau này sinh lòng phụ bạc, nếu đã đăng cơ sẽ mang tặng nàng một phần giang sơn Yên Trường Quốc. Nếu vẫn còn là thái tử, sẽ hiến tặng nàng toàn bộ tài sản đang có, xem như bồi thường tổn thất tinh thần. Đồng thời sẽ trả cho nàng tự do được làm điều mình muốn, không được phép giam giữ và ép buộc. Tờ giấy này sẽ do nàng giữ làm bằng chứng về sau. Nhất ngôn cửu đỉnh!”

Chí Viễn dừng tay, gác bút lông lên nghiên mực, cầm tờ giấy lên thổi cho chóng khô rồi giao vào tay Vân Ngọc. Ước định đã trao, cũng như giao phó hết trái tim và linh hồn cho một mình nàng. Khoảnh khắc này, hán dường như cảm nhận được những nặng nề của mấy ngày qua đã hoàn toàn giải thoát. Hóa ra càng trốn tránh hiện thực, bản thân sẽ càng bế tắc không cách gì cứu vãn. Chỉ có tiến về phía trước, dũng cảm chọn lấy một lối rẽ, rồi cố gắng hết sức với lựa chọn của mình, dù là thành công hay thất bại bản thân cũng sẽ không cảm thấy hối tiếc. Hán im lặng một bên, bắt đầu quan sát tỉ mỉ cảm xúc hiện ra trên gương mặt nàng lúc này. Vẫn là một tảng mơ hồ không thể nào tin tưởng được, ngây thơ ngốc nghếch như một con thỏ đi lạc. Chí Viễn không nén được yêu thương đang dâng trào lúc này, bước đến gần nàng hơn, bàn tay hán nhẹ nhàng vỗ lên đầu nàng như an ủi, như vỗ về:

- Ước định là thật, chữ cũng là thật, quá rõ ràng rồi còn chưa tin sao. Ta đã nói nàng ngốc mà, còn không chịu thừa nhận. Nếu không có ta bảo vệ, nàng sẽ trở thành cái dạng gì đấy. Suốt ngày bị ức hiếp mất thôi

- Dân nữ... dân nữ không có.

- Từ nay không cho phép tự xưng là dân nữ nữa, cũng không cần gọi ta là thái tử, nghe xa cách lắm. Cứ thoải mái gọi ta là Chí Viễn, hoặc Viễn ca thôi! Còn nữa, yêu cầu của nàng ta đang thực hiện, chính nàng cũng nên tỏ chút thành ý với ta đi chứ

- Thành ý thế nào ạ, dân nữ... à, muội không biết đâu, Viễn... Viễn ca cứ nói thử xem?

Vân Ngọc ngược ngùng với cách nói chuyện như thế này lắm, nhưng không hiểu sao trước lời đề nghị của hán, cô lại chẳng thể chối từ. Cô đoán nguyên nhân chính là không nỡ đạp lên tấm chân tình của hán. Cô gái đứng đó, thân ảnh nhỏ xinh thẹn thùng khác hẳn dáng vẻ thường ngày, càng khiến tâm Chí Viễn bứt rứt. Nàng như thế, rất tự nhiên tỏa ra vẻ dịu dàng mà bản thân cũng không nhận thức được, chỉ có Chí Viễn thần hồn dần điên đảo, đang thầm nhắc nhở trong lòng: “Không được manh động, không được hồ đồ. Tang kỳ mẫu hậu còn chưa qua đâu, không được đánh mất lý trí thành đứa con bất hiếu. Hơn nữa nàng vẫn còn ngô nghê với tình huống lắm, phải dạy dỗ nàng thêm vài năm nữa mới tốt”.

Chí Viễn cứ mơ mơ hồ hồ trong tưởng tượng một lúc, đến khi Vân Ngọc gọi hai tiếng mới trở về hiện thực

- Viễn Ca, Viễn ca!

- Nàng gọi rất êm tai, ta nghe rất thích. Còn thành ý ta nhắc tới là nàng phải mở lòng mình ra một chút để nhìn thấy những cố gắng của ta mỗi ngày. Ta muốn nàng gác lại ác cảm trước kia, nhìn nhận ta như một con người hoàn toàn mới. Chúng ta xem như bắt đầu từ bây giờ có được hay không?

- Viễn Ca, muội có thể nói lời này thật lòng hay không?

- Nàng cứ nói đi, không phải ngại

- Thực ra trước giờ muội chưa từng yêu ai, cũng không biết yêu một người phải như thế nào. Tâm ý của huynh, muội sẽ cố gắng nhìn nhận. Nhưng muội rất lo lắng về phía hoàng đế, sao ngài ấy có thể đồng ý điều kiện vô lý như vậy được. Huynh vẫn nên dừng lại thì hơn, để tránh sút mẻ tình cảm cha con, và không tự làm bản thân mình thiệt thòi. Đàn ông mà, nhiều thêm một nữ tử bên mình thì lại càng vui vẻ, muội hiểu được.

- Khó khăn lắm ta mới có thể đưa ra quyết định, nàng đừng khuyên nhủ thêm nữa, không cần lung lạc ý chí của ta. Việc của nàng là mở lòng ra với ta, nghĩ về ta thôi. Nhớ cho kỹ điều đó đấy.

Vân Ngọc biết tình cảm dành cho nam nhân kia chính xác là chưa có. Nếu có chẳng thì đó là thiện cảm với bản tính có trách nhiệm với sai lầm của bản thân, và bây giờ là tính cách mạnh mẽ dám đương đầu với thách thức to lớn. Thời thì xem như đây là bước ngoặt để bọn họ bình thường hóa quan hệ với nhau. Về sau có tiến xa hay không là chuyện không ai đoán trước được. Hai năm không quá ngắn để lòng người thay đổi, biết đâu khi đó hán tìm được người vừa ý hơn, mình cũng sẽ thành tâm chúc phúc, và trả lại cho hán tờ ước định này mà không cần giành lấy bất cứ thứ gì ngoài tự do. Hai người đạt đến thỏa thuận hài lòng cho đôi bên, cao hứng bày một bữa ăn thật ấm cúng. Lần này, Vân Ngọc là cam tâm tình nguyện gấp thức ăn cho hán chứ không phải lấy lòng như trước kia. Ánh mắt nàng lộ ra nét vui vẻ thực sự. Họ gấp món ăn qua lại cho nhau rất tự nhiên, qua ánh mắt hán lại giống như phu thê một nhà yêu thương hòa thuận, càng khiến hán khao khát. Lễ ra bữa cơm còn có thêm lão đại phu, nhưng ông lớn tuổi, tính tế nhị nhận ra vị thái tử này rất muốn có không gian riêng cùng nữ nhi của mình. Thế nên ông sẽ không làm kẻ vô ý tứ chen ngang làm người khác khó chịu, mới viện cớ có việc ra ngoài, dù gì giữa họ có rất nhiều điều cần giải quyết với nhau. Nhờ sự thúc giục này, Chí Viễn có một không gian trọn vẹn giống như mong ước, càng kiên định với con đường truy thê hiện tại của mình.

Cũng trong lúc này hoàng đế Yên Trường Quốc vừa tức giận với Ngũ hoàng tử về chuyện hôn sự, đến giờ vẫn còn một mối chưa hồi phục hẳn. Ông khó

nhọc ngồi bên bàn phê duyệt tấu chương, lòng ảm ảm cảm giác không an tâm chút nào. Đối với hôn sự của Ngũ hoàng nhi, hoàng đế cũng là có tư tâm thiên vị, phần nhiều là muốn tạo điều kiện thuận lợi cho đại sự sau này của thái tử. Xưa nay Ngũ hoàng nhi với Thái tử không hề có xích mích, nếu đào tạo được nó trở thành cánh tay đắc lực cho thái tử thì ông cũng cảm thấy yên tâm hơn. Thế nên tính toán của hoàng đế là phải tìm được cho Ngũ hoàng nhi một nữ tử vừa có đầu óc, vừa có gia thế mới có thể giúp nó thêm vững vàng thực lực, sau này phò trợ tốt cho thái tử nối ngôi tạo dựng cuộc sống bình an cho muôn dân. Vì vậy, sao ông có thể để Ngũ hoàng nhi tùy ý hồ nháo, cưới về một nữ tử không giúp ích được gì cho địa vị của nó sau này. Cái đứa nhi tử này của ông bản tính ham chơi cứng đầu, chưa lúc nào ông cảm thấy yên tâm được. Nếu không nhanh chóng có quyết định, nó sẽ còn gây ra rắc rối gì nữa hay không? Càng nghĩ càng khó nhin, hoàng đế liền cho thái giám tổng quản mang một đạo thánh chỉ trống, từ từ hạ bút ra ý chỉ ban hôn.

Đạo thánh chỉ nhanh chóng được mang tới phủ đệ của Ngũ hoàng tử, thái giám tổng quản tuyên đọc

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết:

Trẫm xét thấy nữ tử Thẩm Thiên Mi – ái nữ của Lễ bộ thượng thư là người có thi trúc, có lễ nghĩa, dung mạo thanh tú, hiền lương thực đức rất xứng đáng để trở thành Ngũ hoàng tử phi. Nay ban hôn cho Ngũ hoàng tử Phương Chí Quân, chờ sau khi tang kỳ hoàng hậu qua đi, sẽ lập tức cử hành đại hôn, chính thức kết thành phu phụ. Khâm thử”

Ngũ hoàng tử nghe xong chiếu thư, tim như hóa đá, không nhận lấy thánh chỉ mà chạy thẳng vào hoàng cung yết kiến phụ hoàng, xin rút lại thánh mệnh. Biết đứa con hồ đồ này lại bắt đầu muốn ảm ỉ, hoàng đế dặn dò thái giám cầm hấn lại trước cửa ngự thư phòng, chờ cho hấn mất kiên nhẫn sẽ tự mình rời đi.

Ngự thư phòng là nơi không cho phép gây náo động, Ngũ hoàng tử biết rõ quy định này tất nhiên không dám gây ồn ào, chỉ nói lại với thái giám truyền lời là hấn sẽ quỳ mãi ở đây đến khi nào phụ hoàng rút lại ý chỉ kia mới thôi. Thái giám tổng quản bầm báo lại với hoàng đế, chỉ thấy người giữ ngôi cửu ngũ sắc mặt dãn ám trầm thì càng lo sợ cho sức khỏe hoàng đế, lại nghe hoàng đế như rất kìm nén cảm giác phẫn nộ, thanh âm lãnh lẽo nói:

- Vậy thì mặc kệ nó, muốn quỳ bao lâu cũng được

- Dạ

Thái giám tổng quản khom lưng nhận mệnh rồi lui ra phía sau lưng hoàng đế, cẩn thận quan sát xem thân thể ngài có gì bất thường thì sẽ lập tức gọi người đến kịp thời chữa trị cho hoàng thượng. Qua thời gian rất lâu, ở bên ngoài, ngoài tiếng mưa rào rào ra thì không có thêm thanh âm nào khác thường, hoàng đế tin chắc Ngũ hoàng nhi lúc này đã trở về phủ và cũng đã chấp nhận ý chỉ rồi. Mà ông cũng phải trở về tẩm cung của mình thôi, liền sai người chuẩn bị kiệu. Cốt khí để vương tao nhã, tưng đã giải quyết ổn thỏa chuyện hôn sự lần này nên tâm tư thả lỏng một chút. Đầu gối vừa bước ra cửa đã thấy cái đứa cứng đầu kia vẫn cứ kiên trì quỳ dưới màn mưa không hề nhúc nhích. Cái dáng vẻ ướt lướt thướt như chuột lột, trông vô cùng thảm hại, nào còn vẻ anh tuấn tiêu sái, ngạo mạn khinh đời của thượng ngàn nữa. Nam nhân đỉnh thiên lập địa, lại mang thân phận hoàng tử, sao có thể trở nên hèn mọn trong tình yêu thế này, thực không khiến ông động lòng cảm thông mà càng như ngọn lửa đốt trụi sức chịu đựng của hoàng đế. Ông lập tức ra lệnh cho thị vệ

- Trói cái đứa bất hiếu này về phủ của nó đi. Trẫm không muốn trông thấy mặt nó.

Nói rồi hoàng đế sai từng bước thật dài, bỏ lại một bóng lưng ngạo nghễ nhưng tâm đầy bức dọc và phiền muộn. Đám thị vệ chấp hành mệnh lệnh, khóa chặt tay đưa Ngũ Hoàng tử trở về giữa cơn mưa lạnh buốt. Những giọt nước mưa tấp vào mặt hòa lẫn với nước mắt nam nhi. Lần đầu tiên Phương Chí Quân mới cảm nhận được nỗi đau khổ tột cùng khi từng bước từng bước rời xa người mà mình đã trao trọn chân tình. Cố gắng đến cạnh nàng nhưng số phận lại kéo hấn đi thật xa, không phải cách này thì là cách khác.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Nàng yêu ngũ đệ sao?

Ngũ hoàng tử bị đưa trở về phủ trong trạng thái trống rỗng, mọi hy vọng dường như theo những giọt mưa trôi sạch, chỉ còn lại vị mằn mặn thấm vào môi. Hóa ra vị của đau chính là như thế. Hấn vô lực thả người lên chiếc giường mềm mại trong phòng ngủ, đám nha hoàn vừa bước tới chuẩn bị hầu hạ hấn thay y phục đã bị ánh mắt lạnh như băng của hấn phóng tới, không rét mà run đến chân tay luống cuống. Bọn họ không biết bây giờ làm gì mới tốt. Không hầu hạ thì là thất trách, mà đụng vào người ngài ấy thì có cảm giác như sắp sửa xong đời rồi. Cho đến khi Chí Quân hét một tiếng “Cút”, mọi người lập tức chạy tán loạn, thâm nghĩ thật may là lúc này bị đuổi ra ngoài, chứ còn ở lại chỉ sợ sẽ phải chịu cảnh chủ tử “giận cá chém thớt”.

Chí Quân nằm vô thần, mắt giri vào khoảng không vô định, như thể hấn đã đánh mất đi linh hồn. Thấm nước mưa một lúc thật lâu, bây giờ lại mặc y phục ướt tới sáng, sức người cứng cỏi thế nào cũng có lúc không chịu đựng nổi. Mà hấn bây giờ lại mang theo tâm bệnh, thể chất càng yếu hơn, bị cảm lạnh không xuống được giường. Đám nô tài trung thành bên cạnh Ngũ hoàng tử sao có thể đứng yên nhìn chủ tử của mình tự đẩy dọa bản thân. Mấy lần khuyên chủ tử cho đại phu bắt mạch, đều bị ngài ấy từ chối, liền cử thị vệ cận thân len lén truyền lời cho thái giám tổng quản, nhờ ngài ấy tâu qua với hoàng thượng cho truyền thái y đến chữa trị.

Mới mấy ngày thôi mà thần sắc của Chí Quân trở nên vô cùng tàn tạ, còn đâu bóng dáng thiếu niên tuấn dật trong dáng vẻ đào hoa, cột nhả của bình thường. Hoàng đế nhận được tin, không thể ngờ rằng thượng ngàn cái đứa con gắp ai cũng đưa đầy trắng hoa này lại có thể nghiêm túc vì một người đến

- Huynh không cần phí sức khuyên đệ nữa. Đệ đồng ý với hôn sự này là được chứ gì. Huynh về đi, đệ muốn nghỉ ngơi.

- Đệ uống thuốc xong ta sẽ đi. Huynh đệ ruột thịt mà, ta vẫn là quan tâm đến sức khỏe của đệ lắm đấy.

Phương Chí Quân một hơi uống cạn chén thuốc, đặt lên bàn một tiếng "cạch", hỏi Tứ hoàng tử:

- Vậy đã được chưa?

- Ừ, được rồi. Đệ cố gắng nghỉ ngơi tốt nhé.

Bây ra dáng vẻ huynh đệ tình thâm như vậy cũng đủ rồi, Tứ hoàng tử mới yên tâm rồi đi. Chí Quân nhìn bóng lưng hoàng huynh dần khuất, nụ cười nửa miệng tràn ra vẻ chăm chọc. Quan tâm đệ sao, chỉ là diễn một tuồng kịch cho đệ xem mà thôi. Đời huynh ngoài vương vị, lợi ích thì còn có gì đáng giá nữa đâu. Nếu đệ không có giá trị lợi dụng, huynh sẽ quan tâm đệ chắc. Giữa chúng ta cũng chỉ là vì lợi ích cá nhân mới đi chung một chiếc thuyền, chờ đệ xử lý xong chuyện của mình, cũng chẳng cần ở đây đông dài thừa thãi, trời cao núi xa sẽ có nơi cho mình tìm thấy hạnh phúc đích thực. Vẫn còn hơn hai năm để bản thân mình có sự chuẩn bị, lúc đó thế sự cũng biến hóa nhiều rồi.

Ngũ hoàng tử bắt đầu uống thuốc đều đặn để nhanh chóng phục hồi. Hắn như trưởng thành chỉ trong một thời gian ngắn, không còn hi hi ha ha bốn cột như dạo trước. Thần sắc hẳn nghiêm trang, mắt sáng quắc như đại bàng, trở nên không hề kém cạnh khí chất của Thái tử và Tứ hoàng tử. Ý chỉ ban hôn truyền đến phủ của Phương Chí Quân, cũng được đưa sang nhà Lễ bộ thượng thư một đạo thánh chỉ. Cũng từ dạo đó, hoàng đế thường xuyên gọi Ngũ hoàng tử và ái nữ nhà thượng thư Thẩm Thiên Mi vào cung để vun đắp tình cảm dần dần.

Thiên Mi kiều mị ướt át, người gặp người thương, vậy mà mới lần đầu chạm mặt Chí Quân, trái tim thiếu nữ bỗng hồi rung động. Nàng then thùng cúi mặt, che giấu mảng hồng dần ửng lên khuôn trắng diêm lệ vẫn thường xuất hiện mỗi lần xấu hổ. Nam nhân trước mắt nàng, dáng vẻ như dễ gần, như xa cách, khó mà đoán biết được. Chẳng phải như vậy mới là cuốn hút hay sao. Nàng trộm nghĩ "chàng ta tuần tử, mang vẻ lãnh diêm thần bí, về sau sẽ là phu quân của mình, sẽ cho mình muôn vàn sung ái, sẽ nói lời thương đầy mật ngọt vào tai mình, như vậy tuyệt vời biết bao". Nàng vốn dĩ không biết hẳn đã trải qua chuyện gì mới lột xác thành một người thật lạ lẫm. Không biết hẳn vì ai mà trở nên băng lãnh thâm sâu khó lường như bây giờ.

Hai người gặp gỡ, bầu không khí tĩnh lặng có thể nghe được tiếng kim rơi. Thiên Mi cho rằng hẳn cũng đang choáng ngợp trước nhan sắc chim sa cá lặn của mình, nên nhịp tim càng đập rộn ràng như nai con chạy loạn trong lòng. Qua một lúc lâu sau, nàng vẫn là muốn nghe nhiều thêm chất giọng sáng rõ như tiếng chuông của chàng, gắng gập hết ngại ngùng mở lời:

- Ngũ hoàng tử, ngài có thể cùng thiếp đi dạo một vòng ngự hoa viên được không. Hoàng cung chắc chắn là nhiều kỳ hoa dị thảo, thiếp rất muốn ngắm nhìn cho thỏa thích.

Phương Chí Quân vừa muốn nói không có hứng thú, chợt nhớ ra hiện tại vẫn là nên diễn trò cho an lòng phụ hoàng và Tứ ca. Vậy nên hắn đành miễn cưỡng đáp ứng. Hai người sóng bước bên nhau đứng là một đôi trai tài gái sắc, khiến nhiều người ngưỡng mộ.

Cũng trong lúc này, Phương Chí Viễn vừa rời khỏi Ngự thư phòng, chuẩn bị xuất cung ra về, con đường đi ngang ngự hoa viên bắt gặp Ngũ đệ và thiên kim nhà Lễ bộ thượng thư đang sánh vai cùng nhau, hẳn vô cùng hài lòng vì đệ đệ đã hoàn toàn thông suốt. Hắn cũng đã nghe qua từ phụ hoàng chuyện trước đó Ngũ đệ dẫm mình trong mưa, kiên trì quý gối xin được hủy bỏ hôn ước. Tin này càng khiến hắn thêm lo lắng, chỉ sợ từ sự cố chấp này sẽ có ngày huynh đệ thực sự phải đối nghịch với nhau. Xưa nay hẳn với Ngũ đệ, không thân cũng không ghét, chỉ muốn chung sống hòa bình là được. Bây giờ thì tốt rồi, gút mắc lòng mình đã được tháo gỡ, chỉ cần chuyên tâm ổn định thế lực, vững vàng tiến tới ngôi cửu ngũ phụ hoàng giao lại là xong. Hắn thật lòng mừng cho Ngũ đệ, mới tiến tới vui vẻ nói:

- Chúc mừng Ngũ đệ đã tìm được người xứng lứa vừa đôi, nên duyên cầm sắt. Nàng ấy quả không hổ danh khuynh quốc khuynh thành, đệ thật là may mắn.

Lời chúc trong dáng vẻ cao hứng, lọt vào tai Chí Quân hệt như lời chế nhạo, hắn rất muốn hét to vào mặt thái tử ca rằng: "May mắn vậy thì huynh đi mà đại hôn với nàng ta, buông tha Vân Ngọc lại cho đệ đi. Ở đây bày trò giả tạo như vậy để làm gì. Thật chướng mắt!". Nhưng rồi hắn cũng cố gắng kiềm chế lại xúc cảm của bản thân, nhẹ nhàng buông ra hai từ "Đa tạ!" rồi đưa tay kéo Thiên Mi đi, không muốn nhìn vị hoàng huynh này một thời một khắc nào nữa. Hình ảnh này lọt vào tầm mắt thái tử chính là hai người hòa hợp, chắc chắn sẽ có được hạnh phúc mỹ mãn.

Tránh mặt thái tử ca xong, Chí Quân liền buông tay tiểu cô nương bên cạnh ra và nói:

- Đã thất lễ rồi, mong cô nương bỏ qua cho ta.

Thiên Mi từ lúc cảm nhận được cánh tay hữu lực nắm lấy tay mình, lòng nàng như nỡ hoa rồi, làm gì có chút xúu khó chịu nào. Thậm chí nàng còn mong người này cứ nắm mãi đừng buông. Lúc này đây, khi chàng ấy thả tay ra, lòng nàng bỗng dưng cảm thấy có chút mất mát, nuối tiếc, cổ trăn định trả lời Ngũ hoàng tử:

- Không... không sao đâu. Ngài cũng đừng gọi thiếp là cô nương, nghe xa lạ lắm. Dù sao chúng ta sau này cũng sẽ là người một nhà, ngài cứ gọi thiếp là Thiên Mi hoặc Mi nhi, tùy ngài. Còn thiếp, có thể gọi ngài là Quân ca hay không?

- Không được!

Chí Quân gắt giọng nói ngay không cần suy nghĩ, lại thoáng thấy gương mặt hoảng sợ của nữ tử trước mặt, cảm thấy mình có phần hung dữ, sắp dọa chạy người ta rồi, mới dịu giọng giải thích:

- Trước giờ không có ai gọi ta như vậy, ta không quen. Chờ thêm một thời gian ta cảm thấy có thể tiếp nhận, sẽ nói cho nàng được không?

- Dạ!

Tiểu cô nương uất ức như muốn khóc, nghe lời trấn an này liền bình ổn trở lại. Bọn họ đi dạo thêm một lát nữa mới tách riêng ra, ai về nhà nấy. Nam nhân thì nặng lòng với âu lo, rằng thái tử ca nhất định sẽ nói chuyện này cho Vân Ngọc biết. Còn nữ tử thì tâm trạng phấn chấn, chỉ mong thời gian qua thật mau để nhanh chóng trở thành Ngũ hoàng tử phi, cùng ai kia thưởng thức hương vị tình yêu say nồng.

Chuyện Chí Quân lo lắng quả thật đã xảy ra. Thái tử muốn mang tin vui này kể cho Vân Ngọc biết, cũng để xem thử nàng đối với đệ đệ có cảm tình sâu đậm bao nhiêu. Từ lúc có thỏa hiệp với nhau, Phương Chí Viễn và Vân Ngọc hoàn toàn rũ bỏ những căng thẳng, bắt đầu có thể xem như là tri kỷ. Vừa ra khỏi hoàng cung, lòng hân đã cảm thấy nhớ nhung con thỏ nhỏ ngây ngô trong lòng mình, liền nhanh chóng đến biệt viện của cha con Vân Ngọc. Hân đến nơi, ngay lúc bàn com vừa dọn ra. Cũng để tránh cho thái tử giọng gạo, lão đại phu lại viện cớ ra ngoài.

Vân Ngọc hiểu là nghĩa phụ đang muốn tạo không gian riêng cho mình tự nhiên trò chuyện với thái tử, nhưng cô lại không thích để ông phải chịu vất vả đi tới đi lui, nhất định giữ ông lại dùng com chung. Chí Viễn cũng rất biết phối hợp, mở miệng giữ người ở lại. Lão đại phu đành cần tuân mệnh lệnh nhưng cũng rất giữ ý khi gấp thức ăn. Vân Ngọc phải mạnh dạn gấp món ngon cho ông, hướng ông vào câu chuyện vui vẻ bên bàn com, không khí mới bắt đầu sôi nổi vui vẻ hẳn. Chí Viễn cũng góp thêm chuyện:

- À, hôm nay ở ngự hoa viên ta gặp được Ngũ đệ đang đi cùng với tiểu cô nương được phụ hoàng chỉ hôn. Trông hai người bọn họ vui vẻ lắm, chờ tang kỳ nẫu hậu xong là có thể uống rượu mừng của đệ ấy rồi. Ta thật lòng...

Chí Viễn còn chưa có nói xong đã nghe tiếng khịt mũi, nhìn qua thấy vẻ mặt Vân Ngọc như nhai phải ruồi bọ, nhưng lại cố gắng nín nhịn, chốc lát không chịu được nữa thì khẽ nuốt dần chảy ra hai giọt lệ. Hân thấy vậy, sắc mặt trầm đục hẳn. Hóa ra nàng yêu hoàng đệ của hân nhiều đến vậy. Vừa nghe nói đến chuyện hôn sự của đệ ấy liền không cầm được nước mắt. Vậy còn với hân, vui vẻ, hòa hảo mấy ngày qua cũng không là gì đối với nàng hay sao? Tim hân lúc này đập bồng bềnh như muốn nứt toát ra khi nghĩ đến việc nàng dành tình cảm cho Ngũ đệ chứ không phải là hân.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Đồ Dê xồm

Vân Ngọc nước mắt nước mũi tèm lem, đã không còn chịu đựng được thêm nữa, vội vàng chạy ra phía ngoài. Bóng lưng gấp gáp của nàng, qua ánh mắt dõi theo của Phương Chí Viễn, là một sự đau lòng không hề nhẹ. Tâm trạng vui vẻ mấy ngày qua của Chí Viễn vì điều này mà bị quét sạch không còn một mẩu. Bữa com đang ngon miệng cũng chẳng còn vị giác gì nữa, hân thất thần lặng lẽ trở về phủ thái tử của mình.

Vân Ngọc chạy đi, bàn com chỉ có hai người, lão đại phu nào dám bỏ mặc thái tử một mình để đuổi theo nữ nhi. Đến khi thái tử dời gót ngọc, ông mới đứng lên thật nhanh đuổi theo Vân Ngọc. Lòng ông lo lắng không thôi. Từ biểu hiện này của nữ nhi, hóa ra nàng không hề ngờ nghệch trong tình yêu. Nàng là yêu rồi đấy, yêu cái vị Ngũ hoàng tử mà bây giờ đã được chỉ hôn cùng nữ tử khác. Vậy làm sao nữ nhi không đau lòng cho được. Ông bây giờ phải làm gì, nói gì để an ủi nàng đây? Thật đáng thương cho tấm lòng cha mẹ, thấy con buồn, lòng cũng muốn tả tơi. Nhắc trông thấy Vân Ngọc đang đứng trong gian bếp tự mình thổi lửa. Ông đoán nàng đã chịu đã kích lớn nên bán loạn, tìm đến bận rộn để quên sầu đời, tìm ông lại càng xót xa hơn. Ông chạy đến bên cạnh, lựa lời an ủi:

- Con đang làm gì vậy?

- Dạ, con nấu ít nước nóng thôi ạ, cha cứ về ăn sớm rồi nghỉ sớm, đừng đợi con.

- Đang yên đang lành, chạy đi nấu nước nóng là muốn tìm cơ tránh mặt cha chứ gì. Con đau lòng lắm có đúng không? Cha hiểu, chuyện như vậy ai mà không đau lòng cơ chứ. Nhưng mọi chuyện cũng đã lỡ như vậy rồi, con phải cố gắng chấp nhận. Rồi hạnh phúc cũng sẽ đến với người hiền lành tốt bụng như con thôi.

- Cha đang nói gì vậy ạ. Sao lại có chuyện đau lòng gì ở đây?

- Chúng ta là cha con, sao con lại còn giấu cả cha nữa hả. Con là sợ cha cũng thương tâm vì con, nên chịu đựng một mình có đúng hay không? Như vậy không tốt lắm đâu, có buồn phiền gì cứ khóc hết ra một lần rồi nhẹ nhàng quên hết, đừng giữ trong lòng con à

- Cha ơi cha, nãy giờ cha nói gì mà con nghe mãi không hiểu gì hết. Sao con phải đau lòng cơ chứ, cha nghe ai nói linh tinh cái gì hả. Có phải là thái tử, ngài ấy nói cái gì về con phải không?

Lòng Vân Ngọc bắt đầu run sợ, có khi nào tên thái tử kia ngứa miệng, nói chuyện ở son động của mình và hân, nên nghĩa phụ mới chạy tới đây hay không. Bản thân cô thực chất chẳng có lỗi làm gì để phải xấu hổ cả, chỉ là cô không muốn nghĩa phụ vì chuyện này mà ôm ấp hy vọng về tình cảm của cô cùng thái tử. Hy vọng càng nhiều, thất vọng càng sâu. Hơn nữa giữa bọn họ chỉ là một cái ước định không hề chắc chắn, hai năm sẽ qua, còn biết bao nhiêu chuyện sẽ thay đổi, nghĩ nhiều dễ làm gì. Cô đứng đó hồi hộp, chờ nghe câu trả lời từ nghĩa phụ, thấy ông hiền từ nhìn mình và nhỏ giọng nói tiếp:

- Thái tử không nhắc về con thì cha cũng thấy rõ. Con là đang đau lòng vì chuyện Ngũ hoàng tử có vị hôn thê rồi đúng không. Cha chưa trải qua tình trường nhưng cha biết được cảm giác sắp có rồi mất đi là buồn bã đến bậc nào. Bây giờ chuyện xem như ván đã đóng thuyền, con đau khổ cũng có được gì đâu. Trên đời này cũng còn rất nhiều nam nhân tốt, ví dụ như thái tử nè. Cha thấy ngài ấy là thực lòng quan tâm con. Con hãy mở lòng đón nhận thái tử thử xem!

- Thiết tình con không biết từ đâu mà cha lại nghĩ là con đau lòng nữa ạ. Con có thích Ngũ hoàng tử đâu, vui mừng cho ngài ấy còn không kịp nữa là.

- Vậy sao con lại khóc, sao con lại trốn vào nơi này tìm việc bận rộn cho khuây?

- Cha ơi, con đâu có khóc. Chỉ là con bất cẩn gấp nhầm miếng ốt mà không biết. Nhai xong rồi lưỡi cay xé nên nước mắt nước mũi thi nhau ứa ra. Mà trước mặt thái tử làm sao con dám thất lễ, cố gắng nín nhịn một lúc vẫn là không chịu nổi mới chạy vào đây. Bây giờ con nấu ít nước nóng để uống cho nhanh bớt cảm giác cay thôi mà.

- Thật không phải đau lòng? – lão đại phu hỏi lại lần nữa với giọng hoài nghi

- Dạ thật. Nhưng mà cha ở đây rồi còn thái tử đâu, sao cha lại để ngài ấy ở một mình như thế chứ!

- Ngài ấy đã về rồi.

- Vậy thôi cha vào ăn xong đi, một lát con ăn sau

- Có thật là không đau lòng, không giấu cha gì đó chứ?

- Chắc chắn luôn ạ. Con nói mãi mà cha không tin, con giận cha luôn đấy!

- Thôi được rồi, nấu nhanh, ăn sớm đi, còn nghỉ ngơi nữa nha con.

- Dạ

Lão đại phu quay lại bàn cơm ăn tiếp, bao nhiêu buồn phiền ban nãy được gỡ bỏ hoàn toàn. Xem ra là ông nghĩ nhiều, nữ nhi của ông vẫn là cái đứa hồn nhiên chẳng hiểu thế sự. Thôi vậy cũng tốt, chứ lỡ mà thương, bây giờ há chẳng phải tan nát cả tâm can hay sao.

Bên này lão đại phu nhẹ lòng thì bên phủ đệ to lớn của ai kia có người đang thất ruột thất gan. Phương Chí Viễn về thẳng phòng, chẳng muốn hé miệng nói năng nửa lời. Trong đầu chỉ có một hình ảnh duy nhất là nữ tử trong lòng mình đau khổ chạy đi khóc lóc ỉ ỏi vì tình cảm không được như ý dành cho Ngũ đệ. Hắn thả người trên giường, gối đầu lên cánh tay, càng nghĩ lại không cam lòng. Rõ ràng hắn gấp nàng trước cả đệ đệ, rõ ràng nàng đã là nữ nhân của hắn. Hắn từng nghe có người nói rằng: nữ nhân thường sẽ nhớ đến khắc cốt ghi tâm nam nhân đầu tiên trong đời mình. Tính ra cái gì hắn cũng có ưu thế, vậy mà đặt trước mắt nàng đều hóa ra bèo bọt, là cò ven đường chẳng hề quan trọng. Làm sao mà hắn chịu đựng được sự thất bại thảm hại như thế này. Chí Viễn lăn qua lộn lại mãi vẫn là không tài nào ngủ được, liền thức dậy tìm bộ y phục gọn nhẹ, chạy thẳng đến biệt viện của cha con Vân Ngọc. Ở nơi này hắn quen đường quen ngõ, tất nhiên biết được phòng của Vân Ngọc ở chỗ nào, cứ thế tiến thẳng vào phòng nàng.

Thường giờ này ai cũng đều đã say giấc rồi. Nhưng Vân Ngọc là nửa đêm khát nước, thức dậy lấy một chung trà để uống, lúc đặt ấm trà lên bàn cũng là vì còn mơ mơ màng màng mà đặt ấm ngay cạnh bàn, ấm nước nghiêng đổ hết lên y phục của cô. Cô phải lấy bộ y phục khác thay ra. Chỉ vừa mới thoát y, bóng dáng một nam tử xông vào khiến cô giật mình hét toáng, chưa kịp nhìn rõ người kia là ai. Nam nhân kia lập tức nói ngay

- Là ta, bình tĩnh!

Nói xong thì tầm mắt cũng đã rơi hết lên người nữ tử trước mặt. Nàng có làn da trắng nõn nà, có vẻ mềm mịn như đứa bé. Hai quả đào mọng nước căng tròn thấp thoáng sau bàn tay thon dài đang cố gắng che giấu người đời diện. Còn có cả đường cong phía dưới, tròn trịa đầy đặn sao mà tuyệt mỹ đến vậy. Một bàn tay còn lại nàng che vào nơi nhạy cảm nhất, cũng lộ ra một chút sự hoang sơ của khu rừng rậm thần bí. Tổng hợp tất cả thành một quyền đánh thẳng vào đại não của hắn, khiến tâm hắn rục rịch con thèm muốn. Chết tiệt thật, cơ thể hắn bây giờ nóng ran, “tiểu huynh đệ” cũng đã sớm ngẩng cao đầu muốn khám phá khu vườn đầy mê hoặc. Nếu còn tiếp tục nhìn, chỉ sợ hắn không thể kiểm soát được ham muốn, phóng tới đè nàng dưới thân làm chuyện không nên thì không tốt chút nào. Hắn liền quay lưng nói:

- Ta xin lỗi, nàng nhanh mặc y phục lại đi

- Đồ dê xồm, sao huynh không đi ra phía bên ngoài, còn đứng đây làm gì

- À, à, phải, ta quên mất. Ta đi ra đây!

Đứng một lúc chắc chắn nàng đã thay xong xuôi, lần này Chí Viễn gõ cửa trước khi vào, thấy Vân Ngọc ngồi bên bàn mặt sa sầm, phon phớt hai hàng hồng đậm trên đôi gò má, lẽ dĩ nhiên là đang tức giận sự thất thố của hắn ban nãy. Giọng cô gái cũng vì vậy mà lạnh hơn mấy phần:

- Có phải là huynh rảnh rồi quá hay không? Đang đêm không ngủ, đến tìm muội làm cái gì. Bản thân không ngủ được cũng muốn kéo người khác thức cùng mới chịu hay sao?

- Ta... ta... là có việc muốn hỏi nàng

như không có chuyện gì, mà lòng thì tan nát, ăn ngủ không yên. Thôi thôi, nếu con đã không muốn cha đau lòng vì con thì coi như cha mắt nhắm mắt mở xem như không hay biết cho con yên lòng. Thật là tội nghiệp quá đi mà!"

Cả ngày hôm đó, tiểu cô nương lúc thì chau mày, lúc thì trầm tư suy nghĩ, đúng là biểu hiện của bệnh tương tư. Lão đại phu xót xa, cứ phải kiểm hết việc này đến việc khác cùng làm với nàng, nào uống nào ăn, nào đi tản bộ trong biệt viện, nữ nhi của ông mới tươi cười một chút. Xem ra vài ngày tới ông sẽ phải bận rộn dở dành, giúp nữ nhi vượt qua chuyện không như ý này mới được.

Đến buổi chiều, Chí Viễn như thường lệ lại đến chơi. Sau khi hành lễ đúng phép tắc, lão đại phu đứng dậy định bụng nói dăm ba câu rồi cho Vân Ngọc tiếp chuyện với thái tử. Ai ngờ ánh mắt vừa đảo qua, ông liền giật mình, vô cùng thất vọng. Sao cả cái vị quý nhân này cũng bị thâm quầng ở mắt thế kia. Chả lẽ đêm qua có thiên tượng gì thú vị nên nữ nhi và thái tử đều thức để ngắm sao trời phải không nhỉ? Lão đại phu đứng nghiền ngẫm một lúc, Chí Viễn thấy ông cứ thất thần mới lên tiếng:

- Lão đại phu, sao ông lại ngăn ra như vậy? Vân Ngọc có chuyện gì sao?
- Bẩm thái tử, không có, không có ạ.
- Vậy thì vào thôi
- À, thảo dân chợt nhớ ra còn có việc phải ra ngoài một chút. Thái tử cứ vào chơi, trò chuyện cùng nữ nhi nhé
- Nếu vậy thì không phiền lão đại phu nữa, ông đi đi.
- Dạ

Chí Viễn chẳng rõ lão đại phu có đúng là bận việc hay không, chỉ là với không gian chỉ có riêng hai người, hắn luôn rất mong chờ. Mới gặp tối muộn hôm qua thôi mà sao lại cảm thấy nhớ nhiều thế này, vì vậy bước chân hắn lại càng tăng tốc. Lúc vào đến sảnh nhà thấy Vân Ngọc đang chăm chú đọc sách, hắn liền đánh ánh mắt, ý bảo hai nha hoàn lui ra. Hai nàng ấy hiểu ý, lẳng lặng đi ra phía bên ngoài nhưng không gian này lại cho hai vị chủ tử. Đối với Vân Ngọc, hai nha hoàn vốn đã xem nàng là nữ chủ nhân của nơi này nên thường ngày rất cẩn thận hầu hạ. Mà họ cũng nhận định vị tiểu cô nương này rất tốt, chưa từng khinh rẻ hay ngược đãi nha hoàn và mấy tên sai vặt lẫn nào, đối xử với bọn họ còn rất hữu lễ. Cho nên, họ càng mong nàng sớm trở thành chủ tử của chủ tử. Chứ nếu không sau này biến thành nữ nhân khác, liệu có hòa nhã với bọn họ hay không?

Chí Viễn thấy hai nha hoàn đã mất dạng, bước chân linh hoạt nhưng cũng nhẹ nhàng đến gần Vân Ngọc. Nàng chú tâm như vậy, vẫn chưa phát hiện người khác tiến vào. Hắn đứng sau lưng hít hà mùi hương thoang thoảng của nàng, tim dần thổn thức. Hắn bắt chợt nảy ra chủ ý, đôi tay vươn ra bịt mắt của nàng. Cô gái nhỏ bị giật mình, cứ gỡ mãi đôi tay hữu lực kia ra mà không được. Cũng đoán được người phía sau là ai, liền cất giọng có vẻ như lạnh nhạt, che giấu trái tim thiếu nữ còn đang hỗn loạn chưa dứt đêm qua.

- Thái tử, đùa như vậy không vui đâu, người mau buông tay ra đi
- Sao lại gọi thái tử nữa, là Viễn ca chứ. Nàng còn giận ta vì đã lỡ... lỡ xông vào phòng và trông thấy hết phải không?

Không nhắc còn đỡ, vừa nhắc đến, gương mặt trái xoan xinh xinh liền xuất hiện một mảng hồng, đậm dần như hoa đào nở rộ, đẹp không sao tả xiết. Hình ảnh này rơi vào sóng mắt người đối diện, mị hoặc đến nỗi hút hết cả linh hồn của hắn. Thật muốn nhào đến hôn lên mảng hồng ấy một trận mới thỏa.

Vân Ngọc đâu có biết suy nghĩ trong lòng nam nhân lúc này là muốn hôn, muốn ôm ấp một phen. Mặc dù hai người họ từng trải qua chuyện còn thân mật hơn nhiều nhưng đối với Vân Ngọc, cô vẫn còn cảm thấy vô cùng lúng túng khi nhớ tới chuyện cũ, rồi cả một màn khóa thân bị nam nhân này nhìn thấy tới qua. Và để lấp đi những ngại ngùng đang dâng đầy, Vân Ngọc càng điều chỉnh cho giọng mình thêm phần lạnh lùng:

- Huynh đến đây có việc gì không?
- Cần gì có việc mới tới. Thời khắc nào nhớ tới người trong lòng, muốn đến là đến ngay thôi.

Một câu thật nhẹ nhàng, thanh âm của Chí Viễn từ tính, dịu dàng như mị được dần tiến sâu vào đáy lòng Vân Ngọc, quanh quẩn ở đó mãi chẳng chịu tan đi. Nhưng ngoài mặt cô vẫn còn cố gắng gượng như chẳng có gì, duy trì vẻ hờ hững

- Đường đường là thái tử uy nghiêm mà huynh có thể nói ra lời tán tỉnh không biết ngại ngùng như vậy được hả. Ta thật hy vọng người khác có thể thấy được một mặt của nữ tử đến buồn cười này của huynh đấy. Huynh có biết cái đó người ta gọi là gì không, là mặt dày đó
- Ngoài nàng ra, sẽ chẳng có ai nhìn thấy dáng vẻ này của ta đâu, sao phải sợ xấu hổ. Mặt dày cũng tốt, mặt dày mới kéo được tiểu kiều thê về nhà, mới có hài tử đáng yêu để bế bồng. Ta thấy như vậy vẫn còn chưa đủ đâu
- Huynh bớt nói mấy lời đáng xấu hổ như vậy đi được không

Cô gái nhỏ miệng khuyên người nào đó nghiêm túc một chút, nhưng trong lòng như ăn phải đường mật, ngọt ngào vô cùng. Tư vị này là lần đầu tiên cô cảm nhận được. Nghĩ thêm một chút, Vân Ngọc lại càng then thừng không biết giấu mặt đi đâu. Hắn thế mà lại mặt dày mày dạn đến mức bàn đến chuyện có em bé luôn cơ đấy. Người ta mới có 19 tuổi thôi, vẫn còn nhỏ lắm có biết không hả?

Nhìn thấy thỏ con của lòng mình càng lúc càng xấu hổ, dáng vẻ vừa vụng về vừa ngây thơ sao mà đáng yêu cực điểm. Nhưng hắn cũng không muốn trêu chọc thêm, sợ nàng sẽ chạy mất nên thu lại vẻ cợt nhả vừa rồi, nói thêm:

nay Tứ ca muốn đưa cái mệnh lệnh gì ra cho hấn thực thi

- Cũng không có gì. Nhưng còn Tứ ca, hôm nay huynh đến đây có gì muốn dặn dò đệ phải không. Huynh nói đi!

- Ủ, ta có hai chuyện muốn nói cho đệ nghe. Một là ta đã chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng đâu vào đấy. Đệ chỉ cần chờ lúc ta cần đến, nội ứng ngoại hiệp. Chuyện này trong tầm khả năng của đệ. Còn một chuyện nữa, liên quan đến Thái tử.

- Liên quan với thái tử ca sao?

Lúc hỏi câu này, giọng Chí Quân có vẻ nhẹ nhõm. Hấn có linh cảm chuyện Tứ ca nhắc tới có dính dáng đến Vân Ngọc. Hấn rất sợ tầm ngắm của Tứ ca rơi vào nàng rồi thì chẳng có gì tốt đẹp cả. Quả thật, hấn nghĩ đâu trúng đó, Tứ hoàng tử bắt đầu nói về những hoài nghi trong lòng

- Âm vệ của ta báo lại là vô tình trông thấy thái tử vô cùng thân thiết với một nữ tử. Chuyện này trước nay chưa từng xảy ra. Ta nghĩ nữ tử kia sẽ có ích cho kế hoạch của ta sau này nên đã cho người dò la tin tức thêm. Song, ngoại trừ lần đó thì không nhìn thấy nàng ta nữa. Đệ thấy như thế nào? Ta nghĩ thái tử đang giấu nàng ta trong phủ, đệ không bị thái tử nghi ngờ, có thể giúp ta tìm kiếm tung tích của nữ tử kia không?

- Không được!

Tâm trạng Chí Quân bỗng dưng kích động, chợt nhận ra ánh mắt dò xét của ca ca bắn tới, mới cố gắng áp chế lo lắng sợ hãi, ngăn cản Tứ hoàng tử

- À, ý của đệ là làm như vậy phí sức mà chẳng ích lợi gì cả. Huynh chẳng đã nói nữ tử như y phục. Mà y phục cũ rồi thì sẽ vứt đi. Làm sao thái tử ca có thể vì một người mà làm hỏng đại nghiệp của mình kia chứ. Nếu là huynh, huynh có chấp nhận không? Đệ nghĩ chỉ có kẻ điên mới từ bỏ quyền lực chỉ vì điều vụn vặt như vậy. Trên đời này thiếu gì nữ tử xinh đẹp, đúng không nào?

- Đệ nói cũng phải. Ban đầu ta còn định tìm cho được nữ nhân kia, dùng ngon ngọt cho nàng ta lợi ích để làm nội ứng cho ta. Bất quá khi đại sự thành công thì cho nàng ta một phần vị nhỏ nhỏ trong hậu cung xem như ban thưởng. Hoặc chỉ ít là được chà đạp nữ nhân yêu thích của hấn, cho hấn mọc sừng cũng sẽ làm ta cảm thấy thỏa mãn. Giờ nghe đệ nói rồi thì lại thấy không ổn chút nào. Vẫn là thôi đi vậy. Không có chuyện gì nữa rồi, ta cũng nên về thôi.

- Huynh làm vậy là đúng rồi. Nếu có tin tức gì về phía thái tử, huynh nhớ phải nói cho đệ trước, đệ sẽ giúp huynh giải quyết được không?

- Ủ!

- Huynh đi thông thả nha.

Tứ hoàng tử rời đi, Phương Chí Quân mới thở phào nhẹ nhõm tí chút. Còn may là Tứ ca tìm đến hấn để bàn bạc. Nếu để huynh ấy tự tay đến cùng, lỡ mà phát hiện được tình cảm sâu đậm của thái tử ca dành cho Vân Ngọc thì nàng ấy không chết cũng mất một lớp da. Tứ ca của hấn vô cùng tàn nhẫn, ngay cả huynh đệ chung dòng máu mà huynh ấy còn hăm hại xém chút bỏ mạng thì một người xa lạ có nghĩa lý gì, chỉ là một con chó thí giúp huynh ấy tiền gần hơn với ngai vàng, làm gì có chút lòng trắc ẩn với nữ tử liễu yếu đào tơ. Nhớ lại lời Tứ ca nói, sẽ chà đạp nàng ấy một phen, vừa thỏa mãn dục vọng vừa đạt được mục đích si nhục cực kỳ biến thái đối với thái tử, lòng Chí Quân lại càng thêm kinh hãi. Hấn phải làm gì để bảo vệ tốt cho Vân Ngọc tránh khỏi móng vuốt đang giương ra của Tứ ca đây. Hiện tại, hấn chẳng có cách nào khác ngoài phải âm vệ xuất sắc của mình theo dõi thêm hành động của vị hoàng huynh tàn độc này. Đứng chung chiến tuyến với Tứ ca giống như leo lên lưng hổ, nước cờ này hấn phải đi sao cho viên mãn đây?

* Giải thích của tác giả:

Đoạn Vân Ngọc, xưng "ta - huynh" mình không gõ nhầm nhé. Nàng ấy đang giận nên sẽ xưng hô như vậy. Còn lúc vui thì sẽ gọi "huynh - muội", và sau này thành thân rồi sẽ đổi thành "thiếp - chàng" nha!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Loạn tặc hoành hành

Hoàng cung nước Đại Nam những ngày này trôi qua thật yên ả. Lan Quý phi tự thu mình lại ở Hồng Lan cung không dám rời đi nửa bước. Còn những phi tần khác cũng không dám đi trêu chọc Trà Ngân, bọn họ đều đại gì tự đưa đầu vào lưỡi đao vô tình của hoàng đế đâu chứ. Thế nên, cả hoàng đế và Trà Ngân đều có những khoảnh khắc thật vui vẻ bên nhau mà chẳng bị ai làm phiền, cản trở. Chỉ là dù cho hoàng cung rộng lớn đến đâu, cũng không bằng thế giới bao la hấp dẫn bên ngoài.

Hôm nay, hoàng đế sau buổi thiết triều, tâm trạng đặc biệt tốt, theo thói quen tìm đến chỗ Trà Ngân, bắt gặp ánh mắt nàng đang hướng về một điểm nào đó vô định. Hấn rất không thích những lúc nàng trầm mặc như thế này, liền bước đến tìm cách khuấy động cảm xúc cho nàng một chút:

- Hôm nay bá quan văn võ trình báo tình hình bá tánh bên ngoài rất tốt, mọi người được an cư lạc nghiệp, trầm nghe qua thì rất vui mừng. Nhưng nghĩ lại cũng không nên mừng vội, biết đâu là đám quan viên kia có điều che giấu thì sao. Chỉ bằng hôm nay nàng cùng trẫm đi thị sát dân tình một chút được

- Ta đang nói cái nữ tử Trà Ngân nào đó vẫn cứ tơ tưởng không quên tên nam nhân vô dụng, còn vì hấn biện giải một lý do rằng vì bất khả kháng, cả hai mới không thể bên nhau. Hấn có chí hướng của hấn thì cần gì phải cưỡng cầu, phải nhiều phen nhớ nhung sầu khổ. Giờ lại còn nhắc đến cái tên đó trước mặt ta.

Trà Ngân nghe mãi một lúc mới từ màn sương mờ đầy khó hiểu của câu chuyện, nhận thức được vấn đề. Thì ra hấn ta tưởng Trư Bát Giới là người yêu mà mình từng nhắc. Khuôn mặt kia ban đầu còn vui vẻ, còn tinh tế trấn an nàng bớt xúc động, vậy mà giờ biến thành hầm hầm như bị ai quấy nhiễu. Ngừ khi chưa biết kia nghe sao mà thật buồn cười, phối hợp cùng đáng vẻ dối hờn như trẻ con, trông cũng đáng yêu quá đỗi.

Hấn thể mà lại ăn dấm chua chỉ vì một cái tên băng quơ. Càng nghĩ càng tức cười, Trà Ngân lấy tay che miệng, cố nén lại tiếng cười phát ra nhưng cả thân thể bé nhỏ của cô run run, làm sao mà che giấu ánh mắt như báo săn của Thừa Vĩ. Hấn đang điên tiết lên đây, vậy mà nữ tử kia vẫn còn cười được nữa, điều này càng làm hỏa khí trong lòng hấn gia tăng, liên lạnh giọng hơn với nàng:

- Còn cười nữa sao, ngừng lại ngay.

Trà Ngân phải cố gắng lắm mới ngừng cười được, giải thích cho hấn nghe một chút:

- Ta nghĩ đến chuyện vui nên cười, sao công tử lại cấm. Ta chắc là công tử hiểu lầm rồi. Trư Bát Giới mà ta nói là một nhân vật tưởng tượng trong sách Tây Du Ký, vốn là Tiên Bồng nguyên soái ở thiên đình vì phạm lỗi mà bị đày xuống hạ giới mang gương mặt giống heo, cái bụng to tròn và rất tham ăn. Ý của ta là không ăn nhiều được như nhân vật đó. Chỉ có vậy thôi mà công tử lại suy diễn lung tung như thế, hay thật! Ha ha ha

Thừa Vĩ nghe nàng giải thích cặn kẽ, càng lúc càng xấu hổ, rồi thẹn quá hóa giận, hấn quát lần nữa:

- Đã bảo là không được cười có nghe không? Tập trung ăn đi còn quay về cho sớm.

- Nhưng chưa có xong việc hôm nay mà!

- Phải xem lát nữa tâm trạng của ta có tốt không đã.

- Thôi mà công tử, là ta sai, ta không nói rõ ràng với công tử, đừng tức giận mà, được không?

Trà Ngân giương đôi mắt to tròn ngây thơ, nài nỉ hoàng đế. Hấn từ lúc biết mình hiểu lầm nàng, làm sao còn bực bội nữa, giờ lại thấy nàng dịu ngọt như thế, tâm như mềm nhũn hẳn ra. Chỉ là hấn không thể đôi sắc mặt ngay làm mất đi uy phong của mình, mới bày ra vẻ hờ hững, giọng lạnh nhạt nói:

- Thôi được rồi, ta không so đo chuyện vặt với người.

- Cảm tạ công tử. Món này ngon nè, ta gấp cho ngài nha.

Thừa Vĩ vẫn vờ như không quan tâm nhưng thực chất lòng như được rót mật. Chỉ cần nàng quan tâm hấn, dù chỉ là việc tí ti thôi, hấn cũng cảm thấy thỏa mãn vô cùng. Tâm lý cả hai người dần thoải mái hơn, ăn uống cũng thật vui vẻ. Trên bàn còn rất nhiều món ăn nên họ cũng chậm rãi thưởng thức, cũng là để nghe ngóng xem có tin tức nào nóng sốt trong dân gian hiện nay hay không.

Quán quy mô không lớn, chỉ kê khoảng sáu hay bảy chiếc bàn. Hiện tại ngoài bàn của Thừa Vĩ và Trà Ngân ra thì có bốn bàn là ngồi bàn chuyện rôm rả. Trà Ngân nghe lóm một chút ở mỗi bàn, đặc biệt chú ý một bàn có mấy vị đại thúc nói chuyện, trong chất giọng lộ ra vẻ phẫn nộ.

- Đệ đệ của ta đang buôn bán ở Thiên Sơn vậy mà giờ phải nhanh chóng trở về vì có nhiều nhóm người của Yên Trường Quốc tràn sang biên giới của nước ta cướp bóc loạn cả lên. Ta còn nghe nói nước của bọn họ vừa trải qua một đợt thảm họa từ châu châu, bây giờ nhiều người còn đói khổ vẫn chưa vượt qua, sợ rằng với tình hình này, đám người bọn họ sẽ ngày càng lộng hành, người dân Đại Nam ta lo lắng không yên, sao có thể an cư lạc nghiệp. Đúng là ngang ngược tàn nhẫn quá, người nghĩ xem hoàng đế Yên Trường Quốc có biết việc này không, có khi nào là âm thầm xúi giục bọn họ để tạm thời giải quyết khó khăn hiện thời của họ không hả?

- Người nói chuyện này xảy ra từ bao giờ?

- Nhiều nhưong như vậy cũng chỉ mới tầm năm, sáu ngày gì đó thôi. Nhưng đám người đó hung hãn như thổ phỉ. Đệ đệ ta đang làm tốt như vậy mà phải bỏ ngang trở về nữa đây. Còn không biết tin tức này đã truyền tới tai hoàng thượng chưa. Ta có linh cảm nếu giải quyết không khéo sẽ có chiến tranh xảy ra đó.

- Người đừng có mà miệng quạ, hoàng thượng của chúng ta trẻ tuổi tài cao, tin rằng ngài sẽ giải quyết tốt chuyện này. Người mà ăn nói linh tinh kiểu này sau mang họa vào thân thì chớ có than trời.

- Đúng, đúng, là ta lỡ miệng.

Trong khi mấy vị đại thúc bàn bên kia bắt đầu chuyển chủ đề khác để nói, thì phía bên này Hấn Thừa Vĩ lại cảm thấy khó chịu trong lòng. Chuyện này không lớn cũng không nhỏ, nhưng lại ảnh hưởng đến cuộc sống của con dân Đại Nam. Vậy còn những tên quan lại ở đó đâu, sao không trình báo lên cho mình? Là bản thân bọn họ nghĩ có thể tự giải quyết được hay là thời gian chỉ dành để tham ô vơ vét, không rảnh rỗi tìm hiểu dân tình? Trà Ngân ngồi bên cạnh, cũng nghe hiểu mấy phần, chưa vội đánh giá đúng sai vấn đề, cô nghĩ nên chờ sau khi hoàng đế sai người đến đó xem xét tình hình rồi mới có phương hướng xử lý thích hợp. Nhả hứng của đế vương vì chuyện xảy ra ở vùng Thiên Sơn mà nhạt đi mấy phần. Nhưng hấn vẫn muốn chờ cho Trà Ngân xong bữa mới trở về, còn cô gái nhỏ thì hiện tại bụng cũng khá no chẳng muốn ăn thêm gì nữa và nhiều hơn là sốt ruột muốn nghe xem hoàng đế sẽ giải quyết chuyện này như thế nào. Cho nên Trà Ngân liên tục giục Thừa Vĩ nhanh chóng quay về.

thật kỹ càng, trâm cài quý giá, phục sức lộng lẫy để làm tỏa ra quý khí, xứng đáng với thân phận của mình. Nhưng giờ đây tự nép mình ở Hồng Lan cung, nàng cũng chỉ làm một búi tóc đơn giản, không phấn son, không trang sức, càng để lộ đáng về xanh xao mỗi mặt của mình.

Lan quý phi nằm trên chiếc giường quen thuộc trải tấm bông mềm mại, chờ tin tức của người vừa được sai phái đi hỏi thăm xem Trần Nam Vương gia đã về chưa. Kiên nhẫn chờ đợi hơn nửa ngày trời, tên tiểu thái giám nhận được tin mới nhanh chóng vào bẩm báo:

- Bẩm nương nương, vương gia còn chưa có trở về
- Chết tiệt, ngài ấy rốt cuộc là đang làm gì. Người có hỏi kỹ chưa hả?
- Dạ, nô tài đã hỏi kỹ người đó, hẳn ta báo lại là ngài ấy không nói khi nào sẽ về. Xin nương kiên nhẫn chờ thêm, khi nào có tin sẽ lập tức báo cáo với nương nương.
- Thôi được rồi người lui ra đi.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Lan Quý phi, thị nữ cận thân cũng ra ngoài để nàng yên tĩnh nghỉ ngơi, nhưng tâm của nàng thì không thể tĩnh lặng, tràn đầy ám ức. Tâm lý người mang thai thường rất mủi lòng, nhiều suy nghĩ. Lúc này, nàng cần lắm một bờ vai rộng để dựa vào, thêm được nghe lời quan tâm dỗ dành của người thương, và mong được nam nhân của mình truyền sức mạnh tinh thần để đương đầu với khó khăn trước mắt. Để vương vô tình, đứa bé này lại không phải của hắn. Nếu sơ sót để lộ ra, bản thân nàng không giữ được tính mạng là chắc chắn, mà có khi còn liên lụy cả gia tộc bị chôn cùng. Lo sợ cứ như tảng đá vô hình, đè thật nặng lên trái tim nàng, thời thời khắc khắc đều cảm thấy khó thở. Chuyện này sẽ không giấu được bao nhiêu lâu, người kia bao giờ mới trở lại đây?

Mấy ngày trôi qua, lực lượng tình báo Hàn Thừa Vĩ sai đi cũng đã mang tin về. Quả thật đúng như lời của vị đại thúc nọ đã nói. Đám ô hợp cướp bóc ngày càng nhiều. Hành vi của chúng ngày càng ngông cuồng hơn, cường đoạt con gái nhà lành, bắt về làm dụng cụ ẩm giường mỗi ngày cho bọn chúng. Quan tri phủ có can thiệp nhưng dường như có một thế lực nào đó che chở, bọn loạn tặc đó mới ngang nhiên tác oai tác quái. Mà tri phủ lại sợ trình báo lên sẽ bị khiển trách năng lực yếu kém, có thể bị bãi miễn chức quan nên cố tình giấu nhem chuyện này.

Thừa Vĩ nghe tin báo này, cái khí chất âm tàn vẫn còn chưa tan hết trong người hắn lại trở dậy. Dám bạo ngược con dân Đại Nam của hắn sao. Là thế lực nào cho bọn chúng lá gan lớn như vậy. Nếu nói cướp bóc vì đói khổ bởi nạn châu chấu. Vậy còn cưỡng ép nữ tử làm điều đồi bại thì là gì đây? Hoàng đế ra lệnh mang chiếu thư trống rỗng ra, tự tay hạ xuống nét bút hữu lực, từng chữ từng chữ hiện ra như rồng bay phượng múa. Nhưng hắn làm gì còn tâm tư để chiêm ngưỡng như đối với một bức tranh chữ thư pháp hắn ngẫu hứng viết. Một bụng chỉ có phần nộ sôi trào. Hắn muốn xem thử để vương Yên Trường Quốc sẽ trả lời việc này thế nào đây?

Chiếu thư nhanh chóng được viết xong, Thừa Vĩ cấp tốc cho sứ giả mang đến cho hoàng đế Yên Trường Quốc, đoán chừng cả đi và về mất khoảng mười ngày đường. Trong thời gian này, hắn sẽ có sự chuẩn bị, trường hợp xấu nhất xảy ra nhất định cũng sẽ không yếu hèn, mặc tình cho bọn họ đập lên thế diện của nước Đại Nam.

Sứ giả vừa đi, Trà Ngân cũng vừa tới. Bóng dáng nàng yếu điệu thướt tha, không có tình mị hoặc người đối diện nhưng lại có một sức hút to lớn. Hoàng đế còn chưa thu lại cơn thịnh nộ tràn ra trên gương mặt, bị Trà Ngân trông thấy hắn mới cố nặn ra vẻ bình tĩnh, nói với nàng:

- Nàng đến rồi à?
- Vâng, mặt ngài làm sao vậy. Có chuyện gì không thuận lợi phải không?
- Đúng. Là chuyện ở Thiên Sơn, đội tình báo đưa tin đám ô hợp kia giờ trò cướp bóc không chỉ là bạc mà còn cướp cả sắc nữa. Ta đã theo ý kiến của nàng, viết một chiếu thư gửi đến hoàng đế của bọn họ. Nếu vẫn không nhận được câu trả lời ôn hòa, ta không ngại gặp nhau ở chiến trường.
- Ta hỏi thật, xét về binh lực, về sự hùng mạnh, bọn họ so với chúng ta thì thế nào?
- Thực lực ngang ngửa nhau, cho nên bao nhiêu năm nay luôn ở thế cân bằng. Nếu chuyện lần này có sự ngầm cho phép của hoàng đế Yên Trường Quốc, nghĩa là muốn sinh sự cho chúng ta gây hấn trước. Ta hoài nghi bọn họ đã tìm được đồng minh trợ lực phía sau. Nàng nghĩ sao?
- Ta phỏng đoán còn một khả năng là có một thế lực thứ ba muốn dùng chiêu "Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi". Họ gây hiềm khích cho hai phía, rồi rung đùi ngồi hưởng ích lợi từ mâu thuẫn của hai quốc gia. Ta nghĩ ngài vẫn nên can trọng trong chuyện này, tránh hậu quả đáng tiếc về sau.

Một lời của Trà Ngân, đánh thức suy nghĩ của Thừa Vĩ. Con nóng giận khiến hắn mặc định những việc làm can rờ ở Thiên Sơn là quỷ kế ban đầu của bọn người Yên Trường Quốc kia. Giờ ngẫm lại suy luận của nàng, khả năng này cũng là khá lớn. Xem ra buổi thiết triều ngày mai hẳn cùng bá quan văn võ phải thảo luận thật kỹ vấn đề này. Cũng sẽ chọn sẵn người tài, khi có biến sẽ lập tức xuất chinh.

Do thế lực dưới trướng của Thừa Vĩ thế nào, năng lực của từng người ra sao, Trà Ngân hoàn toàn không nắm rõ vì vậy việc điều phối nhân lực cô không muốn tham gia, nên đã trở về Hoàng Liên cung trước. Để Thừa Vĩ có thể yên tĩnh cân nhắc việc dùng người. Về tới tẩm cung một lúc lâu rồi, cô vẫn còn cảm khái trong lòng vì người nào đó.

Người nắm giữ quyền khuynh thiên hạ chưa chắc đã sung sướng. Trăm ba vạn sự việc lớn việc nhỏ đều về tay, một tâm nào có kém ai. Không biết giờ này hắn đã về nghỉ ngơi chưa? Nghĩ vậy, cô liền dạo một vòng xem thử thế nào.

Chương 59: Đến kỳ tuyển tú nữ

Nam nhân anh tuấn tiêu sái dần xuất hiện trong nội điện. Theo bối phận hần là thúc thúc của hoàng đế nên khi hành lễ quân thân, chỉ cần khom người một chút là được. Hàn Ngao Thiên khí chất phiêu dật, nhẹ khom lưng, tay chấp lại trước mặt theo kiểu một bên mở ra một bên co thành năm đấm, khẩu khí để vương:

- Thần đã trở lại. Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế

- Hoàng thúc, bình thân. Trẫm đang bàn bạc về chính sự quan trọng. Hoàng thúc vắng mặt thời gian qua, vậy có nghe nói gì về tình hình hỗn loạn ở Thiên Sơn hiện nay không?

- Hồi hoàng thượng, thần có biết về chuyện này nên mới cấp tốc giục ngựa trở về, để chia sẻ nỗi lo cùng hoàng thượng

- Tốt. Vậy ý của hoàng thúc thế nào, có cảm thấy chuyện này khả nghi gì hay không?

- Thần nghĩ bọn họ khinh người quá đáng. Chắc là nghe tiếng gió Đại Nam ta từng có dịch bệnh người chết rất nhiều, cho rằng nước ta còn đang suy yếu. Phía bọn họ thì mùa màng bị phá hoại, dân chúng đói khổ sẽ càng có tinh thần cướp bóc. Tin chắc hoàng đế Yên Trường Quốc muốn dùng cuộc chiến này làm cơ hội để mở rộng lãnh thổ. Thật là không coi chúng ta ra gì mà. Trận chiến này phải đánh, để đám bọn họ sáng mắt nhận ra chúng ta là hổ chứ không phải là mèo bệnh muốn làm gì cũng được.

- Hoàng thúc nói chí phải. Chỉ là trẫm còn có thêm một suy luận khác, là có thể lực thứ ba âm mưu chia rẽ hai nước, cho chúng đứng giữa hòng lợi. Trẫm cũng phải đề phòng cả trường hợp này nữa đấy!

Cả nội điện như bưng bình. Quan viên ai nấy đều bảo "chí phải" khen hoàng thượng anh minh thần võ. Trong khi ai cũng nghĩ chỉ có khả năng Yên Trường Quốc hiếu chiến, nào có ai cẩn thận phân tích góc nhìn khác này đâu. Riêng Trần Nam vương gia đánh thót trong lòng, ngoài mặt vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh. Hần cũng mở lời khen hoàng đế sáng suốt, bụng thì thầm cảm thán: "Không ngờ người cũng nghĩ được theo hướng này, thật không thể xem thường". Hần nghĩ kỹ lại những sắp xếp hết sức cẩn trọng của mình, cảm thấy không có gì sơ sót cả, sao tên tiểu tử hoàng đế vẫn có thể đánh hơi được chứ, vì thế lòng bắt đầu hoang mang. Hiện tại cứ tùy cơ ứng biến. Hoàng đế còn chưa có hoài nghi hẳn đâu, cho nên càng không thể rối loạn tâm tư ngay lúc này. Ngao Thiên lại tiếp tục hỏi hoàng đế:

- Vậy hoàng thượng có dự tính thế nào?

- Trẫm đã phái sứ giả lập tức lên đường mang theo chiếu thư của trẫm, thông báo về việc loạn dân của nước họ đang làm nhiễu loạn cuộc sống bình an của con dân Đại Nam ta. Chờ xem hoàng đế Yên Trường Quốc cho chúng ta câu trả lời cụ thể sẽ đưa ra quyết định. Nhưng tình hình hiện thời cấp bách, không thể chờ nước tới chân mới nhảy. Trẫm sẽ bố trí sẵn lực lượng, sẵn sàng cho tình huống xấu nhất. Trẫm đã chọn được nhân tuyển thích hợp là phó tướng Trịnh Từ Kiên, phong làm chủ tướng của đội quân tiên phong, nếu trận chiến nổ ra sẽ lập tức xuất chinh. Hoàng thúc có ý kiến gì không?

- Tính toán của hoàng thượng vô cùng hoàn mỹ. Chỉ có điều thần được ban tước hiệu Trần Nam Vương gia, hai tiếng "Trần Nam" như lời nhắc nhở của tiên đế và cũng là mục tiêu thần theo đuổi cả đời. Vì vậy với vị trí chủ tướng, thần rất mong hoàng thượng giao lại cho thần, nguyện phân ưu cùng hoàng thượng, giữ bình yên muôn đời cho Đại Nam.

- Nếu hoàng thúc đã có lòng, trẫm cũng không thể nào từ chối ý tốt của người. Vậy trẫm quyết định, Trần Nam vương gia sẽ là chủ tướng của đội quân tiên phong, Trịnh Từ Kiên vẫn sẽ là phó tướng đi theo trợ lực cho vương gia trong cuộc chiến có thể xảy ra lần này. Các khanh có chuyện gì cần trình tấu nữa hay không?

Các quan viên im lặng nhìn trước ngó sau một lúc không có ai bước ra. Thái giám tổng quản Thường Phúc xem tình hình là không còn chuyện gì nữa, chuẩn bị hô to "Vô sự, bãi triều!" thì Mạc Thừa tướng mới bước ra, giọng nhàn nhạt thờ ơ, nhưng việc mà lão ta nói lại như trêu tức khiến đế vương bạo nộ:

- Bẩm hoàng thượng! Còn vài ngày nữa là đến kỳ tuyển tú nữ ba năm một lần. Xin hoàng thượng phân phó cho Hộ bộ phối hợp với Nội vụ phủ sớm chuẩn bị cho kịp. Theo như Khâm Thiên giám tính toán thì năm ngày nữa là ngày lành tháng tốt để tổ chức tuyển tú, tin rằng sẽ giúp hoàng thượng sớm ngày khai chi tán diệp cho vương triều Đại Nam ta.

- Mạc Thừa tướng, người rồi rảnh quá phải không? Giữa lúc nước nhà còn đang lâm vào căng thẳng, trẫm cần mọi người hội ý đưa ra chủ kiến hay, này giờ người vẫn luôn bàng quan đứng ngoài mọi chuyện. Trẫm cũng mắt nhắm mắt mở, cảm thông cho hoàn cảnh của người vừa mới mất con. Vậy mà giờ mở miệng trình tấu lại là chuyện này à!

- Dạ bẩm, việc tuyển tú là quy định của tiền triều bao đời, là việc vô cùng hệ trọng, có ý nghĩa kéo dài huyết mạch cho vương triều Đại Nam. Vì Khâm Thiên giám đã tính ra ngày lành nên không thể chậm trễ. Kéo dài sẽ để lỡ chuyện tốt nên vì thần không thể không nêu ra lúc này. Xin hoàng thượng minh xét.

Chương 61: Giải được ở đâu?

Con bồn chồn của đế vương mỗi lúc một dâng cao. Tim Hàn Thừa Vĩ run lên một cách khó hiểu, khiến hắn cũng không còn giữ được vẻ bình lặng cùng sự kiên nhẫn. Hắn đứng dậy bước ra khỏi Ngự thư phòng, cứ đi mang theo phần tâm trí thấp thỏm. Mà lúc này Trà Ngân đã rơi vào mê loạn, bàn tay bắt đầu chu du từ mặt xuống cổ nam nhân. Tên thị vệ thấy nữ nhân bên dưới thân mình dường như đã động tình thì tâm hồ hởi vô cùng, bắt đầu cuộc chơi hoan ái đầy mỹ vị của mình.

Nhưng khi cái miệng tên thị vệ vừa định hạ xuống, cơ thể hắn đang dần áp lên người Trà Ngân thì nàng bỗng dưng hắt hơi, nước mũi văng hết vào mặt hắn. Hắn phải buông ra lau vội vết bẩn trên mặt rồi chồm người tới chuẩn bị tiếp tục chuyện tốt còn đang dang dở, lại nhúu mày buồn bực vì nàng ta vẫn còn tiếp tục hắt hơi mấy cái liền, nước mắt nước mũi cũng chảy ra trông khó coi chết đi được, liền găm nhẹ:

- Ngươi bị gì vậy hả?

Hạ thân của hắn lúc này đang gào thét nhức nhối muốn được xông ra, đành bỏ đi ánh mắt dán vào gương mặt còn đang đầm nước của nữ tử, muốn mặc kệ nàng ta bị gì, cứ lo cho mình sướng thân trước đã, lại nghe nàng hét to

- Ngươi cắt ra cho ta, ta bị dị ứng phấn hoa.

- Dị ứng gì gì của ngươi, ta mặc kệ. Biết điều thì ngoan ngoãn cùng ta, ta cho ngươi sướng như được lên mây. Nếu không thì đừng trách ta dùng vũ lực với nữ nhân chân yếu tay mềm.

- Ngươi biến đi, biến đi! Hoàng thượng ơi!

- Ha ha, nữ nhân nào cũng mộng tưởng là người của hoàng đế cả. Ngươi bây giờ đang mơ cho thỏa lòng đúng không. Vậy được, ta sẽ là hoàng thượng trong mắt của ngươi.

Lời đại nghịch bất đạo như vậy, là một tên thị vệ, bình thường sẽ chẳng bao giờ dám thốt ra, không khéo bị tru di cửu tộc cũng không biết chừng. Chỉ là hắn bây giờ bị mị được che mờ lý trí, làm gì còn khả năng phân biệt câu nào nên, câu nào không. Đôi tay hắn mạnh mẽ kéo Trà Ngân trở lại, muốn mở tiếp chiếc váy dài, áo trong cùng chiếc áo yếm vẫn còn trên người nàng, làm cản trở hắn hành sự.

Tay của tên thị vệ còn chưa có chạm, đã nghe tiếng động rất lớn ở ngoài cửa. Nam nhân khí chất âm tàn như ma quỷ một cước đạp gãy cửa, tiến vào lôi cổ hắn ra. Tên thị vệ này chưa có nhìn ra được là ai, chỉ nghĩ đến chuyện vui của mình bị người ta phá hoại liền chửi ầm lên:

- Ngươi là tên khốn khiếp nào, nhảy vào làm hỏng việc của ông? Hay ngươi cũng muốn tận hưởng nàng ta cho đã đúng không? Vậy được, ta cũng không ngại chia sẻ cho ngươi việc vui thế này. Nhưng mà chuyện gì cũng phải có thứ tự, ta tìm được nàng ta trước, cho nên ta trước rồi mới đến ngươi. Ngươi đứng qua một bên chờ đi!

- To gan, dám nói chuyện thô tục như vậy hả?

- Chuyện giường chiếu mà còn phải thủ lễ, ngươi không thích thì tránh ra. Ta không chịu đựng được nữa rồi nè

Thừa Vĩ lừa lòng bùng cháy cực điểm từ lúc nghe được tiếng gọi yếu ớt của Trà Ngân. Vào tới nơi đã thấy một tên nam nhân thấp kém đang muốn sở sảng với nàng thì tâm đã như nhập ma rồi, giờ còn nghe được những từ ngữ thấp kém muốn nhục mạ người con gái của lòng mình thì sao còn có thể không phát ra cơn bạo nộ rung trời. Hắn đưa bàn tay vịn hết mười phần khí lực chường thẳng vào ngực tên thị vệ khiến hắn bay xa cả mấy mươi tấc. Lúc tên thị vệ chạm đất, miệng hắn cũng phun ra một ngụm máu, cơn đau lan tràn khắp ngực và tim, đau đớn vô cùng tận.

Mà lúc này người con gái nằm trên giường đã cách xa tên nam nhân trên người có vương chút phấn hoa nên đã không còn bị hắt hơi vì dị ứng nữa. Thế trạng của Trà Ngân đối với phấn hoa chỉ là một biểu hiện dị ứng nhẹ, chỉ cần cách xa nguồn gây dị ứng thì sẽ không còn bị nghẹt mũi, hắt hơi và chảy nước mắt nước mũi liên tục. Vậy nên hiện tại, triệu chứng dị ứng rồi đi là được lực của mị được lại kéo tới mạnh mẽ. Cô gái nhỏ trước đó trong lúc khó chịu do dị ứng, ra sức kéo được tấm chăn và cuộn mình vào bên trong, giờ bắt đầu vận vẹo thân thể. Cũng may có chiếc chăn bao phủ nên không đến nỗi bày ra tư thế khiêu gợi đến xấu hổ. Miệng cô lúc này thì thảo rên rì:

- Ta nóng ... Ta ngứa ngáy quá! Hoàng thượng ơi!

Trà Ngân chỉ gọi trong vô thức, đâu có biết người mình nhắc đến đã có mặt tự bao giờ. “Không ăn qua thịt heo cũng nhìn qua heo chạy”, Thừa Vĩ đương nhiên biết cảm giác ngứa, nóng này là biểu hiện của chuyện gì, quay đầu bắn tia sát khí cực mạnh hướng vào tên thị vệ còn lăn càng ra đất. Giời! Giời cho một tên có mắt không nhìn thấy Thái Sơn. Người con gái mà hắn yêu cũng dám can đảm hạ mị được đề cướp đoạt nàng. Là hắn ta tự có chủ ý thôi tha hay có ai đó sai khiến? Nhưng lúc này tiếng rên la của Trà Ngân đã khiến lòng hắn đau nhói, trước tiên hạ lệnh mang tên thị vệ nhốt lại, cực hình sẽ chờ đợi tên điều nô chó má này. Còn hắn, phóng thẳng đến bên giường ôm vội nàng vào lòng, trái tim hoang mang đau nhói mới dần dần bình ổn.

Cảm nhận được mùi long diên hương quen thuộc từ đế vương, tâm phòng bị của Trà Ngân đã rút cạn. Cộng thêm được lực chi phối khiến nàng lập tức muốn ôm ấp nam nhân này vào lòng. Đôi tay nàng du ngoạn từ gương mặt Thừa Vĩ, cảm giác nhẵn mịn truyền qua da tay nàng thật dễ chịu. Lại dọc theo chiếc cổ cao tinh mỹ, dần hồi trượt xuống cơ ngực săn chắc và bụng, dù còn lớp y phục che chắn nhưng vẫn có thể hình dung được cơ sáu múi vô cùng

- Lão thần tuân mệnh.

Bên này Thừa Vĩ tận lực canh giữ người con gái trong lòng mình. Bên kia lão thái y cấp tốc viết ra các vị thảo dược, sai người nấu và mang đến cho đế vương. Thừa Vĩ bưng chén thuốc lên thổi cho nguội xong lại không biết làm cách nào dứt cho nàng uống vì nàng vẫn còn bất tỉnh. Trăn trở một hồi, hắn cầm chén thuốc lên hộp một ngum to, bắt đầu dẫn thuốc từ miệng hắn sang miệng nàng. Hết ngum này tới ngum khác cho đến khi hết sạch chén thuốc. Ở ngum cuối cùng, hắn thực sự luyến tiếc chiếc môi xinh của nàng, cứ thế giữ nguyên hành động luôn lách khuấy đảo trong khoang miệng. Thuốc rất đắng nhưng dư vị lúc này hắn nếm được lại vô cùng thơm ngọt như mật đường. Khao khát được hòa quyện giằng co cùng lý trí, nhưng lập trường đã rõ ràng ngay từ thời khắc hắn dừng lại không tiến thêm một bước hoàn thành màn "phu thê chi thực" kia, thì đã biết mình chỉ có thể không ngừng nhắc nhở bản thân tỉnh táo, để không tạo ra nỗi tiếc về sau. Vì vậy, Thừa Vĩ kết thúc nụ hôn nồng, kéo chiếc chăn đắp thật cẩn thận cho cô gái nhỏ, rồi cũng nằm xuống bên cạnh, ngắm nghía gương mặt sáng trong, thánh thiện, dịu ngoan của nàng mãi không thôi.

* Chú thích

(*) Một canh giờ tương đương 2 tiếng đồng hồ

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Điều tra âm mưu

Có lẽ do dị ứng khiến cơ thể Trà Ngân mỗi một hơn đôi chút, lại uống thêm thuốc mê do Thừa Vĩ dứt cho, nên thông thường khoảng ba canh giờ được tính tan hết thì người ta sẽ tỉnh lại, nhưng cô gái nhỏ lại mê man thêm nửa canh giờ. Lúc này đế vương được nằm gần người yêu thương, cảm giác yên bình khiến hắn cũng chìm vào giấc ngủ. Lúc Trà Ngân tỉnh dậy thì đã thấy nam nhân quyền uy bậc nhất Đại Nam nằm ngay bên cạnh mình.

Trải qua một đêm mơ hồ trong sương ảo, Trà Ngân bắt đầu suy nghĩ lại mọi chuyện. Cô nhớ ra mình đang đi ngang qua hòn giả sơn, liền có một bàn tay bịt chặt miệng của cô, rồi thì tất cả ký ức bắt đầu trở nên nhỏ vụn. Cô còn nhớ mình đã hắt hơi thật nhiều, nhớ nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, nhớ mình đã đuổi tên nam nhân có mùi mồ hôi khó ngửi và chắc chắn trên người hắn có dính loại phấn hoa nào đó khiến mình khởi phát dị ứng.

Rồi tiếp theo là gì nữa nhỉ, quả thật Trà Ngân không tài nào nhớ ra trọn vẹn. Thế nhưng tờ mờ sáng tỉnh lại thì lại nhìn thấy hoàng đế nằm cạnh. Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra. Trà Ngân rất muốn lay tỉnh hoàng đế, hỏi xem thế nào, nhưng mà lại lo quá nhiều giấc ngủ của hắn, như vậy không tốt lắm đâu. Cho nên Trà Ngân liền nhẹ nhàng bước thật khẽ xuống giường, lại phát hiện thêm một điều mà này giờ vẫn chưa chú ý. Nơi này là nơi nào, sao bỗng dưng mình lại ngủ ở đây? Trong lòng Trà Ngân bắt đầu dâng lên nỗi hoang mang. Chẳng lẽ mình vừa vướng vào một âm mưu hãm hại gì đó nơi cung đình?

Giữa lúc cô gái nhỏ còn đang phiền não trong mớ ký ức hỗn độn, chẳng hề rõ ràng, Hàn Thừa Vĩ cũng đã tỉnh giấc. Mắt còn chưa mở hết, tay đã đưa sang vị trí bên cạnh để tìm người, lại thấy trống trơn mới giật mình ngồi bật dậy và thấy nữ tử trong lòng đang ngồi bên bàn suy tư. Hắn vội bước đến bên cạnh nàng, xem xét thử nàng đã ổn lại hay chưa

- Nàng tỉnh rồi? Có cảm thấy đau đầu khó chịu gì nữa không?

- Ngại dậy rồi à? Sao chúng ta lại ở nơi này? Vì sao ngài lại nằm bên cạnh ta cả đêm

- Nàng không nhớ gì cả sao, có người hại nàng. Ta còn chưa xác định được là ai, nhưng nàng là bị trúng mị dược, mà giải dược chỉ có thể là nam nhân, phải làm chuyện thân mật với nhau thì mới hóa giải được. Nên ta chịu thiệt ở lại đây là để giúp đỡ nàng

Hàn Thừa Vĩ nảy ra chút chủ ý xấu xa, muốn thử xem nếu như nàng biết đã trở thành người của hắn rồi, nàng có tình nguyện đến bên hắn, mở lòng ra hơn nữa với hắn không. Kết quả khi nghe xong, gương mặt Trà Ngân nhiễm một tầng đỏ ửng, thanh âm run run hỏi lại

- Ta trúng mị dược? Ngài ở đây giúp ta, tức là hai chúng ta đã xảy ra chuyện kia với nhau rồi sao?

- Đúng là như vậy!

- Sao ta chẳng nhớ được gì cả. Cơ thể ta cũng bình thường không hề có gì khác lạ, chỉ bị đau ở vai gáy. Ngài nói lại một lần nữa cho ta nghe xem, ta có nghe lầm không

- Không lầm, hoàn toàn là thật. Hơn nữa là nàng chủ động cầu xin ta. Ta mấy lần đẩy nàng ra nhưng nàng nhất quyết xông tới, hết khóc rồi nháo. Ta làm sao có thể nhẫn tâm nhìn nàng đáng thương như vậy mà vẫn cứng rắn kháng cự được chứ? Thân nam nhân như ta trước giờ còn chưa có đụng qua nữ tử nào đâu, lần này bị hủy hết trong tay nàng rồi. Nàng suy nghĩ đi, giờ nên đền bù gì lại cho ta đây!

- Ta... Ta... Thực lòng xin lỗi ngài. Ta... đầu ta đau quá, xin phép ngài ta phải về Hoàng Liên cung tiếp tục nghỉ ngơi. Không phiền ngài nữa.

- Chờ đã...

Không đợi Thừa Vĩ nói hết câu, Trà Ngân đã nhấc váy chạy ra cửa, cũng không kịp định hướng mình đang ở đâu, cứ chạy trước rồi tính sau. Trời vẫn còn đang nhá nhem, thân ảnh nhỏ nhỏ chìm vào góc tối, để lại Thừa Vĩ đứng đó ngây ngốc tự hỏi "hàng ấy chạy nhanh như vậy làm gì, ta cũng đâu có ăn thịt hàng đâu kia chứ!"

Cô gái nhỏ chạy loạn xạ mất một lúc mới xác định được phương hướng quay trở về Hoàng Liên cung. Hai cung nữ do chính tay tổng quản Thường Phúc phái đến tạm thời lo việc ăn uống sinh hoạt cho Trà Ngân, cả đêm lo lắng, không biết tiểu cô nương này đi đâu mãi không thấy về. Cô nương này trước kia là cung nữ giặt đồ còn thấp kém hơn bọn họ, nhưng giờ chính là đầu quả tim của hoàng đế. Bọn họ còn nghe râm ran lời đồn là thiên tử còn muốn lập nàng làm hoàng hậu nữa kia. Cho nên họ càng phải cẩn thận hầu hạ, về sau nàng hóa thân thành phượng hoàng thì mình cũng được hưởng phúc lây. Đối với việc cô nương Trà Ngân muộn như vậy mới xuất hiện, lúc đầu bọn họ đoán là do đế vương muốn nàng ở lại để thị tẩm, thậm chí thay cho nàng. Ai ngờ, lúc một trong hai người bọn họ bị đau bụng, đến thái y viện xin ít thuốc, lại nghe được hai lão thái y đang xầm xì to nhỏ chuyện hoàng đế đang nổi con thịnh nộ vì một nữ tử nào đó bị hãm hại, liền liên tưởng ngay đó là Trà Ngân cô nương. Mà hiện tại thấy cô nương ta mang dáng vẻ bình ôn, "lông tóc vô thương" thì mới hạ xuống bắt an trong lòng.

Đồng Cúc nhìn Trà Ngân vừa từ ngoài trời lạnh trở về, sợ nàng bị cảm lạnh liền nhanh chân chạy đi nấu một ấm trà gừng. Còn Đồng Trúc dìu nàng vào trong, lấy chiếc áo ấm khoác lên người nàng, giọng lo lắng hỏi:

- Sao bây giờ cô nương mới quay về, là phát sinh chuyện gì không hay sao?
- Không có gì đâu. À, trời vẫn còn sớm, sao hai người đã dậy rồi. Chẳng lẽ... chẳng lẽ cả đêm không ngủ, đợi ta về phải không?
- Bọn nô tì không yên tâm về cô nương, cho nên cũng không chợp mắt được
- Thôi được rồi, nhưng không nên có lần sau. Phải biết giữ sức khỏe chứ. Còn nữa, đừng xưng "nô tì" với ta. Ta không quen đâu. Cứ gọi "ta - người" ngang hàng là được rồi.
- Nô tì không dám. Cô nương là người trong lòng hoàng thượng. Sớm muộn gì cũng trở thành phi tử của ngài ấy. Ngài ấy mà nghe được nô tì gọi như vậy, nhất định sẽ phạt nặng nô tì đấy ạ!
- Được rồi, không gọi thì không gọi. Còn chuyện người nói ta sớm muộn cũng là phi tử của hoàng thượng, không cho phép nói bậy bạ, vô căn cứ như vậy nữa
- Nhưng chuyện này đã đồn khắp hậu cung rồi ạ
- Thôi thôi, ta mệt rồi muốn nghỉ ngơi một chút, người lui ra đi.
- Vậy còn trà gừng Đồng Cúc đang nấu sắp xong thì sao ạ?
- Cứ để đó, lát nữa ta dậy sẽ uống.
- Vậy nô tì xin phép ra ngoài
- Ừ!

Đồng Trúc rời khỏi phòng. Trà Ngân liền leo lên giường kéo chăn trùm lại, định bụng sẽ ngủ tí chút cho lại sức rồi mới tinh tảo nghĩ kỹ lại từng chuyện đã xảy ra. Nhưng cũng lạ là dù cố gắng thế nào thì mắt cô vẫn cứ rảo hoảnh, trong khi cả người uể oải, nhất là cái cổ thì khá đau. Đỗ giấc cho mình mãi không được, Trà Ngân quyết định thức luôn, nằm phân tích xem vấn đề ở đâu để tìm ra kẻ đã ám hại mình.

Thế là, Trà Ngân bắt đầu chìm vào những suy luận của bản thân. Theo như lời hoàng đế thì mình bị trúng mị được, nhất định là lúc bị bịt miệng đến bất tỉnh, sau đó được đưa đến căn phòng kia. Rồi có một nam nhân đến tính gỡ trò đòi bại với mình nhưng may mắn hoàng đế đến kịp nên thoát một kiếp nạn. Nhưng vì mị được tác dụng quá mạnh nên mình chủ động nhảy tới "ăn sạch" con người ta sao? Trời ơi nhất định lúc đó mình mang cái bộ dáng lẳng lơ lắm đây, hẳn nhất định là khinh thường mình vô cùng. Hắn còn nói rất ủy khuất rằng mình đã cướp mất đời trai của hắn nữa. Trời ơi, xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu. Nhưng mà... chờ đã, hắn là muốn lừa phỉnh mình sao. Thân là đế vương có tam cung lục viện, đời trai của hắn mà còn, trừ khi hắn bị yếu sinh lý. Tính đồ hết trách nhiệm cho bốn cô nương ta sao? Cơ mà dù là gì đi nữa thì vẫn đau lòng quá đi. Có câu "trinh tiết đáng giá ngàn vàng", tưởng có thể trao cho chồng mình, ai ngờ lại bị mất đi vì một âm mưu hiểm độc. Là tên khốn nào bày ra trò này hả? Hu hu hu

Trà Ngân khóc thật lâu, mắt sưng húp rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào không biết. Chỉ biết khi tỉnh lại đã nhìn thấy bóng lưng mặc áo long bào đang ngồi cạnh chiếc bàn để uống trà. Nghĩ lại dù hắn có phải là xử nam hay không thì cũng do mình vô vấp người ta. Hắn đến hỏi tội cũng là đúng mà. Trà Ngân đối với hắn vừa là hồ thẹn, vừa là ngại ngùng, không biết phải đối diện với hắn thế nào, tạm thời đành né tránh hắn vậy. Cho nên cô gái nhỏ quyết định nói qua loa vài câu rồi tìm cách rời đi

- Hoàng thượng, ngài đến chơi sao. Không hiểu sao từ lúc về cung tới giờ, dù đã nghỉ ngơi nhưng đầu ta vẫn nhức buốt. Có lẽ ta nên đến thái y viện chẩn bệnh xin thuốc thôi. Ngài cũng nên quay về đi, chính sự quan trọng hơn. À, còn nữa, vài ngày tới ta sẽ không đến ngự thư phòng, ta đang mệt mỏi thể này sợ không thể giúp gì được cho ngài hết. Thôi, ta phải đi đây, ôi đau đầu đau quá!
- Đứng lại!
- Sao thế hoàng thượng?

- Nàng đau đầu, ở đây chờ ta triệu kiến thái y đến là được rồi, cần gì nhọc sức đi đến đó. Ta nhìn ra nàng là đang muốn tránh mặt ta.
- Làm gì có chuyện đó, là ngài nghĩ nhiều rồi.
- Vậy sao nàng không dám nhìn thẳng mặt ta, nãy giờ vẫn cứ luôn quay đầu về hướng khác hả?
- Ta... Ta không có
- Không có sao?

Thừa Vi đứng dậy, nhẹ bước tới gần Trà Ngân, đưa tay xoay mặt nàng đối diện với mình. Cô gái nhỏ lúng túng cup mắt xuống. Thừa Vi vẫn giữ nguyên bộ dáng tìm tòi đối với nữ tử trước mặt, muốn nắm bắt cảm xúc dù là nhỏ nhất của nàng. Lại phát hiện vành tai nàng ứng hồng, đôi gò má cũng phơn phớt hồng như được đánh phấn. Hắn nghĩ đến chỉ có thể là nàng còn đang rất thận trọng vì chuyện đêm qua. Biểu cảm này sao mà sinh động, đáng yêu quá đỗi. Hắn cảm thấy đùa nàng như vậy còn chưa đủ, liền mang chuyện đã qua ra nhắc lại

- Nàng tránh ta như tránh tà như vậy là muốn phôi bỏ trách nhiệm? Đòi có ai vô lương tâm như vậy không, "ăn" người ta rồi là quát ngựa truy phong. Ta là xử nam đó có biết không hả?
- Ngài còn dám nói chuyện này nữa sao? Tam cung lục viện của ngài chẳng lẽ chỉ là làm cảnh, còn mạnh miệng nói vẫn là xử nam với ta. Có quỷ mới tin!
- Quân vô hí ngôn, ta gạt nàng làm gì. Đám phi tần kia là lúc ta còn là thái tử, do phụ hoàng nạp cho ta. Nhưng ta chán ghét nữ nhân, cũng không thể cải lệnh phụ hoàng cho nên cứ ngó lơ không thèm nhìn đến ai cả cho tới khi gặp được nàng. Là nàng lấy đi lần đầu tiên của ta.
- Ta cũng bị mất lần đầu tiên vì ngài. Chúng ta hòa nhau được không? Cũng chỉ tại cái tên khốn kiếp nào đó làm hại ta. Ta mà biết là ai, nhất định mắng tổ tông mười tám đời nhà hắn. Hừ!

Nhắc đến kẻ hại mình, Trà Ngân bùng phát lửa giận, cũng chẳng còn giữ được vẻ dịu dàng thương ngày, gương mặt cau kinh, dữ dằn hơn như con nhím xù lông tự vệ. Vậy mà Thừa Vi cũng vẫn yêu chết được cái bộ dạng này. Nhưng quan trọng là nàng bảo mất lần đầu tiên cho hắn, vậy là nàng chưa từng là người của hoàng thúc sao. Niềm vui đến quá đỗi bất ngờ, hắn không kiềm chế được nổi hân hoan, liền kéo nàng vào lòng, ôm nàng, cảm nhận mùi hương đặc trưng thật tuyệt vời của nàng.

Trà Ngân vẫn còn ấp đầy bức tức, tự dung bị ôm, cũng chẳng cần quan tâm hắn là người đứng đầu một nước quyền thế ngập trời, đẩy người hắn ra. Mà hắn cứ một mực quấn chặt lấy không buông, cô đành phải mắng hắn:

- Ngài tránh ra, tìm cơ hội sàm sỡ ta sao. Vì ta trúng mị được làm chuyện có lỗi với ngài, ta thật lòng xin lỗi. Nhưng còn lúc tỉnh táo, ta không tự nguyện, ai mà ép buộc ta, ta nhất định không tha cho người đó đâu. Buông tay!

Thừa Vi khựng lại, nhớ về quyết định đêm hôm trước của mình. Canh bạc này hắn chọn đúng rồi, nếu lần đó vội vàng manh động, lỡ sau này nàng phát hiện được hắn không kiềm chế được mà muốn nàng, nhất định sẽ chán ghét hắn thật sâu. Còn may, lý trí quay về kịp thời. May hơn nữa là để cho hắn phát hiện nàng chưa từng là của người nào cả. Cũng phải cảm tạ ông trời cho hắn có linh tính, kịp thời đến cứu nàng, bằng không nàng đã bị tên khốn kia làm vẩn đục rồi. Nàng cảm hận kẻ chủ mưu một, thì hắn cảm hận tới mười phần, làm sao có thể tha thứ cho kẻ thủ ác kia được. Nghĩ đến đây, Thừa Vi gọi Thường Phúc vào, lệnh mang tên thị vệ đang bị tổng giam kia lên vấn tội.

Thường Phúc đi một vòng cũng khá lâu rồi quay về, không có dẫn theo người hoàng đế cần. Thừa Vi chau mày chờ xem Thường Phúc bẩm báo gì, nghe hắn nói mà thêm phần nộ

- Dạ bẩm hoàng thượng, tên thị vệ kia đã chết, là bị trúng độc ạ!
- Xem ra là có kẻ vuron bàn tay thật dài vào hoàng cung của trẫm đây mà. Trẫm đã dặn dò canh chừng hắn ta cho cẩn thận, cũng do các người tắc trách để cho kẻ khác có cơ hội lên vào đầu độc hắn ta. Chết không đối chứng, manh mối bị đứt luôn rồi đó. Các người đáng bị phạt nặng.
- Xin hoàng thượng bớt giận. Nô tài đã làm theo sai bảo của hoàng thượng, lính gác canh chừng đến một con ruồi cũng không lọt qua được. Khi hoàng thượng cho truyền, nô tài mới vào ngục và phát hiện hắn ta đã chết. Nô tài đã gọi ngũ tác khám nghiệm tử thi sơ bộ, phát hiện trong cơ thể hắn vừa có độc tính vừa có mị được, là được uống cùng một lúc. Độc tính của loại độc này phát tác chậm, chắc chắn là kẻ chủ mưu tính toán rất kỹ, vừa đủ để tên thị vệ đó hoàn thành trò ghê tởm với mị được, muốn giết người diệt khẩu. Xin hoàng thượng minh xét.
- Thật là thâm hiểm. Tính toán cũng tốt quá nhỉ. Vậy người có tra ra thời điểm đó có kẻ nào khả nghi lang vãng xung quanh hay không?
- Dạ, nô tài vừa bảo thị vệ đi điều tra thêm, chắc là một lát nữa sẽ có tin tức. Nhưng trước mắt, thị vệ báo lại là lúc thái y vừa đến thì có Trần tài nhân và thị nữ bên cạnh Lan Quý phi có đi ngang đây
- Cứ mạnh dạn tra xét rồi mang tất cả những kẻ tình nghi đến đây hết cho trẫm.
- Nô tài tuân mệnh

Nói xong Thường Phúc khom người lui ra, để lại không gian riêng cho đế vương và nữ nhân. Ngồi cửu ngũ nhất mầy đang hung ác, xoay mặt nhìn người trong lòng, tâm liền mềm nhũn ra. Còn Trà Ngân thì vẫn đang suy nghĩ lại những gì thái giám tổng quản bẩm báo. Đúng là ghê tởm quá mà, vừa thiết kế

để hủy đi trong sạch của mình, vừa ra tay bịt đầu mối không lộ ra chút sơ hở nào. Rốt cuộc là mình đã đắc tội với ma quỷ phương nào thế này!

Còn ở Hồng Lan cung, thị nữ cận thân Quỳnh Mai của Lan Quý Phi vì không thể thăm dò tin tức về Trà Ngân nên đành phải quay về bẩm báo với chủ tử tình hình mờ mịt hiện tại. Họ cũng chẳng có cách nào ngoài chờ đợi, lòng cầu mong Phật tổ phù hộ cho bọn họ, khiến cái gai trong mắt kia gặp phải kết cục thê thảm, nhục nhã. Kiên trì đợi cả một đêm, điều họ đón nhận là một đám thị vệ hùng hùng hổ hổ đến để lôi thị nữ đi. Lan Quý phi nhìn tình thế như vậy, thầm than "Không tốt, chẳng lẽ hoàng đế đã phát hiện được điều gì?"

Phía bên kia tẩm cung của Trần tài nhân, thị vệ cũng đến áp giải nàng tới trước mặt hoàng đế. Nàng bị lôi đi, khóc vô cùng thương tâm, hận số phận xui xẻo sao lại cho nàng biết được cái bí mật động trời của hoàng đế. Đầu là do ả thị nữ kia kéo nàng đi, đúng là một kẻ xúi quẩy mà. Hu hu hu.

Hai nàng thị nữ và Trần tài nhân bị mang đến. Thường Phúc bẩm báo không tìm thấy kẻ nào khả nghi nữa. Hoàng đế lúc này đang dịu dàng nhìn Trà Ngân liền đổi thành gương mặt tràn đầy sát khí. Thật là đổi mặt còn nhanh hơn lật sách. Hắn nhìn hai nữ tử bên dưới như nhìn thứ ruồi bọ bẩn thỉu, giọng danh ác:

- Tội qua hai người các người đi ngang khu vực Dạ Nguyệt cung vắng vẻ kia để làm cái gì?

- Thần thiếp là đi theo thị nữ này đến Hồng Lan cung thăm quý phi nương nương. Nàng ta nói đi lối này sẽ nhanh hơn nên thần thiếp nghe theo. Tất cả là do ả, thần thiếp không biết gì cả - Trần tài nhân nhanh chóng đẩy hết mọi trách nhiệm lên đầu thị nữ.

- Bẩm hoàng thượng. Đúng là có lối tắt đi ngang Dạ Nguyệt cung để đến Hồng Lan cung. Nô tì chỉ mời Trần tài nhân đến Hồng lan cung trò chuyện để Lan Quý Phi bớt buồn trong lúc dưỡng bệnh. Nô tì không biết mình đã phạm phải lỗi gì ạ.

Thị nữ này cũng là người thông minh tài trí, nàng ta treo lên gương mặt bình thản vô tội dù trong lòng sợ hãi tột cùng. Nàng ta nghĩ trong chuyện này không hề có chút sai sót nào, tên thị vệ kia thì chắc chắn đã chết không đời sống. Chỉ cần chối bay biến thì hoàng thượng sẽ không có lý do gì mà trị tội của mình.

Nhưng thị nữ này đã lầm, Thừa Vĩ không như người bình thường, khi manh mối bị xóa sạch, không tìm thấy điểm đáng ngờ của đối tượng tình nghi thì đành phải buông tha, mà hắn trực tiếp hạ lệnh

- Được rồi, trăm muốn xem thử lời của các người thật được đến đâu. Thường Phúc, bảo thị vệ cho mỗi người mười bạt tai thật mạnh, xem có điều gì còn giấu giếm không. Tốt nhất là hai người nên nhớ lại cho kỹ, lúc đi qua Dạ Nguyệt cung có trông thấy người nào nữa khả nghi hay không. Nếu không thì chỉ có các người phải nhận lấy nhục hình.

Hai nữ tử cùng đồng thanh van xin: "Xin hoàng thượng minh xét, xin hoàng thượng khai ân", nhưng hoàng đế vẫn dửng dưng buông ra ba tiếng "Dụng hình đi!" rồi an tĩnh lia mắt sang người con gái trong lòng mình. Bên này hai tên thị vệ lần lượt bước ra đứng trước mặt hai nữ tử đang quỳ trên nền đất. Bàn tay to lớn của nam nhân được rèn luyện trong quân đội chính quy, giương thật cao rồi thật nhanh hạ xuống làn da mềm mại của nữ tử, trên gò má hai người liền xuất hiện năm dấu tay chói mắt, khỏe miệng cả hai rì ra một ít máu. Cảm giác đau đớn truyền tới, hai nàng lăn ra đất oa oa, nhưng hoàng đế không có ý định dừng lại. Thị vệ tiếp tục cường chế hai nàng ngồi dậy, giáng thêm lần lượt những bạt tai khác cho đến khi đủ số lượng hoàng đế yêu cầu. Gương mặt hai nữ tử lúc này sưng to như hai cái đầu heo, nào còn có vẻ xinh tươi điểm lệ thường ngày nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Lời tuyên chiến

Hai nữ tử bị dụng hình đủ mười bạt tai, thị vệ mới buông ra chờ chỉ thị tiếp theo từ hoàng đế. Hai nàng ta nằm rũ rượi trên đất, đau đớn thấu tận trong lòng. Hàn Thừa Vĩ lúc này mới quay đầu nhìn lại, hỏi kỹ lần nữa:

- Đã nhớ ra có người nào xuất hiện ở đây cùng với các người không. Hay chính các người là hung thủ bày ra trò mị được. Trăm cho một trong hai người một cơ hội tự cứu lấy mình đây!

Trần tài nhân từ lúc con đầu lan tỏa, đầu vẫn còn ong ong, tự thấy mình vô cùng oan ức, bị người khác kéo đến gần Dạ Nguyệt cung rồi lãnh đủ một kiếp nạn này. Giờ lại nghe ra hoàng đế nói đến mị được thì lại càng điên cuồng hơn. Hóa ra hoàng đế chẳng phải bệnh lạ khó nói gì, mà ngài ấy tức giận vì có kẻ gan to bằng trời, dám dùng mị được ám hại ngài ấy. Phải biết là trong hoàng cung này, mị được là một loại vật cấm, không nổi giận làm sao được. Mà bản thân nàng không có liên quan gì đến chuyện này, sao có thể im lặng nhận lấy phán quyết của bậc đế vương như thế. Chẳng cần biết chuyện này là âm mưu của ai, nàng cũng phải đẩy hết trách nhiệm lên đầu thị nữ Quỳnh Mai kia mới được. Nghĩ kỹ vậy rồi, Trần tài nhân ôm khuôn mặt sưng phồng gặng giọng nói:

- Bẩm hoàng thượng, nhất định là ả ta làm. Thần thiếp đang thưởng hoa ở Ngự hoa viên. Tự dung ả đến rồi bảo thần thiếp đi. Chính ả cũng dẫn thần thiếp đi hướng bên này. Thần thiếp hoàn toàn vô tội ạ. Xin hoàng thượng điều tra cho kỹ, trả lại sự trong sạch cho thần thiếp.

Hoàng đế nhìn đôi mắt Trần tài nhân ánh lên vẻ cương trực, không nhìn ra có điểm lừa dối mới cẩn thận lia mắt qua chỗ Quỳnh Mai. Nàng ta lúc này chặt vật vô cùng nhưng vẫn cố gắng chống đỡ, luôn miệng nói bản thân không hề liên quan. Chứng cứ còn chưa đủ thuyết phục, thế nhưng chỉ cần nhớ ra

Thị vệ duy nhất còn sót lại của đoàn sứ thần nhìn trước ngó sau cẩn thận, mới chạy một mạch thật nhanh, không dám phóng ngựa sợ tạo ra tiếng động lớn thu hút đám người kia quay lại. Chạy mãi cho đến một quán trọ, hắt đưa bạc cho chủ quán nhờ mua một con ngựa tốt mới giục ngựa cấp tốc quay về, không cần nghỉ ngơi, chỉ mong đem tin thượng khẩn kịp lúc, giúp Đại Nam giảm thiểu hậu quả nặng nề từ chiến tranh gây ra.

Từ lúc thị vệ kia chạy đi, liền có hai nam nhân bước ra, mặt mũi hung ác. Một tên cánh môi nhếch nhếch tạo thành nụ cười bốn cọt, nhìn theo hướng người dân mất hút. Tên nam tử còn lại có cấp bậc thấp hơn mang vẻ thắc mắc, khom nhẹ người hỏi:

- Thừa đường chủ, vì sao Tứ hoàng tử ra lệnh giết đoàn sứ thần, mà ngài lại chừa mạng cho tên này, sao không để cho đệ giải quyết dứt điểm sạch sẽ luôn ạ?
- Người thật là ngốc nghếch. Tứ hoàng tử muốn chúng ta giết người, lại dặn làm thế nào cho hoàng đế Đại Nam nhanh chóng biết được sự việc. Tha cho một con tép riu chính là cách truyền tin tốt nhất đó.
- Nhưng vừa nãy đường chủ có nói không để hoàng đế Đại Nam biết, chúng ta mới nhanh hơn bọn họ một bước, tấn công khi bọn họ chưa kịp phòng bị cơ mà.
- Lời ta nói chỉ là để tên thị vệ duy nhất còn sống kia mất cảnh giác, tin rằng chúng ta sẽ chủ động tấn công. Người nghĩ hoàng đế Yên Trường Quốc tự nhiên sẽ khởi phát chiến tranh sao? Chuyện này đều do Tứ hoàng tử sắp đặt cả. Chúng ta là thuộc hạ của ngài ấy, chỉ cần nghe theo thôi là được.
- Tuân lệnh đường chủ!

Thế là hai nam nhân ung dung quay trở về phục mệnh. Linh hồn họ đã bán cho quỷ, nào có quan tâm khi chiến tranh nổ ra, sẽ có biết bao nhiêu người rơi vào cảnh lâm than. Cái họ quan tâm chỉ là danh, là lợi do chủ tử ban thưởng mà thôi.

Hoàng cung Đại Nam mấy ngày liền đều nhận được tin tức không hay ở Thiên Sơn và vùng phụ cận. Đám loạn tặc khinh người quá đáng, ngày càng lộng hành hơn, mở rộng phạm vi cướp bóc khắp nơi khiến cho dân chúng khổ sở và lo âu, không thể tập trung vào buôn bán, làm việc. Hàn Thừa Vĩ nghe xong một bụng lửa giận, triệu tập thêm người đến địa phương đó trấn áp. Vừa ôn hòa xong nơi này, nơi khác đã bắt đầu loạn cả lên.

Đêm nay, Thừa Vĩ đang trần trọc không yên, phân tích hai giả thiết trước đó về động thái ngang ngược hiện tại của loạn tặc ở Thiên Sơn và phụ cận. Trường hợp nếu là bên thứ ba muốn gây rối nhằm trục lợi, thì có thể là nước nào đây? Giáp với Đại Nam và Yên Trường Quốc có ba nước Sở Minh Quốc, Thiên Hòa Quốc và An Cường Quốc. Là nước nào có khả năng nhất muốn cho chiến tranh nổ ra, trong khi trước giờ dù chẳng ưa gì nhau nhưng ngoài mặt mỗi người đứng đầu một nước đều cố gắng tỏ ra giao hảo?

Thừa Vĩ còn chưa nghĩ ra thế lực tình nghi là nước nào, đã nhận được tin tức không tốt về đoàn sứ thần. Thường Phúc nhanh chân vào bẩm báo khi đế vương còn đang nằm trên long sàng, giọng điệu rất khẩn trương:

- Khởi bẩm hoàng thượng, thị vệ trong đoàn sứ thần đến Yên Trường Quốc yết kiến. Đoàn người của chúng ta phải đi giờ chỉ còn lại một người thôi ạ.
- Mau truyền!
- Vâng.

Tên thị vệ trong đoàn đi sứ bước vào, vẻ mặt thê lương, phủ phục trước mặt thiên tử, lập tức nói hết những gì đã xảy ra khi đến gần biên giới Yên Trường Quốc:

- Muốn tâu hoàng thượng, đoàn sứ thần của chúng nô tài chỉ còn một đoạn không xa nữa là đến được địa phận của Yên Trường Quốc. Nhưng khi chúng nô tài đang đi qua một cánh rừng nhỏ đã bị một đám người lạ mặt xông ra. Bọn chúng tàn độc, chặt đầu hết từng người trong đoàn của chúng nô tài. Nô tài là người may mắn sống sót, liền quay về trình báo với hoàng thượng.
- Người có đoán ra bọn chúng là ai không?
- Dạ bẩm, trước lúc sứ thần đại nhân bị một tên trong số đó dùng sạt chiêu chém bay đầu, hần ta đã nói đây chính là lời tuyên chiến của tên cầu hoàng đế Yên Trường Quốc. Sau đó, khi chuyện này còn chưa truyền về Đại Nam ta, chúng sẽ đi trước một bước dẫn quân vào tấn công hòng đoạt lấy lãnh thổ nước ta. Xin hoàng thượng đưa ra sách lược ạ!
- Giỏi cho bọn chúng, dám đưa ra lời tuyên chiến bằng phương thức khinh người như vậy. Chúng xem Đại Nam ta đều là cỏ dại dưới chân, muốn dẫm đạp thì dẫm đạp sao? Được rồi, lên tinh thần sẵn sàng cho trận chiến đi thôi. Thường Phúc! Triệu tập bá quan văn võ từ hàng ngũ phẩm trở lên tới Ngự thư phòng có việc quan trọng cần bàn luận. Truyền gọi Trần Nam vương gia và Trịnh phó tướng đến luôn cho trẫm. À, còn nữa, không cần phải gọi Mạc Trường Thâm đến đâu, lão ta có đến cũng không giúp ích được gì cả!
- Tuân lệnh hoàng thượng

Thường Phúc nhanh chân diu tên thị vệ kia đến Ngự thư phòng chờ đến khi triệu tập các quan viên, còn phần mình đi lo liệu mọi chuyện để vương căn dặn. Để lại một mình nam nhân quyền uy bậc nhất Đại Nam vui đầu trong muôn vàn suy tính về thế trận đối đầu sắp sửa xảy ra.

- Ta không cần. Muội có biết chiến trường nguy hiểm cỡ nào không. Nàng là thân nữ nhi sao có thể chịu đựng được vất vả như vậy. Còn nữa, ta không thích nam nhân khác ngắm nhìn nàng. Nàng là của ta, chỉ có ta được ngắm thôi

- Muội mang dáng vẻ nam nhân thì ai thèm ngắm, huynh đừng có mà nhỏ mọn. Bất quá muội hóa trang cho già một chút là được chứ gì

- Nhưng ta không muốn nàng dần thân vào hiểm cảnh.

- Muội tin tưởng vào năng lực của huynh. Huynh nhất định có thể bảo vệ tốt cho muội. Nếu chỉ là chuyện này thôi mà huynh còn làm không được, thì muội làm sao tin huynh có thể che chở muội suốt đời. Huynh mà từ chối, liền chứng minh năng lực yếu kém. Muội chẳng cần yếu đương gì với một người như vậy đâu.

Trước lý luận rất sắc sảo cùng quyết định cứng rắn của Vân Ngọc, Chỉ Viễn cuối cùng cũng đồng ý, liền đưa nàng cùng về phủ thái tử để thu xếp ổn thỏa hành lý cho nàng. Hai người còn đang sống bước cùng nhau, không ngờ lại nhìn thấy thân ảnh giả nua với gương mặt phiến não của lão đại phu chạy tới. Nhìn vậy đủ hiểu, ông đã đọc qua nội dung bức thư và đến đây để ngăn cản. Vân Ngọc mới bày ra bộ dạng nũng nịu, năn nỉ hết lời:

- Con biết là cha sẽ không đồng ý. Nhưng mà cha phải thông cảm cho con. Cha thường ngày ra ngoài hành thiện, chữa bệnh miễn phí cho bao nhiêu người. Con là con gái của cha, sao lại không có chung tư tưởng. Con học y mà không có đất dụng võ, không giúp đời thì còn học để làm gì, sao xứng với câu “Lương y như từ mẫu”. Cha cho con đi nha cha, đi mà cha!

- Nhưng...

- Lão đại phu, có ta bên cạnh bảo vệ nàng, ông cứ yên tâm đi. Ta nhất định không để nàng phải chịu chút sứt mẻ nào cả.

- Dạ!

Lão đại phu đáp lại chỉ một từ thôi với giọng không tình nguyện. Nhưng thái tử đã nói như vậy rồi, ông có cách nào thuyết phục nữa đâu, đành dặn dò tỉ mỉ để nữ nhi biết chăm sóc mình thật tốt. Ông cũng gửi gắm Vân Ngọc với thái tử mặc dù biết đó là lời nói thừa. Thế nhưng thừa thì vẫn cứ nói, bởi đã làm cha làm mẹ, có ai dễ dàng yên lòng khi con mình đi vào hiểm nguy mà có thể gác lại lo âu nặng trĩu.

Lão đại phu sợ nhìn nữ nhi thêm một chút nữa thì nước mắt sẽ rơi ra, khiến nàng lo lắng cho mình, nên liền bảo nàng đi cùng thái tử cho sớm. Khỏe mắt hần dẫu chân chim của ông hôm nay đờm buồn, làm tim Vân Ngọc cũng xót xa. Chỉ là cô có chí hướng của riêng mình, muốn gieo cây đức cho đời và cũng tin chính nghĩa nhất định chiến thắng, chiến tranh sẽ chấm dứt sớm thôi. Mọi người cứ thế chia tay trong tâm trạng nặng nề, đâu có phát hiện một thân ảnh điềm nhiên thu trọn tất cả cảnh tượng này vào trong mắt, mỗi nhẹ câu lên nụ cười khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Chết vẫn chưa yên

Thời điểm tận mắt nhìn toàn quân bị Tử hoàng tử bắt về Yên Trường Quốc, Hàn Ngao Thiên tự mình nguy tạo chứng cứ bị hạ sát trọng thương, nên đã có thể yên tâm quay trở lại báo tin cho hoàng đế. Hắn rất cẩn thận, đã giả vờ thì cũng làm cho đến nơi đến chốn, lê lét tâm thần thương tích của mình đến nhà một thường dân, giờ ra tắm kim bài thân phận Trần Nam Vương gia, nhờ họ đưa về kinh thành.

Rất nhanh, thường dân đó đã tìm được một cỗ xe ngựa cũng khá tốt, khởi hành đưa vị quý nhân này khẩn cấp lên đường truyền hung tin về an nguy của đất nước về cho thánh thượng. Chỉ nam nhân sôi sục, căm hận bọn người Yên Trường Quốc bao nhiêu thì lại càng tăng tốc độ ngựa bấy nhiêu. Vậy cho nên khoảng cách từ khu vực biên giới của Đại Nam và Yên Trường Quốc đến kinh thành tầm bốn ngày đường đã rút ngắn chỉ còn lại khoảng ba ngày. Vừa vào tới cổng thành, chỉ huy đội lính gác biết tin đội quân ra trận bị thất bại, Trần Nam vương gia thì đang bị trọng thương, liền cấp tốc phái người hộ tống vương gia vào hoàng cung diện thánh, còn bản thân trực tiếp trình báo lên cấp trên để hoàng đế sớm có đối sách giải quyết tình hình này.

Ngay từ lúc quân đội Đại Nam khởi hành lên đường, Thừa Vĩ lúc nào cũng trong trạng thái tập trung cao độ, không ngừng nghe ngóng tin tức từ thám tử do hắn sai phái theo chân đoàn quân ra trận. Hắn dù không nắm chắc phần thắng hoàn toàn nhưng nếu làm đúng theo kế hoạch thì thực lực hai phía tương đối cân bằng, có gì phải sợ bọn người càn rỡ kia. Thế mà bỗng dưng xảy ra bất ngờ ngoài dự tính. Ban đầu, đội quân do vương gia làm chủ tướng đi đúng lịch trình đã về ra từ trước, rồi không biết vì sao khi đến đoạn đường có nhánh rẽ thì lại chia ra làm hai hướng. Thám tử quyết định đi theo nửa đội quân của Trịnh Tử Kiên để tìm hiểu xem rốt cuộc nguyên nhân thay đổi kia là do đâu, thì chứng kiến một màn ghê rợn, phó tướng chết đứng trong dáng vẻ ai oán, toàn bộ quân lính kẻ chết vì bị ngựa giầy xéo, người vong mạng vì đã tàng lăm võ đầu, nơi đó trở thành bãi tha ma ngồn ngang điều tàn. Thám tử vội vàng về tâu lại cùng hoàng đế.

Thừa Vĩ nhận được tin xấu về phó tướng không bao lâu thì lại nghe có người đưa Trần Nam Vương gia về kinh với một thân thương tích khá nặng, đội quân thất bại nặng nề. Hắn lúc này cả tâm trí rối bời, làm sao kiểm soát được cơn giận nổi lên hùng hục như ngọn lửa, đưa tay hất văng tất cả mọi thứ trên bàn xuống đất, khiến cho đám nô tài ai nấy đều rét run, cổ co rụt lại, giảm hẳn cảm giác tồn tại trước mặt đế vương. Ngay lúc này, thị vệ chạy đến bẩm báo Trần Nam vương gia yết kiến, Thừa Vĩ lập tức bảo người đưa vương gia vào, mang một chiếc ghế to dành cho vị hoàng thúc này.

Trước mặt đế vương, Ngao Thiên ôm ngực, đáng vẻ xanh xao suy yếu với gương mặt ảo não, từ trong chất giọng đã lộ ra sự áy náy và tự trách:

- Hoàng thượng! Thần bất tài vô năng, đã phụ sự phó thác của người. Đội quân theo thần đến biên giới toàn bộ đã bị bắt, không thể phối hợp cùng phó tướng Trịnh Từ Kiên tạo ra thế gọng kìm để tiêu diệt quân địch. Kính xin hoàng thượng nhanh chóng phái đội quân khác kịp thời lên đường, tránh cho Phó tướng đợi lâu lại phát sinh thêm bất trắc.

- Thế gọng kìm gì? Còn nữa, hoàng thúc có điều không biết, Trịnh Từ Kiên đã chết rồi.

- Chết! Vì sao mà chết vậy hoàng thượng?

- Là bị phục kích. Nhất định là hành động của bọn Yên Trường Quốc kia. Nhưng trăm có một chuyện thật không hiểu nổi, kế hoạch ban đầu của quân ta là thẳng một đường tiến về biên giới, sau đó xem xét tình hình cụ thể mới bày binh bố trận. Vậy vì sao giữa đường, hoàng thúc với phó tướng lại tách riêng ra.

- Hoàng thượng, là do Phó tướng Trịnh nói với thần là hấn bỗng dưng nhớ ra có đường tắt đến biên giới. Chỉ cần phân ra hai hướng, thần làm mỗi như bọn Yên Trường Quốc tập trung về hướng này, Phó tướng sẽ vòng ra phía sau đánh úp bọn chúng. Vòng vây khép chặt như thế nhất định có thể giành thắng lợi, nhanh chóng kết thúc cuộc chiến tranh này. Thần đã hết lời ngăn cản, không muốn hấn làm trái thánh ý. Nhưng hấn một mình khăng khăng đây là thế trận hoàn mỹ, nếu bỏ lỡ cơ hội thì vô cùng đáng tiếc, chiến tranh sẽ kéo dài và muôn dân phải chịu cảnh lầm than. Hấn còn lấy cái chết của mình ra để thuyết phục thần nghe theo. Thần cảm thấy hấn là nhân tài trăm năm hiếm gặp, mới tin hấn lần này. Không ngờ...

- Trịnh Từ Kiên tự ý làm chủ? Thật hồ đồ mà! Uống công trăm hết lòng trọng dụng, tưởng có thể đào tạo rường cột cho nước nhà. Ai ngờ chỉ một quyết định ngu muội của hấn, tất cả những binh sĩ đi theo phải bỏ mạng oan uổng khi còn chưa ra tới chiến trường. Ban đầu trăm biết tin, còn cảm khái cho người tài chết trẻ. Giờ hóa ra đều là tại hấn. Khôn kiếp mà.

- Hoàng thượng, là Trịnh phó tướng trẻ người hiếu thắng, nhưng chung quy cũng là vì muốn tận trung báo quốc. Xin hoàng thượng ban cho hấn ta một tước hiệu để đề cao tầm gương trung thành của hấn. Trong chuyện này, chịu trách nhiệm lớn nhất vẫn là thần, vì thần đã không cương quyết phản đối ý định sai lầm kia của phó tướng. Xin hoàng thượng cứ trách phạt thần.

- Hoàng thúc thì có lỗi gì chứ! Trăm không trách thúc. Nhưng còn cái tên phó tướng kia trăm nhất định không tha. Thường Phúc, lập tức cho người đến nơi đoàn quân bị phục kích, mang thi thể Trịnh Từ Kiên về đây dùng hình phạt roi một trăm cái, làm gương đối với những kẻ xem thường quân kỷ.

- Vâng, thưa hoàng thượng – thái giám tổng quản nhận lệnh xong lập tức bảo thị vệ đi làm ngay, trong bụng thầm thương hại vị tướng trẻ vì khoảnh khắc nông nổi mà thân vong đã đành, đến chết rồi cũng còn không yên.

Bên này Hàn Ngao Thiên vẫn không ngừng xin hoàng đế rút lại ý chi phạt roi thi thể của Phó tướng:

- Thần khấn xin hoàng thượng bỏ qua cho Phó tướng được không?

- Quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Trăm muốn cho mọi người đều biết, đừng tưởng chết rồi thì trăm sẽ không truy cứu nữa. Về sau, ai tự ý hành động ngoài mệnh lệnh, chớ trách trăm hạ thủ không lưu tình. Lại nói về hoàng thúc, vết thương thúc thế nào rồi!

- Bẩm hoàng thượng, thật may khi thần bị thương đã gặp được một người tốt bụng gọi đại phu kịp thời cứu chữa và đưa về. Lúc vào hoàng cung, thần cũng đã gọi thái y xem xét lại vết thương, tạm thời không sao nữa rồi. Nhưng chuyện cấp bách bây giờ là làm sao đối phó với bọn Yên Trường Quốc đây?

- Thất bại nặng nề lần này, lực lượng của chúng ta tổn thất hết hai vạn đại quân. Chắc hẳn bọn Yên Trường Quốc đang thắng thế, nhất định sẽ thẳng tiến, công kích mạnh mẽ hơn nữa. Tình thế dầu sôi lửa bỏng thế này, trăm lập tức điều động năm vạn đại quân tìm cách ứng phó tạm thời. Chúng ta cố gắng tìm kế sách thật tốt xem có thể lấy ít địch nhiều, lấy yếu đánh mạnh hay không.

- Vậy xin người cho thần dưỡng thương hai ngày rồi lập tức quay về quân doanh, tiếp tục nhiệm vụ được giao.

- Hoàng thúc bị thương nặng như vậy rồi, không cần gắng sức như vậy đâu. Đại Nam người tài không thiếu, chỉ là những kẻ kia tâm còn chưa hướng hấn về phía trăm mà thôi. Đội trăm suy nghĩ thêm chút nữa về nhân tuyển cho đội quân lần này đã. Hoàng thúc cũng nên trở về nghỉ ngơi đi thôi.

- Tạ ơn hoàng thượng! Thần xin phép cáo từ.

- Được.

Trần Nam vương gia đi rồi, Thừa Vĩ ngồi trên ngự án gương mặt đầm chiêu không ngừng suy tính. Đúng như hấn đã nói với hoàng thúc, nhân tài trong triều cũng không ít. Chỉ có điều, người có năng lực nhạy bén, làm việc cẩn trọng, thì lại có mối quan hệ khá tốt với thừa tướng Mạc Trường Thâm nên cũng chưa thật tâm quy thuận, cống hiến công sức vì đại nghiệp của hấn. Hấn hồ nghi tên thừa tướng chết tiệt đó đã ri rai tai với đám quan viên kia rằng: hấn là đế vương vô tình, chỉ là mượn sức tạm thời, về sau sẽ muốn trừ bỏ tất cả, giống như với lão hiện giờ, và tự bồi dưỡng một thế lực khác để thay thế. Vậy nên trong mọi vấn đề về chính sự, khi hấn yêu cầu bá quan văn võ nêu ra phương án xử lý, có cảm giác cả đám bọn họ đóng góp ý kiến được tám phần thì tuyệt đối sẽ không nghĩ thêm cách để được mười phần trọn vẹn. Bây giờ giao việc hệ trọng cho những kẻ đó, hấn quả thực không yên tâm. Còn thế lực của hấn, tướng tài vẫn còn non kém kinh nghiệm, thật không biết phải làm sao mới ổn thỏa?

Ngay lúc này, một thân ảnh thon gầy mỹ lệ xuất hiện ở ngự thư phòng kéo Thừa Vĩ ra khỏi dòng suy nghĩ. Trà Ngân là vừa nghe phong thanh về việc quân đội Đại Nam toàn bộ bị tiêu diệt, tin chắc hoàng đế đang rất đau đầu tính toán giải pháp. Thế nên cô gái nhỏ cũng muốn đến thử xem có thể giúp

ích phần nào cho hắn hay không. Cô không phải là rất tự tin vào năng lực của bản thân, không nghĩ thể mạnh xuyên không có thể phát huy công năng vào thời điểm này. Nhưng là, mọi người vẫn có câu “người ngoài cuộc thường sáng tỏ hơn kẻ trong cuộc”, biết đâu nghe hắn phân tích tình huống, cô lại nêu ra một vài điểm có thể giúp để vương đột phá ý tưởng thì sao.

Cô xuất hiện, nụ cười mát lạnh như gió xuân, làm dịu cảm giác nóng nảy, khó chịu đang dâng đầy trong lòng ngôi cửu ngũ. Thừa Vĩ chờ cho Trà Ngân ngồi xuống ghế mới bắt đầu dẫn vào vấn đề, hắn tin chắc nàng cũng đã biết sơ lược tình hình quân ta, chưa kịp đối đầu trực chiến đã thất bại thảm hại. Hiện thời hắn tỉ mỉ kể lại nguyên nhân sâu xa bên trong, cũng nêu ra một vài quan điểm về việc ứng chiến khi bọn người Yên Trường Quốc kéo quân đến. Cô gái nhỏ chỉ ngồi nghe thật chăm chú, không vội vàng nhận định điều gì. Khi Thừa Vĩ nói xong, cô cũng chỉ ngồi trầm ngâm nghĩ ngợi. Trong tất cả những phân tích của đế vương, Trà Ngân đặc biệt chú ý về năng lực thủy chiến của Yên Trường Quốc. Thường thì ai có thể mạnh gì, nhất định sẽ chọn khía cạnh đó làm vũ khí công kích. Mà nếu bọn họ thực sự chọn thể tiến công này, quân Đại Nam không có nhiều kinh nghiệm, lại mới vừa đại bại, sẽ không thể nào chống đỡ nổi, nguy cơ quốc gia suy vong là rất cao, phải làm sao mới được đây?

Thừa Vĩ thấy Trà Ngân từ đầu đến cuối vẫn cứ đắm chiêu ánh mắt dán vào vị trí sông Hoàng Giang trong tấm bản đồ trải ra trên bàn, hắn biết chắc chắn nàng cũng như hắn, đều có dự cảm không lành là giặc ngoại xâm sẽ tiến đánh theo đường thủy. Thể mạnh của bọn họ là sáng chế ra được những chiếc tàu chiến lớn, một khi giao tranh, thuyền nhỏ của Đại Nam làm sao có thể sánh kịp. Mà lần đối địch này, chỉ có thể thắng lợi mới kìm hãm được sự ngồng cuồng của đối phương. Nếu không, nước mất nhà tan, Đại Nam thực sự bị xóa sổ. Hắn càng nghĩ, tâm trạng càng nặng nề, u ám.

Nghiền ngẫm mãi một lúc, Trà Ngân bỗng nảy sinh ý tưởng mới quay sang hỏi Thừa Vĩ:

- Hoàng thượng có thể nào tìm về cho ta một lực lượng giỏi tài bơi lặn và một ngư dân có hiểu biết sâu về thủy triều của sông Hoàng Giang không?
- Tất nhiên có thể, rốt cuộc là nàng có ý tưởng gì?
- Còn chưa biết nữa, đợi người đến ta sẽ hỏi thêm một chút, không biết chừng cách này có thể thử.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Kế hoạch thủy chiến

Không lâu sau đó, những người đáp ứng được yêu cầu của Trà Ngân cũng đã xuất hiện. Đầu tiên, cô gái nhỏ làm một cuộc khảo nghiệm khả năng bơi lội của từng người. Số người được đưa vào cung phải đến khoảng hơn năm mươi nam nhân khỏe mạnh, một hàng trật tự đi theo phía sau đế vương và nữ tử xinh đẹp. Nếu nhìn cảnh tượng lúc này, hẳn ai cũng sẽ suy đoán rằng hoàng đế là đang muốn tận mắt chọn lựa nhân lực tinh nhuệ nhất, chuẩn bị cho cuộc chiến sắp tới. Mọi người cứ đi ra đến hồ nước rộng lớn trong hoàng cung thì Trà Ngân mới ra hiệu dừng lại. Thừa Vĩ ban đầu chưa biết rõ dụng ý tuyên người trước đó của cô gái bé nhỏ này là gì, giờ đây càng rối tinh rối mù không biết liệu nàng sẽ mang đến bất ngờ gì cho hắn.

Hắn đang muốn lên tiếng hỏi thì Trà Ngân đã đi trước một bước, nói lên yêu cầu của mình lúc này. Nhưng để cẩn thận, cô còn rỉ tai với Thừa Vĩ:

- Hoàng thượng, chuyện lần này phải hết sức chú ý không để lộ ra ngoài, để đề phòng nội gián trà trộn mà hỏng hết kế hoạch của chúng ta. Ngài bây giờ tạm thời cho lui mọi người xung quanh, chỉ cần để lại những nam nhân cần thực hiện khảo nghiệm là được rồi.

- Được!

Nói rồi, đế vương phát tay một cái, tất cả đám nô tài hiểu ý, đều tránh khỏi khu vực bờ hồ này. Trà Ngân thấy vậy mới yên lòng, bắt đầu thử thách từng người:

- Ta tin rằng các huynh đài ở đây đều bơi lặn rất giỏi. Ta muốn thông qua biệt tài của các huynh để vận dụng trong chiến thuật ra trận đối kháng với sự hung tàn của bọn người Yên Trường Quốc lần này. Các huynh có bằng lòng vì nước mà cống hiến một phần sức lực của mình hay không?

- Bằng lòng!

Các nam tử mấy mươi miệng một lời, trong đó có rất nhiều người không hề biết nhau nhưng vẫn có thể đồng thanh đáp lại Trà Ngân, chứng tỏ trái tim, khối óc của từng người bọn họ đều hướng về đất nước. Thế nên chỉ cần nhắc đến, đáp án của bọn họ chỉ có một, là dành trọn cho xứ sở quê hương. Cô nhìn bọn họ, cảm thấy rất quý mến vì sự trung thành cho đất nước, cho nên vô thức đáp lại bằng một ánh mắt, nụ cười dịu dàng lướt qua từng người bọn họ thay cho lời cảm tạ. Một hành động tưởng chừng bình thường thế thôi mà lại vô tình khiến cho đám nam nhân ở đây muốn hồn xiêu phách lạc, ngơ ngẩn mất một lúc.

Thời điểm đế vương hắng giọng để kéo mọi người tập trung trở lại, Trà Ngân cũng bắt đầu nói rõ ràng về ý tưởng hiện lên trong đầu mình:

- Bây giờ các huynh sẽ lần lượt từng người một nhảy xuống hồ này, lặn trong hồ không được ngoi lên. Ta muốn xem thử các huynh có thể chịu đựng nín thở ở dưới nước trong bao lâu?

Càng lúc Thừa Vĩ càng tò mò về những điều Trà Ngân nói, nhưng hắn lại không muốn cắt ngang lời nàng lúc này, chỉ sợ lại làm mất thời gian. Thế nên

ngưng lại, đưa tay vỗ vỗ lên lưng nàng. Cô gái nhỏ vuốt vuốt cổ xong, tâm bình khí hòa lại mới nói:

- Thôi được rồi. Kế hoạch hiện tại đã có, nhưng quan trọng nhất là khâu chuẩn bị. Ngay bây giờ, ngài... à, huynh lập tức tập trung nhân lực thu gom thật nhiều cây gỗ lim và sến, vạt nhọn đầu và bịt sắt. Sau đó chúng ta đem cắm xuống sông Hoàng Giang thành những hàng dài chắc chắn, đầu cọc hướng chếch về phía nguồn. Thời gian không còn nhiều đâu, mọi người phải làm ngày làm đêm may ra mới kịp được đây.

- Chúng ta làm thế để làm gì?

- Để dụ bọn giặc vào trận địa cọc chúng ta dựng nên. Chờ khi nước rút, thuyền của bọn chúng bị đâm thủng thì đó chính là cơ hội của chúng ta. Trận này mà làm tốt, chúng ta đã có thể cân bằng thực lực với bọn họ rồi.

Lời ít ý nhiều. Hơn nữa Thừa Vĩ là người sáng trí, rất nhanh đã hiểu được kế hoạch của người con gái trước mắt này. Hắn cẩn thận nghĩ kỹ lại lần nữa, càng cảm thấy thế trận này vô cùng ảo diệu, đúng tiêu chí “lấy ít địch nhiều, lấy yếu thắng mạnh” mà trước đó hắn vẫn luôn căng não để tìm vẫn không ra. Hắn thắc mắc vì sao chỉ nhìn vào một tấm bản đồ thôi, không rành về điều kiện địa hình mà nàng vẫn có thể nghĩ ra biện pháp cao minh đến như vậy, thế nên cũng thẳng thắn hỏi nàng:

- Sao nàng có thể nghĩ ra thế trận này được hả?

Trà Ngân không thể nói rằng đây là điều trong lịch sử hào hùng của Việt Nam ghi lại, không thể nhắc đến cái tên vua Ngô Quyền, bởi những kiến thức đó không hề tồn tại ở thế giới này. Nếu cô nói ra, lỡ như hắn không kiểm chứng được lại cho rằng cô đang nói dối thì sao. Tốt nhất vẫn là không nên đề cập. Cân nhắc kỹ lưỡng trong lòng rồi, Trà Ngân mới đưa ra một cái cớ:

- Đêm qua ta có một giấc mơ. Ta nhìn thấy những chiếc thuyền của quân giặc bị cọc gỗ đâm thủng, lực lượng tổn thất vô số. Lúc giật mình tỉnh giấc, nhớ lại những hình ảnh trong giấc mơ, ta nghĩ chắc là trời giáng điềm lành, cho ta nhìn thấy cách cứu vãn tình hình cấp bách hiện thời của Đại Nam, cho nên ta mới làm theo thôi.

- Vậy còn hai nam nhân được nàng chọn lựa vì có thể nín thở lâu dưới nước có thêm ý nghĩa gì cho trận đánh này?

- Ta ước lượng thời gian dựng cọc ắt hẳn là không đủ vì quá ít ỏi, cho nên sẽ bố trí đồng thời một phương án nữa. Là chờ khi đoàn thuyền của giặc đến gần, canh thời cơ chuẩn xác sẽ cho hai nam nhân kia lặn xuống sông, dùng dùi sắt nhọn đục thủng thuyền. Như vậy, tỷ lệ giành thắng lợi của chúng ta sẽ cao hơn. Nói chung cách này cũng là suy từ thế trận địa cọc mà ra thôi. Ta nghĩ do ông trời thương xót cho nước Đại Nam mới cho ta nằm mộng mà tìm ra giải pháp đây!

- Có thật như vậy không?

- Thật chứ sao không? Chứ ta làm sao mà nghĩ được chuyện to tát như thế được.

Lời này của Trà Ngân cũng không phải là nói dối. Cách là từ vua Ngô Quyền, không phải cô tự nghĩ ra, cho nên cô đối diện với ánh mắt tìm tòi ngẫm nghĩ của Thừa Vĩ vẫn bình thản, cương trực, không hề trốn tránh. Một lát sau, hắn thực sự tin nữ tử này không lừa gạt mình. Mà nếu như vậy, nàng đúng là phúc tinh của hắn. Một giấc mơ ở thời điểm thích hợp chính là cơ hội giúp Đại Nam thoát được một bàn thua trông thấy đến bảy, tám phần, cũng giúp tâm trạng căng thẳng của hắn thời gian gần đây vơi đi đôi chút. Ngay khi Thừa Vĩ quay đầu về phía Thường Phúc, muốn bảo hắn ta lập tức đi phân bổ nhân lực thực thi nhiệm vụ đúng như kế hoạch của Trà Ngân, thì cô gái nhỏ đã ngăn hắn lại, dặn dò thêm một điều:

- Kế hoạch này phải làm cho thật ổn thỏa. Nếu để lộ ra cho kẻ gian thì bao nhiêu công sức đổ sông đổ biển hết cả đấy nhé. Còn nữa, ta cảm thấy Trần Nam vương gia có vấn đề. Chỉ là cảm giác thôi, cũng không biết vấn đề là ở đâu. Có câu “Cẩn tắc vô ưu”, huynh nên quan sát xem vị vương gia này rốt cuộc có thực sự đáng tin hay không. Thực sự không sợ quân địch hùng mạnh, chỉ sợ có nội gián gần bên ta thôi.

Thừa Vĩ nhẹ gật đầu, tìm bắt chợt rung động lạ kỳ, cảm giác vui sướng lấp đầy dần từ câu nói hồ nghi của nàng dành cho hoàng thúc của hắn. Nàng có thể nói ra như thế, chứng tỏ nàng không có một chút tình cảm nào với thúc ấy. Vậy mà trước kia hắn lại nghi ngờ nàng, thật hồ đồ quá mà. Cũng may, cũng may tất cả đã qua. Bây giờ người bên cạnh vẫn là hắn, sẽ chỉ có hắn mà thôi. Hơn nữa, điều nàng nói cũng có phần đúng, hoàng thúc chưa có gì khả nghi, nhưng cẩn thận vẫn là tốt, hắn tất nhiên sẽ nghe nàng. Hai người cứ thế chìm vào hai dòng suy nghĩ, Trà Ngân có cơ sở để hoài nghi Trần Nam Vương gia, chỉ là cô không tiện nói ra mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Nam quốc sơn hà nam đế cư

Duyệt binh đã xong, mọi thứ sẵn sàng đầu vào đấy. Phương Chí Viễn với vai trò chủ tướng dẫn mười vạn đại quân khởi hành lên đường. Theo phân tích trên bản đồ thì có hai con đường đi đến Đại Nam, bao gồm đường bộ và đường thủy. Với thế mạnh thủy chiến nhiều năm trời, tất nhiên Yên Trường Quốc sẽ chọn phương án này làm thế trận chủ lực để giành thắng lợi. Song, linh tính mách bảo Chí Viễn không nên chỉ chọn duy nhất một lộ trình là con sông Hoàng Giang. Lỡ như không may phát sinh biến cố bất ngờ, đồng minh ẩn nấp hiện thân và cùng bọn người Đại Nam kia kẹp chặt quân ta ở giữa vòng vây thì sẽ trở tay không kịp và thất bại thảm hại là không thể nào tránh khỏi. Vì vậy, sau khi đã bàn bạc cẩn thận, Chí Viễn quyết định giao một nửa

Lúc bấy giờ, đội quân của Phương Chí Viễn đã học tốc lui về khu vực biên giới với Đại Nam, trấn giữ ở thành trì cửa ngõ dẫn vào địa phận Yên Trường Quốc. Việc cấp bách thời điểm này chính là không cho phép quân Đại Nam tiến vào, nếu không thì hậu quả khó lường. Không chỉ đơn giản là mất một tòa thành, mà còn là rộng cửa cho bọn chúng dễ dàng tàn sát con dân Yên Trường Quốc. Vốn tướng thực lực hai bên không quá cách biệt, quân ta lại thắng thế ở trận đầu tiên của Tứ đệ, rồi chính hấn lại chiếm thêm thành lũy ở trận sau đó. Vậy mà hiện tại nguy cơ trùng trùng, hấn chưa chính thức giao chiến đã rơi vào thế lưỡng nan, làm sao không căng thẳng, một tâm cho được.

Lần đầu tiên, Vân Ngọc nhìn thấy Chí Viễn thất thần đến vậy, gương mặt tiêu tụy vẫn không ngừng nhìn vào tấm bản đồ. Buồn phiền mấy ngày qua cũng chỉ lộ ra từ sóng mắt, còn hấn tuyệt nhiên không than thở với cô lấy một lời. Cô biết hấn không muốn cô dây vào đám rối, sợ cô thêm nặng lòng lo lắng bởi tình hình đội quân lúc này không hề khả thi. Nhưng hấn không nói, không có nghĩa là cô không nghe ngóng tìm hiểu được. Biết được phong thanh vấn đề, Vân Ngọc đến tìm Chí Viễn trấn an:

- Huynh đừng quá phiền não, chuyện gì cũng có cách giải quyết cả thôi. Hay huynh chia sẻ với muội đi, để xem muội có giúp được gì cho huynh không?

- Nàng đến đúng lúc lắm. Ta đang có chuyện muốn nói với nàng đây. Ngồi xuống đi!

- Là chuyện gì vậy, Viễn ca?

- Thế cục lần này của quân ta đang rơi vào hung hiểm. Ta không đảm bảo có thể bảo vệ tốt nhất cho nàng, vậy nên ta sẽ sai người đưa nàng và cha của nàng tạm rời khỏi nơi này, đến một nơi an toàn hơn. Chờ khi kết thúc cuộc chiến, ta sẽ đến đón nàng về bên ta, có được không?

- Muội không đồng ý. Muội cảm ơn vì huynh luôn nghĩ đến an nguy của muội. Nhưng muội cũng có lý tưởng của mình, muội không muốn sống một cuộc đời vô nghĩa. Chuyện huynh thu xếp cho cha muội thì muội chấp nhận, còn việc đi hay ở, bản thân muội có quyền tự do quyết định. Huynh mà còn ép buộc muội, muội sẽ ghét huynh, không muốn nhìn mặt huynh nữa đâu!

- Ở lại đây nàng sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm. Nàng mà có mệnh hệ nào, ta biết phải sống sao đây. Ngoan! Nghe lời ta được không, bé con bướng bỉnh? Ta đã cho người mang một lá thư về báo tin với phụ hoàng, chắc không lâu nữa sẽ có người đến yểm trợ thôi!

- Ai bé con, muội đã 19 tuổi rồi đó nhé. Muội trưởng thành rồi, có những chuyện huynh chớ nên xem thường muội. Biết đâu vấn đề nan giải của huynh lúc này, muội lại có thể góp chút ý kiến hữu ích thì sao. Không bàn cãi nữa, nếu không muội sẽ cho rằng huynh là kẻ yếu kém đấy.

- Ta yếu kém sao? Nàng có muốn thử hay không?

- Thử... thử cái gì?

- Thử, để chứng minh ta không yếu kém!

Lúc này nhìn đôi mắt nam nhân phóng về mình như sói đói, Vân Ngọc mới nhận ra việc “thử” mà hấn nói nghĩa là gì. Cô ngưng ngưng, mặt đỏ lên như gấc, đưa tay cốc một phát lên đầu Chí Viễn, mắng:

- Nghĩ linh tinh cái gì vậy hả. Tập trung, tập trung có hiểu chưa?

- Hiểu rồi! Nữ tử gì mà bạo lực như vậy. Gõ nguời ta đau chết!

Hấn bấu môi than thở, thực chất là muốn trêu chọc Vân Ngọc, căng não suốt mấy ngày rồi, đùa với nàng một tí để cảm thấy cân bằng cảm xúc. Coi như tìm chút thư giãn trong khoảng khắc rồi lại nghiêm túc suy nghĩ tiếp giải pháp ứng chiến ổn thỏa. Vì nàng quá cứng rắn, hấn không thể thuyết phục được gì, thôi thì đành kéo nàng đến ngồi cạnh, nói sơ qua về địa hình hiện thị trên bản đồ và một vài ý tưởng dàn quân hiện lên trong đầu hấn.

Vân Ngọc chăm chú lắng nghe Chí Viễn nói, cảm giác có điểm gì đó chột lóe lên trong đầu cô, nhưng cô còn chưa định hình được là gì. Thế là cô lại nhìn chăm chăm vào bản đồ, tập trung vào tòa thành cửa ngõ Yên Châu đang đóng quân này. Quan sát thêm các địa phương lân cận, Vân Ngọc dần phát hiện một điểm có thể tạo nên sự đột phá, liền hỏi thêm một số vấn đề để xác thực tính khả thi của kế hoạch:

- Muốn tiến vào Yên Trường Quốc, nhất định phải đi vào tòa thành Yên Châu này sao?

- Đúng vậy!

- Có con đường nào khác nữa không? Ví dụ như đường sông, đường núi chẳng hạn.

- Không có. Thành này cực kỳ quan trọng, cho nên ta mới cố gắng hết sức để nơi này không bị rơi vào tay giặc đấy.

- Thế vì sao khoảng cách từ các khu vực lân cận đến Yên Châu lại xa hơn hẳn so với những nơi khác.

- Yên Châu là khu vực quân sự, phân bố như vậy để hạn chế những kẻ tiếp cận với mưu đồ dò thám. Nếu không phải binh sĩ chính quy của nơi này, nhất định sẽ không thông thạo địa hình ở đây đâu!

- Vậy bản thân huynh có nắm chắc được địa hình ở đây không?

- Tất nhiên là có. Lúc mười mấy tuổi ta có đến đây để tập luyện võ nghệ và học đôi chút về binh pháp. Bản thân ta là trứ quân tướng lai, chuyện trọng yếu này không thể mù mờ không biết được. Thế thì sao?

không quá khó chịu khi nhìn cảnh tượng này, chỉ là trong lòng hắn bắt đầu thắc mắc “Nữ tử kia là ai, có quan hệ gì với Vân Ngọc nhà hắn?”. Còn Thừa Vĩ, bỗng dưng thấy lão nam nhân ôm ấp người mình yêu thương thì máu nóng dồn lên đỉnh đầu, vừa hét vừa đánh tới:

- Lão già điên kia, ngươi mau buông nàng ra!

Khi một chưởng của Thừa Vĩ gần chạm vào người Vân Ngọc, Trà Ngân đã vội vàng nhảy ra chắn phía trước. Thừa Vĩ phải nhanh tay thu chiêu mới không làm tổn thương nàng. Nhưng cơn giận của hắn bấy giờ thì tăng lên bội phần, thâm oán trách nàng vì chớ che cho lão già lợm khộm mà không tiếc lấy thân hứng đòn đả thương từ hắn. Chẳng lẽ lão nam nhân ghê tởm này là tình cũ của nàng sao? Con ghen khiến Thừa Vĩ mất đi lý trí, lia cái nhìn sắc bén về phía Vân Ngọc. Nếu ánh mắt này biến thành dao găm, thì trên người Vân Ngọc đã bị thủng rất nhiều chỗ rồi. Trà Ngân quan sát gương mặt dần hắc hóa của hắn lúc này, nhận ra có vẻ như hắn đang ăn phải dấm chua thì lập tức giải thích nhanh gọn để tránh rắc rối thêm nữa.

- Huynh điên đủ chưa. Đây là bạn của ta, là người mà ta nhờ huynh tìm kiếm suốt thời gian vừa qua đây.

- Vậy hắn... hắn là...

- Là nữ. Chuyện cấp bách không lo giải quyết, làm chuyện nhảm nhí gì vậy hả. Mau ngồi!

- Ủ, thì ngồi.

Lần đầu tiên Trà Ngân hung dữ như vậy, hoàn toàn quên mất thứ bậc địa vị của Thừa Vĩ, chỉ muốn nắn cho hắn một trận té tát vì dám tấn công bạn thân của mình. Còn Thừa Vĩ, đường đường là đế vương quyền uy mà cũng lần đầu tiên bị ra lệnh, còn phải nghe lời như cún nhỏ cụp đuôi, cảm thấy có phần ỷ khuất. Song, lỗi do hắn bộp chộp và lời nàng nói cũng không sai nên chỉ đành xụ mặt, nghiêm chỉnh tập trung tìm cách ứng chiến với quân Sở Minh Quốc.

Bốn người ngồi xuống bàn. Cả Vân Ngọc và Trà Ngân đều ăn ý, tạm gác lại nhớ nhung và rất nhiều chuyện muốn kể cho nhau nghe để thảo luận kỹ càng về đối sách lúc này. Chỉ Viễn bố trí hai cánh quân ở hai bên trái và phải của tòa thành. Bản thân hắn sẽ trấn giữ thành Ưu Đàm, chỉ huy đội quân thiện xạ dùng mưa tên bắn vào những con chiến mã làm chậm thế tiến công của giặc.

Phân bổ lực lượng đâu vào đấy, hai nam nhân bắt đầu thực thi kế hoạch. Chiến trường hung hiểm, Thừa Vĩ cảm thấy để Trà Ngân trong thành sẽ an toàn hơn nên bảo nàng ở lại, còn bản thân dẫn theo binh sĩ Đại Nam đến vị trí đã thống nhất trước đó. Lúc đi, hắn quyến luyến nhìn nàng, tưởng nhận được câu khích lệ từ nàng giúp hắn lên tinh thần. Ai ngờ nàng chỉ lo huyền thuyên với bằng hữu mà phớt lờ hắn, khiến hắn bức bối không thể tả, mới gần giọng:

- TA. ĐI. ĐÂY!

- Ủ. Chúc may mắn.

Gọn lôn bốn từ rồi nàng lại quay sang tiếp tục trò chuyện với nữ tử kia, xem hắn như thể làn gió thoảng qua, chẳng hề quan trọng gì. Nhưng thời gian cấp bách, hắn chẳng thể ở đây đông dài, đành miễn cưỡng nện gót giày nặng nề rời đi. Bộ dáng giận dữ của nam nhân cao quý bậc nhất Đại Nam này vô cùng đặc sắc, tiếc là Trà Ngân vì cuộc hội ngộ bất ngờ với Vân Ngọc mà bỏ lỡ mất hình ảnh khôi hài đó.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Ứng chiến

Trước đó, trong ngày thái tử Phương Chí Viễn cùng Thẩm tướng quân xuất chinh đến nước Đại Nam, Ngũ hoàng tử Phương Chí Quân liền sai ám vệ đi tìm Vân Ngọc, dẫn nàng đến nơi khác, giải thoát khỏi sự kìm kẹp của thái tử ca. Trong lòng hắn vô cùng hy vọng, cũng mong chờ lắm khoảnh khắc được nhìn thấy bóng dáng thân thương của tiểu cô nương mình ngày đêm nhung nhớ, vậy mà đôi lại là tin tức khiến hắn rất thất vọng.

Ám vệ trình báo đã tận lực dò hỏi, nhưng không hề phát hiện tung tích Vân Ngọc. Vậy rốt cuộc là nàng đang ở đâu? Càng sốt ruột, Chí Quân càng lao vào cuộc tìm kiếm, vậy mà vẫn cứ là “bóng chim tăm cá”. Tâm trạng buồn bức thì chớ, lần nào vừa hỏi phủ để chờ được nghe tin tốt lành từ bọn nô tài mang về, hắn đều trải qua một trận bức dọc vì bị Thẩm Thiên Mi làm phiền.

Đời thuở nào nữ tử lại “mặt trời trán bóng” suốt ngày chủ động tìm đến nam nhân, thật là đáng ghét. Chỉ là tạm thời hắn còn chưa thể tỏ rõ thái độ, đành dùng nàng ta làm bức bình phong che chắn sự quan sát của phụ hoàng. Vậy nên hắn phải ra về xoi lời giả tạo, rồi bảo nàng ta về nghỉ ngơi. Thiên Mi thấy nam nhân quan tâm cho sức khỏe của mình thì cảm thấy như được nếm mật, vui vẻ trở về, miệng cong cong nụ hàm tiếu rực rỡ, trông vô cùng xinh đẹp.

Chí Quân lần tìm nhiều ngày trong huyệt hắc, suy đoán một khả năng khác, là tự bản thân Vân Ngọc đã đào thoát được rồi. Nếu đúng là như vậy, thì thật đáng đời thái tử ca. Nàng đã không thích huynh ấy một chút nào mà cứ miễn cưỡng giam cầm thể xác lẫn tinh thần của người khác. Nghĩ có quyền thế thì “cường từ đoạt lý”, ép buộc nàng thuận theo được sao. Vân Ngọc mà hắn tâm tâm niệm niệm yêu thương, đâu dễ dàng bị khuất phục như vậy. Đúng thế, nàng đã từng trốn đi một lần, hiện tại hắn cũng tin chắc là nàng đã nhìn thấy cơ hội tốt, nên liền rời khỏi nơi này. Giờ cứ để ám vệ mở rộng phạm vi tìm kiếm, không lâu nữa sẽ có kết quả khiến hắn hài lòng cho mà xem. Suy nghĩ như vậy, tâm trạng của Chí Quân dần cân bằng trở lại.

lại rơi vào kết cục thể thảm, bi ai đến như vậy.

Trận chiến chấm dứt, cũng đã đến lúc giải quyết ân oán của hai nước, Thừa Vĩ bảo tên binh sĩ Yên Trường Quốc truyền lời đến chủ tướng, yêu cầu ngồi lại đàm phán về những xung đột trước đó. Hắn không vội manh động, đầu tiên là vì hiện thời Trà Ngân còn ở trong thành Ưu Đàm. Nếu trời mặt ngay, nàng sẽ trở thành con tin trong tay Yên Trường Quốc. Lỡ đao kiếm vô tình làm thương tổn đến nàng, thì hắn biết phải sống sao đây. Nàng là một phần sinh mệnh của hắn, là niềm hạnh phúc mà hắn khao khát trong tiềm thức bấy lâu, giờ mới thực sự thừa nhận. Cho nên hắn nhất định phải bảo vệ thật tốt cho nàng.

Thêm một điểm khiến Thừa Vĩ phải suy nghĩ nữa là, bằng hữu tốt nhất của Trà Ngân dường như có mối quan hệ mật thiết với chủ tướng, cũng là trư quân của Yên Trường Quốc. Nếu không, nàng ta đã chẳng thân gái dặm trường đi cùng, giống như hắn với Trà Ngân vậy. Hắn cảm thấy với tình cảm gắn bó của hai nàng, nếu hắn lại phát động trận chiến còn đang dở, nhất định Trà Ngân sẽ không tha thứ cho hắn đâu. Do đó, cách tốt nhất lúc này là ngồi lại hòa đàm, giải quyết mâu thuẫn. Điều chính yếu là giảm bớt thương vong cho hai phía. Hoặc ít ra, nếu bọn Yên Trường Quốc hung hãn hiếu chiến, mà nữ tử kia vẫn một lòng ủng hộ, thì Trà Ngân cũng sẽ không còn lý do gì để hờn trách, khi hắn quyết định một mất một còn với đối thủ.

Tính toán ổn thỏa, Thừa Vĩ lộ ra khí chất lãnh ngạo, nhận lời mời vào phòng nghị sự. Không gian vẫn chỉ có bốn người, gồm hai nữ tử và hai nam nhân có địa vị cao quý của hai cường quốc. Thân nam nhi không thích đông dãi, chính điểm này đã khiến họ bỏ lỡ nguyên nhân sâu xa dẫn đến việc nổ ra chiến tranh. Còn hai nữ tử kia, đúng là lâu ngày không gặp, lo âu từ bọn Sở Minh Quốc mang tới đã được giải trừ, giờ thì yên tâm huyền thuyên đủ chuyện trên trời dưới đất. Cũng chẳng quan tâm Chí Viễn và Thừa Vĩ thảo luận gì với nhau, chỉ chột hạ một câu rất đồng thanh:

- Cuộc chiến kết thúc rồi. Hai người thu quân cả đi thôi.

Nói rồi, Vân Ngọc và Trà Ngân bắc hai chiếc ghế ngồi tách ra hơi xa, so với vị trí mà Thừa Vĩ và Chí Viễn đang ngồi, lại chụm đầu nói mãi miết. Hai nam nhân, một người lắc đầu, một người thờ dài vì bỗng dưng cảm thấy bản thân thật nhỏ bé, còn không lọt nổi vào tầm mắt của hai nàng ấy nữa.

Trước đó, khi ra khỏi thành theo sắp xếp của thái tử Yên Trường Quốc, Thừa Vĩ rất bức bối, vì lúc đi Trà Ngân chẳng hề quan tâm hắn. Giờ lại phớt lờ rành rành ra đó, càng khiến hắn vô cùng mất hứng, mặt tỏa ra nét lạnh lùng như băng ngàn năm. Giọng hắn cũng vì cảm xúc không tốt mà nhàn nhạt thờ ơ, nói:

- Chiến tranh khiến bao người cửa nát nhà tan. Hiện tại có thể ngồi lại đàm phán, ta hy vọng ngươi đồng ý cùng ta viết một tờ hòa ước, chúng ta cùng nhau điểm chỉ, mỗi người giữ một tờ. Hai bên sẽ bỏ qua hết những xung đột trước kia.

- Vì an ổn cho con dân Yên Trường Quốc, ta chấp nhận.

Đề nghị được thông qua, Chí Viễn và Thừa Vĩ cùng nhắc bút, cúi mặt chấm mực đề lên trang giấy trải phẳng. Từng nét chữ hữu lực, thể hiện khí phách của người viết dần hiện lên trên tờ giấy trắng tinh. Qua một lúc viết xong, hai nam nhân lần lượt điểm chỉ lên tờ giấy của mình, rồi trao lại cho đối phương.

Chí Viễn đến thời điểm này cũng cảm thấy không nên tiếp tục cho hai nữ tử ngồi phía bên kia trò chuyện đến quên trời quên đất nữa, chẳng lẽ muốn bỏ bữa luôn hay sao? Cho nên hắn hắng giọng thật to, chuyển dời sự chú ý của hai nàng về phía này. Nhưng Chí Viễn cứ hắng giọng mấy lần vẫn chẳng có chút tác dụng gì cả, lửa giận bỗng nhiên nhen nhóm lên, chẳng quan tâm hai người đang nói đến đâu, hắn đi đến kéo tay Vân Ngọc bảo:

- Cả ngày mỗi một rồi, về phòng nghỉ ngơi chút. Lát còn ăn uống cho lại sức. Nàng gầy quá rồi đấy.

- Buông ra, người ta còn chưa nói xong. Huynh muốn về nghỉ thì đi trước đi.

- Không! Nàng phải đi với ta.

Vân Ngọc bị phá bình cuộc trò chuyện, tâm tính trẻ con liền muốn chống đối đến cùng. Cô cứ giãy giụa để thoát ra, còn Chí Viễn thì không mềm lòng, bế Vân Ngọc theo kiểu công chúa, rời khỏi phòng nghị sự. Hình ảnh một nam nhân uy dũng vô song, đang bế một lão già hom hem, nâng niu như ôm ấp thể tử của mình, nhìn sao cũng thấy vừa buồn cười, vừa dị hợm. Trà Ngân nhìn một màn này, bỗng dưng lòng dấy lên suy nghĩ: “Quan hệ của hai người bọn họ tiến triển đến mức nào? Vì sao tên con trai kia lại có cử chỉ quá mức thân thiết với Vân Ngọc như thế?”

Trong lúc Trà Ngân còn đang nghĩ về chuyện của Vân Ngọc, Thừa Vĩ cũng kéo cô về một căn phòng khác, cho cô nghỉ dưỡng sức sau chuyến viễn chinh mỗi một này. Rồi sẽ rất nhanh thôi, hắn và nàng cũng đến lúc về lại Đại Nam thân thuộc, và bằng hữu của nàng cũng sẽ không có cơ hội dính chặt như keo với nàng, chiếm mất không gian âm áp của hắn và nàng nữa.

Tin tức liên minh giữa Đại Nam và Yên Trường Quốc tiêu diệt gọn gàng đội quân Sở Minh quốc, được bí mật truyền đến cho Phương Chí Thanh. Hắn còn biết thêm, sau đó hai bên lại gặp mặt mà chưa thấy có dấu hiệu tiếp tục trận chiến, điều này mới là điểm trọng yếu khiến hắn cảm thấy rất khó chịu. Kế hoạch thành hay bại là nhờ một bước mâu thuẫn giữa hai nước, nếu kết thúc sớm như vậy, bước tiếp theo phải làm thế nào đây?

Như đã định liệu ban đầu, dòng nước này Chí Thanh hẳn phải khuấy cho đục. Nhưng hắn muốn biết rốt cuộc là vì nguyên nhân gì, hai bên đang đấu đá đến trời long đất lở, lại nhanh chóng thỏa hiệp, đồng ý hòa hảo với nhau. Chỉ cần tìm được điểm mấu chốt là gì, sẽ có cách phá tan liên minh vừa hình thành này. Nghĩ thế, Chí Thanh liền lệnh cho thủ hạ phái Thanh Long đi làm nhiệm vụ cần thiết mà hắn giao phó.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Mất báo săn

Vân Ngọc cứ thế bị Phương Chí Viễn cưỡng chế trở về phòng. Cô gái nhỏ mặt hầm hầm khó chịu, hấn bảo gì cũng nhất định phải làm trái ý hấn, cho thỏa con ức chế trong lòng. Chí Viễn bảo ngồi nghỉ, cô nhất định đi vòng vòng trong phòng đến mỗi chân, lại tự thấy ngược đãi bản thân vậy cũng quá ngốc nghếch đi thôi, mới ngồi xuống ghế im lặng như pho tượng. Nam nhân kia có nói gì cũng mặc kệ, xem hấn như không khí luôn.

Mãi một lúc sau, Chí Viễn bảo Vân Ngọc đi tắm rửa, dọn đồ tên nô tài nấu nước sẵn cho nàng. Vậy mà khi tên nô tài vào báo nước đã xong, tiểu cô nương kia cũng vẫn không chịu nhúc nhích. Chí Viễn nhìn chằm chằm nữ tử bước bình nhả mình, vừa buồn cười vừa chẳng biết phải làm sao. Bất giác trong đầu hấn nảy ra ý định xấu xa. Hấn tiến tới trước mặt Vân Ngọc, cúi đầu, thăm thì với nàng:

- Có phải là mệt mỏi chẳng còn sức tắm nữa hay không? Ta hiểu mà, nàng cũng vất vả nhiều rồi, giờ cứ để ta. Ta sẽ giúp nàng tắm rửa. Xưa nay, ta chưa từng hầu hạ qua người nào đâu, nhưng nếu là nàng thì ta cũng miễn cưỡng chấp nhận. Ai bảo ta đã là nam nhân của nàng kia chứ. Tới đây, ta bế vào thùng tắm!
- Huynh tránh ra, ta không có đùa với huynh đâu nha. Để cho ta ngồi yên, huynh đi mà tắm rửa cho mình đi.
- Ý kiến hay, vậy hai chúng ta cũng tắm cùng nhau nhé. Yên tâm, ta sẽ làm thật tốt, tắm bảo đảm sạch sẽ cho nàng. Nhanh nhanh đi, ta nóng nực quá rồi nè.
- Huynh vô sỉ, ta không cần. Đi ra!
- Ta không đi, nàng không tắm thì ta nhất định phải tắm cho nàng. Theo ta!
- Được rồi, được rồi. Ta tự tắm là được chứ gì. Đúng là đồ vô lại. Hừ!

Nói xong Vân Ngọc nhanh chân chạy vào gian phòng có thùng gỗ được chuẩn bị sẵn nước ấm. Kế bên, ngay trên chiếc ghế có đặt một bộ trang phục nữ nhi. Cô gái nhỏ cũng nghĩ rằng hiện tại chiến tranh chấm dứt rồi, vậy thì giữ ý, cải trang thành lão nam nhân làm gì cho mất công. Hơn nữa đáng về lợm khộm ngồi nói chuyện với Trà Ngân trông cũng rất quái dị, vì vậy cô cũng đồng tình khi Chí Viễn thức thời mang đến quần áo con gái cho cô. Thực ra, do bức bối hấn nên cô mới luôn tỏ ra chống đối thế thôi, chứ tắm táp mát lạnh kiểu này, người ngòm không còn bết dính mồ hôi thì thật là sướng khoái.

Là con gái, kỳ cộ tất nhiên là từ tốn, vậy là mãi một lúc sau Vân Ngọc mới xong xuôi y phục chỉnh tề bước ra.

Vừa ra gian ngoài, cô gái nhỏ đã nhìn thấy một bàn thức ăn không được gọi là sơn hào hải vị nhưng có năm món trông cũng rất bắt mắt, vừa nhìn vào là thèm muốn muốn nếm thử ngay. Ngồi ở đó là tên nam nhân phong thái đỉnh đặc tôn quý đang thẳng người, phóng mắt nhìn về phía mình. Vân Ngọc thấy hấn là nhớ đến một màn ngang ngược trước mặt Trà Ngân mới vừa không lâu, lửa giận lại một lần nữa bùng lên. Chí Viễn bảo cô đến dùng cơm, cô cũng liếc hấn lấy lệ rồi im lặng đến hàng ghế cách xa bàn ăn, tách riêng không ngồi cùng với hấn.

Chí Viễn lắc đầu, không ngờ nữ tử này lại giận dai đến như vậy. Giờ còn có chiêu trò phớt lờ rồi có ý định tuyệt thực nữa chứ. Mà nàng là tâm can bảo bối của hấn, nàng bỏ ăn rồi lần ra ôm thì hấn biết phải làm thế nào? Thôi đành, tùy nàng dỗ hấn thêm cũng được, hấn nhất định phải dứt cho nàng ăn. Nghĩ là làm, Chí Viễn đi đến cạnh con thỏ nhỏ của lòng mình, bây giờ đang là con mèo giờ móng vuốt, kéo nàng tới bên bàn ăn. Hấn chẳng cần nói nhiều, trực tiếp lấy một chút thức ăn bỏ vào miệng.

Trong lúc Vân Ngọc còn đang nghĩ nam nhân này đến tốt cùng là đang lên con gì. Đáng về thì giống như muốn ép cô ăn, nhưng hành động lại là tự mình ăn uống. Thắc mắc của cô lập tức được giải đáp khi hấn không nhai tiếp mà chu môi ra muốn áp vào môi cô. Vân Ngọc đương nhiên hiểu hấn muốn dứt bằng phương thức quái đản gì, vội vàng nghiêng đầu tránh sang một bên. Chỉ là cô lại quên mất, nam nhân này thể lực hơn mình rất nhiều, thân nữ nhi làm sao mà đủ sức kháng cự lại được. Và thế là, hấn kiên trì chuyển phần thịt trong miệng mình qua chiếc môi xinh xắn của Vân Ngọc. Cô bất đắc dĩ tiếp nhận, bất đắc dĩ nhai nuốt mà ánh mắt càng thêm hờn giận nam nhân này. Đến khi hấn lại gấp một miếng thứ hai cho vào miệng, chuẩn bị thực hiện lại chiêu trò vừa nãy, cô gái nhỏ cũng nhanh nhẩu nói:

- Ta tự ăn!
- Chịu nghe lời rồi sao? Ban đầu sớm như vậy thì ta đã không phải nặng tay với nàng.
- Hừ!
- Đừng phụng phịu nữa. Cứ trẻ con thế này, ta gọi “Bé con” là đúng, còn cãi làm gì!
- Huynh mà nói “Bé con” nữa xem. Ta không tuyệt giao với huynh ta không mang tên Vân Ngọc. Còn nữa, ta ăn uống thế này còn bạn của ta thì sao. Huynh không thu xếp gì cho phía bên đó à. Đạo đãi khách của huynh là như vậy hả?
- Sao nàng biết ta không chuẩn bị?
- Vậy là thật không chuẩn bị? Đồ bất lịch sự. Ta đi gọi Trà Ngân đến đây cùng ăn!
- Đứng lại! “Bất lịch sự” nghĩa là gì? Còn nữa, người phía bên kia hiện tại là khách, nàng nghĩ ta cư xử tệ bạc như vậy được sao? Ta đã chuẩn bị rồi,

nàng mà chạy đi nữa, chớ trách ta trời nàng lại, dùng miệng đút hết chỗ thức ăn này cho nàng.

- Có chuẩn bị tại sao chúng ta lại không cùng ăn, mỗi người một nơi. Làm vậy thì còn gì là thể hiện tình giao hảo của hai nước.

- Ta nói nàng khờ khạo mà nàng cứ không chịu nhận. Nàng không thấy nam nhân kia chẳng hề muốn nàng đến đây đưa phá rối không gian của bọn họ à. Bữa cơm hai người mới là điều hẳn muốn đấy.

- Huỳnh hàm hồ. Tiếp xúc chưa lâu sao huỳnh nhìn ra tình cảm của người ta. Trà Ngân nói với ta, cô ấy đang là quân sư bắt đắc dĩ cho quân Đại Nam, giờ ôn hòa rồi cô ấy đã nhẹ gánh. Chỉ vì đi cùng nhau thôi mà huỳnh đã đoán bậy đoán bạ. Quân sư không đi theo thì chả lẽ ở nhà bày mưu được à!

- Nàng là nữ nhi, sao hiểu rõ tâm lý nam nhân. Ta chỉ cần nhìn qua sóng mắt là biết hẳn có tình cảm đậm sâu với bằng hữu của nàng rồi. Ánh mắt nhìn tiêu cô nương kia chẳng khác gì lúc ta nhìn nàng, còn sai được nữa sao. Nàng nhìn vào mắt ta đi, có nhìn thấy sự chân thành, tha thiết bên trong không?

Chỉ Viễn ghi chặt gương mặt Vân Ngọc, cho nàng nhìn thẳng vào mắt mình. Khuôn mặt cương nghị đúng là chan đầy tình cảm, không lộ ra một chút sự đùa bỡn nào, điều này khiến trái tim cô nảy lên những rung động đến lạc cả nhịp. Cô ngượng ngịu, chỉ biết quay mặt đi che giấu nét ửng hồng dần lộ trên đôi má, rồi lại cố trấn định cảm xúc như không có gì, nói sang chuyện khác để kết thúc vấn đề:

- Thôi được rồi, nhanh ăn đi. Ta bắt đầu đói rồi. Nhưng mà ăn xong, huỳnh cho ta đi gặp Trà Ngân nói chuyện một chút nhé. Ta với cô ấy đã lâu không gặp, nhiều chuyện muốn nói với nhau lắm.

- Cũng được, cơ mà không được lâu quá. Nếu không ta lại phải cưỡng chế nàng về phòng ngủ thì đừng có trách.

“Suốt ngày đe dọa, đồ đáng ghét” – Vân Ngọc lí nhí trong miệng nghĩ rằng nam nhân kia sẽ không nghe thấy, đâu ngờ thính lực của người ta cực tốt. Hắn bình thân hỏi lại: “Nàng nói gì đấy?”- sau đó nụ cười nửa miệng nhếch lên, lộ ra vẻ giảo hoạt như sắp sửa thực hiện chủ ý xấu xa nào đó. Cô nhận ra tín hiệu báo động, mới nhận thức được mình vẫn là không nên dùng cứng đối cứng, “lạt mềm buộc chặt” thì tốt hơn. Thế là cô cong cong vành môi, trưng ra nụ cười dịu ngoan đáng yêu.

Chỉ Viễn nhìn nữ tử trước mặt, cảm nhận điểm tươi cười gương gao cũng không thêm chấp, vì nàng trong mắt hẳn lúc nào cũng như đoá hoa rực rỡ, tỏa hương ngây ngất khiến hắn thần thanh khí sảng, tựa như liều thuốc bổ giúp bao mệt mỏi trong hắn cũng tan dần đi. Hiện tại, nàng hóa thân thành tiểu hồ ly ra vẻ chân thành mà trong ánh mắt nhàn nhạt chống đối, cũng có điểm đáng yêu rất riêng, khiến hắn càng thêm mê luyến.

Bữa cơm kết thúc thật nhanh vì cô gái nhỏ muốn đến gặp Trà Ngân rôm rả câu chuyện thêm một lúc. Hai người gặp nhau, lại mừng mừng tủi tủi. Trước đó khi cả hai trò chuyện, đều là Trà Ngân tâm sự về quá trình lưu lạc của bản thân. Trải qua mấy phen sóng gió, nào đến vùng dịch bệnh, nào bị các nữ nhân trong hoàng cung hãm hại bao phen, đến bây giờ mới tạo được chút lòng tin trong lòng đế vương. Lần này, đến Vân Ngọc tâm sự về hành trình từ lúc xuyên không đến nước Yên Trường Quốc, khởi đầu là chuyện cô bị gãy chân, được lão đại phu cứu giúp mang về chữa trị, đến việc ông nhận cô làm con gái nuôi rồi truyền dạy kinh nghiệm y thuật tích lũy gần cả đời người:

- Bà biết không, ba nuôi của tôi là người cực kỳ tốt. Ông xem tôi như con gái ruột, lo lắng cho từng li từng tí. Nhờ vậy mà khoảng thời gian ở đây, tôi cũng được chút niềm an ủi, nếu không chắc đã ngày đêm khóc ròng tủi thân vì nhớ ba mẹ tôi rồi. Tôi nhớ mọi người ở thế giới của chúng ta lắm. Mình có còn đường về nữa không bà?

- Tôi cũng không biết nữa. Tôi cũng nhớ ba mẹ rất nhiều. Hồi mới đến đây, đêm nào tôi cũng buồn bã không ngủ được. Nhiều ngày như vậy, ý niệm có thể quay trở về trong lòng tôi bắt đầu chông chênh rồi. Thôi thì đừng hy vọng nhiều lỡ như thất vọng càng sâu, vững tin tiến về phía trước, biết đâu định mệnh lại mở ra cánh cửa cho chúng ta được đoàn tụ với gia đình yêu dấu.

- Cũng đành vậy, còn có cách nào khác nữa đâu. Mà thôi, nói tiếp chuyện của bà đi! Hoàng đế nước Đại Nam kia có quan hệ gì với bà. Nói thật mau, không được giấu giếm tôi nữa đâu đó.

- Quan hệ gì đâu chứ, tôi với hắn hiện tại chỉ là bạn tri kỷ, bà đừng có suy nghĩ linh tinh. Ngược lại là bà, tôi thấy bà với thái tử Yên Trường Quốc không hề bình thường, phải nói là rất thân mật luôn ấy. Hắn còn không có ái ngại ánh mắt của ai, ôm ấp bà giữa thanh thiên bạch lộ. Bà và hắn đang yêu nhau đúng không. Nhìn bà với hắn khi ấy, tôi tưởng tượng ra hình ảnh cô vợ nhỏ giận dỗi, nếu bà không cài trang, khung cảnh kia còn lãng mạn đến mức nào nữa đây. Kể liền cho tôi nghe đi!

- Tôi không có, bà đừng chọc ghẹo tôi nha. Nếu không, tôi... tôi...

- Bà làm sao, bà tính làm gì tôi hả?

- Tôi sẽ cù lét bà, cho bà cười ngoác mồm ra luôn. Chọc tôi này! Chọc tôi này!

- Ngừng lại, nhột quá. Ha ha ha! Tha cho tôi, tha cho tôi đi mà.

Hai cô gái đùa giỡn vô tư, đâu hay ở trong góc tối có một thân ảnh, đã nhìn thấy tất cả màn này. Hắn nghĩ, thật lạ kỳ, trong quân doanh mà xuất hiện hai nữ tử. Hóa ra cái tên thái tử kia cũng ham mê nữ sắc quá rồi, vừa dùng trận chiến là đem mỹ nhân về để thỏa mãn dục vọng. Vậy mà trước đó còn nghe đồn, hắn luôn thủ hiếu rất đường hoàng, tương lai sẽ mà một minh quân hội tụ đủ các phẩm chất “Hiếu – Nghĩa – Đức – Tài”, hóa ra là che mắt thiên hạ. Cơ mà từ từ đã, sao một trong hai nữ tử kia lại có chút quen mặt, hình như đã thấy qua ở đâu đó rồi thì phải. Hắn trầm tư chốc lát vẫn không nhớ, tự nhủ “Tạm thời cứ lo xong chuyện hệ trọng lúc này đã, rồi vấn đề khác tính sau”.

Thân ảnh ẩn nấp ấy, chính là kẻ đứng đầu trong tổ chức sát thủ - phái Thanh Long. Vì để chắc chắn không có sai sót trong việc điều tra nguyên nhân của

sự tri hoãn chiến tranh giữa hai nước, Tứ hoàng tử lệnh cho tên đường chủ kia trực tiếp nhận mệnh. Tên này võ nghệ rất tốt, làm việc ỏn trọng, mà tính cách cũng tàn độc chẳng khác gì chủ nhân của hắn. Giữa bầu đêm đen kịt, với thân thủ phi phàm, hắn ta không mất quá nhiều công sức để đột nhập vào thành Ưu Đàm. Bản tính cẩn thận từ trước đến nay, hắn quyết định náu mình vài ngày, chờ nghe ngóng tin tức cho thật kỹ càng mới hồi báo về cho chủ tử.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Trừ khử

Hai cô nàng cao hứng nô đùa tíu tít, tiếng cười giòn tan khuấy động cả một khoảng trời. Vô tư thả lỏng cảm xúc một lúc sau, Trà Ngân – Vân Ngọc mới nhớ ra, đây là thành trì của quân đội, cũng không thích hợp để huyền não, đi ngược lại quân kỷ. Thế nên, họ mới điều chỉnh niềm vui còn tràn đầy trên gương mặt, kéo tay nhau ngồi xuống trò chuyện tiếp:

- Từ lúc xuyên không đến đây, tôi có cảm giác gần như bị giam lỏng trong hoàng cung, rất ít khi trông thấy trời cao biển rộng bên ngoài. Bà thấy nhiều biết nhiều hơn tôi, kể cho tôi nghe đi Vân Ngọc!

- Tôi cũng đi có chút chút thôi à. Là trong lần đến Kiến Đăng đưa ra giải pháp giúp mọi người diệt trừ nạn châu chấu. Chứ bình thường tôi bận rộn học y thuật từ ba tuổi, cũng chẳng có thời gian đi nhiều đâu bà ạ.

- Ôi Vân Ngọc của tôi giỏi quá đi, còn bày được cách trừ nạn châu chấu nữa cơ đấy. Bạn tôi là number one!

- Thôi thôi đừng có khen lắm vào, mũi tôi nở ra bây giờ. Nhưng ngược lại tôi muốn hỏi bà, có phải trận thủy chiến khiến Yên Trường Quốc đại bại là tác phẩm của bà đúng không? Là tái hiện trận Bạch Đằng lịch sử sao?

- Đúng vậy. May mà bà không tham gia trong trận đó. Chứ nếu có, bây giờ tôi đã đau lòng tự trách biết nhường nào. Thật là cảm ơn Trời Phật phù hộ. Nhưng vì sao Yên Trường Quốc lại dẫn quân sang nước Đại Nam?

- Chuyện này tôi cũng đang muốn nói với bà đây. Tôi...

Lời Vân Ngọc còn chưa nói xong, đã nghe có tiếng nam nhân vọng lại, gọi tên cô bạn thân thiết của mình. Hắn ta chính là người uy quyền nhất của nước Đại Nam

- Trà Ngân, hiện tại là lúc nào mà còn không về nghỉ ngơi sớm. Mấy ngày nay lao tâm tổn trí nhiều rồi, giờ có dịp phục hồi lại tinh lực, sao không biết quý trọng bản thân một chút hả?

- Ta còn chưa buồn ngủ, nói chuyện thêm một lúc với cô ấy rồi về nghỉ cũng được. Ta có phải trẻ con đâu mà huynh phải mất công trông nom như vậy. Huynh về trước đi.

- Không được, nhất định phải về nghỉ liền.

- Vậy đêm nay ta sẽ ngủ cùng Vân Ngọc là được rồi. Huynh cũng nên nghỉ sớm đi. Chúc ngủ ngon!

Hàn Thừa Vĩ còn lâu mới tin Trà Ngân, đêm nay cùng phòng với Vân Ngọc thì ngủ được mới là lạ. Còn không thức tới sáng, tâm sự đến quên hết mọi thứ luôn hay sao. Không nhìn xem nàng ấy lúc này à, chỉ chuyên tâm cười đùa với nữ tử bên cạnh, một ánh mắt lướt sơ qua cũng không thèm dành cho hắn nữa kia. Giờ còn nghĩ cách tách riêng với hắn nữa chứ, nghĩ cũng đừng có nghĩ. Gương mặt hắn vì chuyện chẳng hay ho này mà lạnh đi mấy phần, cũng không cần đòi co với Trà Ngân, hắn bước đến gần chỉ nói một câu ngắn gọn với Vân Ngọc: “Thất lễ rồi!”, sau đó bàn tay hữu lực kéo Trà Ngân quay về nơi đã được Chỉ Viễn sắp xếp dành cho người Đại Nam. Dù Trà Ngân có cố gỡ thế nào, tay hắn vẫn cứ xiết chặt lấy cánh tay yếu đuối của cô, lúc này cô lại càng đồng cảm với tình huống lúc Vân Ngọc bị bế đi trước đó, bị ép buộc chẳng hề vui vẻ gì.

Trà Ngân và hoàng đế Đại Nam đi về phòng rồi, Vân Ngọc cũng chẳng có nhà hứng ngồi một mình ngắm sao trời, liền xoay lưng, quay về phòng của mình. Cô vừa vào cửa đã thấy nam nhân ngồi trên ghế, cong môi trêu chọc:

- Đã bảo trò chuyện vừa phải thôi, còn không nghe. Giờ đã biết bản thân là kỳ đà cản mũi chuyện tốt của người ta chưa nào?

- Chuyện ban nãy huynh biết à?

- Vốn định gọi nàng về nghỉ vì cũng đã muộn rồi. Ai ngờ có người còn đi trước cả ta một bước. Nhìn họ tốt đẹp như thế, hắn tương lai bằng hữu nàng cũng sẽ hạnh phúc thôi. Bây giờ cần thiết là nàng nên nghỉ về tương lai của nàng nè.

- Có gì phải nghỉ, ta sẽ học thật tốt nghề y, kế thừa chân truyền của cha, sau đó lại mở một y quán cứu người, giúp đời. Vậy là tốt rồi!

- Tốt? Làm nữ đại phu là tốt?

- Chứ sao? Sống có ích cho đời chẳng lẽ là không tốt?
- Vậy còn ước định của chúng ta, nàng quên mất lời hứa trở thành thê tử của ta rồi sao?
- Ta... à, có chứ, có chứ. Ta có nhớ nhưng tương lai thế nào còn chưa biết được. Đợi đến lúc đó mới tính được không?
- Nàng vẫn còn giữ nguyên cái ý định kéo dài thời gian chờ ta bỏ cuộc à. Ta nói cho nàng biết KHÔNG BAO GIỜ.
- Thôi được rồi, có cần phải găm lên như vậy không. Đã muộn mà còn không để cho người khác yên tĩnh nghỉ ngơi nữa. Đúng là...
- Là sao?
- Là ... là... là thừa tình lực.
- Nếu đã thừa thì cũng nên làm gì đó cho hao bớt phần thừa ấy nhỉ? Nàng nghĩ sao?
- Ý ta là đang khen huynh khỏe mạnh thôi! Huynh nghĩ đi đâu vậy?
- Khen sao? Ta lại nghe ra ý châm biếm bên trong đấy. Nhưng thôi, bây giờ ta cũng không muốn so đo với nàng. Vào ngủ đi!

Vân Ngọc len lén bấu môi, nội tâm thật sự mất hứng vì hai tên nam nhân dờ dơi làm gián đoạn niềm vui tương ngộ của mình với cô bạn thân thiết. Hiện tại thì cũng đành trở về phòng đánh một giấc thật đã. Mang bao nhiêu căng thẳng mỗi một vì chiến tranh vút sạch, từ mai cô đã có thể cùng Trà Ngân lên kế hoạch vui chơi thăm thú cho thỏa thích, bù đắp lại khoảng thời gian chia xa, mỗi đứa một phương trời. Nghĩ như vậy, tâm trạng của Vân Ngọc mới vui vẻ, thoải mái trở lại.

Nữ tử mình yêu thương đã ngoan ngoãn đi ngủ, Chí Viễn cũng dời gót về gian phòng chung với Vân Ngọc, tiến về phía đặt chiếc trường kỷ nằm nghỉ lưng, môi cười lên nụ cười nhàn nhạt, tâm đã rũ hết nặng nề của những ngày binh biến. Vấn đề còn lại chỉ là đối phó với những mưu đồ quyền lực của Tứ đệ và đưa Vân Ngọc danh chính ngôn thuận trở thành người kết tóc se tơ, sánh vai cùng hắn đi đến cuối cuộc đời.

Tòa thành Ưu Đàm một đêm này ai cũng tiến vào mộng đẹp vì chiến tranh kết thúc, không hay biết có một thân ảnh võ nghệ phi phàm không ngừng luân lách, nghe ngóng. Gương mặt hung ác nhiễm thêm mấy phần giễu cợt, tự cười cho cái đám người ngu ngốc kia còn tưởng sóng gió đã qua đi sao. Đúng là vọng tưởng mà! Một chuyển dò la theo mệnh lệnh của chủ tử lần này, lại để cho hắn phát hiện được nữ nhân trong lòng thái tử, cũng ít nhiều biết được hai nước đã hòa đàm chấm dứt chiến tranh. Đợi thêm một ngày nữa để tránh bỏ sót những thông tin quan trọng, hắn sẽ có thể quay về hồi báo cùng chủ tử, chuẩn bị cho những tính toán tiếp theo.

Nếu mình với đôi mắt báo săn hung dữ, đường chủ phái Thanh Long không uống công thu thập được tin tức mấu chốt của việc hòa đàm lần này. Hóa ra lại có liên quan mật thiết với sự xuất hiện của hai nữ tử mà hắn đã nhìn thấy trước đó. Chính hai nàng ấy là cầu nối cho Đại Nam và Yên Trường Quốc ngồi lại thỏa hiệp với nhau, khiến cho kế hoạch của chủ tử phải ngưng trệ. Chỉ là nữ nhân chân yếu tay mềm thôi mà cũng có thể trở thành nhân tố phá hoại âm mưu vô cùng hoàn hảo của chủ tử, nghe đâu các nàng còn là quân sư tham mưu cho mấy trận chiến trước đó, năng lực cũng không tầm thường chút nào. Chuyện này hắn nghĩ cần phải lưu ý với chủ tử để tìm cách tiêu diệt mầm mống tai họa ngay từ trong trứng nước.

Cảm thấy tin tức cần thám thính như vậy là đủ rồi, tên đường chủ kia quyết định trở về bẩm báo hết cho Tứ hoàng tử. Vì điểm dừng chân tạm thời của đội quân do Tứ hoàng tử dẫn đầu cũng gần thành Ưu Đàm, rất nhanh hắn đã diện kiến chủ tử, kể rõ hết nội tình bên trong. Chủ tử của hắn nghe xong, mặt biến đen, đôi mắt bắn ra sát khí đầy nguy hiểm, gần giọng:

- Được lắm. Chỉ là hai ả nữ nhân mà cũng làm cục diện ta sắp bày bị đảo lộn. Muốn tự tìm đường chết, ta không ngại tiễn chúng về Tây Thiên.
- Vâng, còn có một chuyện nô tài vừa nhớ ra thôi. Là một trong hai nữ tử kia, nô tài đã nhìn thấy trước đó, lúc thái tử chuẩn bị xuất chinh. Nô tài còn nhìn thấy ánh mắt thâm tình và sự chăm sóc tỉ mỉ của tên thái tử dành cho nàng ta nữa. Có lẽ thái tử đã động tâm thật rồi.
- Tốt. Người mau trở về tìm hiểu gia cảnh của ả rồi nhanh chóng trình báo để ta sắp xếp kế hoạch cho ổn thỏa.
- Tuân lệnh. Nô tài cáo lui.

Tứ hoàng tử hờ hững phát tay, tên đường chủ nhanh thoăn thoắt đi chấp hành nhiệm vụ mới. Sau đó, Chí Thanh mới ra lệnh cho tên binh sĩ, là tay trong của hắn, vờ đi dò thám tin tức. Lúc tên binh sĩ này trở lại, Chí Thanh theo đó công bố: “thái tử giành thắng lợi trong trận chiến, cũng không cần đến quân tiếp viện nữa. Lệnh cho mọi người lui quân rút về kinh thành”. Bản thân hắn giữ lại một đội quân, căn dặn tên phó tướng bẩm báo lên với hoàng đế rằng: hắn muốn đi thị sát tình hình các thành trì lân cận vùng từng xảy ra chiến sự, xem có điểm nào khả nghi nữa hay không. Làm như vậy để chắc chắn Yên Trường Quốc đã vượt qua giai đoạn “dầu sôi lửa bỏng”. Lý do này vô cùng thích hợp, chẳng có lấy một người nào nghi ngờ cả, chỉ càng kính phục vị hoàng tử cẩn trọng, mưu trí hơn người này mà thôi. Trong khi thực chất, đội quân mà hắn giữ lại, toàn bộ là tâm phúc của hắn, chuẩn bị cho một kế hoạch mới, nhưng không ngoài mục đích tiêu diệt đối thủ cường đại trên con đường bước đến ngai vàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Kế hoạch mới

Thân là đường chủ, người đứng đầu phái Thanh Long, việc đi dò la tin tức còn con như vậy, lẽ ra sẽ không rơi vào tay hắn. Chỉ là Tứ hoàng tử đã cẩn thận, nhiệm vụ này có thể ảnh hưởng không nhỏ đến kế hoạch quan trọng sắp tới của ngài ấy. Vậy nên, tự hắn xuất thủ thì sẽ ổn thỏa hơn nhiều. Hắn hiểu rõ tính chất sự việc, sao dám nề hà chức phận trong bang phái, luôn “toàn tâm toàn ý” nghĩ cách hoàn thành sớm mệnh lệnh của chủ tử.

Hắn lục lại kỹ cang trong ký ức thoáng qua, bất chợt nhớ đến hình ảnh một lão già ngăn cản tiểu cô nương đang theo chân thái tử. Vậy thì chìa khóa chính là lão già kia, chỉ cần hắn biết lão ta là ai thì đã có thể quay về nắm bắt với Tứ hoàng tử được rồi. Nghĩ thế, hắn đến một thư quán dựa theo trí nhớ, yêu cầu họa mấy bức chân dung của lão nam nhân, là cha của nữ tử nọ. Sau đó đưa cho tâm phúc rải đi khắp kinh thành dò hỏi tung tích xem thế nào. Qua hơn hai ngày hỏi thăm các nơi, tình hình cũng không hề có tiến triển gì. Hắn vừa sốt ruột thay cho chủ tử, vừa bức bối vì cảm thấy như một sự sỉ nhục cho năng lực của phái Thanh Long, nên mặt càng âm trầm nguy hiểm. Cảm bức họa nhìn một lần nữa, hắn càng nổi giận muốn xé cho tan nát, nhưng rồi đành miễn cưỡng cuộn lại, vì đây dường như là manh mối duy nhất để hắn có thể kết thúc nhiệm vụ lần này.

Tên đường chủ cảm hồ hững bức họa, lại tiếp tục cuộc tìm kiếm tung tích đầy nhảm chán kia. Mới đi được vài bước, hắn bị một người đang gánh rau củ đi bán va trúng, làm rơi cả bức chân dung. Người bán rau thấy nam nhân trước mặt khí chất hơn người, nhất định không hề tầm thường, biết mình đã đắc tội, vội vàng buông gánh rau xuống, chạy đến tạ lỗi rồi rút. Sau đó, người bán rau nhanh chân nhanh tay nhặt lại bức họa nằm trên nền đất, lộ ra nửa phần nét vẽ bên trong. Cảm thấy người trong tranh rất quen, người bán rau vô thức ngắm kỹ thêm một lát, quên mất việc phải mang trả lại cho vị quý nhân nọ.

Đường chủ phái Thanh Long đang bưng bưng nộ khí, chợt nhận ra ánh mắt tên bán rau ngắm nghía bức họa như có điều nghiền ngẫm, liền lặng im quan sát thêm một lúc rồi hỏi:

- Người biết người trong tranh sao?

- Thưa quý nhân, ta chẳng biết có chính xác hay không, nhưng nhìn người này, ta cảm thấy rất giống vị đại phu đã từng cứu mẫu thân ta một mạng.

Tên đường chủ nghe xong, cảm thấy đây hẳn là một tia hy vọng, mới nương theo lời nói của tên bán rau, lần tìm thêm chút dấu vết:

- Người nói thật sao? May mắn quá, ta cũng muốn tìm lão đại phu này để chữa bệnh cho người nhà đây. Người có biết hiện giờ lão ở đâu không?

- Thực ra trước kia, vị đại phu ấy có mở một hiệu thuốc tên là Ngọc Y Quán, bắt mạch bán thuốc luôn rẻ hơn các nơi khác. Chẳng biết có phải vì nguyên nhân cạnh tranh trong kinh thương hay chẳng, mà không lâu sau đó, Ngọc Y quán đóng cửa. Bẵng đi một thời gian thì không nhìn thấy đại phu nọ, về sau đôi lần tình cờ gặp mặt, ta đều chỉ thấy lão đeo bên người hòm thuốc đi chẩn bệnh hành thiện. Lão có y thuật cao minh lắm, bệnh của mẫu thân ta, nhiều vị đại phu đến xem mạch đều từ chối chữa trị, duy nhất chỉ có lão chịu hết lòng cứu chữa vượt qua nguy kịch. Bây giờ sức khỏe của mẫu thân ta chỉ hồi phục được khoảng năm phần, nhưng như vậy cũng quá tốt rồi. Đối với vị lương y đức độ như vậy, ta suốt đời ghi tạc ơn sâu. Tiếc là người tài hay bị ghen ghét, có hiệu thuốc tốt như vậy cũng không thể duy trì được. Hiện tại cũng không ai biết lão đang sống ở đâu. Nhưng ta chỉ có thể nói cho ngài nghe chút ít về phương hướng, ngài thử tìm xem thế nào.

- Được. Người mau nói đi!

- Thưa quý nhân, cách đây ít lâu, ta trông thấy có mấy nam nhân đi cùng lão đại phu hướng về phương Bắc. Những nam nhân kia dáng vẻ cũng rất ưu tú, tinh thông võ nghệ, chắc là có một quý nhân nào đó mời lão đại phu đến chữa bệnh rồi. Ngài cứ cho người dò hỏi, chắc sẽ có thể tìm được thôi.

- Thật tốt, đa tạ người. Ta đi đây.

- Vâng, xin chúc quý nhân sớm tìm được vị đại phu tốt bụng đó nhé.

Tên đường chủ gật nhẹ đầu, nhanh chóng quay bước, triệu tập tâm phúc dưới trướng, hướng về phương Bắc. Có bức họa, có thêm manh mối quan trọng, đám bọn họ lại là những nhân tuyển tinh anh trong bang phái, rất nhanh họ đã tìm được nơi ở hiện giờ của lão đại phu. Đó là một gian nhà khá rộng rãi ở ngoại ô, có hai người canh gác bên ngoài. Vì còn chưa biết chủ ý của Tứ hoàng tử ra sao, hắn tạm thời chưa muốn “bứt dây động rừng”, sợ ảnh hưởng không tốt cho kế hoạch của chủ tử, bèn quay về nắm bắt, chờ chỉ thị mới của ngài ấy. Đường chủ mất một ngày thúc ngựa tốc hành để mang tin tức cho Tứ hoàng tử. Lúc này, Chí Thanh đang ngồi chễm chệ trên chiếc ghế uy quyền bậc nhất trong phái Thanh Long, bưng tách trà uống rất nhàn nhã.

Là người tiếp xúc với giang hồ đã lâu, hạng người nào cũng đã nhìn thấy qua, đương nhiên tên đường chủ có thể đoán được mấy phần tính cách của một người dựa trên nét mặt, thần thái của họ. Hơn nữa Tứ hoàng tử còn là chủ tử của hắn, sao hắn lại không nhận ra được vẻ điềm nhiên kia chỉ là cái vỏ bọc che giấu nội tâm phức tạp, nguy hiểm của ngài ấy. Biết chủ tử nóng lòng chờ tin, hắn liền nói rõ ràng rành mạch những chuyện đã thu thập được mấy ngày vừa qua:

- Bắt chủ tử, nô tài đã tìm ra gia thế của nữ nhân bên cạnh thái tử rồi, cũng tầm thường thôi. Cha của nàng ta là một đại phu từng mở hiệu thuốc có tên Ngọc Y Quán, nhưng rất nhanh sau đó đã đóng cửa, trở thành đại phu đi chẩn bệnh dạo. Hiện tại, lão đang sống ở căn nhà ngoại ô thành Bắc, có người bảo vệ cũng khá tốt. Nô tài còn chưa dám manh động, sợ gây ra sai sót, xin chủ tử chỉ điểm bước tiếp theo.

- Ngọc Y Quán? Đại phu?

Phương Chí Thanh lọc lại những thông tin đã nghe, cảm thấy có gì đó rất quen mà chưa kịp nắm bắt, cứ lăm lăm thêm một lúc. Tên đường chủ biết ý, vẫn quỳ ở một bên, im lặng để chủ tử tập trung suy nghĩ. Trong chốc lát, Chí Thanh như bừng tỉnh, ánh mắt sáng quắc chứa ý cười nhếch nhếch và tàn độc

nói:

- Đại phu của Ngọc Y Quán à? Ta đoán chính lão ban đầu đã cứu được thái tử một mạng, phá hoại mưu kế hoàn hảo của ta lúc ở hoàng lăng. Giờ đây, chính nữ nhi của lão lại làm hỏng kế hoạch gây chia rẽ hai nước của ta thêm một lần nữa. Cha con nhà này đúng là chán sống rồi, dám chạy đến dưới lưỡi đao của ta sao. Được, ta không ngại thành toàn cho bọn chúng.

- Vậy, bây giờ nô tài sẽ lập tức đi giết lão ta.

- Ngươi muốn giết bây giờ thì có lợi ích gì. Ngươi cứ mang lão ta về đây, ta sẽ xử lý sau. Nhưng thực lực của ngươi thì có cướp được người trong tay thái tử không?

- Thưa chủ tử, bọn họ chỉ là tôm tép nhãi nhép, không làm khó được nô tài đâu. Xin ngài cứ yên tâm đợi tin tốt lành của nô tài.

- Được, ngươi làm nhanh đi.

- Vâng.

Ngay lập tức, tên đường chủ lại phóng ngựa về hướng ngoại ô thành Bắc. Khi đến nơi, hắn quan sát kỹ càng gian nhà, tìm ra điểm sơ hở liền đột kích vào, giết hết người của thái tử và mang lão đại phu quay về phục mệnh với Tử hoàng tử. Lúc hắn ta mang người trở lại, Phương Chí Thanh vẫn còn ở tại cứ điểm bí mật của phái Thanh Long. Trước mặt chủ tử, tên đường chủ xô ngã lão đại phu trên nền đất thì bị Chí Thanh trừng mắt. Hắn còn chưa hiểu mình trút giận cho chủ tử thì có gì sai, đã nghe Tử hoàng tử mắng:

- Ngươi mạnh tay như vậy, lão ta chết rồi thì tính sao. Ngươi phải cẩn thận ĐỐI ĐÃI THẬT TỐT với lão ấy cho ta.

Bốn chữ “đối đãi thật tốt” được Chí Thanh nhấn mạnh, càng khẳng định nội tâm thâm sâu khó lường của hắn. Sau đó, hắn hạ lệnh mang lão đại phu đến nơi khác giam lỏng, rồi viết một mảnh giấy, yêu cầu đưa đến tận tay nữ nhân trong lòng của thái tử. Với hắn, trò hay bây giờ mới chỉ vừa bắt đầu thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Không còn cách nào khác

Thành Ưu Đàm vị trí cũng giống như thành Yên Châu, cách khá xa các địa phương khác. Mấy ngày ở đây, cả Trà Ngân và Vân Ngọc đều muốn đi thăm thú cuộc sống náo nhiệt bên ngoài. Song chẳng thấy có nơi nào thích hợp, đành loanh quanh ngắm cỏ cây, nói chuyện phiếm mà thôi. Nếu là người khác, ở một nơi vô vị thế này, hẳn sẽ rất mau nhàm chán. Nhưng đối với hai cô nàng, được gặp lại nhau như vậy cũng tuyệt vời lắm rồi, đâu khác gì niềm vui gia đình đoàn tụ. Bởi họ không chỉ là tri kỷ, mà còn hết như chị em ruột thịt trong nhà. Vừa thức giấc họ đã muốn gặp nhau, cả ngày đều ăn nhanh uống vội, để tranh thủ thời gian "tám" chuyện, kể cho nhau nghe những điều thú vị bản thân đã nhìn thấy ở thế giới này.

Họ muốn bù đắp nỗi tiếc của những ngày xa nhau, trong mắt nào còn để ý đến người khác nữa. Mà điều này lại làm ngứa mắt vài người nào đó. Một người chỉ mong cho ngôi cừu ngũ của nước láng giềng mau chóng dẫn quân trở về. Một người thì nóng ruột chờ cho binh sĩ dưới trướng của mình thật nhanh phục hồi tinh lực, để bắt đầu hành trình dài về lại quê hương. Bốn ngày trôi qua, Hân Thừa Vĩ cảm thấy thời điểm đã thích hợp, không thể chậm trễ thời gian khởi hành thêm nữa, bèn nói với Trà Ngân chuẩn bị tâm lý, nói lời chia tay với bằng hữu. Vừa gặp lại nhau chưa lâu, sao Trà Ngân có thể đồng ý để dàng chuyện mất hứng như vậy, liền đề nghị hoàng đế cho phép mình ở lại chơi với Vân Ngọc thêm một thời gian. Tất nhiên, ý định này bị Thừa Vĩ gạt phăng ngay lập tức:

- Không thể! Nàng ở lại sao ta có thể yên tâm trở về trước được. Mà nước không thể một ngày không có vua. Ta lãnh binh ra trận là tình thế ép buộc, bây giờ cũng nên về rồi. Còn nàng, thân là quân sư trong trận chiến lần này, cũng phải về luận công ban thưởng, đồng thời cho muôn dân câu trả lời thỏa đáng về tình hình hiện tại, để mọi người có thể phấn chấn lại, theo đuổi mục tiêu an cư lạc nghiệp lâu dài.

- Nhưng về rồi, ta đâu còn dịp gặp lại bạn thân của ta nữa đâu chứ. Trước giờ ta chưa từng xin huynh ban thưởng điều gì. Trận chiến lần này, ít nhiều ta cũng có chút công lao, huynh có thể xem xét mà chấp thuận ý định của ta được không. Ta xin huynh đấy. Nha! Nha! Nha

Trà Ngân trưng ra gương mặt đáng yêu, hiền ngoan như một con mèo nhỏ, hy vọng có thể làm động lòng nam nhân uy quyền này. Song, đáp lại cô vẫn chỉ là một chữ "Không" ngắn gọn, đầy kiên quyết. Thừa Vĩ tất nhiên yêu ghét cái dáng vẻ yêu điệu ngọt ngào của người trong lòng. Nếu điều nàng xin là bạc vàng châu báu, hẳn đã chẳng ngần ngại mang ra bày hết trước mặt nàng. Thế nhưng, điều nàng muốn chính là xa cách hẳn ngàn dặm. Hắn đâu có điên mà đồng ý, để rồi phải ngày đêm lo lắng cho sự an toàn của nàng, cũng là tự khiến bản thân hắn khó chịu vì nhớ thương.

Mà tiểu cô nương này đúng là vô tâm vô phách, bao nhiêu ngày bên nhau khăng khít như vậy, sao có thể mạnh mẽ đòi ở lại, hoàn toàn chẳng quyến luyến hẳn chút nào. Là bởi vì hắn không có sức hút gì cả hay sao? Tâm trạng Thừa Vĩ vì ý nghĩ này mà chẳng còn vui vẻ, hứng thú gì nữa, hoàn toàn bị thay thế bằng bộ dáng lạnh lùng. Trên gương mặt hắn dường như khắc lên năm chữ "Nguy hiểm chờ đến gần". Trà Ngân biết nam nhân này tính khí thất thường còn hơn cả thời tiết, xem xét tình hình bây giờ cũng đành hậm hực theo về. Thầm nghĩ: "Nhìn hắn một chút đi, sau tìm dịp hẳn cao hứng và thích hợp hơn rồi nhắc lại chuyện sang thăm Vân Ngọc vậy. Hiện tại đúng là nên thu xếp chuyện chính sự Đại Nam trước đã".

- Người biết rõ ta đương nhiên chọn cứu lấy cha mình mà còn hỏi. Nhưng vì sao người lại muốn ta xuống tay với Trà Ngân? Cô ấy có thâm cừ đại hận gì với người hả?

- Hai người các người là thứ "hồng nhan họa thủy" rắc rối. Lẽ ra ta đã tự mình xuống tay trừ khử các người rồi. Nhưng nghĩ lại, để các người tự cầu xé nhau có lẽ là vui hơn. Một bên chết, một bên sống trong đau khổ đến hết đời, như vậy thì càng thú vị hơn nữa. Ha ha ha.

- Người... người ti tiện, hèn hạ. Quý tha ma bắt người đi!

- Câm miệng. Ta cho người thời hạn ba ngày, phải giết cho được ả Trà Ngân kia. Nếu không, kẻ đến hoàng tuyền không ai khác chính là cha của người đó.

- Trà Ngân cô ấy đang trên đường quay về nước Đại Nam, ta làm sao mà gặp mặt, làm sao mà thực hiện yêu cầu của người được. Ta xin người, mong người mở lòng từ bi tha cho bọn ta được không?

- Từ bi hả? Nực cười! Đời ta chưa từng biết thế nào là từ bi cả. Ta cũng không nghĩ sẽ để người tự mình gặp mặt ả Trà Ngân kia đâu. Cả người và ả ta đều là thứ xảo quyệt, sẽ giở trò gì sau lưng ta cũng không biết chừng. Vậy nên tối nay, người quay về viết ngay một phong thư. Ta sẽ kiểm tra nội dung kỹ càng rồi mang đến cho ả. Nhớ kỹ, chớ có bày trò yếm trá qua mặt ta. Nếu không, ta cho tất cả chết không toàn thây.

Nói xong tên nam nhân đeo mặt nạ bạc dùng khinh công, rất nhanh đã rời đi. Tên nam nhân cấp dưới thì mang Vân Ngọc vào lại thành Ưu Đàm. Đêm đó, cô cũng vờ ngủ sớm như hôm trước. Chỉ Viễn ngồi bên giường ngắm một lúc lâu, chắc chắn rằng cô đã say giấc thì mới rời khỏi phòng. Hắn đâu biết cô gái nhỏ phải rất kiên nhẫn, giữ cho mình không động đậy như đang ngủ thật sự thì khó đến mức nào. Đến khi hắn vừa đi, cô lập tức ngồi dậy, hít một hơi thật sâu lấy lại tinh táo, sau đó chong đèn, mang giấy và bút ra hì hụi viết lá thư. Tinh thần cô nặng trĩu, rồi như tờ vò khi mượn tượng lại tên ác nhân gian xảo như cáo già kia. Cô đã chẳng còn đường lui nữa rồi, cũng đành phải làm điều thương tổn bạn thân của mình thôi. Vừa viết, mắt cô dần nhòe đi, có giọt lệ lặng lẽ rơi, thấm ướt lên trang giấy trắng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Mưu nghịch

Hồng Lan Cung nước Đại Nam

Lan Quý Phi suốt một thời gian nấu mình, dưới mí mắt đế vương che giấu cái thai trong bụng. Mãi đến khi hoàng đế tự mình xưng trận, nàng mới dám lộ mặt ra ngoài. Dầu sao, nàng vẫn là người có phân vị cao nhất ở hậu cung, ngôi cửu ngũ không có mặt đế quân, thì ai còn dám chạy đến kiểm chuyện với nàng cơ chứ. Vì thế, những ngày đế vương đi vắng, nàng cũng cảm thấy tinh thần thoải mái, dễ chịu. Nàng hồi hộp chờ đợi, sẽ không lâu nữa thôi, khi nhận được tin hoàng đế từ chiến nơi sa trường, nàng sẽ thật sự được giải phóng khỏi những xiềng xích vô hình, trở thành người cao quý trên vạn dân thiên hạ. Lúc đó, nàng sẽ bày ra một bộ dáng đau thương mất mát, thâm tình sâu nặng cho mọi người thấy tấm lòng trung trinh của mình. Đứa con trong bụng nàng sau này, sẽ cùng nàng đi đến đỉnh vinh quang. Quyền lực quy tụ nơi này là cả một đời bình an, như ý.

Thời gian gần đây, Hồng Lan cung không còn đóng kín cửa, từ chối tiếp khách nữa. Lan Quý phi còn thường ra ngoài ngự hoa viên dạo chơi hóng mát. Nàng ta đã có dự tính, không ngại khi lộ ra những biểu hiện ốm yếu rồi, đâu như trước kia toàn phải che giấu giấu. Một buổi sáng nọ, khi các phi tần tụ họp đông đủ để thỉnh an người đứng đầu hậu cung tạm thời, Lan quý phi được dịp diễn trò, vừa phát tay ra hiệu miễn lễ đã nghiêng người gục lên chiếc bàn trà ngay bên cạnh. Toàn bộ Hồng Lan cung đều rơi vào tình trạng hoảng hốt, rối loạn. Tất nhiên, các cung phi kia lúc nào cũng luôn tỏ ra là tỷ muội tình thâm, lập tức ra lệnh mời một vị thái y đến bắt mạch. Khi thái y nghe xong mạch tượng kỹ càng, chẩn đoán nương nương đang mang long thai độ chừng hơn hai tháng, quý phi liền tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc. Nhiều hơn nữa là sự vui mừng tràn đầy trên gương mặt.

Các phi tần biết tin, xúm xít nói lời chúc mừng tốt lành, nhưng sâu thẳm trong nội tâm chính là nọc độc ghen tỵ tựa như loài rắn nguy hiểm. Dưới góc nhìn cùng là nữ nhân của đế vương, các nàng còn chưa một lần được ngài ấy triệu kiến thị tẩm. Mỗi lần có cung yến, các nàng chỉ có thể len lén nhìn nam nhân uy phong dũng mãnh của đời mình ở khoảng cách rất xa, trong lòng là thiết tha mong ngóng. Đế vương lạnh bạc, các nàng nhập cung đã vài năm mà có phu quân cũng như không, suốt ngày phòng đơn gối chiếc, đêm đêm chỉ có thể thờ dài hoặc cầu nguyện với Phật Trời cho một cơ may được lọt vào mắt xanh của ngài ấy. Mà để có hy vọng nhận được thánh sủng, các nàng đâu còn cách nào khác ngoài việc tập luyện kỹ năng cầm - kỳ - thi - họa. Ai nấy đều ra sức tập đàn, vẽ tranh, nhảy múa, ca hát... Tài năng ngày càng thăng cấp mà thánh sủng vẫn cứ lạc phương trời nào.

Các nàng ở hậu cung quan sát bao năm, đã thấu hết trái tim đế vương sẽ không dành cho bất kỳ người nào cả, cho đến khi Trà Ngân xuất hiện. Cứ nghĩ nàng ấy đã là ngoại lệ duy nhất, và vị quý phi nương nương kia cũng như bọn họ, chỉ là hữu danh vô thực, cũng là kẻ thất bại trong cuộc chiến giành lấy thánh sủng mà thôi. Nhưng thật không ngờ, quý phi không chỉ được thăng hoa cảm xúc nam nữ với hoàng đế, nàng ta bây giờ còn mang cả long thai. Tương lai không xa, có thể lực bên ngoại giúp đỡ, hậu vị rơi vào tay gần như là chắc chắn. Hai nữ nhân của hoàng đế đều có vốn liếng để vươn lên cao nơi hậu cung. Còn các nàng, có được gì ngoài một phân vị thật đáng giễu cợt. Xót xa cho chính mình, ghen tỵ vì phúc phận của người, các nàng mỗi người một tâm trạng, gượng gạo tỏ ra quan tâm rồi xin phép cáo lui trở về cung viện của mình.

Lan quý phi từ dạo ấy, lúc nào cũng tỏ ra đắc ý. Trước đã chẳng có nữ nhân nào đủ dũng khí đối nghịch với nàng ta. Hiện tại, họ lại càng không dám đến gần, sợ rước họa vào thân. Long tử đầu tiên của đế vương mà xảy ra chuyện gì, không chừng cả gia tộc của các nàng cũng sẽ gặp phải tai ương mất thôi.

Vì thế, cả hậu cung thời gian này trời êm bể lặng. Lan Quý phi kiên nhẫn chờ tin tốt lành hồi báo về, cũng ngày đêm tơ tưởng đến nam nhân mình yêu thương, là phụ thân thực sự của bào thai trong bụng.

Buổi sáng nọ, Lan Quý Phi đang nhàn nhã nhấp một chung nước mơ, chờ nghe hồi báo từ thám tử thông qua tên thái giám thân cận. Vốn tưởng mọi chuyện diễn ra đúng như tính toán ban đầu, với lòng căm hận Ngao Thiên dành cho hoàng đế, chàng sẽ khiến cho hần ta có đi mà không có về. Thế nhưng tin tức nàng nhận được là Đại Nam và Yên Trường Quốc cân tài cân sức. Chuyện như vậy cũng tốt, bọn họ cứ đấu với nhau đến trời long đất lở thì sẽ càng có lợi cho kế hoạch của Ngao Thiên. Chỉ là giữa chừng lại nhảy ra một Sở Minh Quốc phá rối, khiến cho hai nước đang đối địch bỗng hợp tác chống lại kẻ ăn hôi vô sỉ. Kết quả là sau đó, bọn họ vừa đập tan âm mưu của Sở Minh Quốc, vừa ngồi lại hòa đàm. Bây giờ nghe đâu đế vương đang trên đường trở về Đại Nam, hoàn toàn lông tóc vô thương, thành công kết thúc chiến tranh nhanh chóng. Hoàng đế bình an, mọi dự tính cực kỳ hoàn hảo của nàng sẽ tan thành mây khói, chưa xét đến tội khi quân, âm mưu phản nghịch hiện thời sẽ phải chịu hình phạt tru di cửu tộc. Nàng bây giờ nên làm gì, phải làm sao thoát khỏi kiếp nạn này đây?

Trong lúc cấp bách, Lan Quý Phi sai người đến Trấn Nam Vương phủ tìm Hàn Ngao Thiên nhờ hần giúp đỡ, song chỉ nhận được tin vương gia đã đi vắng nhiều ngày, còn chưa có trở lại. Nàng đành sai người mời phụ thân là thừa tướng đương triều cùng bàn tính cách giải quyết. Tin Lan Quý Phi mang long thai mới chỉ xôn xao ở hậu cung, bây giờ đang lúc chiến sự rối ren, còn chưa có quan viên nào hay biết. Lúc Mạc thừa tướng đến, nhìn sắc mặt nữ nhi không được tốt, ông liền hỏi han về sức khỏe của nàng. Chỉ có hai cha con với nhau, ông chẳng cần câu nệ hành lễ, thân thiết nói:

- Nữ nhi không được khỏe sao? Có phải lại nhớ đến tên hoàng đế vô tình bạc nghĩa kia không?

- Cha! Con đã có thai rồi!

- Con mang long thai hả? Tốt quá! Tốt quá! Vậy là ông Trời thương xót cho Mạc gia ta. Ngay lúc nguy cấp bỗngưng tìm được một tia hy vọng như vậy. Tạ ơn Trời, Tạ ơn Bô tát! Lan nhi à, con phải hết sức cẩn thận bảo vệ long thai. Hậu cung này lòng người hiểm ác, đừng để kẻ nào có cơ hội hãm hại con, biết chưa?

- Cha ơi, cái thai này không phải là của hoàng thượng. Hoàng thượng sắp trở về rồi, chúng ta sắp gặp nguy hiểm rồi! Hu hu hu.

- Con nói cái gì vậy Lan nhi, cha có nghe nhầm không vậy?

- Cha không nghe nhầm. Cha anh minh thần võ, cha nghĩ cách giúp con đi cha!

- Lan nhi, sao con lại hồ đồ như vậy hả? Nói cho cha biết, cha của đứa bé là ai?

- Là... là...

- Còn không chịu nói ra nữa sao? Vậy thì ta làm sao mà giúp được con đây hả?

- Dạ... là của... của Trấn Nam Vương gia.

- Trấn Nam vương gia?

- Vâng, là ngài ấy.

- Hèn chi, chẳng trách lần trước khi ta đưa ra đề nghị tuyền tú, sau đó là lập hậu đế hoàng thượng không được thoải mái, Trấn Nam vương lại tiến cử con làm hoàng hậu. Thì ra hai người các người đã có tư tình với nhau từ trước. Con nói cho ta biết, cái thai này được mấy tháng rồi?

- Thừa cha, khoảng hơn hai tháng.

- Hơn hai tháng, nghĩa là lúc hoàng thượng còn chưa xuất chinh các người đã sớm đi quá giới hạn với nhau rồi sao. Con to gan lắm. Bây giờ chúng ta phải làm thế nào đây?

- Cha ơi, cha đừng tức giận. Cha có tìm cách giúp con đi mà. Đi mà cha! Cha nghĩ thử mà xem, sớm muộn gì tên hoàng đế chết tiệt kia cũng sẽ tìm cách trừ khử nhà họ Mạc. Chuyện con có hay không phát sinh tình cảm với vương gia cũng có thay đổi được ý định của hần ta đâu chứ. Cha có biết, bao nhiêu năm qua nhập cung, hần chưa từng đụng vào con lấy một lần. Con mỗi ngày đều trôi qua trong cô quạnh, sau gặp được vương gia hết lòng yêu thương mới động tâm với chàng. Là tên cậu hoàng đế có lỗi với con trước mà. Cha ơi...

- Thôi được rồi, ta biết con sẽ không đành lòng. Nhưng vì bản thân con, vì gia tộc, phá bỏ cái thai này đi.

- Không được đâu cha ơi. Thái y nói thể chất con rất khó mang thai, nếu mà không cẩn thận lần này, về sau cũng không bao giờ mang thai được nữa. Hơn nữa, vương gia nói với con rằng ngài ấy rất bất mãn với tên cậu hoàng đế. Ngài ấy sẽ tìm mọi cách để diệt trừ hần ta, rồi sẽ cho con danh chính ngôn thuận trở thành thê tử. Đứa bé này con nhất định phải giữ, vì tình yêu của con mà cũng vì quyền lợi sau này của hai mẫu tử chúng con.

- Theo như lời con nói, hần vương gia đã có kế sách rồi. Vậy sao bây giờ tên hoàng đế kia vẫn bình an vô sự, oanh oanh liệt liệt quay về. Hơn nữa, quan hệ hoàng thất phức tạp, sao con có thể từ quý phi của hoàng đế trở thành hoàng thất của hần mà không bị người đời chỉ trích hả con. Chuyện như vậy không được đâu!

- Thực ra trước đó con đã ra oai phủ đầu với đám nữ nhân hậu cung, rằng đây là long tử của hoàng thượng rồi. Chỉ cần hần không trở về, con có danh chính ngôn thuận trở thành người của vương gia hay không cũng không còn quan trọng. Vương gia giành lấy ngài vàng cũng nhất định không bạc đãi con

- Tất nhiên là thân đến mãi mãi rồi. Tôi với bà mà còn cần nói lời cảm ơn thừa thãi nữa sao. Cơ mà hôm nay sao lại cứ nói toàn tiếng phổ thông vậy? Tiếng Việt sao không nói?

- À, sống ở Yên Trường Quốc đã một thời gian rồi nên ngôn ngữ cũng trở thành phản xạ. Bà cứ coi như luyện kỹ năng giao tiếp đi.

- Được rồi! Thôi, bà mau mau đưa cho tôi chút manh mối đi. Tôi sẽ lần tìm từ đó, mong rằng sớm mang tin tốt lành về cho bà.

- Bà chờ tôi một chút. Chỗ này hơi nắng, bà đến chỗ kia ngồi đi đã!

- Ừa.

Trà Ngân vừa quay người nghiêng qua chuẩn bị bước, đã cảm thấy một mũi dao xuyên thủng qua y phục của mình. Cô hét một tiếng “Á” thật to, rồi gục người xuống trên nền đất. Có chất lỏng màu đỏ dần rỉ ra, thấm ướt vải dệt thành một mảng loang lổ trông cực kỳ nhức mắt, theo đó là gương mặt nhăn nhó, khó nhọc cất lời chất vấn Vân Ngọc:

- Bà... vì... sao... lại... làm... như... vậy? Vì... sao... lại... muốn... giết... tôi?

Vân Ngọc lập tức quỳ phịch xuống tạ lỗi với bạn, nước mắt giàn giụa thể hiện nỗi đau đớn thấu tận tim gan. Cô chỉ có một con đường để đi, một bước này dù rất không muốn nhưng cũng không thể nào tránh khỏi. Những đằn xé khổ sở đều hiện rõ trên gương mặt mỗi một của Vân Ngọc mấy ngày vừa qua, và tất cả những điều này rơi vào tầm mắt, lọt vào đôi tai Phương Chí Thanh, lại là chuyện cực kỳ vui vẻ. Hẳn hải lòng nghe ngóng tiếp tình hình phía bên kia, Vân Ngọc đang đáp lời Trà Ngân:

- Thật xin lỗi, tôi không muốn vậy đâu. Nhưng bà phải chết thì cha con tôi mới giữ được mạng sống. Hu hu hu.

- Bà... bà... phản... bội... tôi. Bà...

Lời Trà Ngân còn chưa dứt, nam nhân oai phong với tốc độ nhanh như gió đã thẳng ngựa, phóng thẳng xuống đất. Ánh mắt hắn rất nhanh đã trông thấy người con gái trong lòng. Mà nàng lúc này đang ôm một bên bụng, tay nàng còn thấm ướt màu đỏ thẫm của máu. Ở phía đối diện, nữ tử mà trước đó được gọi là bằng hữu của Trà Ngân thì đang lùi lại phía sau, kéo dài khoảng cách với hắn và Trà Ngân. Nữ tử kia nhìn hắn, thần sắc dần nhiễm sự rối loạn, hoảng hốt, còn dưới đất là con dao nhỏ còn dính màu đỏ tươi. Xâu chuỗi tất cả những điều hắn nhìn thấy đã đoán biết được ngay vừa mới rồi ở đây đã xảy ra chuyện gì. Nam nhân khỏi phát thịnh nộ, mặt biến đen, trở thành Diêm La đòi mạng, sát khí bắn ra khắp nơi. Hắn gầm giong, mặt hướng về Vân Ngọc hỏi:

- Là ngươi hại nàng?

- Ta... ta không muốn đâu. Ta là... là bất đắc dĩ.

- NGƯỜI! ĐÁNG! CHẾT

Hắn Thừa Vĩ dồn hết lực vào đôi bàn tay, mang hết sự điên cuồng từ nội tâm, bạo phát trong cú chưởng về phía Vân Ngọc. Ngay ở thời khắc bàn tay hắn chỉ còn cách chừng một cánh tay với cô gái nhỏ, một thân ảnh phóng ra dùng lực chưởng của bản thân phản đòn, làm lệch hướng tấn công của Thừa Vĩ nhằm vào Vân Ngọc. Sau đó, chất giọng trầm đục của thân ảnh ấy cũng vang lên mang theo chỉ trích:

- Ngươi bị loạn trí rồi có phải không? Nữ nhân của mình bị thương tích như vậy mà không lo tìm cách cứu chữa, lại hung hăng với người của ta? Ta nói cho ngươi biết, có ta ở đây, không cho phép ai đụng tới nàng dù là một cọng tóc nhỏ.

Lời Phương Chí Viễn ngay lúc này bỗng thức tỉnh tâm tính đang dần ma hóa của đế vương, khiến hắn kịp thời nhớ lại chuyện cấp bách bây giờ không gì quan trọng bằng việc cứu lấy tính mạng của Trà Ngân. Vì vậy, hắn phóng nhanh về phía người mình yêu thương, lúc này đã rất yếu ớt, giọng thì thảo gì, hắn cũng không nghe rõ. Hắn vội vàng lấy ra chiếc khăn tay, ấn chặt lên chỗ vết máu đỏ rục trên y phục, cẩn thận bế nàng vào lòng vừa đi vừa run rẩy, không ngừng gọi tên "Trà Ngân" bằng thanh âm nghèn nghẹn. Trước khi rời khỏi, Thừa Vĩ còn nói vọng lại một câu:

- Nữ nhân của ngươi muốn giết người quan trọng của đời ta. Liên minh khốn kiếp với các ngươi, ta không cần. Chúng ta nhất định gặp nhau trên chiến trường, ta sẽ bắt các ngươi nợ máu trả bằng máu.

Phương Chí Thanh đứng xem trọn vẹn tuồng hay do hắn tạo nên, thỏa mãn vì thắng lợi đang dần mờ ra trước mắt. Hiện tại cũng không cần thiết ở lại làm gì, hắn liền lặng lẽ rời đi, cũng hạ lệnh phóng thích lão đại phu đúng như giao ước.

Vân Ngọc nhìn hoàng đế Đại Nam và Trà Ngân đã rời khỏi, cô nhanh mắt ngó xung quanh, thử tìm thân ảnh của tên nam nhân mang mặt nạ bạc. Một lúc sau không phát hiện được gì, cô vội báo Chí Viễn đưa mình đến nơi lúc đầu đã giao hẹn sẽ thả cha của cô ra.

Từ lúc đến đây, Chí Viễn thật sự vô cùng thất vọng, không hiểu sao Vân Ngọc mấy ngày trước còn vì nhớ thương bằng hữu mà ăn không ngon ngủ không yên. Bây giờ chuyện hắn nhìn thấy lại là nàng làm tổn thương người vô cùng thân thiết với nàng. Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra với nàng mà hắn đã bỏ sót. Và lúc này nàng muốn kéo hắn đi đâu? Chí Viễn nóng lòng muốn biết, nhưng lại không nỡ gặng hỏi nàng. Hắn nghĩ lúc này nàng đang rối rắm, hoang mang, cũng day dứt nhiều lắm, thôi thì cứ để nàng tự chia sẻ có lẽ là tốt hơn.

Chí Viễn không muốn tạo thêm áp lực lên tinh thần Vân Ngọc lúc này, chỉ im lặng theo chân nàng mà thôi. Mãi đến khi Thừa Vĩ cùng nàng đi đến một khe hẹp ở chân núi, trông thấy lão đại phu đang bị cột tay, nhét khăn vào miệng không thể kêu, hắn mới lơ mơ suy đoán được nguyên nhân khiến nàng phải trở mặt với bằng hữu. Hắn nhìn vào sóng mắt của nàng, vẫn cứ trong veo thánh thiện không hề thay đổi, chỉ là pha lẫn vào đó không ít phiền não,

bất an. Trong lòng hân thời điểm này khá chắc chắn nàng có nỗi khổ tâm, liên quan đến sự có mặt của lão đại phu trong tình trạng bất thường như vừa rồi. Nếu không như vậy, nhất định Vân Ngọc của hân sẽ không bao giờ biến chất. Là do hoàn cảnh đưa đẩy, khiến nàng phải làm điều bất nghĩa kia thôi. Bản thân Chi Viễn cũng cảm thấy mình thật đáng trách, chẳng biết mấy ngày qua hân bận rộn, nàng đã một mình chịu đựng những chuyện gì thế này?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Đế vương ma hóa

Thời điểm này, Trà Ngân đã nằm im lìm bất động, dù Thừa Vĩ có khản giọng gọi thế nào, cô cũng không đáp lại. Nam nhân uy vũ, tưởng chừng chỉ đổ máu chứ không đổ lệ, lúc bấy giờ, hai bên khóe mắt đã nhòe cay. Trái tim hân tựa như có một thanh kiếm bén nhọn đâm vào, đau đến tê tâm liệt phế.

Trước mặt Thừa Vĩ là cỗ xe ngựa trống không, do tên Thế Triệt kia bỏ lại, vì nhiệm vụ đã hoàn thành tốt đẹp, hân ta cần gì phải ở lại thêm nữa. Nhưng rồi đi mà còn tạo ra âm thanh huyền ảo, thì không tốt chút nào cho kế hoạch hiện thời, tất nhiên hân sẽ chọn rút đi trong im lặng. Đế vương lúc này chẳng cần nghĩ ngợi gì nhiều, có phương tiện thuận lợi đưa nữ tử trong lòng mình di chuyển an toàn hơn, liền lập tức bế nàng vào bên trong, cũng quát tên cận vệ nhanh tay ra roi thúc ngựa, quay về điểm dừng chân tạm thời. Ở đó có quân y, sẽ trực tiếp cứu chữa cho nàng.

Lần đầu tiên, một người trước nay chưa bao giờ tin tưởng vào mệnh trời, chỉ tin vào năng lực của bản thân từ khi ép mình trở nên mạnh mẽ như Thừa Vĩ, lại vì một người con gái mà hoảng hốt. Cảm giác cả bầu trời yêu thương trong lòng mình dần vụt mất, giống như mẫu hậu năm ấy, khiến thần trí hân biến loạn như muốn nổ tung, đành phó thác niềm hy vọng trong lời khấn nguyện: "Nam mô A Di Đà Phật! Cầu xin ông Trời, cầu xin Bồ Tát phù hộ cho nàng tai qua nạn khỏi. Con nguyện giảm bớt tuổi thọ của mình, chỉ mong nàng được bình an. Nam mô A Di Đà Phật! Nam mô A Di Đà Phật..."

Thừa Vĩ miệng không ngừng lẩm nhẩm câu chú, chốc chốc lại hồi thúc cận vệ đánh xe nhanh hơn, rồi tiếp tục gọi tên Trà Ngân, không cho phép nàng thiếp đi thật sâu vì sợ lỡ như nàng chẳng bao giờ tỉnh lại được nữa. Nóng ruột nóng gan, con đường quay về với hân sao mà xa xôi đến vậy. Hân cứ nhìn nhin đến khốn khổ, mãi một lúc lâu mới đến trạm dừng của đoàn quân Đại Nam. Ở khắc này, hình tượng đế vương lãnh khốc thường ngày hân dựng nên đều trở thành mây bay, chỉ còn lại một nam nhân thâm tình với nữ tử mình yêu tha thiết, học tốc bế Trà Ngân vào bên trong. Vừa chạy, hân vừa cao giọng hạ lệnh:

- Gọi quân y tới ngay cho trăm!

- Vâng.

Quân y xuất hiện là một nam tử trung niên cấp tốc mang hòm thuốc bên người chạy theo chân hoàng đế. Sau đó, gian phòng đóng kín cửa, nội bất xuất ngoại bất nhập. Bên ngoài, toàn bộ binh sĩ chứng kiến một màn này, càng nhận ra tình cảm sâu đậm của đế vương dành cho nữ quân sư mưu lược. Trong lòng họ thầm cầu Trời khấn Phật cho tiểu cô nương kia vượt qua tai ách, vừa là quý trọng một nhân tài của đất nước, vừa là để cho hoàng đế người con thịnh nộ. Nếu nàng mà xảy ra chuyện gì, ngài ấy lại trút giận cả lên mọi người ở đây thì bọn họ phải làm sao. Họ còn có phụ mẫu, có thể nhì chờ đợi ở nhà nên cũng vô cùng khát khao cơ hội đoàn tụ lắm đấy.

Quân y ở trong phòng cả nửa ngày. Đến khi cánh cửa có động tĩnh, nam nhân chạy ra cùng thần sắc sợ hãi sau tiếng gào thét nhuộm bi thương:

- Ngươi cút đi ngay cho trăm! Cút.

- Dạ, dạ!!!

Quân y được tha cho một mạng, mừng rơi nước mắt, vội vàng co giò rời khỏi, khép ngay cánh cửa. Ở bên trong phòng, tiếng rơi vỡ loảng xoảng liên tục, cảnh báo có chuyện không hay xảy ra. Quả nhiên, mãi một lúc lâu sau, đế vương bước ra với đôi mắt ngầu đỏ, khuôn mặt lãnh trầm hung ác như quỷ từ địa ngục lên đòi mạng, hoàn toàn bị hắc hóa. Hân gầm lên một tiếng, thấu cả trời xanh, tựa như chúa sơn lâm bị trúng mũi tên của thợ săn, đang cảm thấy bị thống và phản hận:

- Nàng chết rồi! NÀNG. CHẾT. RỒI! AAAAAAAAAA.....

Binh sĩ rừng mình hoảng sợ nhìn hoàng đế, bất giác nhớ lại ngày trước, ngài ấy được mệnh danh là "bạo quân" giết người không chớp mắt, liệu có hung tàn hệt như lúc này chưa? Ngồi cừu ngu anh minh thần võ của bọn họ đi đâu mất rồi, chỉ còn lại là con người khát máu này đây sao? Ai nấy đều nom nớp lo lắng cái chết của tiểu cô nương kia sẽ làm cho đại sự biến đổi khôn lường. Và rất nhanh, họ đã biết được đáp án từ đế vương.

Thừa Vĩ sau tiếng hét chói tai thể hiện nội tâm điên cuồng. Hân lướt đôi mắt hắc ám bắn ra tứ phía, câu nói tiếp theo chính là mệnh lệnh, cũng là lời thề mạng tất cả cầm thù trong đó:

- Yên Trường Quốc! Ta nhất định khiến các ngươi máu chảy thành sông! Ba quân tướng sĩ, chuẩn bị sẵn sàng cho ta.

- Rõ!

Dứt lời, Hân Thừa Vĩ quay vào trong phòng đóng chặt cửa. Ai cũng suy đoán, đế vương là muốn ở cạnh di thể của quân sư thêm chút nữa, trước khi

bước vào trận chiến khốc liệt, chưa biết khi nào mới có hồi kết. Mọi người vừa cảm thương cho tiểu cô nương xinh đẹp tài hoa bạc mệnh, trời xanh ghen ghét má hồng. Cũng vừa phiền não bội phần, cứ ngỡ hòa bình lập lại, sắp trở về bên gia đình thân thương lại bỗng dưng phát sinh biến cố bất ngờ. Đạo "trung quân ái quốc" dù rất mất hứng với cục diện lúc này, bọn họ cũng phải cố gắng chấn chỉnh lại tinh thần để ứng chiến với Yên Trường Quốc, không cho phép bọn chúng khinh người quá đáng, cũng là trừng trị bản tính lật lọng tráo trở, mới vừa quay lưng đã động thủ với Đại Nam của họ. Ngay hôm ấy, phó tướng đã duyệt binh sẵn sàng, chỉ còn chờ quân lệnh từ đế vương nữa thôi.

Đêm đó, không khí bao trùm sự nặng nề nguy hiểm. Đế vương cuối cùng cũng chịu mở cánh cửa sau khi trải qua một hồi khép mình bi thương. Thừa Vĩ bước ra ngoài, trên đôi tay hắn đang bế một thân ảnh bé nhỏ được che kín bằng lớp áo choàng rộng rãi. Hắn đi từng bước khó nhọc, tâm trạng cũng nặng nề tựa như bước chân hắn lúc này, thần sắc lạnh lẽo như băng ngàn năm khiến ai nấy cũng đều khiếp vía không dám đến gần. Hắn lặng lẽ tiến về cánh rừng sát núi, tự tay đào đào bới bới bằng thanh trúc tạm bợ nhặt được gần đó, những giọt mồ hôi rịn ra trên vầng trán vẫn không khiến hắn ngừng tay. Qua một lúc lâu, trên khoảng đất bằng phẳng xuất hiện cái hố dài và khá sâu, Thừa Vĩ cảm thấy vừa đủ mới dừng lại, đi về phía thân ảnh đang được choàng kỹ càng mà ban nãy hắn đặt nằm tạm trên thảm cỏ xanh mướt. Một lần nữa, hắn ghì chặt thân ảnh bé nhỏ vào lòng, vai run run để lộ cảm xúc đau đớn vô cùng tận của hắn.

Thừa Vĩ thần người ra như thể gần nửa canh giờ, mới hôn lên đỉnh đầu thân ảnh đang nằm trong đôi tay mình, rồi bế lên tiến đến chiếc hồ sâu bên kia, đặt vào đó. Hắn đứng khựng nhìn thân ảnh ấy lần cuối, mới buồn bã lấp cái hố lại. Vừa xong, hắn lấy ra một tấm gỗ nhỏ đã mang theo bên người từ trước, cắm lên trên mồm đất nhô cao, nội dung trên đó vô cùng đơn giản "Quân sư chi mộ". Nam nhân chỉ tại bốn phương, giờ lặng lẽ một góc trong bầu đêm trông cô đơn thảm hại đến bậc này, mắt hắn vẫn không rời từng chữ khắc trên tấm bia tạm bợ, lập lời thề vàng đá chẳng phai:

- Ta thề với trời, kẻ nào làm tổn thương nàng, ta sẽ bắt chúng nhận lãnh cái giá thật đắt. Nàng tạm ở đây chờ ta, khi nào chiến thắng khai hoàn, ta đưa nàng quay cố hương được không?

Một người hỏi mà chẳng có người nào đáp lại, chỉ có làn gió lùa qua những phiến lá tạo nên thanh âm xào xạc, quyen vào tiếng dế đêm thành khúc ca bi thương, như nuôi tiếc cuộc tình vừa chớm nở đã nhanh chóng lụi tàn. Hình ảnh ấy đối với bất cứ người nào đều sẽ mang đến cảm giác xót xa, thương cảm. Chỉ là lọt vào tầm mắt của tên ác quỷ khát máu thì không khác gì một trò chơi thú vị. Tên Thế Triệt kia sau khi trở về phục mệnh, tướng nhiệm vụ ly gián đến đây đã kết thúc, ai ngờ chủ tử của hắn - Phung Chí Thanh, vẫn còn chưa hoàn toàn yên tâm, mới sai hắn theo dõi để xác nhận kết quả một lần nữa. Bây giờ thì mọi thứ đã bày ra rõ ràng trước mắt, nữ tử kia đã chết là sự thật không thể thay đổi, cũng như liên minh giữa Yên Trường Quốc và Đại Nam sẽ chẳng còn cơ hội cứu vãn được nữa. Hắn cảm thấy nên nhanh chóng hồi bẩm với Tứ hoàng tử chuyện này, sau đó chuẩn bị tốt bước đi mới trong kế hoạch nắm lấy quyền khuynh thiên hạ.

Một đêm này, tâm tình mọi người đều không tốt. Nhất là đế vương Đại Nam, trở về chuẩn bị tác chiến vẫn cứ ra ngẩn vào ngo, nỗi căm tức bùng bùng như ngọn lửa, trở thành quyết tâm sắt đá, muốn tiêu diệt cho bằng được lũ tham tàn đập lên mưu cầu hạnh phúc của bách tính muôn dân. Còn ở cứ điểm bí mật của phái Thanh Long, Tứ hoàng tử đang nóng lòng chờ tin tức Thế Triệt mang về, khi chắc chắn dự tính kia đã thành công trót lọt, hắn sẽ bắt đầu sẵn sàng nước cờ tiếp theo, lựa thời cơ thích hợp một kích đánh vào, ngại vàng sẽ về tay hắn là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Hùng hoàng

Ẩn nấp theo dõi đế vương Đại Nam cũng đủ rồi, điều cần xác thực thì đã có câu trả lời, đường chủ Thế Triệt cảm thấy nản ná thêm nữa, chính là lãng phí thời gian, liền nhanh chóng quay về mang tin tốt lành cho chủ tử. Hắn dùng thân thủ phi phàm lướt đi như một con gió, sau đó đến nơi an toàn hơn mới mua ngựa thần tốc lao đi trong đêm, quay về cứ điểm bí mật của phái Thanh Long.

Lúc này, Tứ hoàng tử cũng vừa chộp mất được một giấc. Cũng vì nóng ruột tin tức khẩn cấp từ Thế Triệt, Chí Thanh dặn dò cận vệ, bất cứ khi nào đường chủ quay về đều phải lập tức bẩm báo ngay, bất kể là khi hắn còn thức hay đã ngủ. Vậy cho nên, Thế Triệt vừa về đến thì trời cũng đã gần sáng. Có mệnh lệnh của chủ tử, tên cận vệ không dám trễ nải sự tình quan trọng, vội vào đánh thức Tứ Hoàng tử để nghe tin tức từ đường chủ.

Phung Chí Thanh xưa nay hành sự cẩn trọng, hắn còn chưa biết kế hoạch của mình có hoàn thành trót lọt không, tâm trạng cứ thắc thom không yên, giấc ngủ lúc này cũng không được sâu, vừa nghe một tiếng gọi khẽ đã mở mắt ra, ngồi hẳn dậy đi ra tiền sảnh, nơi tên đường chủ đang tranh thủ nghỉ ngơi sau một trận sương gió bụi đường. Tứ hoàng tử nhìn lướt qua sắc diện của Thế Triệt, thấy mặt mày hắn cong cong ý cười, liền biết ngay là đại sự ổn thỏa, bao nhiêu âu lo đã có thể vứt sạch sau đầu, chuẩn bị chờ một kẻ hở từ phía hoàng cung. Tuy vậy, hắn vẫn hỏi Thế Triệt về tình hình của Đại Nam hiện tại:

- Á Trà Ngân kia chết rồi, vậy tên hoàng đế Đại Nam hiện giờ ra sao. Có phải là cuồng phong bạo nộ lắm đúng không?

- Chủ tử nói không sai, nhưng diễn tiến còn hơn cả mong đợi của chúng ta nhiều. Hiện tại, cái chết của nữ tử kia khiến hắn như bị tẩu hỏa nhập ma. Hắn còn thề huyết tẩy cả Yên Trường Quốc nữa. Đến nước này, chuyện Đại Nam và Yên Trường Quốc hòa hảo trở lại còn khó hơn cả lên trời, thưa chủ tử.

- Quá tốt, cứ để cho bọn chúng đấu đá với nhau, càng ác liệt thì càng hợp ý ta. Tên Chí Viễn kia chết ở chiến trường cũng tốt, ta đỡ phải tốn công bày mưu trừ khử hắn. Nếu không chết, thiên la địa võng vẫn còn đợi hắn nữa cơ mà. Thật là mong chờ ngày tàn của hắn. Ha ha ha!

- Vậy xin hỏi chủ tử, bước tiếp theo nô tài cần chuẩn bị gì nữa?

- Còn chưa đến lúc đâu. Tạm thời người cứ trở về nghỉ ngơi hồi phục tinh lực đi đã. Mấy ngày qua cũng đã vất vả và không ít rồi.

- Đa tạ chủ tử quan tâm. Nô tài xin phép cáo lui.

- Đi đi

Vừa nói Phuong Chí Thanh vừa khoát khoát tay, câu nói quan tâm hiem hoi dành cho cấp dưới vừa này, thể hiện rõ ràng nội tâm vui vẻ của hắn. Nhìn sắc trời còn chưa sáng hẳn, hắn mới dời gót vào phòng, ngủ thêm một giấc, xem như tự thưởng cho bản thân cảm giác thư thái trước khi bước vào nước cờ quan trọng giành lấy thắng lợi mơ ước, là ngôi cửu ngũ quyền khuynh thiên hạ.

Trời đã sáng, hôm nay với tâm thể hứng khởi, Chí Thanh cho người bày ra vài món ăn ngon cùng một bầu rượu thượng hạng, vừa uống vừa trông ngóng xem lúc nào quân đội Đại Nam mới chính thức khai chiến. Hiện tại, món ăn có ngon, rượu có thơm cũng không sánh bằng tài nấu nướng của Ngự thiện phòng dâng lên cho phụ hoàng của hắn. Song, khi trong lòng được phủ bằng niềm vui to lớn, người ta nhìn gì cũng thuận mắt hơn, món ăn trước mặt dù không phải bào ngư vi cá, hắn vẫn thấy cũng khá là hợp khẩu vị. Hắn ngồi chậm rãi thưởng thức, nhìn ra bên ngoài trời xanh trong, nắng vàng thơm như rót mật, báo hiệu điềm lành sắp sửa đến rồi đây. Mà điềm lành với hắn chính là “người chết mặc người, ta cứ ung dung”, hai nước hỗn chiến càng rối loạn thì hắn lại càng thấy phấn khích. Quả nhiên không lâu sau đó, hắn nhận được tin tức đế vương Đại Nam đã chính thức giương cao lá cờ, điều động binh mã quay đầu, chĩa mũi nhọn tấn công về phía Yên Trường Quốc.

Điều Chí Thanh mong đợi đã diễn ra rồi, giờ chỉ cần ngồi rung đùi thu nhặt thành quả, thế cho nên nụ cười trên gương mặt thâm trầm nguy hiểm của hắn càng sâu. Trong ánh mắt kia nhuộm đầy màu tà ác của những toan tính quyền lực. Đương lúc hắn còn muốn ngồi quan sát cục diện đầy thích ý này như một trò tiêu khiển thú vị, tên mặt thám của hắn ở kinh thành tức tốc mang tin đến:

- Bẩm Tả hoàng tử, hoàng thượng sức khỏe không tốt, lúc này đã rơi vào hôn mê, đang được thái y chẩn mạch chữa trị mà vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại ạ.

- Đến lúc rồi, lập tức hồi kinh thôi! Các người đi thu xếp mọi thứ cho ta.

Dự tính ngồi xem trò hay của hai tên chủ tướng Đại Nam và Yên Trường Quốc tàn sát nhau lúc này đành phải bỏ dở, bởi Phuong Chí Thanh còn việc quan trọng hơn phải làm. Bộ dáng hấp tấp kia của hắn nếu là người ngoài nhất định sẽ nghĩ hắn vì chữ hiếu, muốn sớm quay về chăm sóc phụ hoàng của mình. Nhưng nếu quan sát kỹ càng gương mặt hắn, tuyệt nhiên không nhiễm chút âu lo buồn bã, đôi mắt nhàn nhạt đặc ý cùng với cánh môi nhếch lên thật nhẹ. Từ đó có thể nhận ra, đối với đế vương Yên Trường Quốc hắn rất dửng dưng không đặt nhiều tình cảm vào, thậm chí còn sinh lòng oán hận vì phụ hoàng lúc nào cũng thiên vị tên thái tử kia hơn. Mà phụ hoàng càng muốn cho Chí Viễn những điều tốt nhất, hắn càng muốn dẫm đạp hắn ta thê thảm dưới chân mình. Hiện tại, hắn thật vui sướng khi ngày tàn của thái tử đã gần kề, xem như cho hắn ta giây chết thêm vài ba ngày như là ân huệ cuối cùng dành cho tình huynh đệ ruột thịt đối với tên Chí Viễn.

Sau hai khắc thu xếp xong mọi thứ, Phuong Chí Thanh cùng mấy tên nô tài thân cận vọt ngựa tốc hành về hướng kinh thành. Dọc đường, hắn nhớ ra vẫn còn một việc quan trọng cần phải làm. Nước cờ Ngũ hoàng đệ này cũng đã đến thời điểm thích hợp để lợi dụng, vậy nên hắn bảo Thế Triệt rẽ hướng đi tìm Phuong Chí Quân, truyền lời cho đệ ấy thực thi đúng như kế hoạch mà hắn đã sắp xếp hoàn hảo đâu vào đấy.

Vì để hồi kinh kịp lúc, Phuong Chí Thanh ngủ nghỉ khá ít, do đó khoảng cách ba ngày đường nhờ cưỡi ngựa dài hơi mà rút ngắn chỉ còn hơn hai ngày. Hoàng cung thâm nghiêm đã ở trước mặt, hắn theo quy củ dừng ngựa ngay cổng chính, bày ra dáng vẻ hiếu thuận quan tâm đầy mật, từng bước chân vội vã như đang rất nóng lòng lo lắng cho sức khỏe của phụ hoàng. Hắn tiến thẳng vào tâm cung của phụ hoàng, lúc này thái y đã bắt mạch, châm cứu cho đế vương được khoảng hai canh giờ.

Đã mấy ngày trôi qua, Kim thái y có y thuật cao minh nhất, cũng là người chính trực nhất ở thái y viện, luôn túc trực bên cạnh đế vương, thường xuyên nghe ngóng mạch tượng, kê dược và cẩn thận hầu hạ ngài ấy uống thuốc. Hoàng đế thì cứ mơ mơ màng màng, sốt cao liên tục. Mỗi lần như vậy, thái y đều phải dùng đến cách châm cứu hạ sốt, châm vào một số huyệt vị như: Huyệt Hợp Cốc, Huyệt Khúc Trì, Huyệt Ngoại Quan, Huyệt Nội Đình... nhưng tình hình vẫn chưa ổn định. Ngôi cửu ngũ lúc thì thoái tỉnh lại, được hầu hạ ăn chút cháo mà một thìa vừa mới đưa vào miệng đã nôn hết cả ra, bụng mấy ngày gần như trống rỗng mà vẫn cứ bị trướng. Kim thái y xem xét hiện trạng bệnh rất tỉ mỉ, song vẫn chưa thể xác định được rốt cuộc đế vương là bị bệnh gì. Vài dấu hiệu cho thấy, đó có vẻ như là triệu chứng trúng độc mà dường như cũng không phải, điều này khiến thái y thực sự rất đau đầu.

Hoàng đế cứ thêm thối trên long sàng, còn thái y thì hết đi ra lại đi vào, trong đầu không ngừng phân tích về bệnh tình của vị nam nhân cao quý đứng đầu hoàng cung kia. Kim thái y tập trung suy nghĩ, đôi chân bước loanh quanh, vô ý va vào chiếc lư xông hương trong góc điện, ông sợ làm kinh động đến long nhan, liền cúi người dọn dẹp, lại phát hiện vụn nhỏ li ti màu đỏ cam. Cảm thấy bột vụn này có gì đó không đúng, Kim thái y mới kiểm tra thử thì phát hiện đây là bột hùng hoàng – một loại dược liệu có tác dụng: giải độc sát trùng, hóa úr tiêu thũng, táo thấp khu đàm, triệt ngược định kinh... chủ trị nhiều chứng bệnh rất tốt. Nhưng bột hùng hoàng có đặc tính kỵ lửa, khi đốt lên sẽ sinh ra thạch tín, nếu hít vào cơ thể một lượng lớn có thể vong mạng sau mười hai canh giờ với các triệu chứng buồn nôn, phân lỏng, trụy tim mạch.

Rõ ràng tình hình của hoàng đế chưa đến mức nghiêm trọng như vậy, tuy nhiên với một vài biểu hiện trong bệnh lý, cùng với bột vụn hùng hoàng này, Kim thái y đã có thể xác nhận ngôi cửu ngũ là bị trúng độc thạch tín thể nhẹ và loại độc sinh ra từ bột hùng hoàng kia nếu tiếp tục hít trong thời gian dài, dù chỉ với lượng cực kỳ nhỏ cũng chắc chắn khiến ngài ấy mất mạng. Vậy rốt cuộc sự xuất hiện của bột hùng hoàng là có kẻ thiếu hiểu biết, làm tướng chỉ là bài thuốc xông nhà cầu may hay cố ý gây nên? Liệu có âm mưu tàn độc nào liên quan hay không? Và hoàng đế đã hít phải độc thạch tín này bao lâu rồi?

Nghĩ vậy, Kim thái y quyết định thăm dò một chút những nô tài, cung nữ hầu hạ bên cạnh đế vương. Ông vừa triệu tập vài người hỏi chuyện, Tả hoàng tử đã bước vào. Hắn nhìn lướt đám người đang đứng một bên, rồi đi đến xem sắc mặt phụ hoàng, khẽ dếm chân tỏ ra là một đứa con có hiếu, lát sau hắn quay mặt về phía Kim thái y, ra hiệu cùng đi ra ngoài. Thái y hiểu ý, đoán là Chí Thanh muốn dành không gian yên tĩnh cho hoàng đế nghỉ ngơi, trong

lòng cũng tăng thêm mấy phần hạo cảm với vị hoàng tử này. Ông hơi khom người, đi theo phía sau Tứ hoàng tử đến một đình nhỏ rất gần tấm điện của hoàng đế, nơi mà ngôi cửa ngõ vẫn thường đèn hồng mát, uống trà, phẩm rượu, ngâm thơ lúc rảnh rỗi, cao hứng. Nhìn bộ dáng nam tử trước mặt vừa rồi còn để lại không ít thiện cảm trong lòng mình, lão thái y quyết định nói ra nguyên nhân bệnh tình chỉ vừa mới phát hiện ra:

- Bẩm Tứ hoàng tử, lão thần nhiều ngày bắt mạch theo dõi, dù đã cố hết sức nhưng bệnh tình của hoàng thượng không khả thi hơn. Ban đầu lão thần còn tưởng mình vô năng, hồ thẹn muốn cáo lão hồi hương để không uổng phí bổng lộc triều đình. Nhưng sau đó, lão thần vô tình phát hiện được thì ra hoàng thượng là bị trúng độc thạch tín. Lão thần còn đang muốn hỏi thử các nô tài, cung nữ hầu hạ hoàng thượng, xem vì sao lại xảy ra việc này. Thật may ngài đã đến đây rồi, kính xin ngài giúp lão thần tìm hiểu sự tình.

- Kim thái y chắc chắn phụ hoàng của ta là bị trúng độc thạch tín sao? Theo ta biết, thạch tín là kịch độc khiến người ta nhanh chóng mất mạng. Phụ hoàng của ta chỉ là tạm thời không được khỏe, cũng không giống biểu hiện trúng độc. Hơn nữa thức ăn, nước uống của phụ hoàng luôn có người thử độc trước, vậy thì trúng độc thế nào được? Ông có nhầm lẫn gì không?

- Thưa Tứ hoàng tử, thạch tín mà hoàng thượng đang mắc phải thực ra là do trong tấm điện có người đốt nóng bột hùng hoàng tạo thành. Nhưng vì lượng hùng hoàng đốt lên là rất nhỏ nên sẽ không gây nguy hiểm ngay lập tức. Dù vậy, về lâu về dài cũng sẽ khiến sức khỏe hoàng thượng bị suy kiệt. Dựa vào một số biểu hiện của hoàng thượng mấy ngày qua, lão thần nghĩ hoàng thượng đã hít phải thạch tín này cũng đã một thời gian rồi. Lão thần nghĩ đến hai khả năng. Một là dạo trước hoàng thượng phiền não, sức khỏe không tốt nên có người nào đó mách nước dùng thuốc xông cầu may trong đó có loại bột hùng hoàng, vô tình gây họa cho hoàng thượng. Một khả năng nữa là có người cố tình dựng lên việc này để mưu hại hoàng thượng. Giữa lúc tình hình chiến sự rối ren, việc có người trà trộn với âm mưu thâm độc như vậy cũng rất có thể xảy ra phải không ạ?

- Kim thái y đúng thật là già rồi, không còn thích hợp ở lại trong cung này nữa. Quyết định cáo lão hồi hương là đúng rồi đấy!

- Dạ, lão thần không hiểu. Ý của ngài là sao?

- Là những chẩn đoán của ông đều hàm hồ vô căn cứ. Y thuật của ông hết thời rồi, ở lại đây chỉ thêm lãng phí ngân sách của triều đình ta thôi. Người đâu, mang lão lang băm này đi cho ta!

- Tứ hoàng tử, ngài phải tin lão thần. Lời của lão thần hoàn toàn là sự thật. Xin ngài hãy thử tìm hiểu kỹ sẽ rõ. Xin ngài...

Lời van xin của Kim thái y còn chưa dứt, nô tài của Phương Chí Thanh đã dùng khăn bịt miệng, lôi người đi. Đôi mắt hần dán lên người vị thái y già kia như thể nhìn một người chết. Tất nhiên hần biết lời lão ta là thật, suy đoán lão vừa nói với hần cũng vô cùng chính xác, vì chính hần là chủ mưu của sự việc lần này. Hần đã mất bao nhiêu thời gian và công sức mưu tính hết thảy, chỉ chờ đến lúc này để thay đổi quyết định truyền ngôi của phụ hoàng, sao có thể cho phép lão già không có mắt kia đến phá hỏng kế hoạch được chứ. Cho nên, hần nhất định phải khóa chặt miệng lão ta lại để chôn giấu chuyện này, và trên đời chỉ có người chết mới mãi mãi giữ kín bí mật mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Trở mặt

Tên đường chủ nhận mệnh chủ tử của hần, rẽ hướng đi tìm Ngũ Hoàng Tử. Chuyện liên thủ giữa hai người bọn họ chỉ có hần là người duy nhất được biết, tất nhiên nhiệm vụ đưa tin lần này cũng sẽ là do hần lo liệu. Mặc dù nhiều ngày trước đó có tin, Ngũ hoàng tử đi thị sát tình hình Yên Trường Quốc, nhưng vì có thỏa hiệp với Tứ hoàng tử, nên hai bên sẽ quy ước phương thức liên lạc riêng với nhau. Thế Triệt đến căn biệt viện ở ngoại thành của Ngũ hoàng tử, truyền lời cho người ở đó, quả nhiên khoảng hai canh giờ sau, hần đã gặp được đệ đệ ruột của chủ tử. Sự thể cấp bách, không phải lúc nào trước đó sau, hần nói ngay mệnh lệnh của chủ tử:

- Bẩm Ngũ hoàng tử, hôm nay nô tài đến đây là để chuyển lời của Tứ hoàng tử về kế hoạch quan trọng sắp tới. Kính mong ngài hết sức phối hợp.

- Làm thế nào, người nói rõ cho ta nghe xem.

- Vâng. Chủ tử của nô tài vừa mới nhận được tin Hoàng thượng vì lo buồn chuyện giao tranh với nước Đại Nam mà nhiều ngày qua tinh thần sa sút. Lúc này lửa giận công tâm ảnh hưởng xấu đến sức khỏe, đã rơi vào hôn mê rồi. Chủ tử đã nhanh chóng vào cung chăm sóc cho hoàng thượng, tin rằng hoàng thượng “hồng phúc tề thiên” nhất định sẽ không sao. Chủ tử cảm thấy cha con gần gũi thế này cũng là cơ hội tốt để thuyết phục hoàng thượng thay đổi chủ ý chọn người nối ngôi. Hiện tại, hai đội quân của thái tử và phía Đại Nam vẫn đang đánh nhau quyết liệt ở khu vực gần biên giới Yên Trường Quốc, càng thuận lợi hơn cho dự tính của chủ tử. Nhưng để đề phòng sự cố bất ngờ, chủ tử nhắn với ngài trấn giữ ở con đường dẫn về kinh thành. Bất cứ lúc nào Thái tử hồi kinh, xin ngài bằng mọi giá phải giữ chân Thái tử lại, chờ khi công bố chiếu chỉ mới, có lợi cho chủ tử thì thôi.

- Tứ ca thật khiến ta bất ngờ đấy. Trong bất cứ tình huống nào, huynh ấy cũng có thể thật nhanh nghĩ ra giải pháp có lợi cho bản thân mình như vậy. Ta tự thẹn không thể sánh bằng.

Phương Chí Quân lời lẽ châm biếm sâu cay, hơi bĩu môi, trong lòng thực vô cùng xem thường bản chất “tự tư tự lợi” của vị hoàng huynh kia. Tên đường chủ lại không phát hiện ra nội tâm chán ghét của Ngũ hoàng tử qua câu nói thật nhẹ nhàng, cảm thấy đây chắc chắn là lời khen ngợi chủ tử của hần thông minh mưu lược, cũng góp chút lời tăng bốc:

- Dạ ngài nói không sai. Chủ tử tài trí hơn người, rất xứng đáng bước lên vị trí cao quý nhất. Yên Trường Quốc về sau dưới tài trị vì của ngài ấy, nhất định sẽ trở nên hùng cường lưu danh muôn thuở.

- Thôi được, đã biết ta cần phải làm những gì rồi. Người cứ về phục mệnh với Tứ ca đi.

Phượng Chí Quân không muốn nghe tay sai của hoàng huynh lái nhai ca ngợi về chủ tử thêm nữa mới khéo léo kết thúc vấn đề, bảo hắn ta rời đi. Công tâm mà nói, đối tượng tốt nhất cho vị trí cửu ngũ kia không ai khác ngoài thái tử ca của hắn. Chỉ là lòng hắn không thể nào dứt bỏ được tình cảm dành cho Vân Ngọc, mà nếu thái tử ca nối ngôi, hắn sẽ đánh mất nàng mãi mãi. Bao nhiêu năm qua, hắn đã chịu nhiều thiệt thòi vì sự đối xử không công bằng của phụ hoàng rồi, hiện tại hắn muốn ích kỷ một lần, tự tay giành giật lại hạnh phúc cho bản thân. Vì vậy, hắn đành phải đứng ở chiến tuyến khác, lật đổ thái tử ca mới được.

Thế là, Chí Quân dành ra vài ngày điều động lực lượng, chuẩn bị cho bước dần trải nhân lực, chặn đường quay về của thái tử. Dẫu sao cuộc chiến với Đại Nam sẽ không dễ dàng kết thúc, lúc này hắn là thái tử ca cũng sẽ không thể sớm hồi kinh đầu, do đó điều trước tiên hắn muốn làm bây giờ là về phủ dọn dẹp vệ đặc lực, tiếp tục dò tìm tung tích của Vân Ngọc. Nếu có tin phải lập tức đến báo cho hắn biết ngay.

Thời điểm này Phượng Chí Thanh sau khi sai nô tài “giết người diệt khẩu”, liền thay vào một thái y khác, ngày ngày túc trực ở tẩm cung của phụ hoàng, làm một đứa con hiếu thảo, biết săn sóc. Hiện tại phụ hoàng của hắn suy yếu như vậy là đủ rồi, hắn không cần duy trì việc đốt hương hoàng thêm nữa. Cái hắn cần không phải là mạng sống của đế vương, mà là một cơ hội thay đổi cục diện mười phần có lợi cho thái tử. Vì vậy, mỗi lần hoàng đế tỉnh lại, Chí Thanh lại bắt đầu sắm vai trong vở diễn “phụ tử từ hiếu”. Hoàng đế tất nhiên là người cha hiền yêu con hết mực không cần phải diễn. Còn hắn, thân thiết giả tạo, lời lẽ hoa ngôn xảo ngữ, ai nhìn vào cũng đều lầm tưởng tình thương của hắn xuất phát từ tận đáy lòng. Có ai ngờ đáng vẻ tốt đẹp như thế mà bên trong mục rỗng thối nát, ngoài quyền lực thì chẳng có gì đáng để hắn bận tâm nữa cả.

Hôm nay, tình hình của hoàng đế chưa hẳn là tốt, nhưng cũng có khởi sắc đôi chút. Thái y vừa bắt mạch, đổi một đơn thuốc điều dưỡng thân thể cho đế vương, Chí Thanh đã mang đến một hộp thức ăn đặt trên bàn, ánh mắt lướt qua đám thái giám cung nữ, ra hiệu lui hết ra bên ngoài. Sau đó, hắn đi đến cạnh phụ hoàng, rất cẩn thận đỡ ông đến bàn bên kia, ăn chút cháo. Chân hắn vừa bước, miệng cũng nhẹ nhàng nói với đế vương:

- Nhi thần đọc trong sách, thấy thịt chim bồ câu nấu cùng đậu xanh, hạt sen rất tốt cho người mới ốm dậy. Cho nên đã sai người nấu món cháo bồ câu mang đến cho phụ hoàng tắm bổ. Nhi thần rất mong phụ hoàng sớm ngày khỏe lại.

- Hoàng nhi thật chu đáo, mấy ngày qua có con hết lòng chăm sóc, phụ hoàng cũng cảm thấy khá hơn rất nhiều. Ta đúng là có phúc, sinh ra những đứa con tài giỏi lại hiếu thuận như vậy. Con và thái tử đều là đầu quả tim của trẫm. Trẫm mong ngày sau, khi trẫm giao lại giang sơn này, các con phải luôn đồng lòng, cố gắng đưa Yên Trường Quốc ngày càng hùng mạnh hơn nữa nhé.

- Nhi thần hứa với phụ hoàng sẽ dẫn dắt Yên Trường Quốc ngày càng hùng mạnh. Nhi thần tự tin vào năng lực của bản thân, phụ hoàng không cần bất an vì điều này. Hôm nay, nhi thần đến để giúp phụ hoàng làm xong chuyện mà người cần dặn đây.

- Hoàng nhi đang nói gì vậy, ta không nhớ đã bảo con làm gì?

- Dạ, là cái này...

Hắn tạm dừng lời, mang ra một cuộn thánh chỉ đã được viết sẵn nội dung trên đó. Đế vương nhìn sơ qua thánh chỉ, còn chưa hiểu đây là chuyện gì. Mấy ngày vừa qua ốm nặng, thị lực của ông bị tác động, cũng có phần suy giảm tí chút. Lúc này, hoàng đế phải ngồi trên giường một lúc mới dần nhìn rõ chữ, bắt đầu xem kỹ nội dung bên trong:

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết:

Trẫm xét thấy Tứ hoàng tử Phượng Chí Thanh trí dũng song toàn, đa mưu túc trí, vừa khiếm tốn lại là đứa con có hiếu. Phượng Chí Viễn đã được sắc lập thái tử, nhưng năng lực yếu kém hơn, không thích hợp làm người kế vị ngai vàng của trẫm. Trẫm muốn nhìn thấy một Yên Trường Quốc thiên thu vĩnh hảo, cường thịnh đời đời nên quyết định lập di chiếu này, chỉ định Chí Thanh sẽ là người nối ngôi tiếp theo, còn Chí Viễn phải hết lòng phò trợ cho hoàng đế, đưa giang sơn xã tắc này lên một tầm cao mới.

Khâm thờ!”

Hoàng đế không tin vào mắt mình, cứ ngỡ bản thân bệnh nặng nhiều ngày mà sinh ra ảo giác, mới đưa mắt về phía hoàng nhi, xác thực lại chuyện gì đang diễn ra, chỉ thấy Chí Thanh rất chi là điềm tĩnh nhưng thông tin hắn đem đến lại khiến ông thực sự hoảng hốt:

- Chiếu chỉ này là mấy hôm trước chính miệng phụ hoàng đã bảo nhi thần soạn sẵn theo ý của người. Người quên rồi hay sao?

- Chuyện này sao có thể? Ta chắc chắn không có.

- Thừa phụ hoàng! Hôm đó, nhi thần thấy phụ hoàng đang rất mệt, người nằm trên long sàng không ngừng kéo tay nhi thần, bảo nhi thần viết thánh chỉ dùm cho người, chờ người đóng ngọc tỷ lên đó nữa thôi. Sau đó, đôi lần phụ hoàng bị sốt, người vẫn cứ nhắc lại chuyện này. Cho nên, nhi thần đã quyết định rồi, nhất định không phụ kỳ vọng của phụ hoàng dành cho nhi thần.

- Không được. Phụ hoàng quả thật không nhớ có xảy ra chuyện này, mà nếu có, lời của người mê sảng sao có thể cho là thật. Con tài giỏi trẫm công nhận, nhưng chuyện gì trẫm đã quyết định thì sẽ không bao giờ thay đổi. Thánh chỉ này, con cũng nên hủy bỏ đi thôi.

- Phụ hoàng, nhi thần cảm thấy rất tự tin vào bản thân, không hề thua kém thái tử ca. Chính phụ hoàng đã gieo cho nhi thần niềm tin cùng nhiệt huyết, sao có thể bỗng chốc thay đổi như vậy. Nhi thần không cam tâm, hay vốn dĩ phụ hoàng không thương nhi thần được như huynh trưởng?

- Con nói linh tinh cái gì vậy? “Lòng bàn tay là thịt, mu bàn tay cũng là thịt, cấu chỗ nào cũng sẽ đau”, tình thương ta dành cho các con đều như nhau. Nhưng với vị trí kia, ta cảm thấy thái tử thích hợp nhất.

- Quanh đi quẩn lại, lời của phụ hoàng là nói năng lực của nhi thần không bao giờ bị được với thái tử ca phải không? Ha ha ha. Trong mắt phụ hoàng xưa này làm gì có chỗ cho nhi thần, vậy thì cần gì phải khoa trương rằng thương mỗi đứa như nhau.

- Không phải. Ta...

- Phụ hoàng không cần nói thêm, con hiểu cả rồi.

- Con vì đại cuộc được là tốt rồi, vậy cuộn thánh chỉ này...

- Cuộn thánh chỉ này tất nhiên là...

Phương Chí Thanh dừng lại một chút, khuôn mặt đang nhu thuận đối với hoàng đế, bỗng như kéo một đám mây đen, thần thái dần sắc nhọn, nụ cười lạnh lùng treo bên khóe môi dần sâu hơn. Đế vương cảm giác được hơi lạnh như bao trùm xung quanh mình, vẫn cảm thấy nhi tử này có gì đó là lạ, cho đến khi hắn tiếp lời thì cả cơ thể ông cũng dần hóa đá

- ... là phụ hoàng nên biết thức thời! Ngọc tỷ ở đâu, người mau mang ra đi

- Con... sao lại... chẳng phải vừa rồi đã...

Hoàng đế hoang mang cực độ, như bước vào màn sương mờ, không hiểu chuyện quái quỷ gì đang diễn ra, câu nói cũng ngập ngừng không rõ nghĩa. Đối diện với ông, Chí Thanh vẫn giữ nguyên dáng vẻ nguy hiểm, cũng không thêm nguy tạo thêm nữa. Hắn đáp:

- Ngai vàng kia, nhi thần nhất định phải ngồi lên. Sao nào, nhi thần đã dùng tình cảm để lay chuyển người. Rốt cuộc nhi thần nhận lại được gì? Người chỉ biết một mình tên thái tử khốn kiếp kia. Nhi thần từ nhỏ đã không cam tâm, bây giờ càng không cam tâm. Nếu phụ hoàng đã không cho, nhi thần sẽ tự mình giành lấy.

- Người! Người muốn làm gì?

- Rõ ràng như vậy rồi mà người còn phải hỏi nữa hay sao. Nhi thần muốn người đóng ngọc tỷ lên, công nhận nhi thần là người kế vị. Bằng không, người cứ ở đây một mình, không có ai đến giải cứu người đâu. Người đừng hòng trông mong vào thái tử, hắn đang bận rộn ngoài biên cương, chẳng biết có còn mạng để về hay không nữa đấy! Ha ha ha

- Người to gan, dám bức cung đoạt vị. Người đâu! Người đâu...

- Chẳng phải nhi thần đã nói với phụ hoàng rồi sao. Người có gào khóc cả giọng cũng sẽ không có ai đến đâu. Nhi thần đã thay hết người trong tầm cung này rồi, bây giờ đám nô tài ở đây chỉ nghe lời một mình nhi thần mà thôi. Tốt nhất người nên giữ sức mà suy nghĩ, tối nay nhi thần lại đến. Mong là phụ hoàng không khiến nhi thần thất vọng. Các người phải HẦU HẠ HOÀNG THUỜNG cho tốt đấy.

Hắn nhấn giọng ở bốn từ “hầu hạ hoàng thượng”, đế vương hiểu đây chính là lời uy hiếp, lửa giận trong lòng càng sôi sục, chỉ tay thẳng mặt Chí Thanh:

- Nghịch tử! Ta...

Câu nói còn chưa dứt, hoàng đế đã ngã vật ra trên nền đất, lâm vào mê man. Chí Thanh chỉ nhìn lướt qua một cái rồi bảo thái giám gọi thái y đến, còn hắn điềm nhiên bước ra khỏi tầm cung của đế vương. Tinh phụ tử hoàn toàn lạnh lẽo...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Xoay chuyển

Hoàng đế sau khi được thái y đến bắt mạch, châm cứu, bấm huyệt,... miệt mài đủ cách suốt hai canh giờ, lúc này ông mới từ từ tỉnh lại. Cảm giác choáng váng còn đó, nhưng đau thấu tận tim gan chính là nhi tử mình hết lòng yêu thương, lại vì tranh quyền đoạt lợi mà trở nên táng tận lương tâm, ngộ nghịch với cha và oán hận huynh trưởng nhiều đến như vậy. Trước đây ông biết Chí Thanh có dã tâm, đã luôn có tâm thế đề phòng, không để hắn tạo dựng vây cánh vững chắc rồi tìm cách đập đổ thái tử. Ông phòng trái phòng phải, và hắn trông có vẻ như đã chấp nhận số mệnh người kế vị không phải là mình. Có đâu ngờ, hắn chỉ là xếp lại bản tính tham lam giấu vào trong nội tâm, dùng cái vỏ bọc đường hoàng, khiến mọi người dần lơ lửng cảnh giác.

Người ta thường nói “đế vương đa nghi” cũng là sự thật. Ông vì con đường kế vị của thái tử, dù ít dù nhiều, lúc nào cũng giữ lại ý niệm phòng bị đối với

Tứ hoàng nhi. Có điều, khi quốc gia lâm nguy, thiết nghĩ tất cả nên đồng lòng chung sức, cộng với biểu hiện hiếu thuận biết chăm sóc của những ngày qua, lòng ông bất giác thu lại hoài nghi. Đầu gối cũng chính vào khắc này, Chí Thanh bắt đầu hé lộ bản chất nguy hiểm trước mặt ông. Nếu không phải ông có thói quen cất ngọc tỷ ở nơi bí mật, e rằng tên nghịch tử kia đã chiếm lấy, dùng thánh chỉ giả xưng đế, truất quyền của ông mất rồi.

Đế vương nằm trên long sàng, mắt vô thần, lòng buồn vơi vợi. Chí Thanh hẳn đã nói, đến tối sẽ quay lại, nghĩa là hẳn đã quyết chí đạp lên tình thân, gấp rút suy tính việc tranh giành kế vị. Trong khi ông đang sức cùng lực kiệt, thái tử ở biên cương chưa kịp quay về, tình thế lưỡng nan thế này, ông biết phải làm sao đây? Đúng rồi, còn có Chí Quân. Lúc này hoàng đế mới chợt nhớ ra mình còn một nhi tử nữa, cũng tài giỏi không kém. Tuy trước kia lêu lổng ham chơi, nhưng sau khi nhận chiếu chỉ ban hôn đã thay đổi hoàn toàn, trở nên uy phong đĩnh đạc chẳng thua gì thái tử và Tứ hoàng tử. Chí Quân hiện tại đang đi thị sát tình hình còn chưa hồi cung, chỉ cần hắn xuất hiện, có khi cục diện sẽ thay đổi. Đế vương bây giờ chỉ có thể ký thác kỳ vọng vào một mình Ngũ hoàng tử, và tất nhiên đối với yêu cầu của Tứ hoàng tử vào tối nay, ông tự nhủ phải cố gắng hết sức để kéo dài thời gian, đành đi được bước nào hay bước đó thôi.

Thân ảnh già nua lại tiếp tục trần trụi tìm cách đối phó với Tứ hoàng tử. Con bệnh cùng với lo âu cho vận mệnh xã tắc, đã bào mòn khí chất lẫm liệt một thời của bậc đế vương quyền khuynh thiên hạ, giờ lại chịu thêm cú sốc có đứa con vô tình vô nghĩa, nên trông càng thảm thương hơn. Trong vô thức, ông buông ra tiếng thở dài, thanh âm khó nhọc đủ biết tinh thần, sức lực của ông đã yếu đi rất nhiều. Hành động này không ngờ lại lọt vào tai, vào mắt của Phương Chí Thanh, lúc này đang đứng trước long sàng lia cặp mắt báo săn dò xét. Nhìn thêm một lúc, hắn tạm hài lòng mới cất giọng:

- Nghe thái y nói phụ hoàng đã tỉnh lại cũng đã được một lúc, vừa rồi xem sắc mặt cũng ổn hơn rồi đấy ạ. Hẳn là đã có thể cùng nhi thần xử lý tiếp việc quan trọng đang chờ lúc sáng được rồi ấy nhỉ?

- Ngươi về đi, ta rất mệt. Đợi lúc khác ta sẽ cho ngươi câu trả lời. Bây giờ, thì biến khỏi mắt ta.

- Còn nằng nặc nghĩa là không sao, cho nên chuyện hôm nay nhất định phải xong. Phụ hoàng cứ đóng ngọc tỷ lên thánh chỉ, đơn giản chỉ một bước thế thôi thì đã không cần phải ngày ngày phiền não nữa rồi. Mọi việc về sau đã có nhi thần đứng ra lo liệu, chuyện tốt như vậy sao người vẫn cứ cố chấp làm gì?

- Hôm nay ngươi muốn ép ta đến chết mới hài lòng có đúng không?

- Nhi thần nào dám đại nghịch bất đạo như vậy. Nhi thần chỉ muốn người sớm buông bỏ gánh nặng trên vai đi, làm một thái thượng hoàng nhàn tản. Tuổi người đã cao rồi, cố gắng như vậy để làm chi. Nhi thần nguyện vì người chia sẻ, thay người làm tốt trách nhiệm đối với giang sơn này. Hiếu tâm của nhi thần, sao phụ hoàng vẫn không chịu hiểu.

- Ngươi cảm miệng cho ta. Đừng nói mấy lời khiến ta thấy buồn nôn nữa. Cút!

- Nhi thần không cút. Trừ khi chỗ thánh chỉ này có ấn tín của phụ hoàng. Người mau đem ngọc tỷ ra đi. Đừng để nhi thần phải mạnh tay, không nề tình thân ruột thịt.

- Ngươi có nhẹ tay sao. Đối với ta còn như vậy, đối với Viễn nhi ngươi đã làm những gì. Có phải ngươi đã sai người hành thích Viễn nhi hay không?

- Không có, chẳng cần thiết phải làm vậy. Vì hẳn có qua được ải của hoàng đế Đại Nam không cũng là một vấn đề. Hiện tại, người cứ tự lo cho bản thân mình trước đi đã. Quay lại vấn đề chính, người giấu ngọc tỷ ở đâu?

- Ta không nhớ. Từ lúc bệnh đến giờ, thần trí ta mơ hồ không nhớ. Ngươi đi đi, để cho ta yên tĩnh nghỉ ngơi.

- Vậy thì không được rồi. Nhi thần đành phải làm chuyện có lỗi với phụ hoàng thôi. Người đâu, mau lục soát hết chỗ này cho ta!

- Ngươi... ngươi...

Chí Thanh cao giọng ra lệnh, rồi mặc cho đế vương ngồi bất lực chịu đựng trên long sàng, hắn đi đến bên chiếc bàn, gọi cung nữ mang một bình trà thượng đẳng Đại Hồng Bào ra, nhân nhả thưởng thức đợi đám nô tài chấp hành mệnh lệnh tìm kiếm ngọc tỷ. Tầm cung của thiên tử mà lại bị lục soát giống như tội phạm tình nghi, còn gì nhục nhã cho bằng. Một hành động can rở này như cú tát giáng thẳng lên mặt hoàng đế, ông nghiêng rầu nghiêng lợ, đôi vai già nua vì tức, cũng vì thương tâm mà run rẩy. Hắn trông thấy vẫn cứ mặc kệ, tựa như đang xem một vở diễn đang đến hồi mỹ mãn. Đối với biểu hiện chẳng khác gì cảm thú của tên nhi tử này, hoàng đế đã hoàn toàn thất vọng, càng nhìn càng đau đớn, ông quyết định nhắm mắt, bịt tai để bớt thấy, bớt nghe, bớt phần chua xót. Bất giác, có giọt nước nhè nhẹ chảy ra từ khóe mắt ông, cổ họng cũng ứ nghẹn.

Ông co cụm một góc, thầm cầu mong chuyện này nhanh chóng qua đi. Đợi lát nữa hẳn không tìm được thứ cần tìm, có lẽ sẽ tạm thời bỏ cuộc, dẫu sao nơi ông đặt ngọc tỷ quý giá cũng rất kín kẽ, không dễ bị phát hiện như vậy đâu. Ông đang đinh ninh có thể qua ải trong tối nay thì lại nghe thanh âm bẩm báo:

- Thưa Tứ hoàng tử, nô tài đã tìm được Ngọc tỷ rồi!

- Tốt! Tốt! Tốt! Ha ha ha. Quả không hổ danh là thần trộm đệ nhất thiên hạ. Lần này ngươi lập được công lớn, ta nhất định sẽ trọng thưởng cho ngươi hậu hĩnh, đủ để ngươi sống ba đời không hết. Lui ra nhận thưởng đi.

- Đa tạ Tứ Hoàng tử. Nô tài xin phép cáo lui.

Hoàng đế nhìn một màn này, bao hy vọng hoàn toàn sụp đổ, chẳng biết làm gì khác ngoài việc mắng tên nghịch tử trước mặt. Chết giọng ông khàn khàn, chẳng có chút tính uy hiếp nào cả:

- Người mau trả ngọc tỷ cho ta, trả lại đây!

- Người tưởng nhi thần bị ngó ngần giống như người chết. Đồ đã đến được tay rồi còn kính cẩn nghiêng mình trả lại à. Thật là mơ tưởng. Nhi thần nói cho người biết, ngay khi ngọc tỷ này được đóng lên thánh chỉ, người nắm giữ quyền lực tối thượng đã đổi chủ. Chỉ có nhi thần mới xứng đáng ngồi lên ngai vàng chứ không phải là tên nhĩ tử người sùng ái nhất đầu. Ha ha ha.

- Cảm miệng. Người là ma quỷ, không phải con người. Ta vô phúc mới sinh ra thứ ôn nghiệt là người.

- Ha ha ha. Phụ hoàng à, khiến người thất vọng rồi phải không? Cái thứ ôn nghiệt trong mắt người lại sắp trở thành cừu ngũ chí tôn, tận hưởng vinh hoa phú quý đến hết đời, còn kẻ được người sùng ái thì chưa biết khi nào quay về, không chừng đã bỏ mạng, trở thành cô hồn dã quỷ nơi biên cương rồi cũng nên. Cuộc đời của phụ hoàng đúng là thất bại quá mà. Ha ha ha...

- Không đúng, người nói láo. Viễn nhi của ta nhất định sẽ không sao, sẽ trở về cho người một bài học đích đáng.

- Hôm nay tâm trạng nhi thần đang rất vui, không muốn tranh cãi với người làm gì. Đợi đóng xong ngọc tỷ đi đã!

Dứt lời Phương Chí Thanh lấy ra cuộn thánh chỉ luôn được đem theo bên người. Hắn sai thái giám mang đến hộp mực màu đỏ, thánh chỉ được trải ra, mọi thứ đều đã sẵn sàng. Hắn đưa tay chạm đến ngọc tỷ trên bọc vải, chất ngọc mát lạnh, cảm giác vô cùng thích thú, cả cơ thể hắn cũng dâng lên một luồng nhiệt phấn khích. Trong tâm trí đều là sự đắc ý, tự mãn với mưu lược hơn người của bản thân. Lý tưởng theo đuổi bao năm rốt cuộc cũng sắp thành hiện thực rồi, hắn cuối cùng cũng chạm đến mục tiêu đứng đầu vạn dân thiên hạ, không bao giờ phải cúi trước mặt bất kỳ ai nữa. Chỉ cần một lần đóng ngọc tỷ này thôi, vận mệnh của hắn đã đổi khác.

Hoàng đế ôm một bên ngực, miệng không ngừng thét “Không được”, đến lạc cả giọng. Tứ hoàng tử vẫn cứ điềm nhiên lộ ra tươi cười đầy mặt, cảm ngọc tỷ thấm ướt mực đỏ, sau đó dời tay lên cuộn thánh chỉ. Khi bàn tay hắn còn cách cuộn thánh chỉ một khoảng nhỏ, có một vật gì đó bay thẳng vào cổ tay hắn khiến cho ngọc tỷ rơi xuống ngay trên bàn. Hắn lúc này bị kẻ không có mắt nào đó cản trở, lửa giận ngập trời, mắt long lên sòng sọc nhìn về hướng hòn đá được phóng tới. Ở khắc tâm mắt chạm vào thân ảnh nam nhân trước mặt, Chí Thanh quả thật không thể nào tin, lập tức hỏi:

- Người sao lại ở đây? Chẳng phải các người đang...

- Đang thế nào, chiến loạn “người chết ta sống” mới đúng như kế hoạch của người chứ gì. Nếu là vậy thì phải nói cho người biết điều này: ĐÚNG LÀ NĂM MƠ!

“Viễn nhi! Con đã về rồi sao?”- Giọng hoàng đế vẫn yếu ớt nhưng nghe ra có phần vui vẻ cùng yên tâm trong đó. Có nhĩ tử đáng tin cậy này trở về, tên nghiệt tử kia nhất định không chiếm được quả ngọt. Tâm trạng ông ở thời khắc trước căng như dây đàn thì lúc này đã được giãn ra thật dễ chịu, việc còn lại là tin tưởng vào năng lực của Viễn nhi mà thôi. Trên đôi môi nhợt nhạt kia của đế vương, vì sự trở lại của thái tử mà nhẹ cong nụ cười vừa ý.

Chí Viễn nói một chữ “Lên!”, đội cấm vệ quân bí mật của hoàng đế đã sớm trao quyền chỉ huy lại cho thái tử, liền xông vào tầm cung đế vương, áp chế tất cả đám nô tài do Tứ hoàng tử bố trí ở chỗ này. Chí Thanh võ công cao cường, nhưng dưới thực lực kinh người của cấm vệ quân tinh nhuệ, cũng đành phải bó tay thúc thủ. Trong lúc Tứ hoàng tử bị hai nam nhân giữ chặt, Chí Viễn tranh thủ lấy lại ngọc tỷ rồi bước đến cạnh phụ hoàng, trấn an tinh thần cho ông. Còn Chí Thanh, không cam lòng khi chỉ còn cách thắng lợi một khoảng cách rất mỏng manh, khuôn mặt hắn vì vậy mà dần biến đen, mắt đỏ ngầu như quỷ đói mạng. Hắn hét lên chất vấn:

- Vì sao người có thể trở về? Vì sao tên hoàng đế Đại Nam kia không giết chết người đi?

“Vi trời thương người hiền, sau cơn mưa trời lại sáng thôi” – Lúc này chất giọng trong trẻo của tiểu cô nương mới vang lên, khiến tầm mắt hung hãn của Tứ hoàng tử đang bắn về phía thái tử cũng liền thay đổi mục tiêu. Hắn nhìn đến nữ tử này, sự ngạc nhiên càng đậm hơn trong đáy mắt, cất lời:

- Người đến đây làm gì?

- Lúc này nhìn nhân dạng người, ta còn ngỡ ngọc. Giờ thì có thể chắc chắn rồi! Ta nên gọi người là Mặt nạ Bạc hay Tứ hoàng tử hả? Không ngờ gia thế cũng hiển hách đến vậy!

- Nha đầu kia, các người về sớm như vậy, lẽ nào Đại Nam đại bại?

- Người nên tự lo cho thân mình trước đi đã. Mưu đồ soán vị, bất hiếu, kết cuộc chẳng có gì tốt đẹp đâu.

Nghe câu xỏ xiên cùng sự khẳng định chắc nịch của Vân Ngọc, Tứ hoàng tử nghĩ lại từng bước kế hoạch đã dày công sắp bày chu toàn, tâm trí như muốn nổ tung, vì mãi vẫn không thể nào nghĩ ra kẻ hớ dấn đến thất bại lần này. Bao uất ức trong lòng hắn cứ lớn dần, lớn dần, hóa thành ngọn lửa căm hờn dành cho kẻ thù không đội trời chung. Hắn thề, nếu phản thắng không về tay, ít nhất cũng phải kéo theo vài kẻ cùng "đồng quy vu tận"(*) khiến cho thắng lợi của bọn chúng không còn tròn vẹn niềm vui.

Chú thích

(*) Đồng quy vu tận: cùng vào chỗ chết.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 86: Bí mật đằng sau

Thời điểm nữ quân sư đột nhiên vong mạng, không khí trong toàn quân Đại Nam cũng nhiễm màu âm đạm. Ai nấy đều thương tiếc người tài hoa văn số, cũng thầm cảm thán thay cho bậc đế vương, xưa nay lãnh đạm vô tình, khó khăn lắm mới tìm được người tâm đầu ý hợp đã sớm phải ến nhận lia đôi. Mấy ngày liên tiếp, hoàng đế luôn mang sắc mặt u ám nguy hiểm, khiến cho binh sĩ đều nom nớp lo sợ, càng cần trọng tác phong của mình theo quân kỷ, rất e ngại bản thân bị “tai bay vạ gió”, vô tình chọc giận ngôi cửu ngũ rồi chẳng còn mạng trở về đoàn tụ với gia đình. Chẳng những thế, họ còn phải chuẩn bị sẵn sàng tâm lý ứng chiến cùng Yên Trường Quốc sắp tới, vì vậy căng thẳng chồng chất âu lo.

Từ cái đêm hoàng đế tự tay đập nên nắm mộ ở ven đường cho quân sư xong, ngài ấy cũng tiếp tục nhốt mình trong phòng, không cho phép ai đến làm phiền, và rất ít khi bước ra ngoài. Mọi người đương nhiên nghĩ: đế vương là muốn được yên tĩnh để ổn định cảm xúc trước khi bước vào trận tử chiến ác liệt cùng lũ giặc điều toa xảo trá kia. Chẳng ai ngờ, phía sau cánh cửa ngăn cách gian phòng nghỉ tạm của ngôi cửu ngũ với bên ngoài, một bí mật vẫn còn ẩn giấu. Mà lúc này, Trà Ngân đang ung dung thưởng thức ẩm trà thơm lừng, nụ hàm tiếu từ từ hé nở trên chiếc môi xinh, làm trái tim Thừa Vĩ không ngừng thốn thức. Thật muốn chạy đến gấu nghiến, cạy mở, trần trụi cái miệng ấy để trừng phạt cho tội khiến hấn một phen bán loạn tinh thần, tưởng như nửa phần hồn của mình đã chết lặng. Như vậy còn chưa đủ, đường đường là đế vương quyền uy tối thượng, trước nay luôn chỉ tay năm ngón, nhìn người ta giả dối nịnh nọt thì vô cùng khinh bỉ. Vậy mà giờ đây, chính nàng lại dám bảo hấn phải phối hợp diễn trò, nào khóc lóc bi thương, nào điên cuồng gào thét. Nàng có biết hình tượng băng lãnh cao ngạo của hấn, vì chuyện này đã hoàn toàn bị phá hủy rồi hay không?

Càng nhớ lại, Thừa Vĩ càng tức giận mà chẳng có nơi nào để trút, nhiều hơn nữa là thắc mắc nguyên nhân sâu xa của việc Trà Ngân nhất định bảo hấn dựng lên màn kịch tang tóc lần này. Hiện tại, trong phòng chỉ có hấn và nàng, tất nhiên hấn muốn biết chuyện này là thế nào, và hấn làm điều đó để đối phó với thế lực nào đây? Nghĩ thế, hấn đi đến bên bàn, ngồi xuống cạnh Trà Ngân, tự tay rót một chung trà cho mình, rồi cất tiếng:

- Việc nàng nhờ, ta đã cố gắng hết sức. Bây giờ có thể giải thích cho ta biết là chuyện gì đang xảy ra hay không?

- Được rồi, để ta nói rõ cho huynh nghe. Là như thế này, ta nhận được tin từ Vân Ngọc, nói có kẻ dùng tính mạng của cha nàng ấy uy hiếp, buộc nàng ấy phải xuống tay giết chết ta. Nàng ấy không biết động cơ của việc này là gì, nhưng từ ngôn hành cử chỉ của bọn người kia, nàng ấy đoán có khi lại liên quan đến vấn đề hòa đàm của hai nước. Vì vậy mới “trưng kế tựu kế”, bảo ta phối hợp dựng nên vở diễn đặc sắc này. Đam ta là giả, máu cũng là giả nốt.

- Rõ ràng nàng vẫn luôn ở bên cạnh ta, gần như một bước không rời. Vậy bằng hữu của nàng truyền tin và hợp mưu cùng nàng lúc nào, sao ta không hề được biết?

- Đúng là hai người bọn ta không có cơ hội gặp nhau riêng. Những điều đó đều nằm trong bức thư do tên thiếu niên mang đến lần trước mà thôi.

- Nội dung bức thư đó ta đã nhìn qua, hoàn toàn không giống như lời nàng vừa nói. Có phải là nàng thiếu lòng tin với ta nên mới che giấu, đúng không? Nàng mau nói thật cho ta biết đi.

- Ta không có lừa huynh, bí mật nằm ở mặt sau lá thư này...

Vừa nói, Trà Ngân vừa lấy ra lá thư lần trước, dúi vào tay Thừa Vĩ. Hấn cầm lên trước mặt xem kỹ lại, đúng là nội dung mà hấn từng đọc rồi, vậy còn kế hoạch mà nàng đề cập đâu? Nhớ lại câu nàng vừa nói, hấn lật mặt sau lá thư lên, bất ngờ là trên đó có rất nhiều đường nét lạ lẫm mà hấn chưa bao giờ thấy qua, không hiểu đó là cái gì. Chưa bàn đến thông tin có trong nét viết nguệch ngoạc xa lạ này, hấn nhớ rất kỹ lần trước mặt sau trang giấy trắng tinh, không hề có một dấu hiệu bất thường nào. Thế sao bây giờ lại xuất hiện rõ ràng như vậy. Rốt cuộc là có ẩn tình gì bên trong. Thừa Vĩ vẫn giữ chặt tờ giấy, đôi lông mày cau chặt ra chiều ngẫm nghĩ.

Còn Trà Ngân, nhìn nam nhân này nóng lòng muốn biết đáp án, biểu cảm sinh động như vậy, bất giác khiến cô nảy ra chủ ý trêu chọc hấn một chút. Cứ thế im lặng một bên, nâng chung trà lên hớp tiếp mấy ngụm. Thừa Vĩ đợi mãi không thấy nàng giải thích, đã mất kiên nhẫn nên giục nàng nhanh chóng làm rõ vấn đề:

- Nàng nói xem, vì sao mặt sau bức thư lần trước chẳng có gì, bây giờ lại hiện lên nét vẽ lạ lùng này hả?

- Huynh nhìn đây nhé...

Trà Ngân dùng lời một chút, đôi bàn tay trắng nõn vươn ra cầm lấy lá thư xoay mặt trước lại. Cô chỉ vào một chữ, trong đó nét bút đậm hơn những chữ khác. Đế vương nhìn theo ngón tay nàng, dù vậy vẫn không nghĩ ra rốt cuộc tiểu cô nương kia muốn ngầm ám hiệu điều gì, đành chờ nghe Trà Ngân nói tiếp:

- Huynh bảo người chuẩn bị cho ta một thứ, ta sẽ thử nghiệm cho huynh xem.

Thừa Vĩ thấy nàng không giải thích nữa, lại nhắc đến thứ cần tìm, quả thật thắc mắc trong lòng càng nhân lên gấp bội. Nhớ lại từ lúc gặp nàng đến nay, nàng đưa hấn đi từ bất ngờ này sang bất ngờ khác. Hành động của nàng rất kỳ lạ, nhưng lần nào cũng mang lại kết quả khiến hấn vô cùng thích thú. Không biết lần này lại là chuyện gì nữa đây? Hấn ngồi một bên, nhìn nàng chăm chăm viết viết, như đứa trẻ cầm chiếc đũa nghịch ngợm trên trang giấy trắng. Mãi một lúc sau, nàng mới đặt chiếc đũa xuống, chu môi thổi thổi tờ giấy. Một cử chỉ nho nhỏ vậy thôi, lọt vào mắt Thừa Vĩ không hiểu sao lại vô

cùng dụ hoặc, khiến thần trí hấn chao đảo. Nỗi khát khao đoạt lấy ngọt ngào từ môi nàng, thôi thúc hấn trở thành kẻ mặt dày bạo dạn. Canh lúc Trà Ngân không chú ý, đang đặt tờ giấy lên bàn, hấn đã kề môi hôn “chụt” lên môi nàng rồi nhanh chóng tách ra, nghiêng mặt sang một bên che giấu vành tai đỏ lựng vì lúng túng.

Trà Ngân bị một màn bất ngờ này, ngây ra như bức tượng. Sóng mắt to tròn nhìn tên nam nhân trước mặt, không thể hiểu nổi dạo gần đây sao hấn lại thay đổi nhiều như vậy, cứ tùy hứng trêu chọc mình, chẳng có gì là uy nghiêm cả. Hấn lại còn ngang nhiên làm càn, đúng là càng ngày càng quá quắt, được nước làm tới mà. Cô bức bối, hàng mày thanh tú chau lại, bầy tỏ ngay thái độ rất không hài lòng:

- Huynh một vừa hai phải thôi. Ta đã là gì của huynh chưa mà lại tự tiện sàm sỡ như thế hả?

- Đây là ta lấy chút thù lao từ việc phối hợp diễn trò với nàng. Chuyện đó đối với ta một mối đến mức nào, chỉ một cái hôn vậy thôi đã là quá hời với nàng rồi đấy. Còn nữa, sao nàng lại không phải là gì của ta. Nàng tính chối bỏ trách nhiệm hả? Thân xử nam của ta...

- Được rồi, được rồi! Huynh thôi ngay cái chuyện đáng xấu hổ kia đi. Nam nhân gì đâu, có mỗi cái đó mà cứ nhắc mãi

- “Nam nhân gì đâu...”, ý của nàng là ta không giống nam nhân hả. Vậy được, ta tới chứng minh một chút cho nàng thấy.

- Bây giờ là lúc nào rồi còn không nghiêm túc hả. Có tập trung vào vấn đề không, hay muốn ta tức giận?

Gương mặt hiền hòa thường ngày, ở thời khắc này bỗng hóa thành hồ cái hung dữ, nạt thẳng vào mặt Thừa Vĩ, hoàn toàn quên mất địa vị cao cao tại thượng của hấn, quên hành động này chính là phạm phải tội khi quân. Nếu là người khác, chắc chắn đã bị mang ra hành quyết không nương tay. Nhưng đây là Trà Ngân, là đầu quả tim của hoàng đế, hấn nghe xong cũng không hề nổi cơn thịnh nộ, từ từ điều chỉnh lại phong thái nghiêm túc, đường hoàng. Chỉ là nội tâm hấn lên lên kháng nghị bằng một cái bĩu môi lướt qua, nhanh chóng biến mất không còn dấu vết, thầm nghĩ: "Chờ ta thành công thu phục trái tim nàng, khi ấy ta sẽ hôn cho thỏa, bù đắp lại thiệt thòi của lúc này. Bây giờ đành phải nhẫn nhịn vậy". Có ai ngờ, bạo quân một thời cũng có ngày phải yếu thế trước mặt người khác, mà người đó lại chỉ là một cô gái liễu yếu đào tơ. Trà Ngân là ngoại lệ duy nhất, và cũng chỉ có nàng mới nhìn thấy một khía cạnh mặt dày ăn vạ như trẻ con này của hấn mà thôi.

Thừa Vĩ hiện tại đã thu lại vẻ bông đùa trước đó, nghiêm chỉnh nghe Trà Ngân tiếp tục giải thích vấn đề. Giọng nàng bây giờ đã bớt đi mấy phần bức dọc mà êm tai trở lại:

- Được rồi, nghe tiếp nè. Vừa nãy ta dùng nước chanh để viết lên mặt giấy này. Nước chanh khô rồi, nhìn tờ giấy không khác gì bình thường nhưng có điểm đặc biệt mà huynh không biết. Chỉ cần mang tờ giấy hơ qua ngọn nến dòng chữ sẽ lập tức hiện lên. Lá thư kia của Vân Ngọc cũng y hệt như vậy.

- Nhưng làm sao nàng biết mà hơ qua ngọn lửa? A! Ta nhớ ra rồi, là chữ "Lửa" trong câu “lòng như lửa đốt” được viết đậm hơn những chữ khác phải không?

- Đúng vậy. Thường thì không nhiều người chú ý đến tiểu tiết này đâu. Nhưng mà hai người bọn ta là bạn thân thiết nhiều năm rồi, một chút ký hiệu này cho nhau, sao lại không phát hiện ra được chứ. Nếu Vân Ngọc viết bằng tiếng Việt, có lẽ ta đã không này sinh nghi ngờ, đằng này lại có tình là ngôn ngữ khác, ta tất nhiên sẽ cảm thấy kỳ lạ. Và một chữ "Lửa" viết đậm chính là chìa khóa mở ra đáp án cho những thắc mắc trong lòng ta. Quả nhiên sau khi hơ lửa, điều Vân Ngọc thực sự muốn nhắn nhủ hoàn toàn khác hẳn. Tiếp đó, ta theo chủ ý của nàng ấy chuẩn bị túi nước màu đỏ làm máu, dùng ngọc bội đánh dấu vị trí và dựng nên màn kịch trở mặt, tàn sát lẫn nhau như huynh đã thấy. Chúng ta làm vậy, vừa là để giải cứu cha của Vân Ngọc, vừa có thể nhìn thấu âm mưu đằng sau của kẻ thù ác là vì mục đích gì. Vốn dĩ đã định lúc ngồi cùng ngựa với huynh, sẽ tiết lộ một chút để huynh biết mà phối hợp, ai ngờ giữa chừng huynh lại đau bụng. Ta cứ nghĩ huynh còn lâu mới đuổi kịp tới, khi ấy dự tính của bọn ta cũng đã ổn thỏa đầu vào đấy. Ai ngờ huynh lại đến nhanh như vậy, suýt chút nữa tổn thương Vân Ngọc. Nếu thái tử không đến kịp, bạn thân của ta có khi đã tận số rồi còn đâu.

- Ta cũng đâu có cố ý. Ta làm sao mà biết được dự tính của hai người kia chứ. Tự dung mới vừa dùng ngựa đã thấy nàng nằm gục trên đất thoi thóp. Khi ấy, tìm ta như có mũi dao đâm vào đầu gối, đương nhiên thấy kẻ nào làm hại tới nàng thì ta nhất định sẽ không buông tha

- Ta biết huynh không cố ý nên đâu có trách huynh. Nghĩ lại khi đó, xem tí thôi là mọi việc “xôi hóng bông không” rồi. Lúc huynh nhào tới chỗ Vân Ngọc, ta đã tính hết lên ngăn cản, may sao thái tử đến vừa kịp mà cứu vãn. Ta nhìn ra được tình cảm hấn dành cho Vân Ngọc, có người mạnh mẽ đáng tin cậy như vậy ở bên cạnh bảo vệ nàng ấy, ta cũng phần nào yên tâm.

- Chuyện của người khác thì tình ý lắm, vậy sao tình cảm ta dành cho nàng, mãi mà nàng vẫn không nhận ra. Trước kia chẳng là gì của nhau thì không nói. Hiện tại đã “ăn” ta sạch sành sanh rồi mà mỗi lần nhắc đến là hung dữ với ta. Đúng là người vô lương tâm!

- Lại nữa! Ta cũng đâu có chạy mất, huynh cứ bắt thường hoài như thế làm chi. Ta từ từ chuộc lỗi với huynh là được chứ gì

- Nói thì phải giữ lời đó nhé!

- Thôi được rồi, ta đói bụng, huynh ra ngoài gọi chút gì đó cho ta ăn đi. Nhớ là phải bày ra dáng vẻ đau lòng và căm phẫn, chờ xem tình hình vài ngày nữa rồi tính tiếp.

- Được. Ta đi một lát sẽ quay lại, cùng ăn với nàng. Cũng nên tập quen dần làm một đôi phu thê hòa hợp thôi nào.

- Huynh...

Thừa Vĩ đá mắt với nàng, treo lên nụ cười tình quái. Không để nàng kịp nắn, đã mất hút khỏi phòng. Vừa bước ra

cánh cửa, sắc diện hần liền thay đổi. Lạnh lùng và nguy hiểm như Diêm La đòi mạng, khiến cho ai nấy cũng đều rét run.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Đào tẩu

Thừa Vĩ ra ngoài gọi thức ăn, rất nhanh đã quay lại. Trà Ngân vẫn còn bức mình vì nam nhân vô si nào đó nên nghiêng đầu về hướng khác, ngồi suy nghĩ thử xem hiện giờ Vân Ngọc đang trải qua những chuyện gì tiếp theo. Còn Thừa Vĩ, ở một bên chống cằm nhìn nàng chăm chú, trong ánh mắt nồng đậm cung chiều. Mãi đến lúc cửa phòng có tiếng gõ nhẹ, tiếp đó là thanh âm tên cận vệ vang lên:

- Bẩm chủ tử, nô tài mang thức ăn vào được không?
- Người đứng ngoài đó, để ta tự mang vào.
- Như vậy sao được thưa chủ tử. Ngài để nô tài làm đi thôi.
- Ta không cho phép người nào vào gian phòng này, người còn dám cãi.
- Vâng, vâng. Nô tài tuân mệnh, mong chủ tử bớt giận!

Để vương bước ra nhận lấy mâm thức ăn trên tay cận vệ, mặt vẫn hầm hầm như giông bão kéo về. Cận vệ nhìn ra được, đối với tiểu cô nương yếu mệnh kia, chủ tử là dành tình cảm chân thành chứ không phải là cảm xúc nhất thời, nhưng không ngờ lại sâu đậm đến như vậy. Cô nương Trà Ngân từ già cỗi đời ở gian phòng ấy, chủ tử cũng nhất định không cho ai đi vào nữa, suốt ngày nhốt mình trong đó nhớ thương. Người ta bảo “để vương vô tình” thì ra cũng không hẳn như vậy. Chỉ là chưa đúng thời điểm, gặp đúng người nên mới hờ hững như gió thoảng mây bay. Như chuyện này đây, há chẳng phải để vương si tình, yêu đến chết đi sống lại, thần hồn điên đảo luôn hay sao? Hay da, đúng là “anh hùng khó qua ả mỹ nhân” mà, giờ chỉ mong cho chủ tử sớm ổn định lại tinh thần, để còn tiếp tục leo lải giang sơn này thái bình thịnh vượng nữa. Tên cận vệ trung thành với chủ tử cũng chỉ đành buông một tiếng thở dài thật khẽ rồi rời khỏi chỗ này, giữ không gian riêng cho để vương tự chữa lành vết thương trong tim. Hần hoàn toàn không biết ở đằng sau cánh cửa đóng khép, hoàng đế anh minh thần võ trong lòng hần lại hóa thành chú cún nhỏ, lúc nào cũng tìm cách lấy lòng cô nương có tên gọi Trà Ngân kia.

Cô gái nhỏ được tự tay để vương hầu hạ, gấp cho cái đùi gà thơm lừng, rồi thịt xá xíu, cá hấp. Món nào cũng hấp dẫn. Thị giác kích thích khiến cô cao hứng ăn thật nhiều, đến khi chiếc bụng được lấp đầy thỏa mãn, không thể chịu được nữa mới dừng lại, khẽ xoa bụng tròn hơi nhỏ, thầm nghĩ chờ cho tên nam nhân kia cũng ăn xong thì bàn tiếp chuyện có liên quan đến kế hoạch của Vân Ngọc. Trà Ngân không hề biết, một hành động xoa xoa chiếc bụng khi này, lại dấy lên trong lòng để vương khao khát. Mùng tưng khung cảnh bàn ăn ấm cúng, đôi phu thê hòa hợp chờ ngày đón hải tử sắp chào đời thì hạnh phúc biết nhường nào. Bất giác, tầm mắt hần nhìn về phía nữ tử trong lòng mình, càng thêm nồng đượm thương yêu, nụ cười càng sâu hơn, làm cho khí chất vốn phi phàm, anh tuấn giờ lại càng cuốn hút bội phần. Cô gái nhỏ vô tình lướt mắt ngang, chạm vào sóng mắt như điện phóng tới của nam nhân, chợt thấy tim mình rung rinh chao đảo. Cô lúng túng, quay đầu sang hướng khác, giấu đi gương mặt đang dần đỏ như tôm luộc, nhưng cũng không che được vành tai ửng hồng vì thẹn thùng. Thừa Vĩ say mê ngắm Trà Ngân từ đầu đến giờ, tất nhiên nhận ra chút chuyển biến rất nhỏ mà vô cùng đáng yêu ấy của nàng, lơ mơ suy đoán một khả năng rồi quyết định hỏi:

- Nhìn ta đến đỏ mặt thế kia là vì thấy ta tuần tú quá phải không? Được rồi, không cần phải ngại. Ta cho phép đó, cứ thoải mái mà nhìn đi.
- Đồ kiêu căng, ai thèm nhìn. Huynh có nghe qua câu “Mèo khen mèo dài đuôi chưa”, câu đó đúng với huynh í. Góp ý một chút, làm người phải học cách khiêm tốn, biết trước biết sau, có lỗi phải chủ động sửa sai. Đừng bao giờ nghĩ mình là đế vương cao cao tại thượng thì chân lý do mình. Nếu không, huynh chỉ là bạo quân trong mắt mọi người mà thôi.
- ...
- Ta nói này giờ huynh có nghe gì không vậy. Sao không trả lời?
- Ta đang nghĩ kỹ những điều nàng vừa nói đây
- Thế thì tốt, dù sao ta cũng chỉ mong huynh trở thành vị vua vĩ đại, được vạn dân kính ngưỡng thôi.
- “Học cách khiêm tốn, biết trước biết sau”, hai điều này ta sẽ lưu ý sửa đổi dần. Còn điều “có lỗi phải chủ động sửa sai”, hình như người nhắc nhở ta còn chưa có làm được đâu nha. Như thần xử nam của ta này, người nào đó đã sửa sai chưa nhỉ.

Trà Ngân đang nghe giữa chừng, cảm thấy lời của ai kia dường như có vấn đề, đến khi dứt câu thì quả thật chỉ muốn trốn luôn cho xong. Nghĩ lại, cô rất muốn tát chính mình mấy bạt tai, góp ý gì không nói, nhắc tới câu kia làm chi để hần ta thừa dịp giờ lại chuyện này. Thật là... Còn cái tên kia, ngồi cửu ngũ chí lớn bốn phương, sao có cái chuyện mặt mặt bắt đền này một ngày nói cả tám trăm bận như thế mới được. Lúc này, cô chẳng biết phải nói gì với hần, nhất quyết ôm bụng, lảng tránh:

- Ta bỗng dưng thấy đau bụng quá, chắc là ăn nhiều nên không tiêu. Ta đi nằm một lát, huynh ra ngoài đi.

- Đang lúc cần phải đóng giả bị thương, ta ra ngoài, nàng không sợ để lộ sơ hở cho kẻ khác biết à. Tốt nhất ta vẫn nên ở lại đây thôi

- Vậy....vậy..., ta kệ huynh. Ta muốn ngủ một chút.

Thừa Vĩ biết Trà Ngân đòi ngủ chỉ là cái cớ, trốn tránh hấn bắt vạ mới là sự thật. Thôi thì hôm nay trêu như vậy cũng đủ rồi, giờ cứ để cho nàng nghỉ ngơi thêm đã, lúc khác lại đùa với nàng tiếp. Chính bản thân hấn cũng không ngờ, ở bên nàng, hấn rất hay nổi máu chọc ghẹo, hoàn toàn không phải là tính cách lạnh lùng, lười nói như thường ngày. Mà mỗi lần như vậy, hấn thấy cả cơ thể được nạp đầy tinh lực, phấn chấn vui vẻ lạ kỳ. Nhờ có nàng, hấn mới cảm nhận được ý nghĩa tuyệt vời của tình yêu. Người con gái này, hấn nhất định dùng hết sinh mạng để nâng niu và bảo vệ. Hấn thề với lòng như thế.

Trà Ngân thật sự không phải là buồn ngủ, nhưng để kết thúc câu chuyện đáng xấu hổ thì chỉ còn cách lên giường nằm nhắm mắt. Ai ngờ im lặng một lúc thì ngủ lúc nào chẳng hay. Mà trong lúc mơ màng trong lòng mình chợp mắt, Thừa Vĩ ngồi bên bàn chân giường mới mang giấy bút ra, viết đôi dòng cảm xúc:

Nguyện lòng suốt kiếp của ta

Yêu nàng mãi mãi như là trùng khơi

Núi non dầu có đổi dời

Tình này nguyên vẹn muôn đời không phai.

Thừa Vĩ dùng bút, gấp tờ từ giấy rồi bước thật khẽ đến bên giường, đặt tiếng lòng của hấn ngay cạnh bên chiếc gối mây, chỉ cần nàng tỉnh lại nhất định sẽ thấy. Sau đó, hấn rời phòng đi luyện công đôi chút, coi như dành không gian cho nàng suy nghĩ kỹ về lời thề lữ này.

Trong lúc Trà Ngân và Thừa Vĩ trôi qua mấy ngày tạm gọi là dễ thở, thì ở Yên Trường Quốc, hoàng cung đang vào hồi sóng gió. Tứ hoàng tử bị chế trụ lực lượng, hoàn toàn không cam tâm. Hấn quả thực không thể nào ngờ, cạm bẫy mình thiết lập tốt như vậy, mà tên Chí Viễn kia vẫn có thể phá vỡ được cục diện, áp đảo quân Đại Nam chỉ trong thời gian ngắn. Đã vậy còn kịp lúc quay về, phá bình chiến thắng chỉ còn cách gang tấc của hấn. Nghĩ đến điều này, lòng hấn có thiên ngôn vạn ngữ, tất cả đều là lời mắng chửi tên đệ đệ vô dụng. Chẳng phải đã bảo hấn ta ngăn cản đường trở về của tên thái tử chết tiệt kia hay sao. Vậy mà tên Chí Quân kia đã làm những gì? Cả hoàng đế Đại Nam, cả Chí Quân đều là một đám ngu xuẩn, chỉ mỗi tên thái tử thôi cũng không xử lý được, giờ còn kéo luôn cả hấn xuống nước. Lẽ nào hôm nay chính là ngày tàn của hấn.

Hai tay Chí Thanh bị kìm giữ, đôi mắt hấn vẫn cứ đảo liên tục tìm sơ hở. Nhưng thật chết tiệt, tên thái tử kia đã có tâm phòng bị, nên hấn nhìn mãi vẫn chưa nghĩ ra con đường thoát thân. Bất chợt, tiếng ho của bậc đế vương như thức tỉnh hấn. Ở bên kia, thái tử không ngừng vuốt lưng cho hoàng đế dịu bớt cơn ho. Ở bên này, trong đầu hấn cũng chợt nảy ra ý tưởng. Hấn nhớ thái y đã từng nói, bệnh tình của phụ hoàng không chịu được những kích động. Vậy thì quá tốt rồi, hấn cứ xoay vào điểm này, nhất định sẽ có đường lui. Nghĩ vậy, hấn lập tức nhìn về phía hoàng đế, giọng đầy khiêu khích:

- Phụ hoàng à phụ hoàng. Người nghĩ thái tử trở về thì mọi chuyện đã kết thúc rồi hay sao. Nhi thần nói cho người biết, chưa có xong đâu. Có chết, nhi thần cũng phải kéo theo kẻ nào đó chết cùng. Phụ hoàng nghĩ xem, người đó có thể là ai được đây.

- Người nói linh tinh gì cái gì vậy hả. Người điên đủ chưa?

- Nhi thần sắp bị người bức tử rồi, còn cần gì bình tĩnh nữa. Nhưng nhi thần sẽ không chết một mình, còn có đệ đệ đi cùng nhi thần một đoạn nữa mà. Ha ha ha

- Người đã làm gì Quân nhi? Người...

“Phụ hoàng” – tiếng gọi to của thái tử khiến tầm điện rơi vào hỗn loạn. Hai tên cấm vệ quân đang chế trụ Tứ hoàng tử vì tình huống này mà phân tâm, vô tình lại tạo điều kiện cho Chí Thanh hành động. Ngay lúc hoàng đế choáng váng ngất đi, Vân Ngọc vội vàng chạy đến, muốn tạm thời cấp cứu để tránh cho ông bị tai biến dẫn đến cơn đột quỵ giống như ông nội cô ở thế giới hiện tại đã từng mắc phải. Có đâu ngờ, bước chân Vân Ngọc còn chưa kịp đến chỗ hoàng đế, đã bị Tứ hoàng tử xông ra bắt giữ. Võ công của Chí Thanh vốn cũng thuộc hàng cao thủ, hấn nhân lúc mọi người dồn chú ý vào bệnh tình của hoàng đế, dùng một vài chiêu đã thoát khỏi sự vây hãm của hai tên cấm vệ quân, còn nhanh tay bắt lấy Vân Ngọc làm con tin uy hiếp. Theo nguồn tin hấn thu thập trước đó, tên Chí Viễn yêu à ta như mạng, chỉ cần dẫn theo à ta khi đào thoát, nhất định có thể thuận lợi an toàn rời khỏi nơi này. Ưu thế hiện tại đã mất, thôi thì tạm thời cứ giữ được tính mạng cái đã. Có câu “rừng xanh còn đó, lo gì không có củi đốt”. Hấn thề với trời, lần này phải chịu nhục rồi đi, nhưng mai sau có ngày quay về, sẽ dùng máu của tên thái tử rửa sạch mọi hận trong lòng. Có Vân Ngọc trong tay, hấn hướng ánh nhìn ngạo nghễ về phía Chí Viễn quát::

- Người! Lập tức cho lui hết cấm vệ quân cho ta. Nếu không, à ta phải chết – Chí Thanh vừa nói, bàn tay hấn đặt nơi chiếc cổ mảnh khảnh của Vân Ngọc cũng xiết chặt hơn khiến cô vô cùng khó thở, gương mặt dần xanh tím

- Dừng tay. Ta đồng ý. Người thả nàng ra đi.

- Thả à ra để các người lại tiếp tục truy đuổi ta hay sao. Ta không có ngọc. Mau chuẩn bị cho ta một con ngựa tốt. Chờ khi ta thoát thân an toàn, sẽ thả à ra. Nếu phát hiện các người giờ trở yếm trá, thì chờ nhặt xác à đi. Ha ha ha

- Ta van xin người đấy, ta hứa sẽ cầu xin phụ hoàng tha cho người một mạng. Người đừng gây thêm sai lầm, sẽ không còn cơ hội quay đầu nữa đâu.

- Ta mà thêm cơ hội của cha con các người cho ta sao. Ta đối với các người cũng chỉ là người thừa thãi, bản thân ta cũng không cần thứ tình cảm giả tạo đó. Đời này của ta, chỉ có đập lên người ta mới cảm thấy vui vẻ. Cho nên nếu ta đã phải trắng tay, người cũng đừng mong có được hạnh phúc trọn vẹn. Ta nhắc lại một lần: mang ngựa đến đây!

Vừa chột hạ một câu, lực tay của Chí Thanh lại tăng thêm phần sức. Chí Viễn nhìn đầu quả tim của mình, thân nữ nhi yếu đuối đã không chịu đựng thêm được nữa thì lửa lòng bốc cháy, lâm vào hoảng loạn, đành bị động nghe theo yêu cầu của tên Tứ đệ mặt người dạ thú:

- Người đầu, mang ngựa đến

- Dạ!

Ngay khi ngựa đã được chuẩn bị ổn thỏa, Chí Thanh lại yêu cầu mở rộng cổng thành. Chí Viễn đương nhiên hiểu cho hần rồi đi chính là “thả hổ về rừng”, nhưng vì tính mạng của Vân Ngọc, hần cũng không thể nào kháng cự được, đành ra lệnh thị vệ mở toang cánh cổng cho hần thuận tiện đào tẩu. Chí Thanh tiếp tục khống chế Vân Ngọc đến chỗ con ngựa, vận lực ôm nàng nhảy thốc lên yên ngựa, tay vòng qua eo nàng giữ chặt dây cương, tay còn lại dùng roi quát mạnh vào mông ngựa. Sau tiếng ngựa hí vang trời, bóng dáng Tứ hoàng tử cùng Vân Ngọc cũng mất hút khỏi tầm mắt của thái tử.

Lúc này, vì phải điều khiển con ngựa, Phương Chí Thanh cũng không bóp cổ Vân Ngọc thêm nữa. Cô gái nhỏ sau một lúc bị dùng lực khá nặng nơi cổ, giờ mới được buông tay thì ho khan liên tục. Hần nhìn nữ tử trước mặt, không hề có tí ti thương xót, trong đầu hần lại xuất hiện thêm chủ ý xấu xa. Một tay hần luôn vào chiếc túi nhỏ bên trong áo, lấy ra viên dược nho nhỏ. Nhắm lúc Vân Ngọc vẫn còn ho chưa dứt, hần quăng ngay loại dược trong tay vào miệng cô sau đó nhếch lên nụ cười tàn độc

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Có một người từng yêu như mạng

Trước đó, lúc quay về hoàng cung mưu đồ bức cung đoạt vị, Phương Chí Thanh mang theo lực lượng của mình. Hần lệnh cho tên đường chủ Thế Triệt, sau khi mang tin cho Ngũ hoàng tử xong cũng không cần đến gặp hần, mà phải lập tức quay về phái Thanh Long. Ở bên ngoài chờ khi cần thiết sẽ nội ứng ngoại hợp. Giờ đây vì chỉ lo tìm cách thoát thân một mình, hần chưa thể liên lạc với tay sai bên bang phái, nên quyết định đến tìm Phương Chí Quân trước.

Dấu sao tên đệ đệ kia đã lên cùng một chiếc thuyền với hần, hần thừa biết lực lượng do Chí Quân tự bồi dưỡng cũng rất là đáng gờm. Tình huống bây giờ của hần đang rơi vào thế hạ phong, sao có thể không lợi dụng được cơ chứ. Trong trường hợp mà Chí Quân không chịu giúp, hần có rơi xuống nước cũng nhất định kéo theo tên đệ đệ ngu ngốc ấy chết cùng. Vậy nên trong liên minh này, hần tin chắc hoàng đệ chỉ có một con đường là thuận theo ý hần. Nếu không, cả hai đều sẽ phải nhận lấy kết cục thảm hại. Thế là, hần vọt ngựa về hướng Tây, đến nơi đã báo với Chí Quân phải trấn giữ thật tốt để chặn đường hồi cung của thái tử. Vừa đi hần vừa nghĩ, nếu kế hoạch cản trở của Ngũ đệ thất bại, vậy giờ này hần ta đang làm gì, có để lại dấu hiệu gì đó cho hần biết không?

Đi khoảng một ngày đường thì đến nơi, Chí Thanh nhắc trông thấy đám người của đệ đệ vẫn còn đang nghiêm cẩn như đang canh gác, đầu có chút dấu hiệu nào là rối loạn như trong tưởng tượng của hần. Rốt cuộc chuyện này là thế nào, sao hần hoàn toàn không hiểu gì cả. Rồi rầm trước mặt khiến hần bạo nộ, vừa dừng ngựa đã giao Vân Ngọc cho một tên lính canh, yêu cầu phải trông chừng năng cho thật kỹ. Bản thân hần thì đi thẳng vào bên trong gian nhà hỏi cho rõ vấn đề.

Lúc Tứ hoàng tử bước vào, Chí Quân cũng khá là bất ngờ. Hiện tại chẳng phải Tứ ca nên ở trong cung với âm mưu dụ dỗ phụ hoàng thay đổi ý chỉ truyền ngôi sao? Hay là kế hoạch đã hoàn thành trót lọt, nên huynh ấy mới không cần che giấu liên minh với mình, đến đây để thông báo tin vui? Nếu là vậy, ngày hần và Vân Ngọc nên đòi há chẳng phải đã rất gần rồi, đúng không? Lòng hần vì ý nghĩ này mà rộn ràng, thồn thức, không phát hiện sắc mặt của Tứ hoàng tử đang biến đen, lửa giận ngập trời, đôi mắt cũng đờ đờ sát khí. Một người đầu óc vẫn còn mơ màng trong ảo tưởng tốt đẹp, một bên vừa vào đã lấy ngay tách trà trên bàn còn nghi ngút khói, ném xuống đất vỡ tan. Ngũ hoàng tử bị giật mình, liền hỏi:

- Mới vào chẳng nói chẳng rằng đã ném đồ như vậy là có chuyện gì hả Tứ ca?

- Người còn hỏi ta được nữa hả. Ta hỏi người, kế hoạch cản trở đường hồi cung của thái tử ta giao cho người, người đã làm thế nào?

- Còn thế nào nữa, huynh đến đây không phải đã thấy, đệ bố trí người canh rất chu toàn, chỉ cần nhắc thấy đội quân của thái tử xuất hiện, sẽ lập tức đón đường, kéo dài thời gian cho huynh hành sự. Thái tử ca còn chưa có về đến, vậy đệ làm gì sai mà huynh lại nói như vậy?

- Ha ha ha. Nực cười! Hần chưa về sao? Hần đã ở trong hoàng cung luôn rồi kia kìa. Người nói thật đi, có phải người đã lợi dụng nhiệm vụ ta giao, mới phát sinh sai sót này hay không? Người có biết, chỉ một chút xíu nữa thôi, ngọc tỷ của phụ hoàng đã đóng lên thánh chỉ rồi không hả?

- Đệ...

Chí Quân vừa định cãi lại, chợt nhớ ra mình có mấy ngày quay về kinh thành thu xếp chuyện tìm kiếm Vân Ngọc. Quả thật là có thiếu sót. Nhưng hắn không nghĩ cuộc chiến tranh giữa Yên Trường Quốc và Đại Nam kết thúc nhanh chóng, nên chỉ có đôi ngày thôi thì làm gì mà ảnh hưởng đến cục diện hiện tại cho được. Chuyện này là sao kia chứ? Trong đầu thậm chí có tính toán, hắn quyết định không nói ra việc cá nhân của mình, mới đưa ra một khả năng khác cho Chí Thanh tự suy luận:

- Ngay từ lúc nhận được tin tức và kế hoạch của huynh, đệ đã ráo riết làm theo, chưa từng trễ nãi dù chỉ một khắc. Nếu có sai sót, thì có lẽ là tin tức phía huynh có vấn đề. Biết đâu thái tử đã quay về trước khi huynh ra lệnh cho đệ hành động, còn đội quân đang ứng chiến với Đại Nam là do một phó tướng nào đó chỉ huy thì sao?

- Không thể nào. Khi ta hồi cung, quân đội Yên Trường Quốc và Đại Nam còn đang giương cung bạt kiếm. Ta lập tức phái Thế Triệt rẽ nhánh đi báo với người. Tên thái tử kia sao có thể nhanh chân hơn ta được. Rốt cuộc là sai sót ở đâu?

- Bây giờ quy kết trách nhiệm cho ai cũng có giải quyết được gì đâu. Vấn đề là thái tử ở trong cung rồi, huynh đến đây là có kế hoạch gì khác, đúng không?

- Kế hoạch của ta đã hoàn toàn bại lộ, hoàng cung đang tróc nã ta. Nếu ta không nhanh trí, tìm được cách thoát thân thì e là lúc này đã bị giam trong ngục tối. Bây giờ đệ nhất định phải giúp ta.

- Huynh thất bại rồi, đệ phải giúp huynh thế nào đây hả. Đệ... đệ thật sự là vô năng, không nghĩ ra cách nào có thể chống đỡ chuyện này!

- Người nói vậy, tức là không muốn giúp?

- Đệ xin tạ lỗi với Tứ ca. Tạm thời huynh cứ thoát thân trước đi, chờ sau này tìm được cơ hội thích hợp, đệ nhất định sẽ giúp huynh trở lại, mưu tính đại sự lần nữa.

- Đệ đệ tốt của ta. Đệ nói thì nhất định phải giữ lời đấy. Vậy, ta đi đây!

Nói xong câu, Phương Chí Thanh quay gót bước đi, thực ra trong lòng muốn mắng chửi tên đệ đệ này tám trăm lần mới hả dạ. Muốn rũ sạch quan hệ với hắn sao, cũng không dễ dàng vậy đâu. Nhưng mà tạm thời chưa cần phải tính sổ với hắn ta, lúc này mà trở mặt với nhau chính là thất sách, trước hết cứ liên lạc với bên phái Thanh Long đã, sau đó sẽ bày tính đối sách mới, kết hợp lực lượng của hắn và Chí Quân. Hắn không tin tên thái tử kia lúc nào cũng cẩn thận, không xảy ra sai sót. Chỉ cần có sơ hở, hắn nhất định đột phá vào yếu điểm đó, vạn ngã tên Chí Viễn rơi đài, rửa sạch mối hận nhục nhã trốn chui trốn nhủi như hiện thời.

Đề to chút thành ý với Tứ ca, Phương Chí Quân cũng đi theo phía sau tiễn chân vị hoàng huynh như hung thần ác sát này. Bất ngờ là khi ra đến bên ngoài, hắn lại nhắc trông thấy bóng hình bấy lâu mình tìm kiếm. Ngay cả trong giấc mơ cũng không ngừng nhớ thương nàng. Mà bây giờ, nàng lại đang bị một tên lính canh cấp dưới của mình giữ chặt. Hắn rất muốn chạy đến đập cho tên lính canh kia một cước, cái tội không có mắt, dám ngược đãi người thương của hắn. Chí Quân còn tưởng người của mình vừa mới tìm được Vân Ngọc, nhưng e ngại sự có mặt của Tứ hoàng tử nên mới trói tay nàng, đợi ở bên ngoài. Ai ngờ, rất nhanh đã thấy Tứ ca đi đến cạnh nàng ấy, kéo nàng chuẩn bị lên yên ngựa. Chí Quân liền đến ngăn cản:

- Sao huynh lại kéo nàng ấy đi như thế? Bây giờ cấp bách đến mức nào rồi, sao huynh vẫn còn ham mê nữ sắc nữa hả?

- Người nói những nói cuội gì đó? Người tưởng ta bị điên sao? Ắt chính là con tin của ta. Không có ả, ta đã chẳng thể nào thoát khỏi hoàng cung được rồi.

- Huynh... bắt nàng ấy?

- Đúng! Có vấn đề gì sao?

- Không có gì. Chỉ là đệ thấy huynh đang phải tìm cách thoát thân, mang thêm một người nữa vướng víu cũng không ổn thỏa cho lắm. Huynh nên đi một mình thì hơn.

Phương Chí Thanh nhìn sắc mặt Chí Quân, có vài nét gượng gạo, cảm thấy nhất định tên đệ đệ này có chuyện gì đó che giấu. Nghĩ vậy, đôi mắt cáo tinh tường của hắn cũng quét một lượt khắp người Chí Quân. Cũng ngay lúc này, ánh mắt của Vân Ngọc nhìn Ngũ hoàng tử cũng có phần dò xét. Ngũ hoàng tử là đệ đệ của Chí Viễn, tất nhiên cũng là quan hệ máu mủ ruột rà với cái tên nam nhân mặt người dạ thú vừa bắt cóc mình đi. Qua vài câu đối thoại vừa nghe, rõ ràng Ngũ hoàng tử có ý muốn giúp hắn ta trốn thoát. Vậy, Ngũ hoàng tử có biết bản chất thật của hắn ta hay không? Bao nhiêu lần tiếp xúc với Ngũ hoàng tử, Vân Ngọc nhận ra đây là một nan nhân vô tư, bộc trực và cũng khá là tốt tính. Cô tin vào cảm nhận của mình, tin Ngũ hoàng tử sẽ không phải người xấu xa, nham hiểm. Vậy chỉ còn một trường hợp là Ngũ hoàng tử bị tên ác ma kia lừa gạt. Nếu như thế thì cô phải báo Ngũ hoàng tử thay trời hành đạo, bắt gọn tên hoàng tử bất hiếu kia lại mới được. Vậy là trong lúc Chí Thanh vẫn còn đang nghiền ngẫm xem đệ đệ của mình hôm nay có vẻ kỳ lạ thế nào, Vân Ngọc đã lên tiếng:

- Ngũ hoàng tử, hắn ta chính là tên lòng lang dạ sói. Hắn vừa mới hại cho cha của ngài bất tỉnh nhân sự, bây giờ còn chưa biết có nguy hiểm gì không. Ngài đừng bị hắn lừa gạt, đừng cho hắn chạy thoát.

- Hồn kiao! Tiện nhân, người có tư cách gì mà mắng chửi ta hả?

Đi kèm với tiếng quát là một bạt tai giáng thẳng lên mặt Vân Ngọc. Năm đầu tay dần hiện rõ trên làn da trắng như trứng gà bóc của nàng, trở nên vô cùng chói mắt. Một bên má của nàng cũng nhanh chóng sưng lên. Điều này rơi vào tầm mắt của Chí Quân, chẳng khác gì những vệt roi quất thẳng vào

trái tim của hắn. Lòng hắn dâng lên nửa phần là xót xa cho người con gái mình yêu, nửa phần là phần nộ tên hoàng huynh khôn kiếp, liền xô Vân Ngọc sang một bên, trầm giọng:

- Dừng tay, nam nhân mà đánh nữ nhi chân yếu tay mềm như vậy là không hay ho gì đâu. Nàng ấy chỉ là tôm tép, làm vậy là tự hủy hoại thanh danh của huynh đấy. Huynh tốt nhất nhanh rời khỏi nơi này đi.
- Không được, Ngũ hoàng tử. Lời của ta là thật, ngài phải tin ta. Hắn dám hại cha, cướp ngôi, còn gì mà không dám làm đâu.
- Nàng im đi. Ta tự biết việc mình làm, không cần nàng phải xen vào.
- Ngài... ngài khiến ta thất vọng quá. Ta tưởng ngài là người tốt, không ngờ lại cá mè một lứa với hắn.

Phượng Chí Thanh vô cùng khó chịu với ả nữ nhân trước mặt, lúc nào cũng dùng ánh mắt xem thường đó dành cho hắn. Trước nay hắn quyền uy chưa phải là tối thượng, nhưng ai gặp mặt cũng sợ hãi, cúi đầu. Vậy mà trước mặt ả ta, hắn cứ như ruồi nhặng đáng kinh tởm, lòng tự tôn bị chà đạp nghiêm trọng. Bây giờ, ả lại không ngừng mắng chửi hắn như thể heo chó không bằng. Hắn đã thực sự mất kiên nhẫn với nữ tử này, quyết định không cho ả ta nhìn thấy bình mình thêm nữa. Và rồi, hắn từ từ rút ra từ trong người con dao nhỏ, môi khẽ nhếch lên tỏa ra nhàn nhạt nguy hiểm. Mắt hắn bắn về phía Vân Ngọc vừa lạnh lùng, vừa sắc bén hoàn toàn là một con quỷ không có tính người. Sau đó tay hắn dần giơ lên, vừa di chuyển tới vừa hét:

- Tiệt nhân, chết đi!

Khi mũi dao còn cách Vân Ngọc chỉ một khoảng nhỏ, một thân ảnh phóng tới đẩy lệch hướng lực tay của Tứ hoàng tử. Người đó không ai khác là Chí Quân, mạng sắc mặt như mưa rền gió dữ. Chí Thanh cảm thấy hắn là tên đệ đệ của hắn không những ngốc nghếch mà còn phát điên luôn rồi. Hắn đang muốn giết người, tên thần kinh kia nhảy ra làm cái trò gì thế này? Đã vậy còn dám xuống tay đánh trả lại hắn, chiều nào chiều nấy rất hung hiểm. Chẳng phải trước kia hắn ta sợ mình như sợ cọp hay sao, bây giờ ai cho hắn lá gan lớn như vậy?

Vốn dĩ võ công của Chí Quân kém Chí Thanh một bậc, nhưng lúc này có gì đó kích thích nên Chí Quân càng đánh càng hăng, trở nên ngang tài ngang sức. Chí Quân cũng không cho phép cấp dưới can thiệp vào, muốn tự tay mình rửa mối hận cho Vân Ngọc. Hai người giao chiến với nhau một lúc khá lâu, mãi đánh nên không phát hiện có người đuôi tới. Mà người này chính là thái tử đương triều – Phượng Chí Viễn.

Chí Viễn từ lúc thấy phụ hoàng ngắt đi, sau đó đến Vân Ngọc bị bắt cóc, lòng đã luôn sôi sục như thiêu như đốt. Đến khi chứng kiến tên Chí Thanh kia bóp chặt cổ người thương, trái tim hắn càng đau đớn vô cùng tận. Cảm giác bất lực nhìn nàng bị ngược đãi rồi biến mất ngay trước mắt mình, khiến cho hắn không ngừng tự trách bản thân. Chỉ là hắn còn một chữ “Hiếu” đè nặng trên vai, không thể nào bỏ mặc phụ hoàng đang trong hiểm cảnh. Thế là hắn cho người lập tức đưa cha của Vân Ngọc đến, cúi đầu cạy nhờ ông cố gắng hết sức chữa trị cho phụ hoàng. Lúc bấy giờ, Chí Viễn mới yên lòng gục ngựa đuổi theo những dấu vết mà con ngựa của Chí Thanh để lại. Chí Thanh trong lúc cấp bách chạy trốn, hoàn toàn không phát hiện trên đuôi con ngựa có treo một túi bột mì nhỏ, là dấu hiệu để Chí Viễn có thể nhanh chóng tìm ra phương hướng của Chí Thanh.

Khi Chí Viễn gần đến nơi, con ngựa vẫn còn chưa dừng hẳn. Vì tâm trạng thấp thỏm không yên suốt chặng đường, giờ thấy Vân Ngọc bình an vô sự, Chí Viễn hồ đồ quên mất ngọn nguồn nguy hiểm vẫn còn chưa bị diệt trừ hoàn toàn, mãi lo gọi tên của Vân Ngọc.

Thanh âm của thái tử cũng làm chấn động hai người đang đánh nhau. Chí Thanh trông thấy Chí Viễn xuất hiện, nghĩa là đội quân tinh nhuệ cũng sắp sửa đến nơi, hoàn toàn chặn đứng đường lui của mình thì sự căm thù trong đáy mắt càng dâng lên tột bậc. Hắn thầm oán trách ông Trời luôn đứng về phía thái tử, mỗi một kế hoạch của hắn dù có hoàn mỹ đến đâu cũng đều bị thái tử phá vỡ hoàn toàn. Đến ngay cả khi bắt người uy hiếp, không cho phép tên Chí Viễn đuổi theo. Nhưng rồi rất nhanh, tên thái tử đó vẫn tìm được đúng chỗ, vận số gì mà may mắn đến như vậy cơ chứ. Hắn điên cuồng, chỉ muốn ngửa mặt mắng chửi định mệnh bất công, tia mắt vô tình lướt qua con ngựa với cái túi trắng nho nhỏ trên đuôi. Bấy giờ, Chí Thanh mới đoán ra lần này mình đã bại dưới tay thái tử như thế nào.

Nhìn ra thất bại, cũng nhìn ra kết cục của chính mình, Chí Thanh dồn hết phần nộ trong lòng vào thanh kiếm vừa cướp được của tên lính canh, một nhát đâm tới thân ảnh liễu yếu đào tơ. Trong khoảnh khắc nhanh như một cái chớp mắt ấy, một bóng người lao ra chắn phía trước, đôi tay hắn ôm chặt Vân Ngọc vào lòng. Ở phía sau, Chí Viễn hoảng thần, phóng tới đập tên Chí Thanh điên khùng vàng xa một đoạn, giọng run run gọi “Vân Ngọc ơi! Vân Ngọc”. Thế nhưng, người lúc này nằm xuống, máu thấm ướt cả một mảng không phải là người hắn gọi tên mà chính là Ngũ đệ của hắn.

Chí Quân ngã xuống, đôi tay vẫn còn xiết chặt lấy người Vân Ngọc. Đây là lần đầu tiên hắn được trực tiếp ôm lấy người con gái mình ngày đêm mong nhớ. Cảm giác mềm mại, thơm thơm này cứ quấn quanh trong tâm trí hắn. Nhưng mà... sắp kết thúc rồi, vĩnh viễn kết thúc thật rồi. Vết đâm sâu hoắm vào nơi chí mạng rất đau, cũng không đau đớn bằng ý nghĩ hắn sắp không bao giờ còn có thể nhìn thấy nụ cười thiện lương, dịu dàng của người con gái này nữa. Bất giác, khóe mắt Chí Quân ứa ra hai giọt nước mặn đắng. Hắn nhắm nghiền mắt, che giấu bi thương, gượng con đau, thều thào yếu ớt:

- Thái tử ca, huynh phải hứa với đệ, phải bảo vệ thật tốt cho Vân Ngọc, phải làm nàng vui vẻ. Nếu không, đệ làm ma cũng sẽ không tha thứ cho huynh đâu. Huynh hứa với đệ nha!
- Đây là trách nhiệm của ta mà. Đệ đừng nói nữa, ta sẽ cho người chữa trị cho đệ.
- Vô phương thôi! Mệnh của đệ, đệ biết mà. Hiện tại, đệ chỉ muốn nói vài câu với Vân Ngọc thôi, có được không?

“Được! Ngài cứ nói đi, nói xong câu này ngài phải nghỉ ngơi để ta dốc toàn lực chữa thương cho ngài có được không?” – Vân Ngọc chen lời, đôi mắt cô đã nhòa cay vì xót xa thay cho vị ân nhân cứu mạng. Vẫn biết vết thương này vô cùng nguy hiểm, nhưng cô lại không thể ngăn mình dừng hy vọng, bởi vì cô tin “ở hiền gặp lành”, Ngũ hoàng tử là người tốt ắt hẳn sẽ tai qua nạn khỏi.

Phượng Chí Quân nhìn người con gái trước mặt, tay nàng nắm lấy tay mình như động viên, cứ chỉ thân thiết khiến cho lòng hắn càng thêm ấm áp. Niềm

vui dường như lần át cơn đau, khoe miệng hân nhếch lên cong cong. Một ít máu rỉ ra bên môi cũng không thể làm giảm đi vẻ tuấn tú câu hồn đoạt phách trên gương mặt hân. Hân lại rằng từng câu khó nhọc:

- Chúc nàng hạnh phúc bên hoàng huynh. Hãy nhớ rằng, có một người từng yêu nàng như mạng và lúc nào cũng cầu mong nàng được vui vẻ, bình an.
- Dù rồi, ngài đừng nói nữa. Ta sẽ trị cho ngài. Ngài sẽ qua khỏi thôi mà

Lúc này, đôi mắt Ngũ hoàng tử cũng dần khép lại, tầm nhìn như bao phủ bằng một dải sương mù mờ vô định. Vân Ngọc thì không ngừng khóc gọi, không để Ngũ hoàng tử rơi vào hôn mê sâu. Thời khắc sinh tử, lòng ai nấy cũng đều xót xa, chỉ có mỗi tên Chí Thanh vừa ôm ngực vì bị thương mà vẫn chẳng chịu dừng khiêu khích:

- Chí Quân ngu ngốc! Trên đường hoàng tuyền, ngươi sẽ không cô đơn đâu. Một lát nữa thôi, các ngươi sẽ được đoàn tụ cùng nhau dưới suối vàng. Còn thái tử, ta cho ngươi ném trái nõi đau sinh lý tử biệt lần nữa. Hai người phụ nữ quan trọng của ngươi, người nào ta cũng không bỏ qua. Ha ha ha...

- Ngươi nói cái gì?

- Còn chưa hiểu hả. Là mẫu hậu của ngươi, là ả ta. Tất cả đều vì liên quan đến ngươi mà chết. Ngươi có thắng, ta cũng không để ngươi được hạnh phúc trọn vẹn đâu.

- Ngươi đã chẳng còn gì nữa mà vẫn mạnh mẽ được sao. Ngươi đâu, trói chặt hân lại, không cho hân càn quấy thêm nữa!

“Ha ha ha” – Phụng Chí Quân bị đám người chế trụ, vẫn vang lên điệu cười như hả hê, như ngạo nghễ. Chí Viễn cứ mặc kệ cho hân ta nổi cơn, ngồi cạnh xem Vân Ngọc cố gắng chữa trị cho Chí Quân. Giữa lúc cô gái nhỏ vẫn còn đang xé mảnh vải cầm máu nơi vết thương, miệng kiên trì gọi tên nam nhân nào đó thì bỗng nhiên trước mặt cô bỗng hóa thành bầu đêm đặc quánh, cả người vô lực quy xuống không còn biết gì nữa. Chí Quân lúc này sinh mệnh như chỉ mảnh treo chuông, vừa cảm nhận có gì đó đè nặng lên người mình, cùng mùi hương thân thương đủ để hân biết đó là ai, tiếng gọi đau lòng cũng liền cất lên: “Vân Ngọc”. Ngay sau đó cánh tay hân vô lực hạ xuống. Và tiếng gọi tha thiết ấy là lần cuối được thốt ra, mãi mãi chẳng bao giờ còn nghe thấy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thời Không, Là Bạn Hay Đối Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.